JOHN SAUL

PREZENȚA

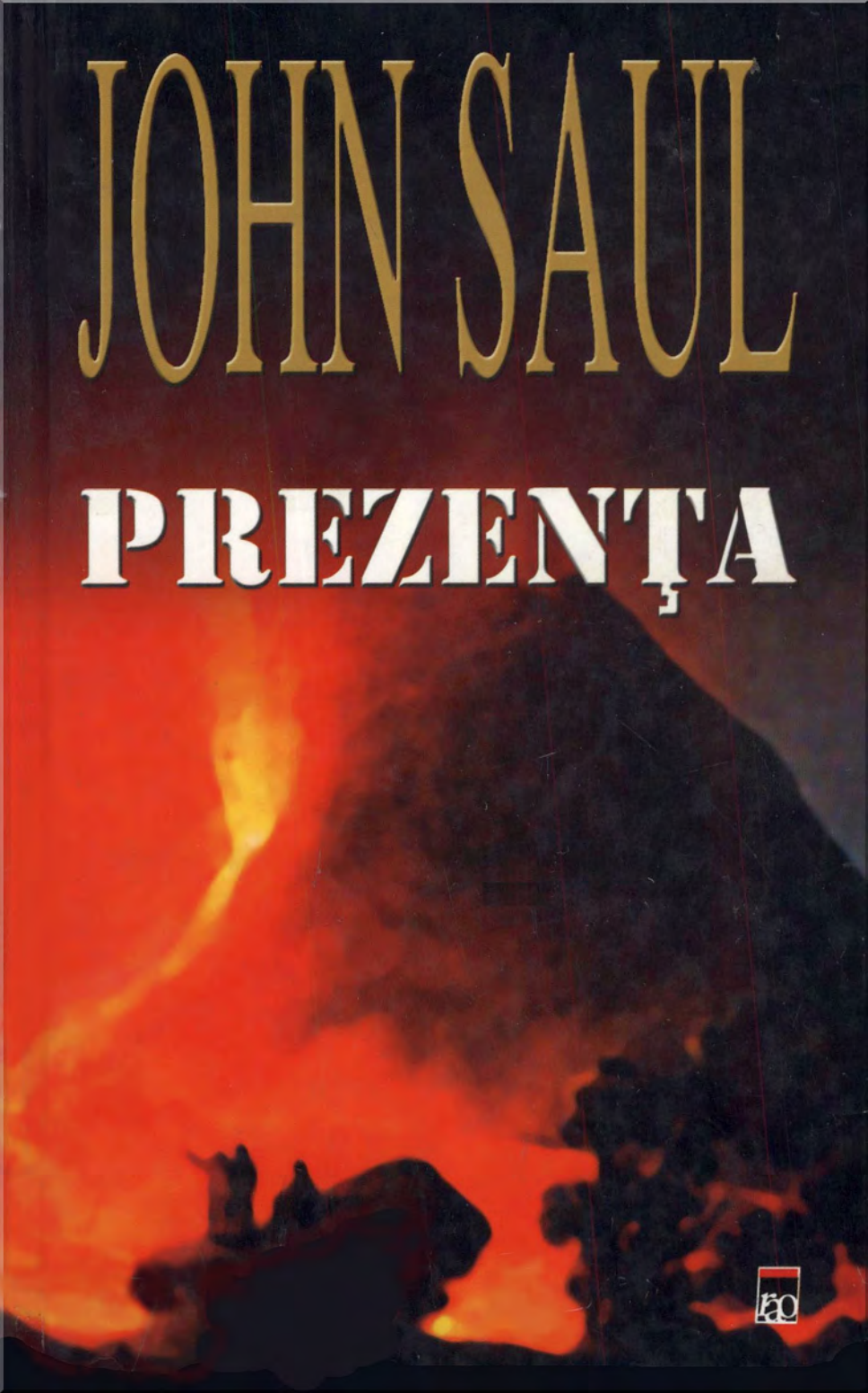

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAUL, JOHN.
Prezenţa / John Saul; trad.: Radu Pintea. - Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-576-564-0

I. Radu Pintea

821.111-31=135.I

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, România

JOHN SAUL
The Presence

© 1997 by John Saul

Traducere din limba engleză
RADU PINTEA

Ediţia I

© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
Bucureşti, România

2004

ISBN 973-576-564-0

Pentru toţi prietenii mei din Maui, şi mai ales pentru Conferinţa şi Şcoala de Arta Scrisului din Maui, care mi-au îmbogăţit viaţa nu numai ca scriitor, ci şi în alte privinţe.

După cum ştim cu toţii, *Maui No Ka Oi* – cu-adevărat Maui este cel mai bun, paradisul pe pământ.

DESCOPERIREA

De sus, ziua era perfectă.

Un cer de un albastru siniliu, o mare scînteietoare de smarald. Cîţiva nori răzleţi pe vasta întindere azurie ca nişte flori de nalbă.

Vîntul se oprise de tot, iar oceanul se ridica şi cobora încetişor de-a lungul unui şuvoi de lavă întărită, care se întindea dinspre mare şi pînă la răsuflătoarea aflată pe la jumătatea drumului către versantul Kilauea de pe Insula Hawaii.

Insula Mare. Cu mult mai mare decît toate insulele arhipelagului hawaian la un loc.

Şi cu fiecare an crescînd tot mai mare.

Cu toate acestea, astăzi, chiar şi pămîntul părea să fie cuprins de toropeala aerului şi a apei. Focurile care ardeau în măruntaiele insulei păreau să se fi domolit, se auzea doar o uşoară sfîrîială, de parcă ar fi aşteptat o altă zi pentru a ţîşni prin mantaua de rocă de deasupra şi pentru a-şi trimite tentaculele de magmă topită, şerpuind la vale pe coasta craterului, pînă hăt-departe, în largul mării.

O zi pe care echipa de scufundători o aşteptase.

La un ceas după ce se crăpase de ziuă, ei se găseau la bordul unui remorcher şi a unui şaland care-i scotea din Golful Hilo. Acum şalandul era ancorat la vreo două sute de metri de şuvoiul de lavă pietrificat, păstrîndu-şi poziţia cu ajutorul a trei ancore legate de nişte parîme solide. Remorcherul nu avea nevoie decît

de o simplă prăjină de amarare pentru a-şi păstra poziţia, iar echipajul de la suprafaţă – fără a mai avea nimic special de făcut pînă în clipa cînd avea să primească semnal de la scufundători – se relaxa pe punte, bînd bere şi jucînd cărţi la fel de apatici ca şi vremea însăşi.

Poate că, dacă vîntul şi marea n-ar fi complotat împotriva lor, cineva ar fi simţit uşoara zgîlţîială seismică şi şi-ar fi dat seama că idilica serenitate a zilei era iluzorie.

Dedesubtul limbii groase de lavă, care se întindea la vale tocmai de la răsuflătoarea cea îndepărtată, presiunea produsă de miezul fierbinte aflat în adîncul scoarţei terestre crescuse, fisurînd gigantica lespede de rocă.

Nu era o fisură explozivă – nu aducea cu deplasarea ce se petrece atunci cînd marginile lipite ale plăcilor continentale se desprind brusc şi sute de kilometri de relief cu aparenţă solidă zvîcnesc în direcţii contrare.

Şi nu era nici genul de fisură prin care, fără nici un avertisment, fundul mării să se ridice stîrnind o maree seismică pe o rază de mii de kilometri de jur împrejur, care se năpusteşte asupra uscatului şi îneacă tot ce întîlneşte în cale.

Producîndu-se atît de aproape de suprafaţă, această fisură provocase numai o foarte mică oscilaţie pe seismografele ce monitorizau mişcările din interiorul muntelui. Chiar dacă cineva de pe insulă ar fi simţit totuşi ceva, probabil că în clipa următoare a mai reflectat şi şi-a spus că i se năzărise.

Dedesubtul şuvoiului de lavă solidificată, fisura din rocă a fost suficientă pentru a permite unei coloane strălucitoare de rocă topită să-şi înceapă ascensiunea către suprafaţă, temperatura şi presiunea croindu-i drum din ce în ce mai larg. În cele din urmă, magma topită de o strălucire orbitoare a erupt în crevasa goală de sub imensa lespede de lavă solidificată de la suprafaţă. Cu ani în urmă, miezul încă lichid se scursese afară prin acest soi de tunel natural, format prin rapida întărire a suprafeţei exterioare.

Acum, în vreme ce remorcherul plutea liniştit la capătul şuvoiului, iar scafandrii lucrau într-o senină nepăsare jos, în imersiune,

lichidul încins cobora la vale, deopotrivă ascuns şi izolat de stînca neagră de deasupra.

Ajunsă la capătul tunelului, acolo unde ultimul şuvoi fusese pînă la urmă pietrificat de apa mării, lava s-a acumulat din ce în ce mai mult cu fiecare minut, greutatea ei apăsînd tot mai tare dinăuntru asupra feţei interne a povîrnişului, temperatura acesteia consumînd fără contenire peretele de stîncă ce despărţea magma clocotită de apa mării.

La treizeci de metri adîncime, cei doi scufundători, un bărbat şi o femeie, lucrau foarte concentraţi la recuperarea unui obiect pe care-l descoperiseră în urmă cu o săptămînă.

Înţepenit într-un strat de lavă care acoperea fundul oceanului, acest obiect era aproape perfect sferic, de o culoarea atît de apropiată de nuanţa lavei, încît atunci cînd scufundătorii dăduseră de el, fusese cît pe ce să nu-l bage de seamă. Forma obiectului îi atrăsese atenţia femeii – părea ceva curbiliniu la limita percepţiei vizuale.

Scufundătoarea s-a oprit pentru a studia mai bine obiectul, fiindcă îl considera o formaţiune interesantă de lavă. La cîteva secunde după ce începuse să cerceteze, partenerul ei, simţind că femeia nu se mai află în acelaşi loc, undeva în dreapta lui, s-a întors pentru a se convinge că nu i s-a întîmplat ceva. În mai puţin de un minut, a devenit la fel de curios în privinţa obiectului sferic.

Au examinat sfera vreme de aproape zece minute. Cu toate că era bine prinsă în lavă, şi-au dat seama că era altceva. Trebuie să fi fost un fel de geodă. După ce-au fotografiat-o şi i-au înregistrat poziţia, au încheiat scufundarea şi mai tîrziu, în aceeaşi zi, i-au adus la cunoştinţă şefului lor descoperirea.

Acum se aflau din nou la locul cu pricina. Erau în apă de aproape o oră, chinuindu-se să cuprindă sfera într-un fel de plasă specială şi, la sfîrşit, să fixeze plasa la o cange aflată la capătul unei saule de bigă mare, instalate în mijlocul punţii de pe şaland.

Nacela respectivă, gîndită special pentru acest scop, semăna cu setcile împletite în care de generaţii pescarii japonezi învelesc flotoarele de sticlă, numai că această plasă era făcută dintr-o fibră sintetică chiar mai rezistentă decît oţelul.

Odată asigurată prinderea nacelei şi mulţumită că ţesătura rezistentă nu avea să alunece, femeia a acţionat dispozitivul de semnalizare de la centura cu balast.

Pe remorcher, echipajul a început să ridice geoda de pe fundul oceanului.

Unul dintre bărbaţi, adulmecînd o miasmă de sulf în aer, strîmbă din nas, apoi îşi spuse că aceasta trebuia probabil să provină de la emanaţiile puturoase răspîndite de bateria cu acumulatori a şalandei.

Atenţia ei fiind concentrată asupra bigii, nici unul dintre membrii echipajului nu a băgat de seamă fumul care începea să se strecoare printre primele fisuri apărute în colina versantului, aflat la două sute de metri mai departe.

La treizeci de metri sub nivelul mării, cei doi scufundători se îndepărtară la vreo zece metri de geodă, apoi se întoarseră pentru a observa cum se întinde cablul bigii. Preţ de o clipă, care dură cît eternitatea, nimic nu se clinti. Apoi geoda – cu un diametru de aproximativ un metru – se smulse brusc din stratul de lavă, ţîşnind mai întîi în sus cîţiva metri, pentru ca imediat să cadă aproape de fundul mării, ca una dintre acele mingiuţe din hîrtie şi poleială colorate şi umplute cu rumeguş care atîrnă de un elastic. O scurtă pauză. După care îşi începu urcuşul lent, dar constant către suprafaţă, pe cînd cei doi scufundători se deplasau către locul din care fusese dislocată sfera.

Biga tocmai adusese la bord geoda în clipa cînd versantul muntelui cedă. La o fracţiune de secundă după ce un jet de lavă de un galben strălucitor ţîşni explodînd în milioane de fragmente la contactul cu apa mării, cineva răcni un avertisment. În cîteva secunde parîmele fuseseră tăiate, ancorele abandonate cu tot cu lanţuri, iar remorcherul se îndreptă spre larg cu toată viteza.

Apa, liniştită cu numai cîteva secunde în urmă, bolborosea în jurul remorcherului reacţionînd la forţa explozivă a jetului de lavă ce se mărea cu repeziciune, prăvălindu-se din craterul versantului surpat.

– Cum rămîne cu scafandrii? strigă cineva.

Dar chiar în clipa cînd rostea aceste cuvinte, îngrozitul membru al echipajului cunoştea deja răspunsul la propria întrebare.

Scunfundătorii tocmai cercetau alveola în care fusese prinsă geoda cînd au simţit prima vibraţie subsonică. În clipa cînd surpriza se transformă în panică şi îşi duseră mîna la centurile cu balast pentru a şi le abandona şi a efectua o urcare de urgenţă, era deja mult prea tîrziu.

Brusc pe fundul oceanului se căscă o crăpătură şi, în momentul cînd magma năvăli în mare, apa însăşi păru a exploda într-o infernală jerbă de acid sulfuric, apă clocotită şi abur. O canonadă de fragmente de tuf vulcanic cu consistenţă sticloasă fu împroşcată în toate direcţiile. Îndată ce scafandrii fuseseră ucişi de abur, acid şi de apa de mare clocotită, corpurile lor fură sfîrtecate de aşchiile de siliciu care i-au tăiat ca tot atîtea milioane de bisturie încinse la roşu.

În cîteva secunde nu mai rămase nici urmă de ele.

La o milă în larg, echipajul remorcherului se holba uluit la spectacolul din spatele lor.

Ţărmul dispăruse înecat într-o pîclă groasă de abur amestecat cu emanaţii toxice şi cenuşă vulcanică lăsată asemenea unei cortine deasupra locului unde cu numai cîteva minute în urmă se aflase versantul muntelui. Marea, biciuită de vîntul care se înteţea, se umfla tot mai mult, iar deasupra se adunau nori negri ca şi cum forţele ce dezlănţuiseră furia muntelui stîrniseră acum şi furtuna.

Echipajul scruta suprafaţa apei cu binoclurile în căutarea vreunui semn de la scafandri, dar, deşi făceau acest lucru, ştiau deja că aşteptarea lor avea să fie zadarnică. Ei înşişi abia-abia scăpaseră cu viaţă. Pe măsură ce vîntul sporea în intensitate, iar talazurile se umflau şi deveneau tot mai înalte, căpitanul remorcherului cîrmi înapoi spre golful Hilo şi spre port.

Pe şaland, trei oameni fixau geoda pe punte, întrebîndu-se în sinea lor dacă recuperarea acesteia meritase preţul unor vieţi omeneşti.

PROLOG

LOS ANGELES

N-ar fi trebuit să se întîmple astfel.

Din contră, totul ar fi trebuit să meargă spre bine, nu spre mai rău.

Doar îi promiseseră – toți îi promiseseră asta.

Primul fusese doctorul: „Dac-ai să iei pastilele, ai să te simți mai bine."

Pe urmă, antrenorul: „Hai, străduiește-te un pic! Nu reușești, dacă nu strîngi un pic din dinți."

Chiar și maică-sa: „Nu încerca să faci totul deodată, ci în fiecare zi cîte puțin."

Așa că luase pastilele, se străduise mai mult, fiind, în același timp, hotărît s-o lase mai moale cu efortul. Pentru ca, săptămîna trecută, o vreme, lucrurile să pară a se îmbunătăți. În ciuda pîclei ce se lăsase peste oraș atît de densă, încît majoritatea prietenilor săi plecaseră de la școală mai devreme și se îndreptaseră spre plajă unde briza ar fi putut aduce dinspre ocean aer proaspăt, el se dusese la toate cursurile. După ultimul clopoțel se dezbrăcă în vestiar și-și trase pe el șortul înainte de-a o zbughi spre pistă pentru cele patru ture de încălzire, pe care le făcea întotdeauna înaintea adevăratei curse cu obstacole.

Eveniment care, cu puțină muncă, ar fi putut să-l transforme în campion al statului la aniversarea vîrstei de optsprezece ani.

Săptămîna trecută, într-o zi cînd era singur pe teren, pastilele începuseră în sfîrşit să-şi facă efectul. Se aşteptase să-şi piardă suflul pe la jumătatea primului tur de pistă, dar chiar şi atunci cînd isprăvise de alergat ultimul tur îşi simţise corpul pulsînd de energie, plămînii pompînd aer cu uşurinţă, bătăile inimii uşor mai accelerate. În cel de-al doilea şi al treilea tur, el îşi iuţi un pic ritmul, dar se simţea prefect – într-adevăr perfect. Aşa încît în al patrulea tur de pistă dăduse din el tot ceea ce putea să dea şi avusese aceeaşi senzaţie ca în urmă cu cîteva luni, cînd încă mai reuşea să ducă la bun sfîrşit o cursă. Dar în acea zi din săptămîna trecută se simţise mai bine ca oricînd, plămînii lui inspiraseră volume imense de aer şi întregul său organism reacţionase. În locul acelei arsuri dureroase pe care de obicei o resimţea în finalul milei de încălzire, în muşchi avea doar o senzaţie de gîdilitură plăcută, pieptul i se umfla şi i se dezumfla într-un ritm lejer, sincronizat perfect cu bătăile inimii. Întregul său organism funcţionase în desăvîrşită armonie. Ba, în acea zi, mai făcuse şi cîteva tururi de pistă suplimentare, încîntat de rezistenţa corpului său, bucuros cum nu se mai poate că, în sfîrşit, pastilele şi exerciţiile dădeau roade. Atunci începuse să aşeze obstacolele la distanţe precise, dar puţin mai înalte decît de obicei.

Plutise peste ele, trecînd lejer de barele transversale, simţindu-se cu desăvîrşire imponderabil în clipele cînd zbura peste baricade, lăsîndu-le, pe rînd, în urmă.

Cînd, două ore mai tîrziu, se îndreptase din nou către vestiar, abia dacă respira mai accelerat, inima îi bătea uşor şi îşi simţea picioarele de parcă venea de la o plimbare de o jumătate de oră, nu după două ore de cros şi sărituri.

În ziua următoare toate se întorseseră împotriva lui.

După un sfert din primul tur simţise senzaţia aceea cunoscută de sufocare, iar inima începu să-i bubuie de parcă s-ar fi aflat pe ultima linie dreaptă dintr-o cursă de zece mii de metri. Continuă să alerge spunîndu-şi că nu era decît o reacţie la efortul depus ieri, cînd se antrenase mai mult decît ar fi trebuit. Însă în clipa în care isprăvi primul tur de pistă ştiu că n-avea să reuşească. Ieşind de pe suprafaţa pistei, se lăsă să cadă în iarbă, rostogolindu-se cu faţa în sus pentru

a privi cerul cu ochii mijiți din cauza luminii puternice a soarelui amiezii. Ce naiba se întîmplase? Ieri se simțise formidabil. Astăzi se simțea ca un boșorog.

Refuzase să se lase pradă durerii de plămîni, bubuiturilor inimii și agoniei din picioare. Cînd antrenorul se apropiase să vadă ce se întîmpla, el îi spuse că era bine, pretextînd că nu avea decît o crampă obișnuită, apoi își fricționă mușchii gambei ca să-și facă minciuna mai credibilă. Antrenorul înghiți păcăleala – sau cel puțin așa lăsa să se înțeleagă, oricum, tot aia era – iar el se ridicase de pe iarbă și revenise pe pistă.

Isprăvi cele patru tururi, dar pe ultimul abia dacă izbuti să mențină un tempo care era, mai curînd, acela al unui mers rapid.

Antrenorul îi spusese să apese pe accelerație sau să se ducă acasă.

Apăsase pe accelerație, dar, pînă la urmă, trebuise să se ducă acasă.

Și din acea zi situația se înrăutățise tot mai mult.

În fiecare zi făcuse eforturi de a-și învinge durerea.

Alaltăieri se dusese la doctor a patra oară de la Anul Nou și, pentru a patra oară, doctorul nu fusese în stare să descopere nimic în neregulă. Ultima dată răspunsese la toate întrebările: da, se simțise bine cînd s-a întors împreună cu mamă-sa din Maui, imediat după revelion; nu, tatăl său nu fusese acolo; el plecase în insula Grand Cayman împreună cu noua lui soție și cu bebelușul lor. Nu, nu-l deranjase faptul că taică-său nu-i însoțise în Maui. De fapt, era bucuros că maică-sa renunțase la taică-său, fiindcă acesta obișnuia să-i pocnească pe amîndoi cînd era beat, ceea ce se întîmplase practic în fiecare seară în ultimii doi ani în care au locuit împreună. Nu, nu-l ura pe tatăl lui. Nu-l plăcea din cale-afară și era bucuros că acesta plecase, dar de urît, nu-l ura.

Ceea ce ura, într-adevăr, era cum se simțea.

Doctorul îi spusese că poate ar fi fost cazul să consulte un psihiatru, dar n-avea de gînd să facă asta. Numai excentricii și ratații aveau nevoie să se ducă la psihiatru. Oricare ar fi fost problema, avea s-o depășească de unul singur. Numai că în ultimele două zile durerea devenise aproape insuportabilă. Avea coșmaruri și se trezea din somn, sufocîndu-se și tremurînd din tot trupul.

În această după-amiază, după cursuri, cînd începuse să-i treacă prin cap că mai bine-ar fi fost să moară decît să mai suporte acele dureri cumplite, se plimba cu mașina fără vreun țel anume, pînă cînd un polițist îl opri și-i tăie chitanță pentru că avea toba de eșapament spartă. Așa că acum pe unde naiba avea să mai scoată cămașa? El nu-și putea permite nici să-și plătească amenda, ca să nu mai vorbim de plata reparației afurisitei ăleia de tobe. Și ce mare lucru era? La urma urmei nici nu făcea cine știe ce zgomot, iar în cabină abia dacă se simțea izul de gaze arse. Dar maică-sa avea oricum să-i frece ridichea pentru amendă, iar taică-său, dacă s-ar fi apucat să-i ceară bani cu împrumut ca să repare toba, avea numaidecît să-i dea drumul unui interminabil discurs despre cît de greu e să ai grijă de două familii.

Ce mai porcărie!

Luînd-o pe strada străjuită de copaci unde locuia de cînd se născuse, apăsă butonul din parasolar care urma să activeze prin telecomandă ușile garajului în momentul cînd mai avea doar două case pînă să ajungă și intră pe aleea ce ducea la garaj exact în clipa cînd ușa acestuia era complet deschisă. Pornind automat jocul pe care-l juca de unul singur în fiecare după-amiază, apăsă din nou butonul telecomenzii încercînd să ghicească exact clipa cînd ușa de la garaj avea să culiseze după ce mașina trecea de ea.

Astăzi rată și automobilul se zgîlțîi zdravăn în clipa cînd ușa în coborîre ricoșă din parașocul-spate. Așa că acum, pe lîngă amendă și toba spartă, aveau să mai fie și zgîrieturi pe mașină și pe ușa de la garaj.

Și durerea tot nu-i trecuse.

Poate că, în loc să se ducă în casă, ar fi fost mai bine să mai rămînă o vreme aici.

Să stea acolo unde era și să vadă ce s-a întîmplat.

Simți cum îl inundă o senzație de căldură care alungă durerea și, dintr-o dată, se simți mai bine.

Poate că, în sfîrșit, găsise răspunsul la problemele lui.

Fără maică-sa.

Fără antrenor.

Băiatul închise ochii, trase adînc aer în piept și, pentru prima dată după săptămîni de zile, nu mai simți nici un fel de durere.

Pentru mamă, ziua nu fusese cu nimic mai bună decît fusese pentru fiul ei, începînd cu un telefon matinal de la fostul ei soţ, care i-a sugerat renegocierea pensiei alimentare a copilului. Adică în traducere liberă: pupăza cu care se combinase avea nevoie să cheltuiască mai mult. În fine, ea-i scoase ideea din cap în doi timpi şi trei mişcări. La amiază descoperise că un asociat al firmei care îi fusese subaltern un an întreg fusese promovat într-un post care ar fi trebuit să-i aparţină, de drept, ei. Astfel că în prezent avea de luat o decizie: fie să mai rămînă pe poziţia pe care era încă un an, fie să înceapă să-şi caute alt serviciu. Dar la asta cunoştea răspunsul: n-avea să fie promovată ca partener în vecii vecilor, aşa că era mai bine să înceapă să ia legătura cu agenţiile de plasare a forţei de muncă.

Apoi, cînd tocmai se gîndea că lucrurile nu puteau sta mai prost de-atît, o sună doctorul ca să-i recomande un psihiatru bun pentru fiul ei. Ei bine, mai înainte de a-l expedia pentru consult la spitalul de nebuni, avea să mai ceară părerea şi altui specialist. Doar că asigurările de sănătate n-aveau să-i plătească un sfanţ, iar excursia de Anul Nou în Maui îi subţiase portofelul la maximum.

Cu toate astea, va găsi ea o rezolvare.

În timp ce vira pe aleea spre casă, apăsă cu degetul telecomanda şi opri automobilul pentru a aştepta deschiderea uşilor de la garaj.

Zgomotul motorului, mai mult chiar decît fumul gros de eşapament care se revărsa din garaj, o avertiză că ceva nu era în regulă. Cu o mînă scoase maşina din viteză, în vreme ce cu cealaltă deschise portiera, apoi ţîşni din maşină şi fugi în garaj.

Îl văzu pe fiul său zăcînd inert în automobilul lui, cu picioarele cocoţate pe bancheta din dreapta şi cu spinarea rezemată de uşa de pe partea şoferului. Capul îi era căzut cu bărbia rezemată în piept.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, apucă închizătoarea portierei.

Blocată!

Ocoli în fugă automobilul şi-ncercă cealaltă uşă, apoi îl strigă pe nume.

Nimic!

Ia stai un pic!

Oare nu cumva s-a mişcat ceva în maşină?

Îşi puse mîinile streaşină la ochi şi se uită mai cu luare-aminte înăuntru.

Pieptul i se mişca! Încă mai respira!

Tuşind din cauza gazelor de eşapament răspîndite în garaj, bîjbîi după setul de chei de rezervă agăţate într-un cui sub bancul de lucru, trînti uşa de la bucătărie şi înşfăcă telefonul.

– Fiul meu! strigă ea de îndată ce-i răspunse operatoarea de la 911. Dumnezeule, am nevoie de o ambulanţă!

O voce ponderată îi ceru cu calm adresa.

Adresa!

Brusc mintea i-o luă razna.

– Nu pot să... oh, Dumnezeule. Este... După care-şi aduse aminte şi pronunţă la iuţeală un număr. E pe North Maple, între Dayton şi Clifton. Grăbiţi-vă, pentru Dumnezeu, grăbiţi-vă! S-a încuiat în maşina din garaj şi...

– Fiţi liniştită, doamnă, o întrerupse calm vocea. O ambulanţă e deja pe drum.

Lăsă receptorul pe masă şi alergă înapoi în garaj. Trebuia să deschidă portiera maşinii – neapărat! Un ciocan! Undeva în capătul bancului de lucru se afla un baros! Strecurîndu-se între botul maşinii fiului său şi bancul de lemn, se trezi rugîndu-se ca nu cumva fostului ei soţ să-i fi trebuit pur şi simplu acel baros. Nu-i trebuise – încă se mai afla acolo unde îşi amintea. Înşfăcîndu-l de coadă cu ambele mîini, îl ridică şi izbi capul uriaş de fier în geamul din stînga maşinii. Sticla securizată se spulberă în mii de cioburi, iar femeia dădu drumul ciocanului, îşi vîrî mîna prin fereastra spartă şi deschise portiera. Întinzîndu-se peste trupul fiului ei, răsuci cheia şi opri motorul; zgomotul asurzitor al acestuia se stinse, pentru ca imediat să se audă o sirenă apropiindu-se cu repeziciune. Îşi apucă fiul de glezne încercînd să-l scoată afară din automobil, dar înainte ca ea să fi izbutit, doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb preluaseră deja sarcina, dînd-o uşurel la o parte, trăgîndu-l pe băiat din maşină şi punîndu-i imediat o mască de oxigen pe faţă. Cînd îl văzu mişcîndu-se, panica ei începu să mai scadă.

685.119

– Își revine, o asigură unul din medicii de pe salvare în timp ce-l transportau afară din garaj pe băiat și-l întindeau pe brancardă. Pare-se că totul are să fie bine.

Fiul ei începu să se zbată cînd medicii îl băgară în ambulanță. Erau pe punctul de a închide ușa din spate, cînd femeia îi rugă:

– Vreau să vin și eu! Pentru Dumnezeu! Este fiul meu! Vă rog!

Ușa salvării se deschise din nou și femeia urcă repede. Cu sirena urlînd, ambulanța goni către Spitalul Cedars-Sinai, aflat cam la douăzeci de străzi mai departe.

Drumul păru să dureze o veșnicie, iar femeia asista neputincioasă la zvîrcolirile fiului ei între cei doi medici, din care unul încerca să-l imobilizeze, iar celălalt să-i țină masca de oxigen bine fixată peste nas și gură. Strîngîndu-i mîna între palmele ei, femeia încerca să-l aline și, într-un tîrziu, spasmele lui se potoliră. Dar tocmai cînd ambulanța oprea în fața intrării de urgență a spitalului, simți deodată că mîna fiului ei devine moale și tot trupul inert.

Ea-l auzi pe unul din paramedici înjurînd cu jumătate de gură.

Simți cum o cuprinde amorțeala și, cînd ușile fură deschise din afară, se dădu jos încet, ca și cum ar fi fost în transă.

Niște brancardieri îl transportară repede pe băiat în sala de urgențe unde o echipă de doctori aștepta să-l preia.

Intră în spital pășind în urma brancardei.

Pentru ca pînă la urmă să audă aceleași cuvinte pe care le auzise mai întîi de la doctorul fiului ei, apoi de la echipajul ambulanței:

– Nu înțeleg... ar fi trebuit să se simtă mai bine!

Numai că fiul ei – drăgălașul, chipeșul, singurul ei fiu – nu se simțea mai bine.

Fiul ei era mort.

CAPITOLUL I

NEW YORK

– Şi acu' ce-ai de gînd să faci, Sundquist? Să-ţi pui ştreangu' singur?

Un hohot răutăcios urmă acelor cuvinte batjocoritoare, ricoşînd din pereţii goi, din beton ai sălii de sport a colegiului, în urechile lui Michael Sundquist. Chiar aşa, ce-ar fi trebuit să facă? Să pună jos halterele cu care lucra şi să se încaiere cu nemernicul ăsta?

Nu era o idee prea fericită. Nemernicul, pe numele său Slotzky – prenumele necunoscut, cel puţin lui Michael – era cam cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decît el şi cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai greu – şi numai muşchi. A-l înfrunta pe Slotzky ar fi însemnat o cale sigură de a se alege cu o ciomăgeală straşnică, iar încasarea unei ciomăgeli straşnice în mod clar nu figura pe lista de priorităţi a lui Michael Sundquist din acea dimineaţă.

Terminarea exerciţiilor cu greutăţi era însă o prioritate, cum erau şi cele cincizeci de flotări şi cincizeci de ridicări în braţe, urmate de atîtea ture de pistă la mezaninul sălii de sport cîte era în stare să alerge, pînă cînd clopoţelul ce anunţa scurgerea a zece minute îl trimitea la duşuri. Dacă nu-l lua în seamă pe Slotzky, dacă evita încăierarea şi nu se gîndea decît la treburile sale, şi-ar fi putut atinge cu uşurinţă scopul: nominalizarea în echipă.

Asta era, de fapt, ceea ce-şi dorea cel mai mult.

Niciodată n-avea să fie destul de înalt pentru baschet şi nici destul de solid pentru fotbal. Şi ceva îi zicea că şi pentru base-ball

era deja cam prea tîrziu pentru el. Nu-i mai rămînea decît pista. Iar lucrul la care întotdeauna fusese cel mai bun era alergarea. Chiar şi atunci cînd avusese crize de astm şi abia mai putea să respire, tot fusese în stare să-i întreacă pe toţi puştanii din clasa lui la sprint. De fapt, fusese un fel de glumă: nu-ţi bate capul să-l întreci pe Sandquist la plecarea din blocstarturi; e suficient să-i duci trena pentru ca mai deveme sau mai tîrziu acesta să cedeze ca un ceas stricat.

Gluma fusese, vai, prea adevărată! În urmă cu numai un an găsise adesea imposibilă alergarea unei curse mai mari de patru sute de metri. Cu toate că el conducea întotdeauna plutonul la începutul curselor, niciodată nu izbutise să cîştige o alergare de cincizeci de metri, iar în una de o sută de metri sosea mereu pe ultimul loc.

Însă chiar şi atunci cînd criza de astm era mai gravă, nu renunţa *niciodată*. Cînd mamă-sa făcuse observaţia că problema asta nu e aşa importantă – oricum nimeni din ambele ramuri ale familiei nu fusese atlet – Michael nu făcuse decît să se ambiţioneze şi mai mult. Ce putea biata de ea să priceapă? Asta era o chestiune bărbătească. Genul de chestiune pe care, dacă ar mai fi fost în viaţă, tatăl său ar fi înţeles-o.

De cîte ori alerga, luptîndu-se cu respiraţia, împingîndu-şi corpul dincolo de limită, hotărît să învingă starea cumplită care-l ţinuse în gheare de cînd era mic copil, Michael şi-l închipuia pe tatăl lui încurajîndu-l. Deşi chipul tatălui său devenea tot mai înceţoşat, iar uneori abia dacă-şi mai putea aminti acel glas gros şi sonor, Michael se agăţa de această imagine. Şi continuă acest lucru pînă cînd, anul trecut, începuse să cîştige lupta cu astmul.

Terminîndu-şi lucrul cu greutăţile, se aşeză pe podea pentru a executa cele cincizeci de flotări rapide – fără a i se accelera respiraţia – după care se duse la bară pentru a-şi începe ridicările în braţe, privindu-şi în trecere imaginea reflectată în fereastră.

Da, muşchii pectorali i se dezvoltaseră – se putea vedea asta.

În fiecare zi greutăţi după greutăţi, flotări după florări, tur de sală după tur de sală, iar acum munca îşi arăta roadele.

Ceilalţi băieţi nu mai rîdeau de el, în afară de Slotzky. Dar nici măcar Slotzky nu l-ar mai sîcîi, dacă ar reuşi să obţină nominalizarea pentru echipa de atletism.

Dar nu ca sprinter.

Nu, Michael urmărea un ţel mult mai înalt – cursele pe distanţe lungi, unde rezistenţa conta cel puţin la fel de mult ca şi viteza, dacă nu mai mult.

Isprăvi, în sfîrşit, exerciţiile la bară şi-şi controlă din nou respiraţia. Respiraţia îi era un pic mai grea decît la începutul orei de antrenament, dar oricum era departe de a gîfîi şi nici un semn care să anunţe acele teribile crize de panică obişnuite. Alergă uşor pe treptele de metal ce duceau la pista suspendată la mai bine de trei metri înălţime, imediat sub grinzile acoperişului şi binişor deasupra coşurilor de baschet. Urcînd cîte două trepte o dată, se uită la ceasul de pe celălalt perete.

Mai erau douăzeci de minute. Putea să alerge vreo trei kilometri pînă să se îndrepte spre duşuri.

Începu cu o alergare lejeră, reglîndu-şi cu grijă tempoul astfel încît să nu fie nevoit să-şi rupă fuleul în apropierea schimbărilor bruşte de direcţie din cele patru colţuri ale sălii de sport. Pe pistă nu mai era nimeni; restul clasei se afla jos, la parter, unii jucînd baschet, alţii trăgînd de fiare, dar cei mai mulţi întinşi pe jos, aşteptînd terminarea orei.

– Hei, Sundquist, strigă Slotzky cu un rînjet oribil pe buze. Nu ţi-e teamă c-o să dai ortu' popii colo la cucurigu?

În vreme ce amicii lui Slotzky se hlizeau slugarnic, Michael, ţintuit locului de răcnetul lui Slotzky, îşi ridică spontan drept în sus degetul mijlociu de la mîna stîngă.

Mare greşeală.

Rînjetul lui Slotzky dispăru. Se ridică de jos şi începu să urce scările cu trei dintre tovarăşii lui după el. Căutînd o scăpare, Michael se întreba ce imbold necugetat îl îndemnase oare să comită o asemenea idioţenie.

Şi se mai întreba, de asemenea, dacă se afla vreun sîmbure de adevăr în zvonul că Slotzky azvîrlise odată pe cineva de pe acoperişul unei clădiri.

În vreme ce Slotzky şi unul dintre amicii lui se apropiau de el dintr-o direcţie, ceilalţi veneau din partea cealaltă, prinzîndu-l la mijloc ca într-un cleşte.

– Şi ce ziceai c-ai să-mi faci, mă, căcărează? îi aruncă Slotzky pe un ton batjocoritor, apropiindu-se vertiginos de Michael.

Michael aruncă o privire rapidă spre Slotzky, apoi spre amicul bătăuşului. Nu mai exista decît o scăpare. Azvîrlindu-se pe burtă îşi basculă picioarele peste marginea pistei suspendate, apoi se lăsă în jos pînă rămase agăţat în degete. Acum Slotzky alerga către el şi, deşi măgădanul se afla la vreo zece metri distanţă, Michael parcă simţea deja tălpile adidaşilor Nike ai lui Slotzky strivindu-i degetele încleştate de bară. Fără a mai arunca nici măcar o privire în jos, dădu drumul barei şi se aruncă în gol, rostogolindu-se de-a berbeleacul în clipa cînd picioarele îi atinseră podeaua tare, de scîndură.

O durere fulgerătoare îi străbătu umărul, dar n-o luă în seamă, ridicîndu-se şi uitîndu-se în sus pentru a vedea ce-aveau de gînd urmăritorii.

Slotzky se aplecă peste balustradă cu chipul roşu de furie. Apoi, cu o precizie atinsă după ani şi ani de exersare, îl scuipă pe Michael.

– Ne vedem noi după şcoală! spuse el.

Ştergîndu-şi de pe faţă flegma cleioasă a lui Slotzky, Michael se dădu îndărăt cîţiva paşi, după care se răsuci pe călcîie şi-o zbughi către duşuri.

Se întreba dacă în acea zi, după ore, Slotzky avea să vină la el cu un cuţit sau cu un pistol.

Sau cu amîndouă.

Katharine Sundquist ştia că ar fi trebuit să se concentreze asupra lucrului pe care îl avea de făcut imediat. În faţa ei, pe biroul laboratorului, se afla un fragment din mandibula unui hominid, sosită cu o săptămînă în urmă de la un şantier arheologic din Africa. Nu că ar fi fost cine ştie ce mult de muncă: din prima clipă cînd dăduse cu ochii de ea, identificase exemplarul ca aparţinînd lui *Australopithecus afarensis*, iar la o examinare ulterioară constată că nu apăruse nimic nou de natură să-i infirme prima impresie. Fusese descoperită într-o zonă unde *Australopithecus afarensis* era, dacă nu chiar un lucru obişnuit, cel puţin ceva de care se auzise, şi dezgropat de la o adîncime

la care, în afara surprizelor ţinînd de datarea cu carbon a stratului, corespundea în mare cu nivelul unde acest precursor al lui *Homo sapiens* s-ar fi putut găsi. Problema era că atenţia îi era distrasă de o serie de fotografii ce sosiseră la o zi după mandibula de australopitec.

Erau vreo şase fotografii însoţite de o scrisoare care descria *in extenso* şantierul arheologic respectiv. Numele din antetul scrisorii – Rob Silver – îi atrase imediat atenţia lui Katharine, fiindcă, deşi în cei mai bine de douăzeci de ani de la absolvirea şcolii nu-l mai văzuse pe Silver decît de vreo cîteva ori, încă îşi mai amintea cum arată: înalt, musculos, cu rebelul lui păr şaten şi nişte ochi albaştri care – cel puţin pentru o vreme – nu conteniseră a-i face inima să-i bată mai repede ori de cîte ori îl vedea. Aceşti fiori se stinseră totuşi repede cînd interesul lui faţă de cultura polineziană şi al ei faţă de omul preistoric i-au trimis pe amîndoi în direcţii opuse, fiind despărţiţi de un întreg golf ştiinţific, dar şi de o întreagă planetă, geografic vorbind. Patru ani mai tîrziu, îl întîlnise pe Tom Sundquist şi apoi îl născuse pe Michael.

Cînd Michael avea şase ani, Tom Sundquist a murit.

Murise în Africa, într-o splendidă dimineaţă de vară, în urmă cu zece ani. Dar i se întipărise în minte cu atîta limpezime, de parcă mai ieri se întîmplase. Tom pleca la Nairobi pentru a prinde zborul de Amsterdam unde era programat să ţină o prelegere despre rezultatele arheologice pe care le obţinuseră împreună în cinci ani. Ea şi Michael locuiau în incinta şantierului, unde Katharine avea să supravegheze lucrările în absenţa lui Tom, iar Michael să se joace fericit cu nişte copii africani cu care se împrietenise la cataramă. Ea şi Michael rămăseseră în picioare, ţinîndu-se de mînă, în vreme ce avionul *Cessna*, cu un singur motor, al lui Tom accelera în lungul pistei de pămînt şi se ridica spre cerul dimineţii. Ca întotdeauna, pilotul făcu un viraj pentru a mai trece pentru ultima oară pe deasupra lor, dar în acea zi se hotărî să facă o demonstraţie de acrobaţie.

Sub privirile lui Katharine şi ale lui Michael – ale ei tot mai îngrijorate, ale copilului tot mai pline de încîntare – pilotul puse micul avion într-o serie de lupinguri şi tonouri, după care-l puse într-un cabraj şi urcă pînă cînd avionul se opri sus de tot, se rostogoli şi se îndreptă în picaj spre pămînt cu viteză tot mai mare.

Nu era prima dată cînd Katharine asista la aşa ceva – şi întotdeauna era îngrozită. În ultima clipă pilotul avea să redreseze avionul, să-şi balanseze aripile dintr-o parte în alta şi să se îndrepte apoi către Nairobi, zburînd suficient de razant, cît să bage strechea-n turmele pe care le survola.

Dar în dimineaţa aceea, sub ochii ei şi ai lui Michael, avionul intră-n pămînt şi se transformă instantaneu într-un glob de foc.

Ea şi Michael părăsiră şantierul în aceeaşi zi, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

La mai puţin de un an începură crizele de astm ale lui Michael, iar Katharine era convinsă că ele fuseseră provocate de privelişte a la care fusese martor în dimineaţa în care se prăpădise tatăl lui. În anii scurşi de la moartea lui Tom, Katharine se concentrase asupra a două lucruri: sănătatea fiului şi munca ei. Aproape în tot acest răstimp îi fusese de ajuns. Însă în ultima vreme, şi mai ales în ultimele luni, de cînd Michael părea, în sfîrşit, să fi biruit acele crize chinuitoare, începuse a se-ntreba dacă nu cumva ea însăşi nu se transforma într-una dintre fosilele pentru studiul cărora petrecuse atîta amar de vreme.

Ca pe urmă, săptămîna trecută, să sosească scrisoarea de la Rob Silver împreună cu fotografiile. Şantierul, explica el, se afla pe coasta vulcanului Haleakala din Maui. În ultimii cinci ani lucrase în insulele Hawaii, cercetînd evoluţia arhitecturii polineziene în dinamica ei dinspre Pacificul de Sud către arhipelagul Hawaii. Însă şantierul din fotografii, scria el, nu semăna cu nimic din tot ceea ce văzuse pînă atunci în Hawaii. În bugetul alocat dispunea de bani pentru un consultant şi dorea să ştie dacă Katharine ar fi interesată de job.

Ea revenea întruna la fotografii, uitîndu-se cu băgare de seamă la imaginile şantierului ce fusese descoperit sub un strat gros de vegetaţie.

Studiase în biblioteca muzeului, comparînd fotografiile cu toate imaginile reprezentînd relicve rupestre din Hawaii, pe care izbutise să le găsească.

Nu se putea face nici o comparaţie.

Şi totuşi singurul mod în care ar putea cu adevărat analiza excavaţiile ar fi să meargă acolo şi să vadă cu ochii ei.

Acum, dînd încă o dată deoparte fosila cenuşie şi fotografiile la fel de cenuşii ale sitului unde fusese descoperită, privi din nou pozele şantierului din Maui.

Deşi şantierul propriu-zis părea a fi un pic mai răsărit decât un morman de bolovani, era înconjurat de o luxuriantă pădure de arbori înalţi, de tufani înfloriţi şi de liane. În unele clişee, undeva, în fundal se putea zări culoarea bleu-turcoaz a Oceanului Pacific, iar în altele se puteau distinge cascade ce se revărsau în lacuri de-o limpezime de cleştar, un peisaj atît de frumos, încît ar fi putut foarte bine să fie viziunea despre Eden a vreunui scenograf de la Hollywood.

Oare într-adins îi strecurase Rob acele imagini de seducător paradis ce-i înconjura şantierul?

Ce-o apucase să viseze cu ochii deschişi la flori tropicale şi alizee? Ceea ce conta era *şantierul!*

Dar cînd îşi făcu ochii roată prin chichineaţa fără geamuri din grota abjectă care era biroul ei şi cînd îşi aduse aminte cît de mizerabilă era vremea de-afară, şi-a dat seama de ce era tot atît de atrasă de luxuriantul peisaj din jurul şantierului lui Rob Silver, pe cît de incitată era de descoperirea acestuia.

Luă scrisoarea încă o dată.

Treizeci de mii de dolari.

Rob Silver îi oferea treizeci de mii de dolari pentru a lucra trei luni alături de el în Maui.

Plus cheltuielile.

Îşi aminti discuţia tensionată pe care o avusese săptămîna trecută cu directorul muzeului. Doar bugetul îi fusese hăcuit cu treizeci la sută.

Sponsorizarea de la Fundaţia Naţională de Ştiinţă – sponsorizare pe care contase la finanţarea lucrărilor arheologice din acea vară – era „aprobată, dar nu eliberată."

Aşa că, în afară de oferta de pe birou, viitorul ei arăta aşa: fără şantier şi cu un buget care era perfect, numai că lipsea.

Problema era că Rob Silver avea nevoie de ea pînă la întîi ale lunii, pentru că doar pînă la acea dată putea opri lucrările de excavaţie. Asta ar fi însemnat să-i întrerupă şcoala lui Michael – să-l

facă se renunţe la echipa de atletism de care se ataşase atît de mult în ultima vreme – ceea ce, bănuia ea, n-avea să-i fie deloc pe plac. Mă rog, poate cînd avea să-i spună unde mergeau, obiecţiile lui aveau să dispară.

Apucă telefonul şi-l sună pe director.

– M-am gîndit să plec în concediu, spuse ea. Trei luni. Şovăi, după care vorbi din nou. Fără plată, desigur. Cinci minute mai tîrziu, cînd punea receptorul în furcă, se întrebă dacă Michael avea să fie la fel de uşor de convins pe cît se dovedise directorul.

Totuşi, cînd în acea după-amiază ajunse acasă şi-l văzu pe fiu-său tăiat la mînă, cu ochiul umflat şi învineţit, Katharine nu mai avea nici un dubiu în privinţa deciziei. Trei luni departe de New York era exact lucrul de care aveau nevoie amîndoi.

CAPITOLUL II

Ochii lui Pedro Santiago se deschiseră brusc în momentul în care altitudinea Boeingului 747 se schimbă imperceptibil, pregătindu-se să intre pe culoarul de coborîre spre Honolulu. Pedro nu avusese de gînd să adoarmă în timpul zborului; din clipa în care omul din Manila îi întinsese trusa de machiaj Louis Vuitton *se hotărîse să rămînă treaz pe toată durata călătoriei pînă-n Hawaii. „Nu, cu siguranţă că, de fapt, nici nu adormise", îşi spuse el. Nu, cu siguranţă că nu. Probabil că ochii i se lipiseră, iar mintea îi alunecase în acea stare de relaxare care era aproape la fel de odihnitoare ca un somn adevărat, dar el continua să fie perfect conştient de tot ce era în jurul lui.*

O auzise pe femeia din cealaltă parte a şirului de scaune comandînd pentru a treia oară mai-tai, pe urmă a patra oară şi, în urmă cu vreo cîteva minute, pentru a cincea oară.

Îl auzise pe pasagerul de pe scaunul din faţă sforăind.

Îşi odihnea picioarele pe trusa de machiaj vîrîtă sub scaunul din faţa lui, de unde bărbatul adormit o proteja, fără să ştie, la fel de bine cum o făcea şi el.

Pentru această călătorie cumpărase două bilete de clasa întîi. Nu putea suferi să facă conversaţie politicoasă cu străinii în avion, dar, lucru şi mai important, scaunul gol avea rol de protecţie suplimentar în strategia discretului său sistem de securitate.

Un eventual ocupant al locului de lîngă el, îşi reaminti Pedro grijuliu, dacă era extraordinar de inteligent – sau inteligentă – ar

fi fost în stare să-l ademenească şi să-l facă să-şi lăse garda jos suficient de mult încît să...

Să... ce?

Să-l ucidă?

Posibil. În mod sigur, astfel de lucruri se mai întîmplaseră. În ultimii trei ani, doi dintre membrii frăţiei de care aparţinea muriseră, din cauza unor „atacuri de cord" suferite la bordul avioanelor, dîndu-şi tăcuţi duhul în scaunele lor fără ca nimeni să ştie, în afara ucigaşului, pînă cînd avioanele se pregăteau de aterizare. Otrava putea fi administrată în atîtea feluri:

O băutură abia turnată în pahar, pregătită de o stewardesă a cărei atenţie fusese momentan distrasă de un pasager exagerat de volubil.

Un ac fin, înfipt cu pricepere în gît de cineva care părea a-şi fi pierdut echilibrul în timp ce se îndrepta spre toaletă.

Pedro Santiago îşi lua întotdeauna loc la fereastră şi bea numai din cutii pe care le desfăcea el însuşi.

Totuşi, instinctele profesiunii sale îi spuneau că aceasta avea să fie o călătorie fără probleme. Dacă avea să-l pîndească vreo primejdie, atunci aceasta avea să apară pe drumul de întoarcere, după livrare, cînd plata va fi fost făcută.

Ridică jaluzeaua şi-şi mijì ochii afară în dimineaţa strălucitoare. Departe, în jos, o formaţiune compactă de nori acoperea marea şi tot restul, cu excepţia piscurilor a trei vulcani înalţi. Pedro ridică din umeri; splendoarea grandioasă a Hawaiilor nu-l interesa cîtuşi de puţin. Cînd interfonul se trezi la viaţă anunţîndu-i că vor ateriza în curînd, Santiago apucă trusa de machiaj şi o puse în poală.

– Toate bagajele de mînă trebuie depuse fie sub scaune, fie în portbagajul aflat deasupra capului, domnule Jennings, îi reaminti stewardesa care traversa culoarul cu ultima măsuţă pe rotile plină cu pahare de cocteil goale.

El surîse, încuviinţă din cap şi puse trusa înapoi, dedesubtul scaunului din faţă.

Avionul aterizâ, reduse viteza şi rulă pînă la poarta aeriană.

Pedro Santiago părăsi coridorul de acces la pistă, ajungînd în zona porţii de zbor şi nu luă în seamă indicatorul care îl îndruma către Vamă.

Lucrul pe care Santiago nu-l făcuse niciodată în întrega lui carieră profesională era să riște transportînd unul dintre pachetele lui prin faţa unui inspector vamal. Genul ăsta de stupizenie era rezervat pentru catîri – de obicei studenţi debili la minte care ar fi fost dispuşi să riște ani grei de puşcărie pentru mai puţini gologani decît ar fi spart el într-o o noapte cu o tîrfă în Amsterdam.

În vreme ce restul pasagerilor se îmbulzeau spre Vamă, Santiago se apropie de un bărbat în uniformă albastră care şedea în picioare la cîţiva metri de poarta SOSIRI.

– Cred că pe mine mă aştepţi, spuse el într-o engleză fără pic de accent, cum erau şi spaniola, portugheza şi turca pe care le vorbea.

– Cred că ai dreptate, domnule... Omul lăsă propoziţia neterminată.

– Jennings, isprăvi Pedro Santiago completînd nevinovatul cod ce fusese stabilit cînd convenise să livreze trusa Vuitton.

– Vă rog să mă urmaţi.

Omul în uniformă îl conduse pe Santiago pînă la o uşă închisă, apăsă o serie de taste, după care îi îngădui curierului să intre înaintea lui.

La capătul unui scurt şir de trepte aştepta o maşină de golf cu propulsie electrică. Bărbatul în uniformă conduse vehiculul pînă la un elicopter ce aştepta la o distanţă de o jumătate de kilometru. Urmîndu-şi călăuza, Santiago urcă în elicopter, închise uşa şi îşi legă centura de siguranţă. Motorul scrîşni o clipă, după care se trezi la viaţă şi începu să şuiere. Deasupra elicea uriaşă prinse a se învîrti.

Pilotul mări viteza turaţiei şi aeronava zvîcni în sus, o luă drept înainte şi traversă în zbor razant linia ţărmului. Odată ajuns deasupra mării, schimbă direcţia de drum urmărind puţin linia litoralului către Honolulu, ca apoi să vireze spre sud-est, spre Molokai şi Maui.

Patruzeci de minute mai tîrziu Pedro Santiago se uita în jos prin carlinga de plexiglas, în timp ce elicopterul survola stîncosul versant de sud-est al insulei Maui, iar suprafaţa bleumarin a oceanului fu

deodată înlocuită de covorul verde, unduitor, al unei păduri tropicale. Elicopterul reduse altitudinea pînă cînd, după cîte i se părea lui Santiago, mai-mai că atingea vîrful copacilor. Apoi arborii făcură loc unui luminiş punctat de mai multe clădiri ale căror acoperişuri de ţiglă verde aveau menirea de a le face invizibile de la orice altitudine mai mare decît cea la care zbura în acel moment elicopterul.

Cu rapiditate şi îndemînare, pilotul lăsă aparatul de zbor pe o pajişte înconjurată de mai multe clădiri. Pe cînd Santiago îşi dădea jos centura de siguranţă şi deschidea uşa din dreptul său, un bărbat ieşi dintr-o clădire, dar nu se apropie de elicopter.

Recunoscîndu-l instinctiv pe cel care-l angajase, deşi pînă atunci nu-l mai văzuse vreodată, Santiago încercă să-şi protejeze capul pe cît putu cînd trecu prin vîrtejul stîrnit de palele rotorului, ţinînd strîns la piept trusa Louis Vuitton.

– Domnule... Jennings, exclamă omul care-l aştepta, şovăind suficient de mult înainte de-ai rosti pseudonimul, încît să-i dea de înţeles lui Santiago că folosirea unui nume de cod era vecină cu inepţia. Dar lui Santiago puţin îi păsa de părerea celuilalt – numele de cod îl ţinuseră în viaţă şi-i umflaseră contul la banca elveţiană dincolo de imaginaţia oricărui om care se născuse în suburbiile oraşului São Paolo. Încuviinţînd scurt din cap, îl urmă pe celălalt bărbat în clădire, de-a lungul unui coridor, pînă se opriră într-o cămăruţă fără ferestre, complet nemobilată, cu excepţia unei măsuţe pe care se afla o valijoară la fel cu trusa pe care o ducea Santiago.

Omul arătă cu capul spre măsuţă şi Santiago lăsă jos trusa, după care încercă încuietoarea celeilalte. Aceasta se deschise cu un pocnet, iar el îi înălţă capacul. Cu toate că instinctul îi spunea că toţi banii aveau să fie acolo, ţinu totuşi să-i numere.

Erau bancnote de cîte cincizeci de dolari, întocmai cum solicitase.

Nu-l interesa prea mult dacă seriile bancnotelor erau aşezate în ordine, dar, numărîndu-le, observă că nu erau.

Indiferent cine era cel cu care avea de-a face, acesta îşi cunoştea meseria.

Termină de numărat şi-şi ridică privirea.

– Două sute de mii.

– Exact cum am convenit, replică bărbatul.

Pedro Santiago vîrî teancurile de bancnote înapoi în valijoară, schimbă combinaţia şi o încuie.

– Atunci am terminat.

Omul încuviinţă din cap şi-i întinse mîna. Santiago ignoră gestul, întorcîndu-se spre singura uşă care oferea acces în încăpere. Acceptînd faptul că Santiago nu mai avea nimic altceva de adăugat, omul îl însoţi înapoi pînă la ieşire şi aşteptă pînă ce curierul se urcă din nou în elicopter, închise uşa şi îşi legă centura de siguranţă. În timp ce aparatul se ridică de pe peluză şi alunecă înapoi către mare, bărbatul rămase lîngă uşă, observînd.

În clipa în care omul ieşi din raza sa vizuală, Pedro Santiago începu să se gîndească la următoarea lui afacere, un transport clandestin din Africa de Sud.

Afacerea aceea, gîndea el, avea să fie cu mult mai interesantă decît se dovedise a fi aceasta.

Cînd elicopterul dispăru dincolo de orizontul verde al pădurii tropicale, bărbatul intră iar în clădire şi închise uşa în urma lui. Întorcîndu-se în camera unde avusese loc tranzacţia cu persoana pe care o cunoştea sub numele de „domnul Jennings", se încuie, apoi deschise trusa Louis Vuitton.

Cînd săltă capacul, mîinile îi tremurau.

În trusa de machiaj se afla un singur obiect.

Un craniu.

Găvanele lui goale se holbau la el.

Lui Pedro Santiago i se zbîrli brusc părul de pe ceafă şi în creier îi zbîrnîi un micuţ semnal de alarmă.

Pericol!

Elicopterul era acum la o distanţă de cinci mile de insula Maui şi, cu toate că n-ar fi putut să spună exact ce anume l-a neliniştit, ceva se schimbase în cabină.

Nu era o mişcare – cel puţin nu o mişcare a aeronavei.

Pilotul?

N-ar fi putut spune cu siguranță.

Fiind atent să nu trădeze faptul că acum era alertat, Santiago îi aruncă o privire rapidă pilotului, dar acesta privea drept în față, părînd a fi uitat aproape cu desăvîrșire de prezența pasagerului său.

Sau poate căuta ceva?

Santiago își întoarse privirea de la pilot, scrutînd panorama oceanului și a insulelor ce se întindeau dincolo de geamul de plexiglas al cabinei. Pe suprafața apei erau cîteva ambarcațiuni și, cu excepția unui avion de pasageri undeva, departe, cerul era gol.

Și totuși, alarmele interne ale lui Santiago sunau mai tare ca oricînd.

Corpul i se încordă, deși încă tot n-avea habar care ar putea fi amenințarea, și nici din ce direcție ar fi putut să vină.

Încă o dată ochii lui se îndreptară spre pilot, iar acum putea deslușî încordarea celuilalt; îngustarea ochilor, încleștarea mai puternică a degetelor pe manșa elicopterului.

Deodată, o mișcare imperceptibilă fu reflectată pe suprafața convexă a plexiglasului, o deplasare atît de minusculă, de slabă și de distorsionată, încît Santiago era cît pe-aci să n-o bage de seamă. Apoi, în timp ce trupul i se încorda, înțelese.

În spatele lui!

Cineva era în spatele lui!

Dar era deja prea tîrziu. Chiar cînd Pedro Santiago dădu instinctiv să se ferească, omul care se ascunsese în elicopter în cele cîteva minute în care acesta se oprise pe peluză deblocă ușa cu una din mîini, iar cu cealaltă decuplă centura de siguranță a lui Santiago.

Exact în aceeași clipă pilotul trase puternic de manșă, iar elicopterul se înclină violent spre babord.

Înainte de a realiza ce se întîmplase, Pedro Santiago se prăbușea spre marea aflată la o sută douăzeci de metri mai jos.

CAPITOLUL III

Michael se uita lung la insulele care apăruseră, în sfîrşit, din nesfîrşita imensitate a oceanului. Trei luni! Trei luni întregi! Şi, mă rog, ce anume o să facă el aici trei luni? Vreo două săptămîni, sigur că da! Dar trei luni? ! Nici acum nu-i venea să creadă că maică-sa îl luase pe sus de la şcoală tocmai în momentul cînd era pe punctul de a fi selecţionat în echipa de atletism. Şi totuşi, cam ştia el de ce procedase astfel.

Ceea ce-o făcuse să se decidă erau tăietura de la mînă şi ochiul lui învineţit. Ah, dacă ar fi izbutit să-l păcălească pe Slotzky în ziua aceea...

Dar nu reuşise, aşa că acum se afla aici, în mijlocul oceanului! Nu cunoştea absolut pe nimeni şi niciodată nu se pricepuse să-şi facă prieteni, întotdeauna se temuse că astmul lui avea să-l încurce. Oare ce-ar fi putut să facă el în timp ce maică-sa lucra la şantierul arheologic? Din ceea ce-i spusese ea, în Maui nu exista nici măcar un oraş – numai cîteva orăşele, iar ei n-aveau să locuiască în vreunul dintre ele! Pe de altă parte, insulele arătau superb, *într-adevăr,* şi existau şanse ca pînă la urmă maică-sa să-i dea voie să înveţe să facă scufundări. Şi-acum îşi mai aducea aminte că taică-său îi promisese să-l ia la scufundări de cum se făcea destul de puternic să poată ridica buteliile. Ca pe urmă el să...

Imaginea avionului în flăcări, în care murise Tom Sundquist, îi reveni în minte lui Michael şi simţi din nou senzaţia veche şi familiară de sfîrşeală din stomac ce-l cuprindea ori de cîte ori îşi amintea

acea dimineaţă, în care întreaga sa viaţă se spulberase literalmente dinaintea ochilor săi. Pentru ca acum, tocmai cînd lucrurile începeau să meargă bine, maică-sa să-l aducă aici!

– Măcar ai să mă laşi să fac scufundări? se rugă el, uitîndu-se pe fereastră la insulele de dedesubt.

În glasul fiului ei era o deznădejde care-i frîngea inima Katharinei. Nu fusese atît de uşor pe cît sperase să-l convingă că asta avea să fie o mare aventură. Dar, pînă la urmă, Michael acceptase faptul că era musai să meargă şi, de la încercările lui de a o convinge să renunţe la călătorie, trecuse la a încerca să o convingă că ar fi bine să-l lase să facă scufundări subacvatice. Şi, decît să-l refuze pe faţă, ea preferase o poziţie mai laşă.

– Mai vedem noi, spuse, întrebîndu-se oare cît avea să mai poată amîna inevitabila confruntare ce avea să se producă atunci cînd ea nu va mai avea încotro şi va trebui să îi spună lui Michael verde în faţă că nu se împăca deloc cu gîndul de a-l şti riscîndu-şi viaţa la o adîncime de treizeci de metri. Dar cînd el se strîmbă auzindu-i răspunsul în coadă de peşte, se convinse că băiatul anticipase care avea să fie hotărîrea ei. Acum, încercînd să-i distragă atenţia de la subiect, se aplecă spre băiat şi se uită pe fereastră, în depărtare.

Sub avion se întindea un lanţ de insule. Ziua era senină, iar vîrfurile muntoase acoperite de zăpadă scînteiau contrastînd cu nuanţa cerului, care era parcă mai închisă decît cea a mării. Cînd avionul intră pe culoarul de coborîre, insulele se văzură tot mai clar şi tot atunci se auzi vocea pilotului prin interfon, identificîndu-le pe fiecare în parte:

– În dreapta avionului avem o imagine superbă a insulei Oahu, iar pasagerii din partea stîngă pot vedea piscurile Mauna Kea şi Mauna Loa de pe Insula Mare a arhipelagului Hawaii. Peste cîteva minute o să ne putem uita chiar în craterele lui Mauna Loa din Insula Mare şi Haleakala din Maui. Mă îndoiesc că o să fie cineva care să nu distingă vulcanul activ.

Pe măsură ce avionul continua să coboare, Katharine zări fumarola emanată de una dintre răsuflătorile de pe versantul vulcanului Kilauea, dar atunci atenţia ei fu distrasă de vocea pilotului:

– Cînd vom da turul insulei Maui, pasagerii din dreapta vor putea vedea coasta de sud-vest a insulei, cu zonele turistice din Wailea şi Kihei, înşiruite de-a lungul a ceea ce mulţi oameni – printre care mă număr şi eu – cred că este cea mai grozavă salbă de plaje din întreg statul. Celor care vin în vizită, le doresc: *Aloha*. Celor care au norocul să locuiască aici, le spun: Bine aţi venit acasă!

Avionul coborî şi se pregăti să intre direct pe traiectoria de aterizare. Prin fereastră Katharine putea vedea litoralul şerpuind spre Lahaina şi apoi fortăreaţa bolovănoasă smălţată-n verde a lanţului muntos West Maui. Dedesubt, valea era toată îmbrăcată într-un covor verde.

Avionul aterizã, frînă şi se întoarse pentru a rula de la capătul pistei şi pînă la clădirea lungă şi joasă ce adăpostea aeroportul de la Kahul. Michael se şi ridicase în picioare în momentul cînd avionul DC-10 se opri, lovindu-se de Katharine în nerăbdarea lui de a recupera bagajele de mînă din compartimentul care le era destinat. Trei minute mai tîrziu, Katharine cobora din avion gustînd pentru prima dată după multe luni de zile senzaţia că inspiră un aer cald proaspăt. Traversă repede incinta aeroportului îndreptîndu-se spre poarta de sosiri. Michael se afla deja dincolo de uşile de sticlă şi, cînd întoarse capul, îl văzu zîmbind.

Trase adînc aer în piept în vreme ce uşile de sticlă culisante se deschideau dinaintea ei şi, pe măsură ce aerul înmiresmat îi umplea plămînii, în minte îi veni un singur cuvînt:

Blîndeţe.

Era singurul potrivit să descrie mîngîierea acelei brize delicate.

Blîndeţe.

– În mod sigur nu mai sîntem la New York, nu-i aşa? îl auzi pe fiul ei întrebînd.

Se uită la el cu o expresie de exasperare care era uşor exagerată.

– Să nu-mi vină să cred ce-aud! Noi sîntem pentru trei luni în Paradis, şi tot ce eşti tu în stare să comentezi e că nu mai sîntem la New York.

– Ei, haide, mami! Doar n-am zis că e groaznic. De fapt, vremea nu e prea rea. E...

Dar Katharine deja nu-l mai asculta, fiindcă tocmai zărise o figură cunoscută în celălalt capăt al aleii.

O siluetă pe care n-o mai văzuse de la terminarea facultății, dar pe care o recunoscu imediat.

Rob Silver.

Era la fel de zvelt și de musculos ca în urmă cu douăzeci de ani, doar chipul îi căpătase o frumusețe înăsprită de climă, iar părul lui dezordonat era puțin înspicat. Dar ochii lui, care se luminaseră cînd dăduseră de ea, erau întru totul aidoma acelora de care își aducea atît de bine aminte. Pe cînd îi punea pe umeri un colan de flori de *lei* cu parfum dulce, repetă întocmai ca un ecou aceleași cuvinte care-i veniră și ei în minte în clipa cînd dăduse cu ochii de el :

– Dumnezeule, dar arăți parcă și mai grozav față de cum te știam!

Încercînd să-și ascundă îmbujorarea ce-i încingea obrajii, bărbatul îi întinse mîna fiului lui Katherine.

– Bună, spuse el. Tu trebuie să fii Michael. Eu sînt Rob Silver.

Michael șovăi, privirea lui mutîndu-se de la Rob la mama lui. Băiatul se încrunta ca și cum ar fi încercat să descifreze ceva și, cînd în sfîrșit apucă mîna ce-i fusese întinsă, Katharine putu simți ezitarea lui.

– Îmi pare bine, spuse el.

În timp ce se îndreptau spre transportorul de bagaje, Katharine era convinsă că, în ciuda cuvintelor sale, Michael nu era sigur dacă era sau nu era prea încîntat să-l cunoască pe Rob.

Avea ea o bănuială că mai degrabă „nu".

– Și zici că te plătesc ca să lucrezi aici? se interesă Katharine chiar cînd Rob Silver intra cu prăfuitul său Ford Explorer pe autostrada cu patru benzi, ce părea că duce direct spre muntele gigantic din care era alcătuită jumătatea de sud-est a insulei Maui. Ferestrele automobilului erau deschise complet și, cu toate că bătea vîntul, nu avea nimic din asprimea viscolelor ce șuierau iarna pe străzile din Manhattan.

Rob îi aruncă o căutătură vicleană.

– Să înțeleg din asta că te oferi să lucrezi gratis?

– Ba, asta s-o crezi tu, răspunse Katharine. Îţi amintesc că ai de-a face cu o biată mămică săracă şi muncitoare. N-a mai rămas nimic din studenta de altădată, care făcea bucuroasă foamea.

– Nu ştiu, spuse molcom Rob. Mie nu mi se pare că te-ai schimbat deloc. Prinzînd în oglinda retrovizoare căutătura din ochii lui Michael – un amestec de neîncredere şi dezaprobare în proporţii egale – Rob renunţă la tonul curtenitor din timbrul vocii sale. De fapt, după terminarea lucrării de aici nu sînt sigur ce-o să fac. Am nişte propuneri de la universitate, dar cred că mai există vreo zece persoane pe care ar trebui să le asasinez pentru a ajunge în capul listei.

– Şi pentru ce perioadă mai e valabilă sponsorizarea? întrebă Katharine.

Pe bancheta din spate Michael se întoarse şi privi pe fereastră culturile de trestie de zahăr ce se întindeau de ambele părţi ale şoselei, renunţînd încet-încet să mai asiste la discuţia ce avea loc în faţă. Oare nu mai puteau vorbi de nimic altceva decît de bani? I se părea cîteodată că singurul lucru care-i preocupa pe maică-sa şi pe prietenii ei erau banii.

Cu excepţia lui Rob Silver. Din clipa cînd îl văzu pe Rob Silver cum se uită la maică-sa, Michael ar fi putut băga mîna-n foc că ştia ce-l interesa pe tipul ăsta. Şi era foarte sigur că Silver şi cu mama lui nu fuseseră doar prieteni demult, în vremea studenţiei, că nimic nu se schimbase în această privinţă, cel puţin din punctul de vedere al lui Rob Silver.

Era ciudat cum de maică-sa nu-i pomenise absolut nimic despre *asta* cînd încercase să-l convingă cît de grozavă era ideea de a veni în Maui. Acum, cînd Fordul Explorer trecea printre cîmpurile cultivate, începuse să înţeleagă ce voise ea să zică de fapt. Păi sigur că da, cum să nu! – slujba, slujbă, banu', ban şi un bărbat de care se vedea de la o poştă că era interesată, avînd în vedere felul în care se uitase la el în aeroport.

Aşa că asta era situaţia. Aterizase într-un loc unde nu cunoştea pe nimeni, cu excepţia maică-sii şi unde ar fi putut pierde vreo trei luni de şcoală. Prea mult ca s-o poată convinge pe maică-sa să nu se mai ducă la şcoală pînă la sfîrşitul anului – asta mai încercase – dar

nu suficient ca să aibă răgazul de a-şi face prieteni contrar celor spuse de maică-sa. Parc-o auzea: „Desigur c-ai să-ţi faci prieteni. Aici nu-i ca la New York. O să fie uşor".

Dar n-avea să fie deloc floare la ureche. Ha! Uşor! Michael îşi dorea ca maică-sa să fi fost în stare să priceapă cît de greu îi era să facă acum cunoştinţă cu un întreg grup de puştani. Puştani care s-ar fi putut să nu-l înghită. Sau să-şi bată joc de el cum obişnuiau să facă atunci cînd lui îi era rău întruna. Ei bine, acum nu se mai simţea rău, aşa că s-ar fi putut ca lucrurile să stea altfel. Poate că n-avea să se simtă atît de singur cum credea. Spera din inimă să nu fie aşa.

Fu întrerupt din visare, văzînd o uriaşă coloană de fum ce se ridica de undeva din partea stîngă.

– Ce-i asta? întrebă el.

– Arderea cîmpului de trestie de zahăr, le explică Rob Silver. Cîmpul se arde pentru a putea fi înlesnită recoltarea trestiei. Procedînd astfel, nu mai e nevoie să te oboseşti şi cu buruienile. Ai să te murdăreşti într-un asemenea hal, încît, ori de cîte ori ai să vezi aşa ceva, automat ai să ridici ferestrele.

– Cum aşa? Trebuie să fie o distanţă de jumătate de milă pînă acolo.

Chiar în acea clipă un strop de fum negru intră pe fereastra deschisă şi se întinse pe cămaşa lui Michael exact cînd acesta încercă să îl îndepărteze. Auzindu-l pe Rob rîzînd în faţă, simţi cum se îmbujorează.

– E numită zăpada Maui, îi spuse Rob.

După ce automobilul urcă versantul muntelui Haleakala, culturile de trestie de zahăr fură înlocuite de ananas, pentru ca vreo cîteva mile mai departe să apară păşunile. Erau însă nişte păşuni care nu semănau deloc cu cele din partea de nord a statului New York. Aici păşunea era de un verde-smarald, smălţată cu palisandri şi flori de lavandă.

După vreo cîteva mile Rob vira la stînga.

– Acolo ai să mergi la şcoală, spuse el arătînd cu capul în direcţia unui pîlc de clădiri aflate undeva în dreapta. Uitîndu-se pe fereastră, Michael zări un campus ce nu semăna cîtuşi de puţin cu cel al şcolii

la care învăţase în New York. În locul unui bloc mare de cărămidă cu o curte interioară închisă cu gard şi pavată cu asfalt servind drept pistă de atletism, această şcoală, situată pe o pajişte mare, era alcătuită dintr-un grup de clădiri cu un singur nivel, aflate la umbra unor arbori înalţi. Dincolo de acestea erau un teren de base-ball, terenuri de baschet şi tenis de cîmp, o pistă adevărată de atletism şi un teren de fotbal.

Şase sau şapte băieţi se aflau pe pista de atletism şi, în timp ce automobilul trecea prin dreptul lor, Michael le studie viteza şi ritmul făcînd o comparaţie între performanţele sale şi cele ale alergătorilor.

Mama lui se întoarse spre el de pe scaunul din faţă.

– Ce zici, am avut sau nu dreptate cînd ţi-am zis că au şi pistă de atletism?

Michael se strădui să-şi stăpînească zîmbetul ce stătea să-i lumineze chipul, dar nu reuşi.

– Aşa s-ar zice, recunoscu el. Şi mai cred că ceea ce văd aici nu-i cu nimic mai prejos decît ce-aveam noi la şcoala din New York, nu?

– Slavă Domnului! exclamă Katharine. Că n-o exista doar New York-ul pe pămîntul ăsta!

După vreun kilometru ajunseră într-un orăşel.

– Acesta este Makawao, spuse Rob. Era un oraş de văcari, dar acum e capitala New Age a insulei Maui. Mai multe feluri de terapie decît numărul locuitorilor. Cele mai interesante specimene de oameni locuiesc aici, inclusiv eu.

În timp ce Fordul Explorer încetinea pentru a vira la dreapta, Katharine privi în stînga şi zări nişte construcţii de-a dreptul butaforice, întinzîndu-se pe lungimea a două străzi şi care erau parcă desprinse direct dintr-un film western.

– Sînt reale? întrebă ea.

Rob încuviinţă:

– Au mai fost reparate, dar, în mare sînt la fel ca atunci cînd au fost construite. Doar că, în loc să vîndă şei şi căpestre, vînd acum ceaiuri de plante şi remedii homeopatice.

Dincolo de Makawao drumul pe care o luară se îngustă şi urca abrupt pe nişte serpentine înguste. Curînd vegetaţia tropicală din

jurul aglomerării urbane cedă locul pîlcurilor de eucalipt, apoi începură să apară pinii şi cedrii.

– Unde mergem? întrebă pînă la urmă Katharine.

– Acasă la voi, replică Rob. V-am găsit o casă foarte aproape de şantier. Nu e foarte mare, dar staţia autobuzului de şcoală se află la mai puţin de cinci sute de metri. Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare. Indiferent dacă asculta sau nu, Michael nu spuse nimic, iar cînd Rob îşi mută privirea către Katharine, aceasta nu făcu altceva decît să ridice din umeri. Sper c-o să vă placă, spuse el.

– Mi se pare mie sau e cam izolată, nu? întrebă Michael din spate. Vreau să zic, nu ştiu să şofez, iar pînă-n oraş e o grămadă de mers, nu?

– Ce-ai zice de o bicicletă? sugeră Rob.

Michael privi lung la panta abruptă a drumului:

– La vale, hai, mai treacă-meargă, dar cu urcatul ce te faci? Ar fi nevoie de un schimbător în cincizeci de trepte, nu crezi?

Rob făcu o grimasă cînd îşi dădu seama că Michael avea dreptate şi că atunci cînd alesese casa nu-i trecuse prin cap cum avea să se descurce băiatul.

– Cred c-am dat-o-n bară, recunoscu el. De fapt, cred c-am ales-o pe aia care mi-a plăcut *mie* cel mai mult. Aşa că, dacă nu vă place, puteţi găsi altceva. Bine?

Michael ridică din umeri, dar nu mai avu nimic de adăugat.

Părăsind liziera de cedri, încetiniră pentru a lua încă o curbă strînsă şi, în cele din urmă, intrară pe o alee lungă şi îngustă străjuită de eucalipţi. De-o parte şi de alta erau risipite cîteva case mici de lemn. După vreo patru sute de metri ajunseră la capătul aleii. De aici se desprindea un drumeag strîmt, croit printre nişte garduri construite în întregime din buşteni de eucalipt înşiraţi unul lîngă altul printre trunchiurile arborilor încă netăiaţi. Dincolo de gard se întindea o poiană umbroasă în mijlocul căreia se afla cea mai încîntătoare casă din cîte văzuse vreodată Katharine.

Avea un singur nivel şi era înconjurată în întregime de o verandă spaţioasă. Marginea acoperişului de deasupra intrării făcea un unghi diedru, după care urca tot mai înclinat pînă în vîrf. Chiar de la prima

vedere Katharine observă că era o clădire perfect dreptunghiulară şi că fiecare faţă a acoperişului avea cîte o lucarnă. Stîlpii şi grinzile ce susţineau veranda erau împodobiţi cu ornamente, fapt ce dădea construcţiei un aer victorian, în ciuda arhitecturii ei eminamente polineziene.

Înăuntru se afla o cameră de zi spaţioasă, o bucătărie, două dormitoare şi o baie. În continuarea bucătăriei, o parte din verandă fusese închisă pentru a forma un fel de spălătorie improvizată.

Dincolo de casă şi de crîngul de eucalipţi, se întindea pe coasta muntelui ca un covor ondulat o păşune, pe care ici-colo se iţea cîte un eucalipt sau palisandru. Dincolo de păşune panorama se lărgea şi mai mult pentru a cuprinde ambele coaste ale insulei, valea care le separa şi munţii West Maui, cu versanţii lor erodaţi de vînt şi ploaie în forme barbare.

Katharine stătea în picioare pe verandă, bucurîndu-se de aerul răcoros cu parfum de eucalipt. Soarele scăpăta la orizont, păsările cîntau şi oriunde întorcea privirile întîlnea un curcubeu de culori, oferit de luxurianta bogăţie de flori tropicale.

Se întoarse către Michael, care tocmai ieşea din casă cu un pliant în mînă.

– Ei? întrebă ea. Ce zici?

Michael privi peisajul, iar ea-l văzu străduindu-se să reziste splendorii ce se întindea în faţa lor. Însă, în cele din urmă, se dădu bătut şi scutură din cap.

– Mă rog, să zicem că m-am înşelat, spuse el. La urma urmei, ăsta nu-i chiar cel mai rău loc de pe pămînt. E bine?

– Prin urmare, nu ai nimic împotriva bătrînei tale mame?

– Nu am nimic împotriva ta, replică Michael şi zîmbi, observînd expresia de uşurare de pe chipul ei. Şi nu eşti bătrînă. Ai înţeles? Şi dacă ţii neapărat ca eu să arunc prosopul în ring şi să recunosc că ai avut întru totul dreptate în legătură cu... şi întrerupse fraza şi îi întinse pliantul. Pot să mă înscriu şi eu? o întrebă el. Te rog! Glasul lui suna plîngăreţ, pe jumătate plin de speranţă, pe jumătate resemnat în faţa răspunsului la care se aştepta.

Katharine luă pliantul. Ştia înainte de-a se uita peste el că trebuia să fi fost o reclamă pentru cursurile de scufundători. Prima ei reacţie

fu aceea de a-l refuza pur şi simplu, dar, înainte de deschide gura, Rob apăru în uşa din spatele lui Michael.

– Să ştii că nu e absolut nici un pericol, spuse el. Sute de turişti fac asta zilnic, de la puştani şi pînă la oameni de optzeci de ani.

Katharine îşi ridică ochii din broşură, încrucişîndu-şi pentru o fracţiune de clipă privirea cu a lui Rob, înainte de a se îndrepta spre Michael. Amintirile i se învălmăşeau în cap – amintiri despre coşmarurile din care fiul ei se trezea sufocîndu-se în miezul nopţii, abia reuşind să respire. Ce s-ar fi întîmplat dacă făcea o criză cînd se afla la cincisprezece metri sub apă? Ce-ar fi făcut atunci? Dacă i se întîmpla ceva...

Era ca şi cum Michael i-ar fi citit gîndurile.

– N-am să mă înec, mami! Şi nici vreo criză de astm n-o să mai fac, îţi promit.

Katharine ezita totuşi, dar imediat îşi mai aduse aminte de ceva: de tatăl lui Michael, care făcuse o mare pasiune pentru scufundări cu mult înainte ca fiul său să se nască. Tom Sundquist îndrăgise schiul, surfingul, paraşutismul şi încă vreo şase sporturi care-o îngrozeau pe Katharine. Iar dacă el ar fi fost acum aici, ştia exact ce-ar fi spus. Trăgînd adînc aer în piept, rosti cuvintele pe care le-ar fi spus Tom:

– Du-te! Nu trăim decît o singură dată, nu-i aşa?

Scoţînd un strigăt victorios de luptă, Michael o îmbrăţişă strîns, apoi dispăru în casă ca să se pregătească pentru lecţia de scufundare.

Rob îşi ridică în sus palmele în semn de scuze.

– Poate că n-ar fi trebuit să fi adus broşura aia... începu el, dar Katharina scutură din cap.

– Mă bucur că ai făcut-o, Rob. Nu era deloc încîntat de mutare. Poate că asta are să-i facă bine.

– Cred că ştiu ce se petrece cu el, spuse Rob. Cîţi ani are, cincisprezece? Şaisprezece?

– Şaisprezece.

– Nenorocită vîrstă pentru băieţi. Eram cam de-o seamă cu el cînd mama l-a întîlnit pe... Amuţind, Rob păru pentru o clipă fîsticit, apoi schimbă stîngaci vorba: Mă rog, cu un puşti de vîrsta asta, n-ai

ce-i face, trebuie să-i laşi hăţul puţin mai larg, înţelegi? O parte din el vrea să încerce lucruri noi, dar o altă parte din el vrea ca nimic să nu se schimbe.

În sinea ei, Katharine termină în gînd ceea ce intenţionase Rob să spună, dar nu fusese în stare. *„Cînd mama l-a întîlnit pe tatăl meu vitreg."* În timp ce soarele cobora spre orizont, ea stătea în picioare în pridvor şi-l privea lung.

Ochii albaştri ai lui Rob îi cercetau chipul.

Nici unul din ei nu vorbi.

Nici unul nu trebuie să o facă.

Era aproape ora două noaptea cînd Katharine se deşteptă brusc dintr-un somn agitat. Pentru o clipă nu realiză unde se găsea, dar în momentul cînd îşi dădu seama că zgomotele traficului din New York fuseseră înlocuite de ţîrîitul paşnic al insectelor şi că aerul uscat din apartament dispăruse, luîndu-i locul o aromă blîndă, tropicală, ea-şi aminti. Dîndu-se jos din pat, simţi o înfiorare din cauza răcorii datorate altitudinii şi îşi trase pe ea un halat gros, pluşat. În verandă descoperi că şi Michael se trezise şi ieşise afară. Preţ de-o clipă rămase aşa, în picioare, lîngă el, uitîndu-se la cerul spuzit cu atîtea stele cum nu mai văzuse de cînd fusese în Africa. În cele din urmă întinse mîna şi şi-o rezemă de umărul lui Michael.

– Nu e chiar aşa groaznic, nu-i aşa, scumpete?

Michael şovăi, apoi ridică din umeri şi cînd vorbi, în cuvintele lui răsuna mai multă durere decît mînie.

– Nu, nu e groaznic. De fapt, e frumos. Numai că la New York lucrurile începeau să meargă bine, mami. Vreau să zic bine-bine! Şi ce-o să se întîmple dacă n-o să-mi pot face prieteni aici sau n-o să pot intra în echipa de atletism, sau...

–... Sau ce-ar fi să-ţi joci şansa? interveni Katharine. Mîine ai să te duci să faci scufundări, aşa că nu e chiar *atît* de groaznic, nu?

Mai stătură cîteva minute în întuneric fără să-şi spună nimic. Katharine îşi zise că, de fapt, tăcerea lui era mai bună decît răspunsul pe care i l-ar fi putut da. Cînd el nu se smulse din îmbrăţişarea ei de noapte bună, se gîndi că, poate, la urma urmei, avea să fie bine.

Michael mai stătu în verandă multă vreme după ce mama lui se dusese din nou la culcare, covîrşit de o mulţime de sentimente contradictorii. Nu intenţionase să-i reproşeze ceva mamei sale şi-i era puţin ruşine de faptul că-şi trădase temerile ca un ţînc. Dar îi era totuşi frică de ceea ce avea să se întîmple luni la noua şcoală. Şi cum avea el să reziste aici vreme de trei luni?

Dac-ar fi avut măcar o casă pe plajă!

CAPITOLUL IV

Michael se uită pe furiș la cei șase-șapte oameni adunați în jurul instructorului de scunfundare subacvatică și se întrebă dacă și ei erau la fel de emoționați ca și el. În definitiv, în dimineața aceea, cu numai o jumătate de oră în urmă, scufundarea în ocean păruse a fi o idee minunată. Dar azi-dimineață fusese într-o piscină unde nu era nici un val, iar în apa puțin adîncă nu erau decît trei scufundători începători și Dave, instructorul. În caz că s-ar fi întîmplat ceva rău, la marginea bazinului se mai afla o persoană care îi supraveghea.

Ceva rău, cum ar fi să te înec.

Acum, în afară de el mai erau șase persoane, ceea ce însemna că Dave n-avea să fie în stare să-i urmărească pe toți, iar Pacificul era cu mult mai mare decît piscina. Pe lîngă asta îmbrăcarea costumului impermeabil fusese un chin, era extrem de strîmt și incomod, ca să nu mai pomenim de faptul că te încingea cumplit la soare. Începuse deja să transpire și să aibă mîncărimi acolo unde șiroaiele de transpirație i se scurgeau pe spinare.

Și echipamentul părea acum mult mai greoi decît fusese de dimineață. Butelia era mai grea decît își amintea și, o dată ce era prinsă în chingi la spate, părea a-l dezechilibra. Cum-necum ajunsese pînă aici și n-avea de gînd să renunțe tocmai acum. Luîndu-și labele și masca, își mai verifică încă o dată regulatorul, apoi o porni spre plajă.

Valurile, care nu păruseră cine știe ce în urmă cu cîteva minute, cînd coborîseră din microbuz și începură să care echipamentul pînă

la părculeţul de deasupra plajei, se transformaseră brusc în nişte creste de dimensiuni gigantice, deşi era sigur că nu erau aşa.

Destul de sigur, în orice caz.

În spatele lui cineva i se adresă:

– Ăsta-i primul tău plonjon, nu-i aşa?

Lui Michael i se păru că detectează o notă de ostilitate în vocea celui care vorbise. Se crispă şi îi veni în minte imaginea chipului rînjit al lui Slotzky. Dar Slotzky nu era aici – era în New York, unde, dacă era după Michael, n-avea decît să-i îngheţe noada. Totuşi Michael nu era pregătit să admită faptul că acesta era primul său plonjon şi că, în afară de antrenamentul la bazin din acea dimineaţă, nu avea nici un fel de experienţă.

– Am mai făcut-o de cîteva ori.

– Fac scufundări de cînd aveam zece ani, spuse vocea, iar acum Michael recunoscu modulaţiile acelea uşor cîntate ale accentului local. Cu toate astea, prima dată făceam pe mine de frică. Nu mă refer la lecţiile de la bazin.

Acum erau pe plajă şi, în cele din urmă, Michael izbuti să se dumirească cu cine avea de-a face. Băiatul nu făcea parte din grupul lor şi Michael îşi dădu seama imediat că nici turist nu era. Deşi avea cam aceeaşi vîrstă cu el, era un pic mai scund şi avea un corp cu alură vînjoasă, chiar îmbrăcat în costumul greoi de scufundător. Ochii îi erau aproape la fel de negri ca şi părul, iar cînd băiatul îi surîse, dinţii îi erau ireal de albi.

Michael n-ar fi putut spune dacă rînjetul arăta prietenos sau dimpotrivă.

– Tu te scufunzi de unul singur? întrebă el.

– Desigur, răspunse celălalt băiat. Mereu fac asta.

Michael îşi aminti ce îi spusese Dave în dimineaţa aceea, niciodată să nu se scufunde de unul singur, dar băiatul nu părea a fi genul de om care avea nevoie de sfaturi de la un începător. Acum îşi punea labele, iar Michael se aplecă pentru a-i urma exemplul. Dar chiar înainte de a-şi vîrî talpa în laba de cauciuc i se şi umpluse cu nisip şi pînă să izbutească să şi le tragă pe amîndouă îşi pierdu echilibrul de două ori.

Cel puţin nu căzuse-n fund pe plajă cum făcuse unul dintre ceilalţi începători.

– Ne vedem în apă, îi spuse brunetul. Trăgîndu-şi ochelarii şi vîrîndu-şi în gură tubul de oxigen, merse de-a-ndăratelea pe plajă pînă cînd valurile îi ajunseră la mijloc, după care se lăsă pe spate în apă, se rostogoli şi dispăru.

Peste cinci minute Michael şi restul grupului erau, în sfîrşit, gata şi Dave îi conduse în apă.

Lucrau doi cîte doi şi perechea lui Michael era un bărbat de vreo treizeci de ani, pe nume Les, care abia dacă-l băga în seamă. Întorcîndu-se cu spatele pentru a intra în apă, aşa cum văzuse cu numai cîteva minute în urmă, Michael fu cît pe-aici să se împiedice de trei ori înainte de-a ajunge la o adîncime destul de mare pentru a putea încerca şi el să se scufunde. Îşi bagă în gură muştiucul, verifică supapele pentru a se asigura că totul funcţiona bine şi, în cele din urmă, îşi puse ochelarii. Apoi inspiră adînc, se lăsă în jos şi se rostogoli.

Într-o clipă lumea s-a schimbat.

Costumul impermeabil nu mai era greoi – de fapt, îl simţea ca pe o a doua piele care-l proteja de răceala apei fără a-i stînjeni în nici un fel mişcările.

Apa era de cleştar. Dedesubt, nisipul se mişca şi se învolbura de parcă fundul oceanului s-ar fi transformat şi el în lichid.

Simţi o durere uşoară în piept şi abia atunci realiză că îşi ţine respiraţia. Se forţă să expire, apoi să inspire. Plămînii i se umplură cu aer proaspăt din butelia de la spate. Liniştit, se uită de jur împrejur şi-l zări pe Les înotînd cam la şase metri în faţă şi îndepărtîndu-se deja de plajă. Instinctiv, prima reacţie a lui Michael fu aceea de a-l striga să-l aştepte, dar îşi dădu seama că, şi dacă ar fi putut să-l strige, bărbatul n-avea cum să-l audă.

Era mai bine dacă se străduia doar să-l ajungă din urmă.

Michael înotă lovind puternic cu picioarele şi ţinîndu-şi palmele lipite de stomac întocmai cum îi învăţase Dave dimineaţă la bazin. Cu ajutorul labelor ţîşni înainte lăsînd în urmă un firicel subţire de bule de aer de la regulator. Pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de plajă, vedea nisipul de pe fundul mării ca o suprafaţă uşor

vălurită ce se înclina tot mai mult spre adînc. Cu fiecare mişcare simţea cum tensiunea din el se topeşte şi sufletul îi fu cuprins de o linişte interioară cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Apa scînteia de la razele soarelui care răzbătuseră pînă aici. Deodată, o pereche de peşti, de vreo jumătate de metru, apărură plutind leneş în calea lui atît de aproape, încît, dacă Michael ar fi întins mîna, ar fi putut să-i atingă. Apoi se îndepărtară cu o uşoară zvîcnire a cozii.

Se apropia de Les tot mai mult. Bărbatul o luă spre dreapta şi, cînd Michael se îndreptă şi el în aceeaşi direcţie, zări pentru prima oară reciful.

De la suprafaţă semăna cu un deget de lavă neagră întins în mare, însă de dedesubt Michael putea deslusi nuanţele de roşu şi albastru ale coloniilor de coral cu sute de peşti roind printre ele, unii dintre ei atît de pali, încît erau aproape transparenţi, alţii atît de strălucitor coloraţi, încît păreau faruri subacvatice. Cînd se apropie de recif, un banc de peşti-papagali se strînse în jurul lui căutînd de mîncare. Neavînd ce să le dea, se împrăştiară cît ai clipi îndreptîndu-se către o femeie care plutea la suprafaţă la cîţiva metri depărtare şi respira prin tub; ea le întinse nişte boabe de mazăre pe care peştii i le ciuguliră chiar din mînă.

Michael asistă vreo cîteva clipe la acest spectacol, dorindu-şi să fi adus şi el ceva care să-i atragă la fel de mult ca boabele de mazăre care, evident, le plăceau. Peştii terminară de mîncat, apoi dispărură ca prin farmec. Nu-şi amintea să-i fi văzut plecînd; pur şi simplu în secunda asta erau acolo, iar în următoarea nu mai erau. Se întoarse ca să-i caute, dar văzu numai apa.

Apă în care nu se mai zărea nici Les, cel care ar fi trebuit să fie coechipierul lui de scufundare.

Primul impuls al lui Michael fu acela de a urca la suprafaţă să strige după ajutor, dar atunci îşi dădu seama că ar fi fost o greşeală să facă acest lucru.

„Niciodată să nu îngăduiţi panicii să vă sperie trimiţîndu-vă la suprafaţă", îşi aminti el că le spusese Dave de dimineaţă. „La prima voastră scufundare din după-amiaza aceasta n-o să coborîţi prea mult, aşa că n-o să fie nici un pericol să vă cuprindă răul de decompresie. Dar la o scufundare de adîncime, o ieşire rapidă este cel mai

rău lucru pe care-l puteţi face. Dacă ieşiţi prea repede, în cel mai fericit caz veţi avea nişte dureri cum n-aţi mai avut în viaţa voastră. În cel mai rău caz, aţi putea muri." Dave făcuse o pauză pentru ca toţi să priceapă avertismentul. „Dar nu e numai asta", continuă el. „Dacă vă treziţi singur, asta ar putea însemna că perechea voastră este în primejdie. Nu vă duceţi după ajutor. Aduceţi-vă aminte că e de presupus că *tu* trebuie să fii cel care-l ajută. Ieşiţi la suprafaţă numai dacă nu mai aveţi alternativă."

Alungînd panica pe care începuse s-o simtă, Michael trase adînc aer în piept pentru a redobîndi încrederea că încă putea respira, dar şi pentru a se simţi mai bine.

Ceva mai calm se uită în jur după Les. Nu era nici urmă de acesta, ceea ce putea însemna una din două: Les era la ananghie sau, pur şi simplu, o luase de capul lui, fără a se mai sinchisi dacă partenerul lui se mai afla cu el sau nu.

Oricum nu era o situaţie bună, fiindcă, dacă Michael dădea de bucluc acum, nu era nimeni să-i vină în ajutor.

Adulmecînd o altă ocazie, panica îi dădu din nou tîrcoale, dar Michael o îndepărtă mai repede de astă dată. Avea suficient aer, apa nu era adîncă, iar labele îl făceau un înotător şi mai redutabil decît era de obicei.

Se întoarse la reciful aflat la vreo douăzeci de metri de el, o revărsare de lavă capitonată cu coral de culoare portocaliu-strălucitor. Deasupra acestuia se vedeau trei înotători cu tuburi de respirat la suprafaţă şi trei scafandri la baza acesteia.

Trei? Cine ştie, poate că, în sfîrşit, dăduse de Les!

Lovi apa cu picioarele, iar labele îl propulsară lin şi repede prin apă. Puţin mai tîrziu se afla lîngă cei trei scafandri şi prin vizorul unuia recunoscu chipul lui Les.

Dar imediat, fără ca măcar să-l bage în seamă pe Michael, Les îşi continuă scufundarea în preajma recifului.

Teama care-l cuprinsese ceva mai devreme pe Michael se transformă în furie. Ce-avea de gînd să facă ticălosul ăsta? Oricare ar fi fost răspunsul, era clar ca bună ziua că el nu avea să includă grija faţă de colegul lui. Şi ce-ar fi trebuit să facă în acest caz? Să renunţe

la scufundare şi să se întoarcă pe plajă? Sau să rămînă cu Les, deşi era limpede că n-ar fi putut să se bizuie pe el, dacă ar fi fost vorba să dea de necaz?

Apoi îşi aduse aminte de celălalt puşti de vîrsta lui care se scufundase de unul singur. Poate că avea să dea de el şi împreună să aibă grijă unul de altul. Îşi făcu ochii roată. Les dispăruse.

Ce-ar fi trebuit să facă? Îşi spuse că n-ar trebui să-i pese, că nu conta dacă Les avea sau nu grijă de el. Acceptase să-i fie coechipier – fiindcă nu avusese de ales – şi cu asta basta.

Încă o dată începu să cerceteze, de astă dată înotînd mai sus, deasupra recifului. Aici erau peşti peste tot, peştele-trăgaci ce se deplasa în bancuri numeroase, cîţiva peşti *humahuma* viu coloraţi, căutînd de mîncare printre corali şi eternul peşte-papagal ciugulind de-a dreptul din corali.

Dar nici urmă de Les.

Se lăsă mai la fund, înotînd de-a lungul recifului, însă tot nu dădu de Les. Tocmai era pe punctul de-a se întoarce pentru a cerceta cealaltă parte a recifului cînd zări brusc ceva.

Capătul unei labe de scafandru, cu banda verde-reflectorizantă sclipind. S-o fi pierdut cineva?

Apoi se-ndreptă într-acolo, lovind energic apa.

Ce naiba?!

Şi deodată Michael înţelese ce se petrecea.

Cineva era în pericol. Nu era Les – coechipierul lui purta o pereche de labe negre absolut identice cu ale lui.

Înotînd repede, Michael se apropie de labă apoi de o proeminenţă a recifului care se desprindea din structura principală şi fu martor la cele întîmplate. În recif se afla o gaură, iar cel al cărui picior purta laba trebuie să se fi vîrît înăuntru ca să se uite şi se înţepenise acolo. Acum, că se mai apropiase, Michael îi putea vedea picioarele acelei persoane. Cea de-a doua labă era înfiptă în nisip într-o zadarnică încercare de a găsi un punct de sprijin. Dar nu reuşea decît să stîrnească nisipul în vîrtejuri, lăsînd o mică adîncitură în locul unde laba bîjbîia după un punct de sprijin. Michael îl atinse pe una din înotătoare. Simţind că sosise ajutorul, persoana captivă în mica grotă nu se mai zbătu.

Nimic.

Michael urcă puţin şi ajunse la cavernă, apoi înţelese motivul pentru care scafandrul nu mai putea să se elibereze: butelia de oxigen i se înţepenise în marginea de coral a micii grote submarine. Apropiindu-se cu multă băgare de seamă, Michael încercă să elibereze butelia, dar grota era atît de întunecoasă, încît nu se vedea nimic; într-adevăr, abia dacă putea ajunge la ea. În cele din urmă făcu singurul lucru care se mai putea face: pipăind după cataramele de la curelele de prindere ale buteliei de oxigen, le desfăcu, apoi inspiră adînc o gură de aer, îşi propti picioarele în recif de-o parte şi de alta a orificiului îngust, înşfăcă ambele glezne ale scafandrului şi trase.

Cel care rămăsese blocat în grotă alunecă de sub cele două rezervoare şi pînă să iasă complet afară din crevasă, Michael ştiu ce are de făcut: mai luă încă o gură de aer, îşi smulse muştiucul din gură şi-l împinse către faţa celuilalt.

Era puştiul cu care vorbise pe plajă.

Puştiul care se scufunda de unul singur.

Băiatului îi căzuseră ochelarii în momentul cînd Michael îl trăsese afară din grotă, dar simţi tubul pe care i-l întindea Michael, îşi strecură muştiucul între buze, inspiră adînc, după care i-l înapoie lui Michael şi arătă spre suprafaţa apei, în timp ce trăgea de şnurul vestei de salvare ca să o umfle. După ce hawaianul începu să se ridice la suprafaţă, Michael îşi umflă şi el vesta. Cîteva clipe mai tîrziu, pluteau la suprafaţa apei faţă-n faţă.

Tînărul salvat respira precipitat.

– E-n ordine? întrebă Michael. Poţi să ajungi la plajă?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

– Unde e coechipierul tău?

– Dispărea întruna. Pe el îl căutam cînd am dat peste tine.

Începură să înoate, unul lîngă altul pînă aproape de plajă. Apoi băiatul salvat se scufundă şi cînd apăru din nou stătea în picioare în apa care-i ajungea doar pînă la piept, cu toate că se aflau dincolo de geamandură.

– Scoate-ţi labele, îi spuse băiatul. După care o să-ţi dăm jos buteliile.

Michael se lăsă în apă, îşi scoase ambele labe şi se ridică. Simţi cînd celălalt băiat îi saltă rezervoarele ca el să-şi poată desface curelele.

– Cu buteliile tale cum rămîne? întrebă el.

Băiatul ridică din umeri.

– O să le iau mai tîrziu. Cel puţin ştiu unde sînt şi, cu siguranţă, n-au să fugă nicăieri.

Pe cînd păşeau greoi prin apa de la ţărm, băiatul îi întinse mîna!

– Eu sunt Josh Malani.

– Michael Sundquist, spuse Michael.

– Mike?

– Michael, îl corectă Michael. Nimeni nu-mi zice Mike.

Un zîmbet larg luminâ chipul lui Josh Malani:

– Acum e cineva care-ţi zice. Aşa că obişnuieşte-te cu ideea. Cît rămîi în Maui?

Ajunseseră pe nisip. Lăsînd jos rezervoarele lui Michael, începură să-şi dea jos costumele.

– Tocmai m-am mutat aici.

Ochii lui Josh se luminară.

– Vrei să zici că nu eşti turist?

Michael scuturâ din cap:

– Mama lucrează aici. Ieri am venit.

– Nu-i rău deloc, omule, îi spuse Josh. Eşti aici doar de-o zi şi ţi-ai şi făcut deja cel mai bun prieten!

Michael se aplecă pentru a-şi cără rezervoarele de oxigen, dar Josh i-o luase înainte traversînd deja limba de nisip în direcţia părculeţului. Michael rămase în picioare în locul unde se afla.

– Dar dacă mie nu-mi place de tine? strigă el după Josh. Dacă pînă la urmă se dovedeşte că eşti o jigodie?

Josh îşi întoarse capul cu zîmbetul lui mai lătăreţ ca oricînd şi-i strigă peste umăr:

– O mulţime de oameni cred că sunt o jigodie. Dar bunicu' meu e chinez, şi în China, dacă salveazi viaţa cuiva, atunci eşti răspunzător pentru el. Acum vrînd-nevrînd sîntem legaţi unul de altul. Aşa că mai bine obişnuieşte-te cu ideea.

CAPITOLUL V

Katharine tocmai aşeza ultima valiză pe un raft din debara cînd auzi zgomotul unui claxon şi, uitîndu-se pe fereastră, zări Fordul Explorer al lui Rob Silver care intra în poiană dinspre eucalipţi. Privi repede la ceasul de pe noptieră şi observă cu satisfacţie că obiceiul lui Rob, din vremea studenţiei, de a fi punctual, rămăsese neschimbat. Ora două spusese, ora două era, exact la fix. Îşi luă vechiul ei rucsac de pînză care-i servise drept geantă de şantier încă de pe vremea cînd se afla în Africa şi ajunse în verandă tocmai cînd Rob cobora din maşină.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse el cu un zîmbet larg. Chiar în clipa cînd soseam puneai deoparte ultima valiză, este?

– În fine, asta e, încă mai sîntem doi dintre cei mai tipicari oameni din cîţi cunoaştem. Katharine rîdea pe cînd urca în cabină. Deşi prefer să-i zic perfectă sincronizare. E nevoie să încui casa?

Rob scutură din cap:

– Aici, nu. Ai găsit cheile? Erau pe masa de la bucătărie, pare-mi-se.

– Le-am găsit, răspunse Katharine. Hai să mergem. Mor de curiozitate să-ţi văd misteriosul şantier.

Rob întoarse printr-un viraj larg, intră pe drumeagul îngust străjuit de eucalipţi şi-o apucă la vale.

– După-masă vei avea şi tu o maşină, îi spuse el cînd, peste cîteva minute, traversau orăşelul Makawao pentru a o lua apoi la dreapta pe drumul către Haiku. De fapt, seamănă foarte mult cu asta numai că un pic mai hodorogită. Dar e gratis.

Sprîncenele lui Katharine se arcuiră:

– Un salariu de două ori mai mare decît de obicei, cheltuieli de călătorie pentru mine *şi* pentru fiul meu, o casă şi acum o maşină. Cine te finanţează? În mod sigur nu Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă!

– Ai dreptate, fu Rob de acord. Nu e FNS. E un tip pe care-l cheamă Takeo Yoshihara. Ai auzit de el? Katharine scutură din cap. Sediul central se află în Tokio şi operează în toată lumea, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrece aici.

– Cum ai dat de el? îl întrebă Katharine. Nu cumva mai e încă unul ca el care e interesat de oamenii primitivi din Africa?

– El a dat de mine, îi explică Rob. Este interesat de tot ce are legătură cu Brîul Pacificului, inclusiv cultura băştinaşilor. Ştie ce vrea, ai să-ţi dai seama de asta pe drumul spre şantier.

Trecură pe lîngă nişte clădiri răzleţe ce alcătuiau orăşelul Haiku şi, cîteva minute mai tîrziu, ieşeau pe autostrada Hana. Rob făcu la dreapta. După vreo cîteva mile, drumul se îngusta brusc, urmînd traseul uşor de serpentine înguste, care pe o parte coteau periculos de aproape de marginea abruptă a falezei, iar pe cealaltă aproape se înfundau într-o pădure tropicală.

– Ăsta este versantul insulei expus la intemperii, explică Rob. Drumul continuă la fel încă vreo cincizeci de kilometri. În sezonul ploilor sînt cascade şi torente în toate depresiunile prin care treci. Viră brusc la dreapta pe aleea strîmtă pe care Katharine era convinsă că nu ar fi găsit-o, dacă ar fi fost ea la volan. Avînd două benzi de beton, drumeagul străbătea o pădure deasă de arbori năpădiţi de liane, pentru a ajunge în cele din urmă la o poartă construită din lemn de bambus, bronz şi cupru patinat, care se încadra aproape perfect cu vegetaţia înconjurătoare. La apropierea automobilului, poarta se deschise aparent de la sine.

– Toate maşinile autorizate să intre au nişte senzori care activează poarta, explică Rob în chip de răspuns la întrebarea nerostită a lui Katharine. Cînd se răsuci să se uite înapoi, poarta se închidea deja silenţios.

– De ce se teme? întrebă ea.

Rob zîmbi:

– Ceva îmi spune că Takeo Yoshihara nu se teme de nimic. Pur şi simplu îi place să nu fie deranjat. Şi-o poate permite, crede-mă!

Katharine se lăsă pe spate în scaunul ei în timp ce, după încă un viraj, maşina părăsi pădurea tropicală şi putu să vadă un peisaj care-i tăie respiraţia nu numai prin surpriza oferită, dar şi prin splendoarea lui.

Înaintea ei se întindea o suprafaţă ce acoperea vreo cinci acri. Părea că natura însăşi sculptase peisajul de-a dreptul în pădure, deşi Katharine ştia prea bine că asta era cu neputinţă. Cu toate astea contururile de bază trebuie să se fi aflat acolo de la bun început. Proprietatea lui Takeo Yoshihara fusese construită pe o amplă terasă, pe un fundal stîncos acoperit cu ferigi şi împodobit cu trei cascade separate – nişte panglici strălucitoare de argint ce curgeau de pe un prag înalt şi umpleau aerul cu susurul lor blînd, pentru a se prăbuşi apoi în heleşteul de la poale. În faţa heleşteului se afla un gazon la fel de bine întreţinut precum cel mai select teren de golf, o întindere de smarald împestriţată cu flori tropicale viu colorate. Straturile roşii de ghimber înalt înflorit erau echilibrate cu orhidee în nuanţele cele mai suave pe care Katharine le văzuse vreodată. Erau şi stînci, de asemenea, bolovani uriaşi de lavă dispuşi într-o asemenea manieră încît, pentru o clipă, Katharine ar fi putut să jure că natura însăşi îi aşezase acolo. Dar pe cînd Fordul Explorer străbătu aleea pavată cu pietriş care înlocuia acum cele două benzi de beton, îşi dădu seama că se afla în faţa unei grădini Zen la scară enormă, fiindcă în clipa în care automobilul trecu printre aceste pietre, aveai senzaţia că se deplasează, apărînd şi dispărînd ca o imagine caleidoscopică.

De jur-împrejurul grădinii se aflau mai multe clădiri care, abia acum îşi dădu ea seama, formau un fel de curte imensă. Clădirile aveau un aer oriental, dar mai păstrau cîte ceva şi din stilul vechi hawaian. Acoperişurile erau acoperite cu ţiglă verde în armonie cu pajiştile şi pădurea tropicală înconjurătoare şi nu-i fusese deloc greu să şi le imagineze acoperite cu frunze de palmier. Cu toate că pereţii erau acoperiţi cu stucatură, giganticii piloni de susţinere ce ieşeau în evidenţă în fiecare colţ trimiteau cu gîndul la străvechile debarcadere polineziene în care aceste structuri îşi aveau sursa de inspiraţie.

Înainte ca automobilul să parcheze dinaintea celei mai mari dintre clădiri, un bărbat își făcu apariția în veranda spațioasă care se întindea pe întreaga lungime a clădirii.

Katharine știu fără să-i spună nimeni că acesta era binefăcătorul lui Tom, Takeo Yoshihara. Era înalt și zvelt și, chiar înainte de a coborî cele două trepte late pentru a le ieși în întîmpinare cu mîna întinsă în chip de salut, ea simți că avea să găsească foarte puțin din acea formalitate rigidă cu care se obișnuise în cursul celor cîteva întîlniri pe care le avusese cu japonezii pe parcursul anilor. Asta pe de o parte din cauza felului cum era îmbrăcat: o cămașă viu colorată, cu model floral, deschisă la gît, pantaloni albi de bumbac și sandale.

– Doamna doctor Sundquist! Glasul lui Yoshihara era la fel de cald și de prietenos ca și felul în care își vîrî mîna prin fereastra Fordului Explorer ca s-o strîngă pe-a ei. Zîmbi cînd adăugă: Așa presupun.

Surîsul lui Yoshihara compensă gluma slăbuță pe care Katharine o auzise de atîtea ori pînă atunci, încît încetase demult să-i mai stîrnească altceva decît un chicotit politicos. Dar în această după-amiază, pe cînd ochii ei cuprindeau pădurea tropicală ce apăra proprietatea lui Takeo Yoshihara de lumea din afară, se trezi zîmbind din toată inima.

– În sfîrșit ajunsă la locul potrivit, făcu ea. Presupun că m-aș fi pierdut precum Livingston dacă m-aș fi aventurat vreodată atît de departe în această pădure.

– Serios? Mm, oare de ce nu te cred? zise Yoshihara. Să fie oare din cauza a ceea ce-mi spune Rob, cum că ești unul dintre cei mai buni oameni de șantier din cîți a întîlnit?

Katharine nu văzu nici un rost să menționeze că ea și Rob aproape că nu se văzuseră deloc în ultimii douăzeci de ani.

– Sper să nu dezamăgesc!

Yoshihara se trase înapoi de lîngă Ford:

– Sînt sigur că nu. Și voi fi foarte interesat să aud ce crezi despre mica noastră descoperire.

După ce conduse Fordul Explorer încă vreun kilometru și jumătate pe un drum atît de accidentat, încît puse la grea încercare pînă

şi tracţiunea integrală a rezistentului autovehicul, Rob opri într-un al doilea luminiş din pădurea tropicală. Acesta nu semăna deloc cu cel din care tocmai plecaseră. Aici nu era nici urmă de peluze cu iarba tunsă, stînci aranjate cu meşteşug, grădini perfect îngrijite sau clădiri minunat ornamentate, dar scena care i se înfăţişa înaintea ochilor îi era mult mai familiară Katharinei:

Cîteva corturi mari, de fapt ceva mai mult decît nişte muşamale suspendate între copaci, cu nişte bucăţi de pînză legate de margine pentru a forma un fel de pereţi improvizaţi ce se puteau rula ori de cîte ori vremea era suficient de frumoasă. În acea după-amiază, cu cerul plumburiu, sub ameninţarea unei rafale de ploaie tropicale, majoritatea „pereţior" fuseseră deja coborîţi, dar prin spaţiul liber suficient de mare dintre bucăţile de pînză atîrnate, Katharine putea să vadă bine aceleaşi mese de lucru, făcute din capre de lemn şi un blat de scîndură, pe care şi ea lucrase de atîtea ori. Locul fusese nu demult defrişat, presărat cu buturugi de arbori tăiaţi de curînd. Pe margini se aflau mormane de ramuri care începeau să putrezească. Vizavi de locul unde Rob parcase Fordul Explorer, un bărbat fără cămaşă tăia de zor buruieni cu ajutorul unei *machete* cu aspect sinistru. La cîţiva metri în stînga acelui bărbat, Katharine zări ceva care părea a fi începutul unei cărări.

– Cărarea duce la şantier?

Rob încuviinţă:

– De aici mergem pe jos. Pînă acolo mai sînt vreo două sute de metri, dar e imposibil de ridicat tabăra mai aproape de zona săpăturilor.

– Înainte de a urca, pot să văd şi eu ce-aţi descoperit pînă acum?

– Sigur că da. O conduse într-unul dintre corturi, unde fuseseră întinse două mese mari. Una din ele era încă goală, iar pe cealaltă nu se găseau decît vreo zece sau douăsprezece obiecte care nu păreau a fi mai mult decît nişte bucăţi de lavă rudimentar prelucrate.

– De cînd lucraţi aici? întrebă Katharine apucînd în mîini un obiect lung şi deteriorat care nu arăta cu nimic diferit de alte sute de pietre primitive pe care le văzuse.

– De două luni, îi spuse Rob. Şi de cînd ai fost de acord să vii am oprit totul. Cea mai mare parte a timpului mi-am petrecut-o într-un sat dincolo de Hana.

Katharine luă alt obiect, îl răsuci şi, din nou, nu văzu nimic neobişnuit la el.

– Să urcăm şi să vedem despre ce este vorba.

Cărarea ce ducea la şantier era abruptă şi stîncoasă.

– Şi, fiindcă veni vorba, cum aţi făcut descoperirea? întrebă Katharine sărind peste un buştean putred şi încercînd mai întîi terenul înainte de a se lăsa cu toată greutatea.

– N-am făcut-o eu. Unul dintre grădinarii lui Yoshihara căuta un anume soi de ferigă acolo sus şi a dat peste unul dintre obiectele pe care le-ai văzut în cort. Chiar şi după ce m-a adus pe mine a mai durat o săptămînă pînă să fim siguri că am dat peste ceva.

După încă vreo cincizeci de metri ajunseră la o altă poieniţă. Deşi foarte mică, aceasta fusese meticulos defrişată şi Katherine îşi dădu seama că echipa lucrase cu mare grijă să nu distrugă nimic din ceea ce se găsea pe sol. Numai că şantierul nu se afla propriu-zis în pădure, ci pe o lespede înaltă de piatră, situată în capătul uneia dintre nenumăratele rîpe ce brăzdau acest versant al muntelui. Cîţiva metri mai sus, Katharine putu să audă zgomotul unei cascade ce se prăvălea într-un heleşteu – acea cascadă îmbietoare din fotografiile lui Rob, recunoscu ea. Torentul care secase heleşteul se unduia pe fundul rîpei.

– Pe vremea cînd Haleakala era activ, aici se afla un crater, explică Rob. Majoritatea rîpelor din această zonă sînt rezultatul eroziunii, dar aceasta este diferită. Pare a fi fost formată de vulcanul însuşi. Arătă spre nişte depuneri gălbui de pe o piatră aflată la oarecare înălţime. Poţi vedea sulful care nu s-ar fi aflat aici dacă aceasta nu s-ar fi format prin eroziune.

Katharine se apropie mai mult:

– Uite că şi miroase! Eşti sigur că răsuflătoarea nu e activă?

– Vor declara anul acesta vulcanul Haleakala stins, îi spuse el. De două sute de ani nu a mai fost semnalată vreo activitate.

– Sincer vorbind, două sute de ani în geologie e o nimica toată, îi reaminti Katharine.

– O nanosecundă pe ceasul arheologului. Dar dacă băieţii care se pricep la vulcani spun că el e stins, cine sînt eu să-i contrazic?

Ridicînd din umeri, Katharine îşi mută atenţia spre un cerc foarte rudimentar din pietre. Încă nu fusese pe de-a-ntregul dezvelit, însă chiar şi aşa – pe jumătate îngropat – era limpede că rocile alcătuiau o vatră.

– Va trebui să fii foarte atent la excavare, îl avertiză ea pe Rob. Din ea ai putea obţine nişte informaţii foarte valoroase.

– Ce vrei să spui cu „ar trebui să fiu foarte atent"? întrebă Rob. Specialitatea mea e arhitectura, ţi-aduci aminte? *Arhitectura* polineziană. Privirea lui se opri un pic asupra pietrelor. Iar asta nu e ceea ce se numeşte arhitectură. Asta se numeşte loc de tabără! El zîmbi, cu o scînteiere maliţioasă în ochi. Tocmai de-aia te-am chemat şi te plătesc regeşte. E vremea să-ţi scoţi micile tîrnăcoape şi periile, Kath. Surîsul lui se lăţi într-un rînjet larg. Şi fii atentă cînd excavezi, adăugă el. Cineva mi-a zis că acolo s-ar putea găsi nişte informaţii foarte valoroase. Dar adevăratul motiv pentru care te afli aici este acesta, spuse el, pe un ton devenit serios, aplecîndu-se pentru a da la o parte o folie de plastic ce acoperea o suprafaţă aflată la cîţiva metri distanţă de vatra primitivă.

Katharine scoase o exclamaţie de surpriză.

Oase.

Excavate cam de la aceeaşi adîncime ca şi vatra, erau puţin vizibile la suprafaţă, dar chiar şi cu superficiala decopertare ce avusese loc, Katharine recunoscu imediat zona occipitală a unui craniu şi un fragment de mandibulă. Cînd se lăsă în patru labe pentru a examina oasele cu o sondă dentară subţire pe care o scosese din rucsac, Rob se lăsă pe vine lîngă ea.

– Ce crezi? o întrebă el.

Katharine, deja concentrîndu-se asupra oaselor pe jumătate îngropate, de-abia dacă-l auzi, şi se scurseră cîteva secunde bune pînă cînd să-i răspundă la întrebare.

Secunde în care simţi cum o cuprinse o senzaţie stranie.

Deşi nu ştia prea bine de ce, deşi abia le putea vedea, era sigură că ceva nu era în regulă cu aceste oase.

Dar deloc.

CAPITOLUL VI

– Eşti sigur că nu vrei să te conduc la şcoală? îl întrebă Katharine.

Michael îşi înăbuşi un geamăt. Îi fusese de-ajuns vineri cînd ea ţinuse morţiş să meargă cu el la şcoală ca să-l înscrie. Nu că ar fi fost cine ştie ce mare scofală – nu trebuia decît să completeze nişte formulare, după care i se transfera prin computer tot dosarul din New York. Ea nu trebuise să semneze decît o singură hîrtie pe care ar fi putut să i-o aducă el acasă, la sfîrşit de săptămînă, iar azi s-o aducă înapoi semnată. Dar nu! Trebuia să fie acolo, suflîndu-i în ceafă, de parcă ar fi fost un mucos dintr-a patra sau ceva de genul ăsta, pe cînd toţi care intraseră în birou se holbau la el de parcă ar fi fost cine ştie ce handicapat care nu se putea duce nici măcar pînă la şcoală fără să-l ţină de mînă mămicuţa.

Pentru ca azi, în prima zi, ea să vrea să-l ducă la şcoală cu maşina.

– Mami, cred că sînt în stare să mă duc şi singur pînă la staţia de autobuz, spuse el. E chiar la capătul aleii, nu-ţi mai aduci aminte?

– Am întrebat, doar, îi spuse Katharine uitîndu-se la ceas şi luîndu-şi rucsacul. Dacă eşti gata, te duc pînă în staţie.

Michael scutură din cap:

– Mai e juma' de oră pînă la autobuz.

– Atunci faci tu curat prin bucătărie, bine? Şi ne vedem diseară.

Sărutîndu-l pe obraz, dispăru din încăpere mai înainte ca Michael să aibă ocazia de a comenta.

Imediat auzi zgomotul de motor al rablei de la Rob Silver pe care Katherine încerca s-o pornească. Pentru un minut sună de parcă

bateria avea să-şi dea duhul mai înainte ca motorul s-o ia, dar tot atunci zări un nor de fum ţîşnind din ţeava de eşapament, iar obositul Ford Explorer cu tracţiune pe patru roţi se puse în mişcare pe aleea care dădea în drumul principal.

În cele din urmă, scăpat de stînjeneala de a fi condus de maică-sa la şcoală cu maşina, Michael curăţă farfuriile de la micul dejun, tratã cu indiferenţă harababura din camera lui, îşi vîrî echipamentul de sport, pantofii de atletism şi un caiet în ghiozdan şi ajunse la capătul aleii chiar în momentul cînd autobuzul galben stropit de noroi se ivi la curba din vîrful dealului.

Urcîndu-se, ochi un scaun liber în partea din spate a autobuzului aglomerat şi o luă pe culoarul din mijloc.

Simţi ochii tuturor celor din autobuz aţintiţi asupra lui.

Observîndu-l, evaluîndu-l.

Aproape că era în stare să audă cuvîntul care le trecea prin minte tuturor :

Haole.

„Alb."

Josh Malani îl avertizase asupra celor ce aveau să se întîmple.

„Unii dintre puştii de pe-aici au chiar un fel de zi a lor," îi spusese în sîmbăta în care îi dădea lui Michael prima lecţie de surfing. „Ziua cînd se omoară un *haole.* Sigur că nu e vorba de a-i omorî de-adevăratelea pe tipii cu piele ca a ta. Ei, cum să zic, încearcă să-i schimbe culoarea. Adică, s-o facă neagră sau albastră, în loc de albă."

„Glumeşti," îi răspunsese Michael, deşi era foarte sigur că Josh vorbea cît se poate de serios.

Josh ridicase din umeri: „Voi, albii ăştia, aţi venit aici, aţi furat totul şi cîteva sute de ani aţi condus cum aţi vrut voi. Timpurile s-au schimbat."

Cu toate astea, Michael sperase că Josh nu vorbise serios.

Acum ştia că vorbise serios.

Trecînd printre scaune, se simţi dintr-o dată ca în New York cu Slotzky, căutînd cearta cu lumînarea. Numai că acum erau vreo şase Slotzky numai în acest autobuz şi Dumnezeu ştie cîţi aveau să-l mai aştepte la şcoală.

Ar fi trebuit să-i privească drept în ochi?

În New York acesta era ultimul lucru pe care te puteai gîndi să-l faci. Dacă se uita cineva la tine, tu trebuia să te uiți în partea cealaltă, evitînd orice contact vizual. A privi pe cineva drept în ochi era o insultă. Presupuse că nici aici lucrurile nu stăteau altfel decît în New York. Avînd grijă să-și țină ochii-n jos, Michael se duse pînă la primul scaun liber, se așeză în el și se strădui să treacă cît mai neobservat.

Autobuzul continuă coborîșul oprind încă de trei ori. Deși simțea privirile tuturor celor ce urcau în autobuz pironindu-l, nimeni nu-i adresă nici un cuvînt.

Avea să fie mizerabil cum se și aștepta.

Autobuzul se opri în sfîrșit în parcarea școlii și, în timp ce acesta se golea de pasageri, Michael răsuflă ușurat: poate că n-avea să se întîmple ceva chiar atît de oribil pe cît prezisese Josh.

Poate aveau să se mulțumească ignorîndu-l.

Dar, pe cînd se îndrepta spre ușă, trebui să se oprească. Doi băieți – amîndoi cu mult mai mari decît el – rămaseseră în urmă, căutînd, chipurile, ceva sub scaunul din fața lor.

Oare chiar îl credeau tîmpit?

Și de ce naiba nu putuse Josh Malani să fie și el în autobuz?

Dîndu-și în cele din urmă seama că n-aveau să plece de acolo pînă cînd nu pleca el, Michael porni din nou spre ușă. Cînd se apropie de bancheta lor, unul din ei ieși pe interval. Pentru o clipă Michael crezu că acesta avea să-l împiedice.

Însă băiatul o luă spre ușă.

Michael șovăi. Nu voia să pară că se teme de ei. Ce dacă amîndoi erau cu opt centimetri mai înalți decît el și fiecare era mai greu cu cel puțin douăzeci de kilograme? Să se arate speriat era exact ceea ce așteptau ei.

Michael continuă să meargă. Al doilea băiat veni în urma lui.

Exact în urma lui – atît de aproape, încît îi simțea răsuflarea în ceafă.

– De ce oare vă băgați voi unde nu vă fierbe oala, hm? îl auzi el pe băiatul din spate bodogănind, dar nu suficient de tare ca să-l audă șoferul. În timp ce individul din spate vorbea, cel din față se opri brusc.

Cel din spate îl îmbrînci violent.

– Ce faci, mă, căcăciosule? se răţoi tipul din faţă întors imediat pentru a-şi aţinti privirea răutăcioasă asupra lui Michael. Voi, ăştia, *haoles,* vă credeţi stăpînii lumii. Să-mi mănînci căcatu'!

Michael ştia că, indiferent ce-ar spune, nu-l va salva din situaţia asta. Se încordă pregătit să încaseze pumnul în burtă. Pe urmă auzi o altă voce.

– Da' nu în autobuzu' meu, spuse şoferul, ridicîndu-se în picioare şi pironindu-l pe agresorul lui Michael cu o privire sumbră.

Băiatul din faţa lui Michael şovăi o clipă, după care făcu stînga-mprejur şi coborî din autobuz. Michael, înghiontit din spate, n-avu de ales decît să coboare. Se pregăti sufleteşte pentru confruntare şi se pomeni rugîndu-se ca să apară Josh Malani. Chiar dacă s-ar fi dovedit că Josh Malani nu era mai bun decît el la a bumbăci derbedei de două ori mai mari, poate-ar fi reuşit cel puţin să-i convingă în vreun fel pe mardeiaşii ăştia să nu-l omoare.

După ce coborî din autobuz situaţia se mai schimbase oarecum. Pentru moment, cel puţin, erau înconjuraţi de alţi şase-şapte puştani. Orice ar fi avut de gînd bătăuşii trebuia amînat deocamdată. Cel mai mare îi aruncă lui Michael acelaşi soi de căutătură pe care-o văzuse şi-n ochii lui Slotzky în ziua în care se alesese cu ochiul învineţit şi rana la braţ.

– După şcoală, spuse băiatul pe un ton ameninţător. Sau poate mîine. Dar fii fără grijă, *haole,* te aranjăm noi. După care se răsuci pe călcîie şi împreună cu tovarăşul lui se amestecă în mulţimea de elevi care se foiau peste tot.

După ce plecară, Michael se întrebă oare cu cît avea tipu' ăsta pumnul mai greu decît Slotzky din New York.

Probabil cu mult.

Uşoara deplasare a scoarţei terestre sub insula Hawaii fusese atît de mică şi se petrecuse atît de lent, încît vreme de mai multe ore continuă să rămînă nedetectată de nimeni, doar de aparate.

Aparatele, desigur, detectau totul, pentru că ăsta este rostul construirii lor. Instrumente sensibile percepeau vibraţiile uşoare în

momentul cînd pe versanţii marelui vulcan Mauna Loa apărea o nouă fisură, înregistrîndu-le şi transmiţînd rezultatele altor aparate.

Nu sună nici o alarmă, nici o sirenă nu ţinu să avertizeze apariţia de unde seismice generate de bruştele deplasări majore ale fundului oceanului, ce se mai produc uneori.

În loc de toate acestea, aparatele „şuşotiră" între ele, pasîndu-şi informaţiile despre activitatea de sub Mauna Loa de la un nucleu informaţional la altul pînă cînd, cu mult înainte ca vreun om să fie conştient de mişcare, computerele din lume să şi descifreze ce anume ar putea să însemne aceste deplasări uşoare pentru viitorul planetei.

În străfundurile muntelui, magma, în stare topită şi clocotind agitată, îşi croia drum către suprafaţă, strecurîndu-se printre fisurile şi crăpăturile provocate de presiunea internă, lărgindu-le şi umplîndu-le, acumulînd de dedesubt energie internă pentru a se putea propulsa către suprafaţă.

Şi cu cît magma se mişca, muntele ceda şi vibraţia creştea.

Oamenii, ca şi maşinile, începură să simtă.

Printre cei dintîi din Maui care remarcaseră trepidaţia solului au fost tehnicienii care aveau grijă de reţeaua de telescoape de pe vîrful muntelui Haleakala. Computerele lor erau anume programate să-i avertizeze asupra activităţilor vulcanice. În ciuda blocurilor masive de beton pe care se aflau telescoapele şi a amortizoarelor ce sînt proiectate pentru a le proteja chiar şi împotriva celor mai slabe oscilaţii, vibraţia terestră înseamnă pur şi simplu dezastru pentru activitatea de observare a universului.

Cînd pămîntul se mişcă, nimic nu-l poate opri.

Iar observaţiile astronomice se opresc imediat.

Phil Howell era nervos. Experienţa îi spunea că aceste vibraţii, aproape sigur, aveau să continue, cel puţin în următoarele cîteva zile. Asta însemna că s-a zis cu observarea unei îndepărtate stele din Galaxia Whirlpool, aflate la cincisprezece milioane de ani-lumină.

Howell era fascinat din două motive. Primul era acela că steaua părea a fi sursa unui semnal pe care diversele radiotelescoape începuseră a-l recepţiona de vreo cîţiva ani şi de-abia acum începuse să

pună cap la cap informaţiile disparate pentru a-şi face o idee despre ce-ar fi putut să însemne.

Celălalt motiv al interesului lui Phil Howell era că steaua respectivă se transforma într-o *nova*. Semnalul radio, aproape sigur, avea pînă la urmă să dovedească faptul că anticipa iminenta distrugere a stelei.

Acum însă computerul îl alertase că activitatea din centrul pămîntului avea să-i amîne observarea cerului pentru o perioadă nedeterminată. Lăsînd computerele să-şi continue munca de analizare a diverselor semnale radio, el decise să-şi ia liber restul zilei, să urce în automobil şi să meargă la şantierul despre care Rob Silver îi împuiase capul în ultima lună. Descoperirea lui Rob era foarte tentantă; însă şi mai tentantă era şansa de a o întîlni pe Katharine Sundquist, femeia de care Rob Silver era fascinat la fel de tare, pe cît era el de steaua lui. Lăsînd computerele să aibă grijă de univers, încuie biroul şi o porni spre Hana.

Clic! făcu obturatorul aparatului de fotografiat, avansul automat al filmului bîzîi şi Katharine îşi mai schimbă un pic poziţia, neluînd în seamă nici muştele care roiau în jur şi nici transpiraţia care-i şiroia pe faţă, lăsînd dîre murdare. Din cauza orelor pe care le petrecuse aplecată deasupra craniului – acum complet excavat – o dureau toate oasele, dar nu-i păsa de durere, cum nu se sinchisea nici de muşte sau de zăpuşeală.

Era important să facă fotografiile şi să aibă dovada poziţiei în care craniul şi restul scheletului fuseseră descoperite.

Apăsă din nou butonul aparatului fotografic.

Clic!

Un alt zumzet, o altă schimbare dureroasă a poziţiei.

Altă fotografie.

Alt document care, în ultimă instanţă, va demonstra că, deşi ceea ce dezgropa i se părea fără nici o noimă, fusese totuşi găsit în exact cutare poziţie din exact cutare loc.

Trecuseră deja două zile de cînd muncea la excavaţie, scobind cu atenţie depunerile pentru a scoate la lumină rămăşiţele, fără să aibă

încă nici cea mai mică idee cînd fusese îngropat corpul. Din ce văzuse pînă acum putea fi un an sau zece, sau o sută.

O mie de ani? Patru mii? În mod cert nu mai mult de atît, fiindcă nu existaseră oameni în Maui – şi nicăieri altundeva în Hawaii – înainte de acea dată, şi nici un animal în afară de om nu construia vetre de foc.

În mod neîndoielnic aşezarea avea mult mai puţin de o mie de ani – probabil cîteva sute, dată fiind adîncimea relativ mică la care fuseseră descoperite osemintele.

Refuzase să fie ajutată de echipa lui Rob la scoaterea la suprafaţă a scheletului, repartizîndu-le lor zona din jurul vetrei rudimentare. Dar şi aceasta era încă neatinsă. Hotărîndu-se să lucreze la schelet mai întîi, Katharine porunci imediat acoperirea vetrei şi declararea ei zonă interzisă. Pe măsură ce dezgropa oasele, le fotografia în fiecare fază a excavării pînă cînd ajunse să fie mulţumită că obţinuse un set complet de mărturii documentare privind recuperarea lor. După ce le va putea duce într-un laborator, se va simţi mai uşurată şi îşi va putea concentra atenţia asupra vetrei.

„Vreau ca fiecare strat să fie izolat, îi explicase ea lui Rob. Chiar dacă pentru asta va trebui să le curăţ milimetru cu milimetru."

„Ce crezi că avem aici?" o întrebase Rob, dîndu-şi seama că ea vorbise serios cînd spusese că vrea să facă toată excavaţia cu mîna ei.

Prima oară cînd îi pusese această întrebare, Katherine n-avea nici un răspuns. Se bazase doar pe instinct – acea intuiţie născută din experienţă care-i spunea că n-avea să mai vadă niciodată vreun asemenea şantier arheologic.

Pe măsură ce dezgropa craniul, motivele ei de a nu-i spune lui Rob ce credea se schimbaseră.

Adevărul era că lucrul la care se gîndea era absurd.

Cînd văzuse prima dată craniul fusese clar că era vorba de un soi de primat. Dar şi acest lucru era destul de straniu, fiindcă ea ştia prea bine că nu exista nici un primat originar din Hawaii.

În plus, localizarea era problematică: n-ai să găseşti nici un cimpanzeu ori gorilă – de fapt, nici o altă specie de maimuţă – în imediata apropiere a unei vetre de foc. În afara cazului cînd cineva ucisese animalul şi-l lăsase acolo.

Era un scenariu, care după părerea ei era posibil, dar puţin probabil din cauza locului.

Însă pe măsură ce excava, curăţînd cu răbdare craniul cu ajutorul instrumentelor dentare şi al periilor, începu să-şi dea seama că nu semăna deloc cu un primat.

De fapt, aducea cel mai bine cu unii dintre primii hominizi.

Ceea ce, desigur, era imposibil.

Mai întîi, pentru că nu existaseră hominizi în Hawaii.

În al doilea rînd, această zonă nici nu existase în epoca primilor oameni.

Prin urmare, craniul trebuia să fie altceva. Orice-ar fi fost, era hotărîtă să facă un raport ştiinţific perfect, în care să-şi susţină concluziile la care va ajunge în cele din urmă.

Mai făcu încă o fotografie, aşteptă să se deruleze filmul, apoi se ridică, se întinse şi trase adînc aer în piept, strîmbîndu-se cînd simţi miasma de sulf care astăzi se răspîndise deasupra şantierului arheologic mai puternic decît pînă atunci. Tocmai îşi reîncărca aparatul fotografic atunci cînd auzi glasul lui Tom:

– Kath? Avem un oaspete care doreşte să te vadă!

Ridicîndu-şi ochii, Katharine îl văzu pe Rob în luminiş. În spatele lui se mai afla un bărbat cam de aceeaşi vîrstă cu Rob.

– Acesta e Phil Howell. E şeful astronomilor de pe vîrful muntelui. Phil, ea e Katharine Sundquist.

Phil Howell păşi înainte, întinse mîna, apoi ridică din sprîncene în clipa cînd îi ajunse la nas un iz de ouă clocite.

– Dumnezeule, cu ce faceţi excavaţiile, oameni buni, cu acid sulfuric?

Katharine scutură din cap:

– Sînt doar nişte sedimente în jurul unui crater vechi. Dar azi parcă s-a mai înrăutăţit mirosul.

Astronomul se încruntă:

– Hm, eşti sigură?

Ceva în tonul lui activă alarmele interioare din capul lui Katharine.

– Aşa cred, spuse ea. Presupun că trebuie să fie ceva în legătură cu ploaia de azi-dimineaţă.

– Sau poate cutremurele au deschis o pungă de gaze, replică Howell.

Privirea lui Katharine se îndreptă îngrijorată spre Rob.

– Cutremure? îngînă ea. Ce vrea să zică?

– Vulcanul, spuse Phil Howell, mai înainte ca Rob să-i răspundă. Se pare că e gata din nou să erupă.

Katharine simţi că i se opreşte inima în loc şi se uită din nou la Rob:

– Ai zis că e stins!

– Şi este, o asigură Rob. El se referă la Kilauea de pe Insula Mare. După expresia de pe faţa ei îşi dădu seama că nu era convinsă. Spune-i tu, Phil! E limpede că pe mine nu mă crede.

Katharine îl ascultă în tăcere pe Phil Howell explicînd mişcările vulcanice de sub Insula Mare.

– Şi aici nu e vorba numai de cutremure, încheie el. Dacă, într-adevăr, se hotărăşte să scuipe, atunci emană în atmosferă o cantitate atît de mare de praf, încît nu se mai poate vedea absolut nimic chiar dacă suporturile pe care se află telescoapele sînt nemişcate. Făcu o pauză. Şi să mai spună cineva că vîrfurile munţilor sînt cele mai bune locuri pentru instalarea telescoapelor!

Katharine nu mai răspunse, dar cînd începu să-i prezinte astronomului şantierul arheologic, se trezi uitîndu-se spre rîpa ce marca vechiul crater vulcanic. Pierdută aproape cu totul sub abundenta vegetaţie a pădurii tropicale, arăta, în mod cert, destul de inofensiv.

Încercînd să se concentreze la ce se discuta, se gîndea întruna la mirosul de sulf care devenise tot mai puternic.

Să le pomenească de asta lui Rob şi lui Phil? Dar nu, ei nu păreau preocupaţi.

Trebuie să fi fost doar rodul propriei imaginaţii.

Nu se putea să fie altminteri.

Ostilitatea pe care o simţise la cei doi băieţi din autobuz îl urmări pe Michael toată ziua. Oriunde se afla, ei păreau a fi acolo, întotdeauna împreună, întotdeauna observîndu-l. În timpul pauzei dintre ultimele două ore, îl trîntiseră de un dulap din vestiare.

„Încă o oră, mormăise cel mai corpolent şi o să fi mort, *haole!*" Cu toate astea, pînă acum nu încercaseră nimic, iar, dacă aveau cumva de gînd să-l aştepte după cursuri, aveau să aştepte cam multişor, fiindcă astăzi Michael avea să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată. Astăzi, pentru prima dată în viaţa lui, avea să lupte pentru o echipă.

Se decise în timpul orei de sport. Toată ziua îşi controlase respiraţia şi nu întîmpinase nici un fel de probleme. De fapt, se simţea mai bine ca oricînd.

„Aşteaptă numai", îi spuse Josh Malani în timp ce alergau împreună pe pista de atletism. „Cîteodată alizeele nu mai suflă, şi atunci încep să ardă cîmpurile de trestie de zahăr, şi muntele din Insula Mare erupe. Omule, atunci poţi muri sufocat de la gazele emanate!"

Dar respiraţia lui fusese profundă şi uşoară, şi chiar după ce alergase trei tururi de pistă abia dacă se resimţea. Aşa că în clipa cînd văzu orarul de antrenament al echipei de atletism afişat în avizierul de la vestiare, se hotărî. Azi era ziua.

Acum, după ce sună clopoţelul şi se termină şi ultima oră, în loc să se îndrepte spre staţia de autobuz – şi spre cei doi bătăuşi – Michael se îndreptă în direcţie opusă, spre vestiare.

Dezbrăcîndu-se de haine, îşi puse şortul încă jilav de la ora de educaţie fizică din acea dimineaţă. Îşi înnodă cu grijă şireturile, atent să nu le strîngă prea tare şi-n felul ăsta să înceapă să i se umfle picioarele încă înainte de a apuca să se încălzească, după care părăsi vestiarul şi o apucă în pas alert spre teren, unde echipa de atletism îşi începuse deja exerciţiile fizice de încălzire.

Oare să se ducă direct la ei sau să-şi facă încălzirea de unul singur?

Ce se întîmpla dacă mergea cu ei şi pe urmă nu prindea echipa la selecţionare? Mai bine era să facă doar vreo cîteva ture în jurul terenului.

Terminase primul tur şi parcurse vreo treizeci de metri dintr-al doilea cînd, brusc, simţi-n coaste, pe dreapta, o lovitură puternică de cot.

– Şi, ia zi, bă, ce faci tu aici? rosti o voce familiară.

Michael aruncă o privire în lateral fără a-şi întoarce însă capul. Era vlăjganul cel mai înalt din cei doi din autobuz. Şi era îmbrăcat în echipament de atletism.

Fără să sufle un cuvînt, Michael continuă să alerge.

Celălalt băiat, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decît Michael, îşi reduse ritmul cît pentru a şi-l regla după cel al lui Michael.

– Ce-i, căcăciosule, nu poţi să vorbeşti?

Michael rămase tăcut, dar continuă să alerge, concentrîndu-se numai la ritm, hotărît să nu-l modifice şi nici să-şi întrerupă fuleul. Dacă individul avea să-l azvîrle afară de pe pistă, asta era. Dar n-avea de gînd să abandoneze.

Treceau acum prin ultima turnantă. Cînd Michael rupse ritmul şi, în pas normal, se îndreptă spre antrenor, celălalt băiat continuă mai departe, întetindu-şi tempoul cu o uşurinţă care-l făcu pe Michael să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se ducă la vestiare, să facă un duş şi să plece acasă. Apoi îl văzu pe celălalt băiat din autobuz cu buzele strîmbate într-un rînjet dispreţuitor, de parcă tipul i-ar fi citit exact gîndurile în acea clipă.

Michael îşi dădu foarte bine seama că, dacă părăsea acum terenul, toate zilele de-acum şi pînă la întoarcerea în Bailey High aveau să fie un coşmar. Tragînd adînc aer în piept, se apropie de antrenor.

– Mă numesc Michael Sundquist, spuse el. Vreau să fac parte din echipă. Simţi privirea antrenorului cîntărindu-l şi citindu-i imediat îndoielile. Sînt sprinter.

– Cred că-mi pot da seama şi singur ce poţi, spuse antrenorul. Echipa, cu excepţia unui singur om care mai alerga încă pe pistă, izbucni în rîs, iar Michael încercă să nu ia în seamă fierbinţeala care-i încingea obrajii. Dar cînd el nu se clinti la auzul vorbelor, antrenorul o lăsă mai moale. Bine, ce vrei să încerci?

– O sută de metri plat sau două sute.

– Ce-ai zice de patru sute? îl întrebă antrenorul.

Michael îşi muşcă buza, apoi se decise că era mai bine să spună adevărul.

– Am avut astm. Nu sînt sigur că aş putea să rezist atît.

Antrenorul ridică o sprîncenă, dar, cînd vorbi, vocea nu trăda nici o judecată.

– Bine. Îţi spun eu cînd să porneşti. Scoţînd din buzunar un cronometru, îl potrivi, apoi i-l întinse celui de-al doilea dintre băieţii

din povestea cu autobuzul. Cînd cel care făcea cronometrarea ajunse la semnul ce marca o sută de metri în lungul pistei, antrenorul îi făcu semn lui Michael, care se afla la blocstarturi.

– Pe locuri!

Michael se lăsă pe vine, aşezîndu-şi talpa piciorului stîng pe blocstart.

– Fiţi gata!

Michael se încordă, pregătit pentru ultima comandă de start a antrenorului.

Şi aşteptă.

Ce Dumnezeu se petrecea? Nu cumva antrenorul glumea pe socoteala lui? Picioarele începură să-l doară. Cu fălcile strînse şi cu toţi muşchii încordaţi, aştepta cu genunchiul puţin ridicat deasupra pistei. Piciorul stîng era încă lipit de blocstart, tensionat şi gata de detentă. Apoi, în momentul cînd auzi paşi apropiindu-se din spate, înţelese.

Aşa cum se aştepta, exact cînd individul care-l înghiontise-n coaste cu cîteva minute în urmă trecu prin dreptul lui, antrenorul strigă:

– Start!

Cînd Michael ţîşni, văzu că vlăjganul se afla deja în faţă, mărind ritmul. Frumos, nimic de zis! Nu numai că acum trebuia să încerce să prindă din urmă pe cineva care beneficiase de start lansat şi care era şi mai mare, dar mai trebuia şi să ducă trena, înghiţind praful!

Ei bine, dacă ăsta era jocul pe care-l voiau, foarte bine!

Umplîndu-şi pînă la refuz plămînii cu aer, Michael zvîcni înainte, din doi paşi atingîndu-şi ritmul obişnuit, după care începu să accelereze cît putea.

După vreo zece paşi realiză că alergătorul din faţă nu mai putea mări distanţa dintre ei.

De fapt, aceasta se micşora.

Apoi auzi o voce strigînd din tribună şi, cînd se uită o clipă într-acolo, îl zări pe Josh Malani ţopăind şi ţipînd întruna:

– Haide, Mike, haide!

Strîngînd din pumni ca pentru a-şi stoarce şi ultima picătură de energie, Michael se concentră să reducă handicapul. După ce alergaseră patruzeci de metri, nu mai erau decît patru între ei.

La şaptezeci de metri, Michael se afla la numai treizeci de centimetri în spate.

Ajunse umăr la umăr cu celălalt alergător la optzeci de metri, iar cînd trecu linia de sosire avea cel puţin un metru avans.

Încetinind, aşteptă consecinţele. Tipul îl ura deja fie şi numai din cauza culorii pielii, iar acum îl mai şi învinsese în faţa amicilor săi. Minunat!

Josh Malani coborîse din tribună şi alerga spre pistă.

– Bravo, Mike, l-ai făcut să înghită praf!

Fără veste, tipul pe care tocmai îl întrecuse şi care adineaori arăta de parcă ar fi fost gata să-i zdrobească mutra lui Michael se opri-n loc pradă confuziei.

– Tu eşti Mike Sundquist? îl întrebă el.

– Michael! sări Josh imediat. Nu suportă să-i spună cineva Mike.

– Aha, de aia-i spui tu Mike, făcu tipul cu cronometrul. Credeam că el te-a scos din recif.

– Chiar el m-a scos.

– Atunci arată-i puţin respect! Se întoarse spre Michael: Dacă Malani te supără, spune-mi mie. Ani de zile am tot vrut să-l bat de să se cace pe el, dar e prea pipernicit ca să-mi pun mintea cu el. E chiar mai mic decît tine. Dar nu poate să alerge!

Michael nu ştia ce să mai creadă. Ce se petrecea?

– Cum ai făcut? îl întreba învinsul. Doamne sfinte, omule! Cînd ai pornit tu, aveam zece metri în faţă şi alergam cu viteză maximă! Punîndu-şi braţul pe după umerii lui Michael se îndreptă spre antrenor şi spre restul echipei strigîndu-i celui care cronometrase cursa: Hei, Rick, cît a scos pe sută?

– Puţin peste unsprezece secunde, răspunse Rick.

– Asta înseamnă cu o secundă sub cel mai bun timp realizat vreodată de noi, spuse celălalt. La curse lungi mă descurc, dar la astea de viteză, nu.

Michael îi aruncă o privire neîncrezătoare:

– Credeam că o să mă faci să mănînc rahat!

Vlăjganul rînji:

– Asta se întîmpla pe vremea cînd nu erai decît un împuţit de *haole*. Eu sînt Jeff Kina. Îi întinse mîna, apoi se întoarse pentru a striga spre antrenor: Hei, domnule Peters, e în echipă, nu-i aşa?

– El e, dar nu ştiu cîtă vreme ai să mai fii tu. Cum de ai fost învins de cineva mai scund cu cincisprezece centimetri, cînd mai aveai şi avantajul unui start lansat?

Jeff Kina izbucni într-un hohot de rîs zguduitor:

– Hei, nu pot să fac chiar totul, nu? Ce nu pot să fac eu va avea grijă Michael să facă, iar anul ăsta o să-i învingem pe toţi. Corect?

Pentru prima oară, Michael începu să creadă că, la urma urmelor venirea în Maui nu fusese o idee chiar atît de rea şi cînd, o oră mai tîrziu, suna acasă – după primul lui antrenament de atletism – nici măcar nu se mai sinchisi să se prefacă.

– Eu sînt, mami, spuse el cînd robotul telefonic se declanşă. Ia ghici! Am reuşit! Am fost primit în echipa de atletism! Îţi dai seama? Am *reuşit!* Se opri o clipă, după care turui mai departe, cuvintele revărsîndu-se într-un torent de entuziasm: Am cunoscut cîţiva băieţi grozavi. În afară de unu' care... dar se opri pentru a schimba vorba. N-avea rost s-o îngrijoreze pe maică-sa pîrîind că dimineaţă cineva îl ameninţase cu bătaia; şi-apoi chestiunea era oricum depăşită: Oricum, o să ieşim undeva cu Josh şi cu alţi tipi din echipă, la Kihei la un hamburger, la un film ceva, să sărbătorim. Pe la zece jumate am să fiu acasă – poate unsprezece. Nu-i aşa că-i minunat c-am reuşit? Pa! Închizînd telefonul, Michael rînji spre Josh Malani şi la Jeff Kina care-l aşteptau lîngă uşă: Unde sînt ceilalţi?

– S-au cărat deja, îi spuse Josh.

– Atunci să mergem! spuse Michael înşfăcîndu-şi geanta de şcoală. Ştie cineva ce filme rulează?

Dar pe cînd părăseau vestiarul şi se îndreptau spre parcare, Josh Malani veni cu o altă idee – una care nu avea nimic de-a face cu filmele. Ascultîndu-l, Michael simţi cum începe să i se pună un nod în stomac.

Una dintre cauze era, ştia prea bine, emoţia provocată de ideea propusă de Josh.

Dar cealaltă era frica.

– Scufundare de noapte? întrebă el, azvîrlindu-şi geanta de şcoală în Chevroletul lui Josh. Nu e periculos?

Josh rînji spre el:

– Un pic, poate. Dar ce dacă? Are să-ţi placă!

„Poate c-ar trebui s-o sun iar pe mami, reflectă Michael pe cînd se urca împreună cu ceilalţi doi băieţi în camioneta ruginită a lui Josh. Poate c-ar trebui să-i spun ce facem cu-adevărat. La urma urmei, dacă s-ar întîmpla ceva...

Las-o baltă, îşi spuse el. *Şi aşa* îşi face tot timpul *numai* griji!"

CAPITOLUL VII

– Eşti sigur că e o idee bună? întrebă din nou Michael.

El, Josh Malani, Jeff Kina şi alţi doi tipi din echipa de atletism – Rick Pieper şi cineva pe nume Kioki al cărui nume de familie nu şi-l amintea – înfulecaseră nişte hamburgeri, cartofi prăjiţi şi Coca-Cola într-un local, pe nume „La Peggy Sue". În timp ce mîncau, Josh explică modul în care se va face echiparea de la magazinul cu articole subacvatice al lui Kihei Ken:

– Acesta îşi lasă cheile sub butoiul de după uşa din spate.

– Şi care-i legătura? întrebă Michael, deşi începuse de pe acum să-l cunoască pe Josh suficient de bine pentru a fi sigur că, oricît de ciudată ar fi fost lipsa de logică a prietenului său, el avea să ştie cum s-o facă să sune rezonabil.

– Ken e prietenul meu şi n-ar avea nimic împotrivă.

– De ce nu-l suni, pur şi simplu, să-i ceri voie? întrebă Michael pentru a se alege doar cu una dintre acele căutături tipice de dispreţ absolut.

– Pentru Dumnezeu, el nu e pe insulă! E la Lanai şi pînă mîine n-o să se întoarcă. Haide, Mike, nu mă sîcîi! Eu sînt cel mai bun prieten al tău.

– Şi pe deasupra şi nebun, îi reaminti Michael.

Zîmbetul afabil al lui Josh se lăţi:

– Nimic nou. Dar tu eşti totuşi cel care mi-a salvat viaţa, aşa că n-am să mă apuc tocmai eu să-ţi fac viaţa grea, n-am dreptate?

În momentul acela, logica finală păruse impecabilă. Acum însă, cînd se afla chiar lîngă uşa din spate a magazinului de articole

subacvatice al lui Ken împreună cu trei inşi pe care abia-i cunoscuse în după-amiaza aceea şi un singur prieten bun care era – după părerea tuturor celor ce-l cunoscuseră mai multă vreme decît Michael – un ţicnit cu acte în regulă, nu mai era chiar atît de sigur.

Dacă activau o alarmă?

Dacă erau prinşi?

Dacă erau duşi la închisoare?

Dar chiar cînd întrebările roiau prin capul lui Michael, Josh Malani subtiliză cheia de sub butoiul din spate, deschise uşa şi aprinse lumina.

– Iisuse Hristoase, Josh! Stinge lumina! strigă Jeff Kina.

– De ce? întrebă Josh. Nu facem nimic rău. Hai, intraţi şi ajutaţi-mă să găsesc lucrurile de care avem nevoie.

Nu dură nici pe departe atît de mult pe cît crezuse Michael: în zece minute în bena camionetei lui Josh se afla suficient echipament pentru toţi cinci. Dar cînd Jeff Kina începu să încarce buteliile, scoase o înjurătură.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Michael.

– Nu avem decît o singură butelie plină, spuse Jeff. Băieţi, ştie vreunul dintre voi cum se acţionează compresorul?

Toţi negară şi ridicară din umeri a neputinţă, iar Michael simţi o clipă de uşurare crezînd că, poate, asta însemna renunţarea la escapadă. Dar tocmai cînd se pregătea să le sugereze să ducă echipamentul la loc, Josh descoperi cinci butelii pe un raft de lîngă uşa care separă depozitul din spate de magazin. Noii lui prieteni duseră patru dintre ele la camionetă împreună cu butelia din primul lot, după care băieţii urcară şi ei.

O luară spre sud, pe şoseaua Kihei prin Wailea şi pe lîngă Plaja Makena. Drumul se îngustă şi deveni denivelat. În cele din urmă, ajunseră la un golfuleţ unde apa scînteia sub razele lunii pline. Michael începu să se destindă, apoi înţelese că Josh n-avea de gînd să oprească.

– Ce nu ţi-a plăcut la golfuleţul ăla? îl întrebă peste umăr.

Chiar şi pe întuneric laguna părea rezonabilă din punct de vedere al siguranţei.

– LaPerousse? întrebă Josh. Aia-i pentru turişti. Noi mergem la acvariul cu caras auriu.

Merseră mai departe spre sud. Desişurile de kiawe ce străjuiau ambele părţi ale drumului cedară locul unui teren care, la prima vedere, i se păru lui Michael a fi o imensă cîmpie proaspăt arată, întinsă pe sute de hectare de-o parte şi de alta a drumului. Apoi realiză că, de fapt, ceea ce-avea înaintea ochilor nu era deloc o cîmpie: era doar lavă uscată.

Dezolant – pe ea nu creştea absolut nimic. În întuneric răspîndea ceva atît de malefic, încît simţi că-l cuprind fiorii, în ciuda atmosferei calde.

Avansaseră adînc în cîmpia de lavă cînd Josh trase camioneta pe dreapta, într-un spaţiu de parcare îngust.

Michael se uită în jur fără a vedea nimic altceva decît un vast deşert de lavă.

– Unde-i acvariul cu peştişorul de aur? întrebă el.

– Unde se termină lava, îi spuse Josh. E o cărare un pic mai încolo, dar aici e cel mai apropiat loc de parcare. Practic, nimeni nu ştie despre el.

Cei cinci băieţi se dădură jos din furgonetă, îşi luară buteliile în spinare şi-n mîini sacii pe care-i umpluseră cu regulatoare de aer, vizoare, labe şi veste de salvare. Josh îi conduse vreo două sute de metri, apoi păşi peste o ţeavă care mergea paralel cu drumul asfaltat.

– Ce-i asta? întrebă Michael.

– O ţeavă de apă, îi spune Jeff Kina. E prea greu de îngropat în lavă, aşa că o lasă la suprafaţă imediat lîngă drum.

Îşi croiau drum de-a dreptul prin cîmpia de lavă, dar Michael nu văzu nicăieri ceva care să semene cu o cărare pînă în momentul cînd ajunseră la un panou care-i avertiza să nu facă acolo tabără în timpul nopţii.

– Asta chiar e o cărare? întrebă el înaintînd cu greu printre nişte brazde de lavă solidificată, ce arătau suficient de ascuţite cît să se taie în ele, fie şi numai dacă le-ar fi atins.

– Tocmai ăsta-i şpilu', îi explică Josh. Dacă nu ştii exact unde e, n-ai cum s-o găseşti.

– Eu știu unde e, însă de cele mai multe ori nu pot s-o găsesc, bombăni Rock Pieper. Ultima oară cînd am venit aici era cît pe-aci să rămîn fără picioare.

– Termină cu prostiile, îi spuse Kioki. E floare la ureche! Apoi, o clipă mai tîrziu se dezechilibră, întinse instinctiv mîna pentru a se sprijini și scoase un țipăt de durere: Fir-ar să fie! Nu pot s-o sufăr!

– Atunci întoarce-te și așteaptă în camionetă, îi spuse Josh.

– Vezi să nu! se stropși Kioki. N-am nimic.

Patruzeci de minute mai tîrziu ajunseră la o mică lagună care era aproape complet închisă de un istm lung de lavă ce o proteja de apele oceanului. În vreme ce golfulețul se întindea perfect liniștit, la nici șapte metri mai departe, valurile asaltau nedomolite brațul de rocă protectoare. Era ca și cum un animal flămînd încerca să-și scoată prada din adăpostul unei scorburi. Valurile mugeau și arteziene furibunde de spumă țîșneau spre înaltul cerului ca picăturile de salivă ce anticipau ospățul bestiei. Vreme îndelungată Michael privi spectacolul întrebîndu-se cîtă siguranță putea oferi acel bazin.

– Nu-ți face probleme, îi spune Josh Malani, ghicindu-i încă o dată gîndurile. Bazinul nu are decît un singur canal și acesta se află în partea cealaltă, în zona de adăpost. Aproape că nu există nici un curent submarin, iar eu am să fiu la doar cîțiva metri distanță de tine. În ordine?

Michael încuviință, încă nesigur dacă voia să intre în apa ce părea a se fi întunecat și mai mult chiar sub ochii lui. Își spuse că de vină era numai imaginația lui, fiindcă luna strălucea la fel de tare ca și pînă atunci. Ceilalți începuseră deja să se dezbrace și, în curînd, toți erau în pielea goală, ajutîndu-se unul pe altul să-și fixeze în spinare tuburile de oxigen și să-și potrivească regulatoarele de aer. Apoi unul cîte unul intrară în lagună pînă cînd numai Josh și Michael mai rămaseră pe mal.

– Vrei să renunți? îl întrebă Josh.

Nu mai era nimic batjocoritor în vocea lui și Michael ghici că, dacă el se hotăra să renunțe din cauza fricii, Josh avea în mod cert să-i facă pe ceilalți băieți să creadă că fusese ideea lui să rămînă pe uscat. De fapt, bănuia că Josh ar fi fost în stare chiar să-și zdrelească picioarele în lavă, dacă ar fi considerat că asta i-ar fi convins pe toți că Michael nu și-a pierdut curajul.

Se mai uită încă o dată la apă, apoi îl lovi uşor pe Josh în umăr:

– Să mergem, spuse el.

Merseră de-a-ndăratelea pînă cînd apa le ajunse la brîu, apoi Michael îşi verifică din nou regulatorul, se lăsă în jos, se întinse şi se rostogoli.

Apa se închise în jurul lui, şi, cum se întîmplase şi la prima scufundare, lumea se schimbă.

Nu semăna deloc cu scufundarea pe timp de zi. Nu mai era nici măcar o rază de soare şi, o dată cu ele, dispăruseră şi culorile fosforescente ale coralilor şi ale peştilor. Acum apa era străbătută de lumina argintie a razelor lunii, iar peştii care zvîcneau încoace şi-ncolo printre umbrele lagunei păreau a fi mai mult nişte strigoi. Ici-colo luminau creaturi fosforescente şi cînd şi cînd cîte un peşte scînteia sub razele lunii reflectate în solzii lui.

Josh Malani aprinse lanterna subacvatică şi totul se schimbă încă o dată. Oceanul se însufleţi cu creaturi atrase de lumină, iar apa care cu numai o clipă în urmă părea populată doar de fantomatice umbre plutitoare se transformă într-un ameţitor caleidoscop de peşti-chirurg, peşti tropicali de coral şi peşti-fluture. Dincolo de conul strălucitor care ţîşnise din lanterna lui Josh, nu exista decît întuneric ca de cerneală şi, brusc, Michael îşi dori ca Josh să nu fi aprins deloc lanterna. Tocmai voia să-i facă semn lui Josh s-o stingă, cînd o formă de dimensiuni mari alunecă în lumină, speriindu-l puţin pe Michael înainte de a-şi fi dat seama că era o broască ţestoasă. Ţestoasa înota graţios spre ei, se scăldă în lumină preţ de vreo cîteva clipe, apoi se întoarse dispărînd în întunericul din jur. Apropiindu-se de Josh, Michael îi făcu semn să o stingă şi, o clipă mai tîrziu, amîndoi băieţii erau cufundaţi într-un întuneric absolut.

Vederea de noapte a lui Michael îi reveni încet sub lumina lunii filtrată prin perdeaua de întuneric. Alături de Josh, care înota chiar în faţa lui, Michael aluneca prin apă simţindu-se plăcut izolat de lumea aflată dincolo de laguna de cristal. Adîncimea apei nu depăşea cinci metri şi chiar în lumina slabă a lunii fundul se distingea clar. Tentaculele anemonelor se unduiau delicat în apa

aproape neclintită, iar ţepii întunecaţi ai aricilor-de-mare se iveau din orificiile în lavă.

Timpul părea a se scurge mai lent cînd pe lîngă el pluteau siluetele fantomatice ale peştilor.

Un melc-de-mare gigantic se tîra pe fundul acoperit cu lavă al lagunei, cu antenele întinse şi cu mantia acoperindu-i parţial cochilia strălucitoare. Michael plonjă mai adînc, cu intenţia de a se uita la melc mai de aproape, cînd altceva îi atrase atenţia.

În lavă era o crăpătură din care ieşea ceva afară.

Michael schimbă direcţia, apropiindu-se de acea fisură, apoi recunoscu ceea ce vedea.

O murenă! Şirurile ei de dinţi ascuţiţi scînteiau în lumina lunii în timp ce îşi închidea şi-şi deschidea ritmic maxilarul.

Atent, străduindu-se să se mişte lent pentru a nu tulbura murena, Michael se apropia centimetru cu centimetru.

Murena, văzîndu-l venind, îşi deschise larg fălcile. Tot corpul ei se încordă.

Aştepta, observînd, gata să atace.

Josh Malani înota la vreo doi metri sub nivelul apei urmărind o caracatiţă care părea a se uita drept la el. De două ori încercase să atingă micul cefalopod, dar de fiecare dată acesta se ferise, iar Josh avusese senzaţia stranie că micuţa creatură se simţea la fel de ciudat ca şi el în apa luminată de lună. Adevărul era că ar fi dorit să aprindă din nou lanterna, chiar şi numai pentru a retrăi sentimentul de familiaritate pe care coloritul viu al peştilor şi al coralilor i-l dădeau. În întuneric însă era ca şi cum ar fi rătăcit printr-un cimitir: era sigur că în lagună nu se afla nimic care-ar fi putut să-i facă vreun rău, dar fie şi numai umbrele din apă erau de ajuns să-i mărească nervozitatea. Aşa că la cea dintîi atingere pe care-o simţi, fu atît de speriat, încît aproape că smuci de cordonul de siguranţă.

Apoi îşi dădu seama că trebuia să fie Michael cel care-l înştiinţa că e cu el.

Apoi veni a doua atingere.

Dar nu delicată, ca prima, ci ascuţită – ca şi cum nişte gheare i-ar fi sfîşiat coastele.

Dînd înapoi din reflex, Josh rezistă încă o dată ispitei de a trage cordonul de urgenţă care avea să descarce cartuşul de bioxid de carbon şi să-i umfle vesta de salvare, pentru ca apoi să-l propulseze la suprafaţă. Forţîndu-se să nu cedeze în faţa panicii care-l străfulgerase cînd fusese atins, se răsuci în apă, căutînd sursa atacului.

La început nu văzu nimic. Apoi zări cu colţul ochiului o siluetă care se îndrepta spre el. O clipă simţi din nou cum îl cuprinde panica. Atunci îşi dădu seama a cui siluetă se întrevedea.

O broască ţestoasă! Nimic altceva decît ţestoasa, întoarsă ca să mai privească o dată creaturile ciudate care-i invadaseră spaţiul. Probabil era aceeaşi pe care el şi Michael o văzuseră cu puţin timp în urmă.

Michael!

Unde era? Josh se uită rapid de jur împrejur, dar nu văzu nici urmă de prietenul său. Fusese chiar acolo, în spatele lui, la nici doi metri în dreapta!

Sau nu?

Brusc îşi aduse aminte de caracatiţă. Oare cît timp o observase? Sub apă aveai tendinţa de a pierde noţiunea timpului; toţi păţeau asta. Iar întunericul nu făcea decît să înrăutăţească lucrurile. Fir-ar să fie! Oare cît să fi trecut de cînd îl văzuse ultima oară pe Michael?

Acum Josh se agita frenetic prin apă, căutînd să dea de Michael. Ce-o fi fost în capul lui să-l care pe Michael după el în miezul nopţii? Simplul fapt că Michael reuşise să-l scoată din recif nu-l făcea un expert în scufundări! Ar fi trebuit să se gîndească mai bine la asta. Şi, cu siguranţă, n-ar fi trebuit să-l scape din ochi nici o clipă.

Aprinse lanterna şi o plimbă de jur împrejur.

Nimic.

Acum îndreptă fasciculul în jos, măturînd fundul în lung şi-n lat, rugîndu-se ca în clipa cînd razele aveau să-l descopere pe Michael în întuneric, el să mai mişte, nu să...

Înainte de a-şi fi dus gîndul la bun sfîrşit, îl văzu.

Michael se afla la şase-şapte metri spre stînga şi la trei metri, trei metri şi jumătate mai jos. Şi se mişca.

Liniştit acum, că-l descoperise pe Michael, trase automat o gură de aer şi se îndreptă să verifice dacă prietenului său nu i se întîmplase ceva.

Numai că presiunea normală din regulator dispăruse ca şi cum s-ar fi terminat aerul din butelie. Era absurd, nu erau în apă decît de patruzeci de minute, iar butelia ar fi trebuit să ajungă pentru o oră.

Doar dacă nu fusese complet umplută, la începutul scufundării, aşa cum crezuse.

Dar o verificase! Îşi amintea clar că verificase butelia pe care o avea, ca şi pe a lui Michael şi pe a lui Jeff Kina.

Se uită din nou în jos. Oare Michael chiar se mişca?

Brusc îl cuprinse îndoiala.

Dacă şi Michael rămăsese fără aer?

Dacă uitase ce să facă şi se pierduse cu firea?

Fiindu-i teamă pentru viaţa lui Michael, Josh îşi duse mîna la spate şi împinse robinetul pe poziţia de rezervă şi, în cele din urmă, plonjă după Michael. Tocmai intra în straturile mai întunecoase ale apei cînd îl zări pe Michael abandonîndu-şi lestul şi trăgînd de cordonul de siguranţă care activa cartuşul de bioxid de carbon din vesta sa de salvare. Vesta se umflă imediat şi Michael ţîşni spre suprafaţă trecînd chiar pe lîngă Josh. Fără să-şi mai tragă cordonul de siguranţă, Josh înotă repede la suprafaţă, smulgîndu-şi muştiucul din gură în clipa cînd îşi scoase capul la suprafaţă.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă el. dar, şi prin întuneric, putea să vadă că se întîmplase ceva cu Michael.

– Aşa... aşa cred, se bîlbîi Michael. Pur şi simplu... nu ştiu... dar aşa, dintr-o dată, n-am mai putut să respir!

– Fir-ar să fie! exclamă Josh Malani. Ia să-ţi văd manometrul!

Veni în spatele lui Michael, aprinse lanterna şi o orientă spre indicatorul de presiune.

– Buteliile sînt de vină! îi spune el lui Michael. Şi a mea s-a terminat! Tocmai plonjam după tine, cînd ai tras coarda de siguranţă. Să mergem pe mal şi să vedem dacă nu li s-a întîmplat nimic celorlalţi.

Umflîndu-şi şi el vesta de salvare pentru a înota mai uşor, Josh o luă spre plajă, ţinînd ritmul cu Michael. Abia după ce-au izbutit să

se cațere pe țărm, l-au zărit pe Jeff Kina care se chinuia să strîngă o grămăjoară de *kiawe* pentru un foc de tabără improvizat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Josh. Cum se face c-ați și ieșit deja? Întotdeauna stai pînă îți intră apa-n gură.

– Ceea ce nu s-a întîmplat prea demult, replică Jeff. Cînd am intrat, manometrul spunea că rezervorul era plin, dar în urmă cu zece minute nu mai aveam aer. Făcu o strîmbătură în lumina lunii, apoi se uită urît la butelia buclucașă. Şi nici măcar nu ne putem plînge lui Ken în legătură cu asta, de vreme ce el nici nu ne-a închiriat, de fapt, echipamentul!

Aprinse un alt chibrit. Mica grămăjoară de surcele de sub ramurile de kiawe sfîrîiră, apoi se aprinseră.

Cîteva minute mai tîrziu, pe cînd flăcările se întețeau, luminînd tot mai mult, Rick și Kioki ieșiră și ei la suprafață.

– Hei, băieți, ce-i cu voi, ce vi s-a-ntîmplat? întrebară ei.

Josh ridică din umeri:

– Buteliile nu erau pline.

Kioki se încruntă:

– Nici ale voastre? Eu credeam că numai a mea.

Rick Pieper se uită spre amicul său:

– Ce tot spui tu acolo? Şi tu ai avut necazuri vasăzică?

Kioki încuviință:

– Eu cred că manometrul meu era bulit. A trebuit să trec pe avarie devreme.

– De ce nu mi-ai dat un semnal? întrebă Rick. Eu am avut aer berechet. Iisuse, Kioki, zău, dac-am fi coborît la mare adîncime, ai fi putut să dai de belea.

Pe chipul lui Michael se întipări brusc o expresie de teamă, iar Josh vorbi repede:

– Dar *n-am fost* la adîncime. Toți sîntem bine și tot ce mai avem acum de făcut e să ducem porcăriile astea la loc de unde le-am luat și să avem grijă ca data viitoare să nu se mai repete. E-n regulă? Se uită la fiecare pe rînd ca și cum ar fi așteptat să vadă dacă e cineva care să-l contrazică.

– Nu crezi c-ar trebui să-i spunem lui Ken? îndrăzni în cele din urmă Rick.

– Să-i spunem... ce? întrebă Josh. Că ne-am strecurat înăuntru şi că i-am „împrumutat" echipamentul? Glasul căpătase deja acel sarcasm care îi suna atît de familiar lui Michael: Asta chiar c-ar fi o idee, n-am ce zice!

– Şi-atunci ce facem? întrebă Jeff Kina.

Josh ridică din umeri:

– Ceea ce deja ne-am propus să facem. Nu s-a-ntîmplat nimic, aşa că ducem frumuşel echipamentul înapoi, îl curăţăm şi ne ducem acasă. Sau poate ţineţi cu toţii să asmută Ken gaborii pe noi?

Pe măsură ce se apropiau de foc, lasînd căldura acestuia să alunge din corp răcoarea apei, nimeni nu mai scoase nici un cuvînt.

Nici nu era nevoie.

Michael privi lung peste focul de tabără ochiul întunecat de apă şi îl cuprinseră fiorii cînd îşi dădu seama cît de aproape fuseseră de primejdie.

Dar *nu se întîmplase* nimic. Nu intrase în panică, îşi desprisese repede lestul şi...

Şi tare-ar fi dorit să nu fi participat la această scufundare.

CAPITOLUL VIII

Rick Pieper îşi consultă ceasul – era unsprezece şi treizeci şi cinci de minute. Dacă ai lui mai erau treji, avea să se lase cu tămbălău mare, fiindcă jurase c-are să fie înapoi pînă-n unsprezece. Numai că durase ceva mai mult decît scontaseră ca să ducă înapoi la magazin echipamentul şi, chiar cînd isprăviră, era ferm convins că dimineaţă Ken tot avea să-şi dea seama, indiferent ce-ar fi îndrugat Josh Malani. Ei bine, în cazul în care Ken se prindea, Josh nu mai avea altceva de făcut decît să găsească o soluţie prin care să-i scape pe toţi basma curată. Ce era al lui era al lui – pe Josh îl ducea întotdeauna capul la tot felul de chestii. Acum, cînd Rick încetinea pentru a părăsi autostrada şi a vira la stînga spre sătucul din cîmpul de trestie de zahăr unde locuia Kioki Santoya, îl claxonă pe Josh care băga viteză pe coasta muntelui.

– Nu vrei să te duc pînă acasă? întrebă Rick peste cîteva minute, cînd se apropiară de intersecţia la care ar fi trebuit să vireze pentru a-l lăsa pe Kioki drept în faţa casei.

Celălalt băiat scutură din cap.

– Se trezeşte mami. Am impresia că poate să audă maşinile de la doi kilometri distanţă. Lasă-mă aici şi mă duc pe jos.

Rick Pieper trase automobilul aproape de şanţ. Cînd Kioki deschise portiera, simţi ceva ciudat, ca un fel de ameţeală. Şovăind, se întrebă dacă, la urma urmei, nu cumva ar fi fost mai bine ca Rick să-l ducă pînă în faţa casei. Dar senzaţia dispăru la fel de brusc pe cît apăruse. Kioki trînti portiera în urma lui.

– Pe mîine-dimineaţă! strigă el.

Rick ambreie brusc, demarînd în trombă cu scrîşnet de cauciucuri şi lăsînd un nor de praf care-i veni lui Kioki drept în faţă. Acesta îi arătă prietenului său degetul, după care o luă pe drumul spre spre casă.

Nu făcuse nici o sută de metri cînd senzaţia stranie îl cuprinse din nou, o ameţeală, apoi o durere în piept. Brusc se simţi ca atunci cînd ardeau cîmpurile de trestie de zahăr noaptea, iar el uita să închidă fereastra de la dormitor.

Tuşind, se opri şi privi în jur căutînd focurile, dar nu zări nimic în afara puzderiei de stele de pe cer şi de luna care apunea scufundîndu-se spre orizont.

Nu simţea nici mirosul care se răspîndea cînd erau incinerate cîmpurile şi nici nu auzea trosniturile tulpinilor de trestie de zahăr arzînd de parcă ar fi fost în pragul uşii, cînd în realitate se găseau la o milă distanţă.

Tusea se mai potoli, dar durerea din piept se înrăutăţi.

Ce naiba se petrecea? Nu-i fusese rău niciodată!

Kioki începu să meargă din nou, însă după cîţiva metri trebui să încetinească. Începuse să-l doară tot corpul şi să respire greoi.

Acasă!

Trebuia să ajungă acasă!

Mergea împleticit, chinuindu-se să-şi simtă picioarele, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu în drum cu faţa în jos. Pentru a se proteja, îşi duse mîinile la faţă. Se juli de o piatră la mîna stîngă şi se tăie în palma dreaptă într-o bucată de sticlă spartă.

Kioki scoase un geamăt de durere, se ridică în fund şi încercă să se uite la mîna care-i sîngera.

Rana se întindea de la baza degetului mare pînă la degetul cel mic şi deja începuse să se umfle.

Ţinîndu-se cu mîna stîngă de cea dreaptă, Kioki se ridică cu greu în două picioare, clătinîndu-se din cauza efortului. Inima începu să-i bubuie şi fiecare respiraţie era agonie.

Făcu o sforţare pentru a-şi convinge trupul să alerge, dar simţi cum îl cuprinde din nou ameţeala. După numai un singur pas picioarele

i se muiară şi se prăbuşi la pămînt. Căzînd prea aproape de marginea canalului de irigaţii ce mergea paralel cu drumul, alunecă pe rambleul abrupt al acestuia şi se scufundă în apa stătută şi în stratul de mîl gros de aproape un metru.

Speriat din cauza apei care se închidea deasupra lui, se mobiliză preţ de o clipă şi se aruncă spre mal, zgîriind pămîntul cu ambele mîini, neluînd în seamă durerea care-i pulsa în braţ şi sîngele ce i se scurgea din palma dreaptă.

Picioarele îi păreau încleiate în nămol, de-abia de mai putea să respire, dar, pînă la urmă, izbuti să se tîrască afară din mizerie, să se caţere pe panta abruptă a şanţului şi să se întindă lîngă drum.

Kioki rămase nemişcat, epuizat, cu o durere care-i cuprinsese corpul.

Privi spre cer, aşteptînd să-i treacă acea criză necunoscută, respirînd neregulat.

Apoi privirea i se înceţoşă şi, simţind că-l apucă greaţa, se rostogoli pe-o parte, să nu verse pe el.

Efortul de a vomita, însoţit de spasme necontrolate îl făcură să alunece din nou în şanţul de irigare.

De data asta nu mai găsi puterea necesară pentru a ieşi afară şi zgîrie zadarnic malul, în timp ce durerile din piept şi stomac se răspîndeau tot mai mult, ameţeala se accentuă şi în gură începu să-i bolborosească voma.

Cîteva minute mai tîrziu, Kioki Santoya, singur în întunecimea din mijlocul culturii de trestie de zahăr, se scufundă în braţele morţii.

Încă zece minute.

Katharine intenţiona să mai aştepte încă zece minute pînă cînd ceasul de deasupra căminului avea să arate miezul nopţii şi să înceapă să dea telefoane.

Îşi notase deja numărul de telefon al Spitalului Memorial din Maui, ca şi numărul principalei secţii de poliţie din Wailuku şi al uneia din Kihei. Pînă-n prezent nu fusese în stare să obţină informaţii despre părinţii lui Josh Malani.

Film. Acolo zisese Michael că se duceau. Un lucru absolut rezonabil şi nevinovat.

Dar ea ştia cauza îngrijorării: Josh Malani. Cu toate că de-abia-l cunoştea – şi-şi tot spunea întruna că n-ar fi trebuit să judece un adolescent de şaisprezece ani după prima impresie – toate instinctele ei o avertizau că frumuşelul ăsta a cărui viaţă o salvase Michael era o tovărăşie foarte periculoasă pentru fiul ei. Ea îl găsea înfumurat, iar faptul că se dusese să facă pe scafandrul de unul singur spunea multe despre completa lui lipsă de discernămînt. Şi cu cine mai era Michael? Alţi cîţiva puştani din echipa de atletism.

Puşti ale căror nume nici măcar nu se mai sinchisise să le menţioneze.

– Şi ce relevanţă ar fi avut *dacă* le-ar fi lăsat numele? o întrebase Rob cu o logică ce nu contribuise cu nimic la liniştirea temerilor. Altceva tot n-ai mai fi putut afla despre ei.

– Ar fi sporit numărul de persoane pe care să le sun în caz că întîrzie!

Rob se uitase la ea peste masa din restaurantul unde serviseră cina.

– Asta ştiu că l-ar fi încîntat la culme, observă el ironic. Adolescenţii sînt în extaz să ştie că mămicile lor le sună prietenii ca să-i caute. Şi apoi aici e Maui, nu New York. N-a păţit nimic!

Restul cinei şi al drumului pînă acasă Katharine izbutise să-şi ţină-n frîu îngrijorarea, dar o oră mai tîrziu, pentru că Michael tot nu apăruse, îl sunase pe Rob.

– Mai păsuieşte-l pînă la unsprezece jumate, o sfătuise el. Dacă nici atunci n-a ajuns, atunci sună-mă şi-o să mai vedem ce e de făcut. Sau poate dacă vrei să vin eu la tine...

– Nu, oftase Katharine. Nu-i nici o problemă. Oricum, mulţumesc că te-ai oferit.

Făcuse toate eforturile pentru a-şi păstra calmul spunîndu-şi că erau o mulţime de motive pentru întîrzierea lui Michael.

Se putea ca filmul să fi început mai tîrziu decît scontaseră sau cinematograful să se fi aflat destul de departe de Makawao, ceea ce i-ar fi luat mai mult timp de întoarcere decît anticipase. La urma urmei nici unul dintre ei încă nu apucase să cunoască bine insula şi, dacă ar fi întrebat-o cineva cît dura un drum cu maşina de acasă de la ea şi pînă în Kihei, n-ar fi avut nici cea mai mică idee care-ar fi răspunsul corect.

Totuşi, pe la unsprezece şi patruzeci de minute, toate explicaţiile raţionale dispăruseră. La douăsprezece fără un sfert o imagine de coşmar îi veni în minte: Michael prins într-un automobil avariat, chinuindu-se să iasă afară.

Cînd ceasul prinse să toarcă încetişor, pregătindu-se să bată miezul nopţii, Katharine se întinse după telefon pentru a suna la spital. Chiar înainte ca degetul ei să atingă primul buton de pe tastatură, lumina unor faruri ce tocmai intrau pe alee se proiectă pe peretele opus ferestrelor dinspre intrare.

În momentul în care ceasul bătu de douăsprezece, mîna ei se îndepărtă de telefon. Cînd Michael intră pe uşă principală, sentimentul de teamă ce-i tot crescuse în suflet se transformă în mînie pentru întîrzierea lui.

– Tu ai idee cît e ceasul? îl întrebă ea pînă să apuce el să închidă uşa.

Ochii lui Michael se îndreptară cu iuţeală spre ceas şi făcu o strîmbătură cînd văzu ce tîrziu era.

– Ăă, pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului, spuse el. Jucam jocuri video şi...

– Jocuri video? îl întrerupse Katharine. Am crezut c-ai zis că vă duceţi la film.

– Aşa e, făcu repede Michael, improvizînd pe loc. Dar la filmul pe care voiam să-l vedem nu mai erau bilete, aşa c-am început să jucăm jocuri video şi ne-a furat peisajul. Mami, eu...

– De ce nu mi-ai dat un telefon? îl întrerupse Katharine. Tu-ţi dai seama cît de îngrijorată am fost?

Căinţa din ochii lui Michael dispăru brusc:

– Iisuse Hristoase, mami, dar n-am întîrziat decît o oră! Ce-i aşa o mare scofală?

– Marea scofală, cum îi zici tu, e că m-am îmbolnăvit de îngrijorare, îl repezi Katharine. Ar fi putut să ţi se întîmple orice! Ai fi putut să ai un accident sau să te atace cineva, sau...

– Mami, aici e Hawaii, nu New York! Şi nu mai sînt bebeluş. Nici unul dintre prietenii mei n-a trebuit s-o sune pe *mămica!*

– Poate că nimeni nu are o *mămică* aşa cum zici tu, căreia să-i pese, i-o retează Katharine imitîndu-i înadins tonul. Nici măcar nu

ştiu cu cine ai fost, în afară de Josh Malani, şi nu pot spune că înnebunesc de fericire pentru că te-ai înhăitat cu el.

Rănit de asprimea din cuvintele maică-sii, Michael simţi că i se pune un nod în gît şi că i se umezesc ochii.

– N-am fost decît cu nişte tipi din echipă, e bine? Doamne sfinte, mamă! Am fost selecţionat în echipa de atletism şi mi-am făcut prieteni acolo. Credeam c-ai să te bucuri pentru mine!

Mînia Katharinei se topi văzînd durerea fiului ei, dar era prea tîrziu.

– N-am murit, continuă el. Şi nici n-am păţit nimic. O pironea cu privirea ca şi cum ar fi provocat-o să mai zică ceva: Şi-acum mă duc să mă culc!

Părăsind camera de zi, Michael se duse în dormitor şi trînti uşa după el.

Rămasă singură, Katharine se lăsă, istovită, într-un scaun. De ce ţipase oare la el? Cel puţin să fi ascultat explicaţia înainte de-a se năpusti asupra lui! De fapt, cînd stătea acum şi se gîndea la vorbele lui, ea-şi dădu seama că băiatul avea dreptate. Unul dintre motivele pentru care în New York fusese întotdeauna acasă la ţanc era pentru că fusese singur. Astmul care-l ţinuse departe de şcoală atîta timp avusese grijă de asta. Pînă în urmă cu un an, cînd se hotărîse să lupte pentru a fi selecţionat în echipa de atletism, Michael nu avusese niciodată un cerc de prieteni, iar cînd izbutea să aibă un amic rareori dura mai mult de cîteva săptămîni la rînd. Şi tocmai cînd el fusese pe punctul de a-şi realiza visul, ea-l mutase aici.

Iar el *reuşise*. Cum de se năpustise asupra lui înainte de a-l felicita că fusese admis în echipă în după-amiaza aceea? Trebuie să fi fost una dintre cele mai fericite zile din viaţa lui, iar ea ce făcuse? Îi stricase tot cheful, doar pentru ajunsese acasă mai tîrziu cu o oră.

Rob avea dreptate – ar fi trebuit să-şi controleze temerile şi să fie fericită că, pentru prima oară în viaţa lui, Michael era unul dintre băieţii din gaşcă, şi nu doar puştiul slăbănog şi plîngăcios care stătea veşnic pe tuşă.

Probabil că a fost atît de bucuros, încît ea ar fi trebuit să se considere norocoasă, că el totuşi îi telefonase!

Katharine se duse la uşa lui, ciocăni încetişor, apoi crăpă uşa.

– Michael? Pot să intru? Cînd văzu că nu îi răspunde, vorbi din nou: Ştii ceva? Eu am să te iert pentru că ai întîrziat, dacă şi tu ai să mă ierţi c-am uitat de selecţionare. Îmi pare sincer rău că am ţipat la tine.

Ea aşteptă, în speranţa că el avea să aprindă lumina şi s-o invite înăuntru, dar, după o lungă tăcere, el rosti doar scurt în întuneric:

– E-n ordine, mamă, spuse el. Apoi adăugă: Ne vedem mîine dimineaţă.

Katharine închise iar uşa lui Michael.

În camera lui, Michael şedea cu faţa în sus, cu ochii pironiţi în tavan pe întuneric. Ar fi trebuit oare să-i fi spus adevărul despre locul unde fusese şi despre ce făcuse? Dar, dacă ar fi făcut asta, ea ar fi ţipat şi mai abitir.

Mai bine s-o lase baltă.

Şi totuşi în acea noapte somnul îi veni cu greu.

Nu putea simţi nimic altceva decît frig în jurul lui.

Era întuneric, genul de întunecime care ar fi putut să se înfăşoare ca un linţoliu, creîndu-i o stare de claustrofobie. Era numai întuneric în jurul lui şi i se părea că pluteşte în aer.

Încet, chiar pe măsură ce spaţiul din jur începea să se strîngă – atît de lent, încît în prima clipă Michael nici măcar nu-şi dădea seama de asta – întunecimea prinse a se destrăma într-un cenuşiu-argintiu.

Apa!

Era din nou în apă!

Ca pentru a-i confirma gîndul, un peşte înotă pe lîngă el. Un peşte frumos, cu dungulițe roşii ca sîngele, albastru-intens şi de un verde atît de strălucitor, încît aproape îl orbiseră.

Michael nu mai văzuse niciodată un astfel de peşte şi se întoarse să se uite la el. Simţind parcă faptul că îi stîrnea curiozitate, peştele înotă în cerc, ca şi cum ar fi vrut să fie admirat. Cu o singură mişcare din labe, Michael se îndreptă spre peşte, dar acesta îi contracară mişcarea, retrăgîndu-se din faţa lui cu exact aceeaşi viteză cu care omul se apropiase.

El se opri.

Peştele se opri.

El înotă mai aproape, iar de data asta peştele ezită înainte de a se îndepărta spre apă mai adîncă.

Michael încercă din nou, dar de astă dată se mişcă foarte lent, sperînd că peştele n-avea să observe apropierea lină.

Se apropie cam la un metru, dar peştele se scufundă, oprindu-se sub el, ca şi cum l-ar fi provocat să-l urmeze.

Michael rămase unde era. Timpul părea să se fi oprit. Plutea prin apă holbîndu-se la peşte, tot atît de nemişcat ca şi el. În apa liniştită, de un cenuşiu spectral, realiză că prietenii lui dispăruseră.

Era singur.

Încet, inexorabil, peştele îl atrăgea tot mai mult în adînc, apropiindu-se tot mai mult, ori de cîte ori ezita, pentru a se îndepărta de el exact în clipa cînd Michael l-ar fi atins cu degetele.

Ademenindu-l.

Peştele se afunda tot mai mult în apă, iar Michael, incapabil să reziste ispitei, plonjă după el. Tot mai adînc. Şi mai adînc, şi unul, şi altul. Hipnotizat, Michael urmărea peştele în culori strălucitoare. Pentru ca peştele să se oprească şi, cu o mişcare bruscă de coadă, să dispară.

Surprins, Michael se răsuci prin apă în căutarea peştelui, dar acesta nu se mai vedea nicăieri.

Şi dintr-o dată realiză că fundul mării părea să se fi surpat. Nici o singură rază de lună nu mai pătrundea prin apa de deasupra. Întunericul revenise. Oceanul însuşi îl apăsa acum. Era din ce în ce mai greu de respirat.

Se simţea de parcă ar fi avut pieptul strîns în nişte chingi de metal. Se smuci să scape, dar fără rezultat.

Cuprins de panică se zbătu mai tare.

Respiră, *respiră!*

Dar nu putea!

Indiferent cît de tare se străduia, nu mai putea trage aer în plămîni.

Buteliile!

Cu buteliile se întîmplase ceva!

Sugea din muştiucul regulatorului, încercînd să-şi umple plămînii cu aer din rezervorul din spate, dar nu se întîmplă nimic.

Gol!

Rezervorul era gol!

Dar mai era şi o cantitate de rezervă! Nu trebuia decît să ducă mîna la spate şi să răsucească de maneta care avea să-i mai asigure încă zece minute de aer.

Dădu să ducă mîna înapoi; dar braţele nu i se mai mişcau.

Acum se scufunda, căzînd prin întuneric, în abisul cel mare căscat dedesubt...

Se zbătu să ajungă la robinetul de siguranţă, sforţîndu-se să inspire cît mai mult aer din rezervor, însă plămînii lui parcă s-ar fi umplut cu apă.

Suprafaţa. Trebuia să ajungă la suprafaţă!

Să scape de lest! Să scape de lest şi să tragă de cordonul de siguranţă. Vesta avea să se umfle şi să-l scoată la suprafaţă.

Dar nu se putea mişca!

Nu-şi mai putea simţi nici măcar degetele.

Îngrozit, se zbătu din nou, smulgîndu-şi muştiucul din gură.

Trebuia să şi-l pună la loc!

Dar mîinile nu-l mai ascultau. Regulatorul atîrna de furtunurile de aer, dincolo de distanţa la care îl putea apuca.

Dacă ar fi putut să-şi aducă gura suficient de aproape!

Se străduí să-şi mişte capul, dar şi asta era zadarnic.

Acum putea simţi apa intrîndu-i prin nas. Încercă să expire, dar în plămîni nu mai exista nimic de expirat.

Gura i se deschise şi se străduí din nou să respire.

Apa îi năvăli în gură, pe gît, în plămînii care erau deja sufocaţi.

Avea să moară.

Să moară aici, cu mult sub suprafaţa mării.

Nu!

Să scape! Trebuia să scape!

Simţindu-şi plămînii înecaţi şi negura morţii strîngîndu-se în jurul lui, Michael sfîşie cu violenţă linţoliul lăptos ce încă se mai lipea de el şi simţi că e gata să scoată un urlet cumplit.

Se agită, dădu din picioare, răsucindu-şi corpul într-o tentativă disperată de a scăpa, chinuindu-se să strîngă suficientă putere

pentru încă un ultim efort înainte ca întunericul să se închidă în jurul lui pentru totdeauna.

Apoi brusc, din gît îi ieşi urletul.

Michael se trezi.

Era înfăşurat în cearşafuri; panica încă îl mai ţinea în gheare. Abia dacă se putea mişca, abia dacă putea respira.

Apoi, încet-încet, începu să priceapă.

Un vis.

Nu fusese altceva decît un vis groaznic.

Becul din mijlocul tavanului se aprinse, orbindu-l.

– Michael? o auzi pe maică-sa strigînd. Ce-i, puiule, nu te simţi bine?

Îşi simţea pieptul în strînsoarea aceloraşi chingi care-l sufocaseră în coşmar, iar Michael nu era sigur că era în stare să articuleze vreun cuvînt. Cînd, în cele din urmă, izbuti să pronunţe cuvintele, glasul abia dacă i se putea auzi.

– Un coşmar, spuse el. A fost groaznic. Eu...

Îşi înghiţi cuvintele în clipa cînd realiză de unde venea visul, ce îl stîrnise.

– Ai avut tulburări de respiraţie, spuse Katharine venind lîngă pat pentru a se uita neliniştită la chipul fiului ei. M-am temut că ai să ai o criză...

– N-am avut, îi spuse Michael, dînd la o parte aşternuturile, ridicîndu-se în capul oaselor şi respirînd cu atîta nesaţ aerul proaspăt al nopţii, încît începu să tuşească.

O clipă mai tîrziu depăşea criza de tuse şi se lăsă pe perne:

– E-n ordine, mamă, insistă el în timp ce ea dădu să vorbească. N-a fost decît un vis urît, nimic mai mult.

Katharine se aplecă şi-l sărută pe frunte:

– Eşti sigur? îl întrebă ea încă îngrijorată. Ştiu că tu credeai c-ai depăşit crizele, dar...

– Dar nimic, îi spuse Michael. Mă simt bine. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră; era aproape cinci; iar pe fereastră se vedea acelaşi întuneric ca la sfîrşitul coşmarului: Hai să dormim, bine?

– Poate că n-ar fi trebuit să întîrzii atît aseară, sugeră Katharine, dar îşi puse o mînă pe obrazul lui Michael pentru a mai îndulci puţin cuvintele.

Michael se afundă şi mai mult în pat:

– Îmi pare rău, spuse el. Cred că atunci cînd mi-am dat seama c-o să întîrzii ar fi trebuit să găsesc un telefon. Nu?

– Şi mie îmi pare rău că am cam exagerat, îi spuse Katharine. Felicitări pentru primirea în echipă. Sînt, într-adevăr, mîndră de tine. Pentru prima oară de cînd venise acasă îi apăru un surîs pe buze: Somn uşor!

Îl mai sărută încă o dată şi, ieşind din cameră, stinse lumina. Dar, ajunsă în camera ei, nu se linişti. Oare fusese numai un vis urît ceea ce-i tulburase somnul? Sau era debutul unui nou puseu al bolii pe care şi unul, şi altul o crezuseră biruită?

Ea se vîrî la loc în pat, dar nu adormi decît foarte tîrziu. Stătu în schimb cu urechea ciulită, rugîndu-se în tăcere să nu audă zgomotul horcăit al plămînilor astmatici chinuindu-se să se umple cu aer.

În camera lui, Michael se ridicase din pat. Stătea lîngă fereastra deschisă trăgînd adînc în piept aerul proaspăt al nopţii, încercînd să scape de cumplita senzaţie de sufocare pe care o resimţise în vis.

Dar chiar şi acum, că era treaz de-a binelea, tot nu putea scăpa de ea, tot nu putea să-şi recapete respiraţia.

CAPITOLUL IX

Alice Santoya împinse teancul de clătite pe farfuria fiului ei o puse pe masă şi strigă pentru a patra oară:

– Kioki, dacă nu te trezeşti chiar acum, n-ai să mai prinzi autobuzul, iar eu cu maşina nu te duc!

Cînd nici de data asta nu obţinu un răspuns, se duse la uşa fiului ei, ciocăni tare, apoi o deschise:

– Kioki, îţi spun că...

Cuvintele îi îngheţară pe buze cînd văzu patul gol şi cînd îşi dădu seama că aseară el nici nu venise măcar acasă.

Dar Kioki venea întotdeauna acasă!

Era un băiat bun, nu ca puştiul ăla, Josh Malani, cu care se înhăita cîteodată. Iar cînd sunase îi promisese că avea să se întoarcă devreme acasă. Tocmai se ducea la un film împreună cu Rick Pieper şi Josh, şi...

Josh!

Ar fi fost în stare să parieze pe ultimul gologan că Josh Malani şterpelise de pe cine ştie unde niscai bere şi-l îmbîrligase pe Kioki să meargă împreună cu el pe vreo plajă unde probabil se îmbătaseră mangă. După care i se făcuse frică să mai vină acasă.

Ei, stai numai să vezi ce-avea să-i facă atunci cînd o pune ea mîna pe el!

Întorcîndu-se în bucătărie, Alice apucă receptorul şi formă numărul de telefon al familei lui Rick Pieper.

– Maria? spuse ea cînd mama lui Rick ridică receptorul. Aici e Alice. Kioki s-a întors aseară cu Rick cumva?

O clipă mai tîrziu, cînd Rick veni la aparat şi-i spunse că-l lăsase pe Kioki chiar la intersecţie, mînia ei se transformă în teamă. Dacă băuseră...

– Nu, nu s-a îmbătat, insistă Rick Pieper, apoi Maria Pieper apucă ea receptorul.

– Rick s-a întors cu puţin înainte de miezul nopţii, îi spuse ea lui Alice. Crede-mă, ştiu ce vorbesc! Îl aşteptam. El a zis că jucau jocuri video şi că n-au mai ştiut ce oră e.

– Ha! Dacă Josh Malani era cu ei...

– N-au băut, Alice, o asigură Maria Pieper. Rick era treaz cînd a ajuns acasă.

Pe cînd punea jos receptorul, Alice Santoya încerca să-şi spună că existau o duzină de motive serioase pentru care Kioki ar fi putut să nu se întoarcă acasă noaptea trecută.

Dar nu-i putea trece prin cap nici unul.

Singura imagine care-i revenea totuşi întruna şi-ntruna în minte era cea a soţului său care se întorcea acasă din schimbul de noapte de la o fabrică din Puunene. Locuiau la distanţă de numai două străzi de fabrică şi ar fi trebuit să fie în siguranţă.

Dar în noaptea aceea cînd traversase şoseaua de la Kihei – la numai o jumătate de stradă depărtare de casă – un automobil apăruse ca din senin şi-l lovise pe Kali'i, omorîndu-l pe loc.

Nişte puşti care se îmbătaseră pe cîmpurile de trestie de zahăr.

Ca şi cîmpul de trestie de zahăr din jurul acestei case.

Din ce în ce mai neliniştită, Alice Santoya ieşi din casă şi se urcă în automobil. Avea să întîrzie la serviciu – o slujbă într-un hotel din Wailea – dar n-avea importanţă. Dacă Kioki zăcea undeva pe marginea drumului...

Ba nu!

Era bine sănătos!

Se întîmplase ceva, dar el era bine sănătos!

Însă, pe măsură ce conducea pe drumeagul îngust ce dădea în autostrada aflată cam la un kilometru departare, începu să simtă un fel de sfîrşeală în capul pieptului, ca şi cum ar fi pus stăpînire pe ea o presimţire sumbră de care nu putea scăpa în nici un chip.

În timpul nopţii plouase şi tot asfaltul era acoperit cu o mîzgă roşiatică. Premoniţia o făcea să-şi încleştеze mîinile pe volan.

Şi atunci îl văzu.

Era în stînga drumului, cam la vreo cincizeci de metri.

Zăcea cu faţa în jos, cu braţele ridicate deasupra capului şi cu picioarele în canalul de irigaţii.

Înăbuşindu-şi strigătul, frînă la cîţiva metri de Kioki. Lăsă motorul în funcţiune, coborî din maşină şi se duse la fiul ei:

– Kioki! îl strigă ea. N-ai nimic, ai să te faci...

Kioki nu se mişcă!

Leşinat!

Era leşinat şi n-o putea auzi.

Lasîndu-se-n genunchi în noroi, întinse braţele către el şi-l atinse:

– Kioki, e mama... Glasul i se stinse cînd simţi răceala pielii: Kioki?

Vreme îndelungată Alice Santoya rămase îngenuncheată în noroi sperînd ca fiul ei să se trezească, să se mişte, să scîncească, să facă orice numai să-i arate că lucrul de care se temea nu e adevărat.

Imaginea soţului ei îi veni în minte, dar în locul chipului lui Kali'i era Kioki care se uita la ea lung prin masca morţii.

– Nu... gemu ea în cele din urmă. Oh, nu, nu, Kioki, oh, nu, te rog, nu...

Vîrîndu-şi mîinile pe sub umerii fiului ei, îl trase din canalul de irigaţii. Stătea în noroi şi-i ţinea capul în poală, mîngîindu-i fruntea cu degetele; cu faţa scăldată-n lacrimi, scoase un ţipăt sfîşietor.

După o vreme se apropie o maşină care încetini şi opri, iar şoferul coborî. Apoi sosi o altă maşină, şi încă una. La puţină vreme după aceea sosiră poliţiştii şi o ambulanţă.

Dar Alice Santoya nu mai avea habar de ce se întîmpla în jurul ei.

Cu inima frîntă, cu sufletul zdrobit, şedea în noroi, ţinîndu-şi copilul în braţe.

În dimineaţa aceea, imediat ce descuie uşa din spate a magazinului, Ken Richter mirosi că ceva nu era în ordine. Un om tipicar – se botezase „Kihei Ken" în urmă cu doi ani cînd deschisese magazinul de articole subacvatice pe baza reputaţiei de care se bucura şi

a unui împrumut de la Takeo Yoshihara – crezuse întotdeauna că fiecare lucru de pe lume avea un loc al său şi că fiecare lucru trebuie să se afle la locul lui.

În acea dimineaţă nu se aflau toate unde ar fi trebuit.

Nimic nu sărea în ochi; într-adevăr, cînd puse piciorul în camera din spate a magazinului, era ceva mai mult decît o simplă presimţire. Însă, cînd aprinse luminile şi se uită de jur împrejur, presimţirea i se accentuă.

Apoi dădu cu ochii de băltoaca din mijocul podelei.

Ken Richter nu lăsa băltoace în mijlocul podelelor.

Găsi un prosop şi începu să şteargă băltoaca repetînd deja în gînd morala pe care-avea să i-o facă lui Nick Grieco pentru că aseară încuiase fără să se asigure mai întîi că se făcuse curăţenie.

În urmă cu vreo doisprezece ani, el, împreună cu Nick sosiseră în Maui ca surferi şi, cu toate că erau încă prieteni, Nick lucra acum pentru Ken şi îşi petrecea destule ore pe zi avînd grijă de magazin sau ducînd turiştii să facă scufundări pentru a cîştiga suficient ca să-şi poată acoperi plata chiriei pentru garsoniera lui din Kihei şi ca să-şi poată face plinul la dubiţa lui Volkswagen care-l transporta pe el şi planşa lui de surfing oriunde brizanţii se spărgeau cel mai bine, valul perfect fiind scopul vieţii lui. În mod evident, cu o seară în urmă nu prea se omorîse cu munca. Nu numai că era o băltoacă în mijlocul podelei, dar echipamentul care ar fi trebuit să fie pregătit pentru imersiune nu arăta ca şi cum ar fi fost verificat.

Asta îl deranja pe Ken Richter şi mai mult, fiindcă-i spusese lui Nick ieri după-masă, înainte de a-şi lua zborul spre Lanai, să mai verifice încă o dată totul. Ultimul lucru de care avea nevoie era să rateze o scufundare care fusese comandată de firma lui Takeo Yoshihara. Aceasta era suficient de importantă încît să vină un camion special cu echipament nou-nouţ.

Odată terminată treaba, Ken Richter îşi îndreptă atenţia spre echipament, întrebîndu-se dacă Nick se uitase măcar la el, ca să se asigure că totul era în perfectă stare. Tocmai începea să inspecteze labele şi vizoarele, cînd uşa din spate se deschise şi apăru Nick împreună cu Al Kalama, care avea să-l asiste la scufundare.

– Te muncesc cumva prea mult? îl întrebă Ken pe un ton aspru. Pentru că, dacă-i aşa, nu trebuie decît să-mi spui şi angajez pe altcineva. Ochii lui îl pironeau pe Nick cu mînie: Adică *în locul tău*, vreau să spun, nu ca să te ajute.

Nick se uită stînjenit la Al Kalama:

– De ce te stropşeşti la mine?

Ochii lui Ken Richter făcură roată prin magazie:

– Arată locul ăsta aşa cum ar trebui să arate? Am curăţat deja mizeria pe care ai lăsat-o pe podea.

– Ce tot spui tu acolo? îl întrebă Grieco. Nu era nici o mizerie!

– Nu ţi-am spus eu aseară să verifici toate astea înainte de plecare? îl interogă Ken, neluînd în seamă întrebarea celuilalt. Ce-ai crezut, că glumeam?

– L-am verificat, insistă Nick Griego. Labe, ochelari, butelii. Totul!

Privirea lui Ken Richter se mută spre cele cinci tuburi pe care cu mîna lui le pusese ieri pe al treilea raft.

– Le-ai verificat pe toate? îl întrebă el.

Tonul său era suficient pentru a-l face pe Nick Grieco să urmărească direcţia privirii şefului şi, cînd văzu că manometrele a patru dintre tuburi indicau faptul că acestea erau goale, simţi o bruscă nedumerire.

Oare le-o fi verificat?

Încercă să-şi amintească.

Ieri fusese chiar o după-amiază cît se poate de liniştită şi închisese magazinul la vreo jumătate de oră după ultima returnare a echipamentului închiriat.

Iar la cină luase şi vreo cîteva sticle de bere. Nu, *asta* era mai bine să nu i-o amintească lui Ken. Dar se întorsese după ce mîncase şi deschisese din nou prăvălia, întocmai cum trebuia.

Ba chiar şi vînduse vreo cîteva costume de baie şi un set de scafandru cu tub de respiraţie.

Pe urmă, pe la şapte, închisese, dar nu înainte de a fi inspectat echipamentul pentru scufundarea de azi-dimineaţă, cum îi spusese Ken să facă.

Dar oare le-o fi verificat pe toate sau...

Gîndurile îi fură întrerupte de un ciocănit tare în uşa principală.

– Trebuie să fie oamenii lui Yoshihara. Du-te şi dă-le drumu' şi vezi dacă nu poţi să-i faci să mai aştepte un piculeţ. Vinde-le nişte ochelari de soare, ceva, numai ţine-i puţin, pînă cînd Al şi cu mine o să ne ocupăm de tuburile astea.

– Lasă c-o fac eu... protestă Nick, dar Ken i-o reteză.

– Lasă, lasă. Aşa ai spus şi ieri şi degeaba, nu?

Pe cînd Nick Grieco se ducea în faţă, Al Kalama înşfăcă de pe raft una dintre butelii şi o duse la compresorul de aer.

– Ăă, făcu el precaut, fără să aibă nici o idee cît de furios era Ken, s-ar putea să nu fie vina lui Grieco. Dacă buteliile sînt de vină...

– *Patru* butelii defecte? i-o reteză Richter. Să fim serioşi, Al! Una da – hai, două. Dar *patru?* Şi în nici un caz de la Yoshihara. Tot ce-a trimis el a fost întotdeauna perfect. Ce să mai... Grieco şi-a băgat picioarele.

– Dar...

– Gura, Al! spuse Ken. Hai mai bine să umplem odată buteliile astea, să le verificăm şi să-i vedem odată plecaţi de aici pe puştii ăştia. Numai asta-mi mai trebuia acum, să-i văd cum se duc la babacii lor văicărindu-se că a trebuit să aştepte o oră din cauză că nu era ceva în ordine cu echipamentul.

Cînd primul rezervor se umplu, Ken arătă cu capul spre butoiul cu apă ce se afla dincolo de uşa din spate:

– Scufundă-l acolo un minut, aşa, de control. Pînă-n prezent nu s-a întîmplat să-mi plece un tub care să răsufle şi nu vreau să se întîmple nici de-acum încolo.

Ducînd butelia nou umplută la butoi, Al Kalama o scufundă în apă, apoi căută vreo urmă de bulă de aer care ar fi trădat un defect de etanşeizare.

Nimic.

Repetă procedura cu celelalte trei recipiente după ce Ken le umplu. Toate cele patru rezervoare trecură testul perfect.

Nici un semn că ar fi fost sparte, iar toate manometrele indicau încărcare maximă.

– Ia-le, spuse el. Mai ştii? Posibil ca oamenii lu' Yoshihara să le fi trimis goale, iar Nick pur şi simplu n-o fi băgat de seamă.

Buteliile fură duse la dubiţă, dubiţa plecă spre plajă, iar Kihei Ken îşi văzu mai departe de treburile zilnice. Dar, mai tîrziu, tot mai avea el de discutat cu Nick Grieco, fiindcă, indiferent de ce făcuse el aseară – sau de ce *nu* făcuse – ar fi trebui să se asigure de două ori de starea acelor butelii.

Buteliile defecte puteau omorî oameni.

În dimineaţa următoare, Michael simţi că ceva nu e în ordine exact cînd puse piciorul în autobuzul de şcoală.

– Ce se întîmplă? întrebă el, ocupînd scaunul de lîngă Jeff Kina.

Jeff se uită stînjenit în stînga şi-n dreapta, iar cînd vorbi, o făcu în şoaptă, astfel încît numai Michael să-l poată auzi:

– Kioki n-a mai ajuns aseară acasă.

– Cum adică? Nu l-a condus Rick?

Jeff ridică din umeri:

– Uite ce s-a întîmplat. Rick zicea că e tîrziu, Kioki nu voia s-o trezească pe maică-sa. Aşa că Rick l-a lăsat la intersecţie, în loc să-l lase chiar în faţa casei.

– Cînd ai vorbit cu Rick?

– Chiar înainte să vin în staţia de autobuz. Mama lui Kioki a sunat-o pe maică-sa, iar el m-a sunat pe mine imediat ce-au închis telefonul.

– Ce s-a întîmplat cu Kioki?

– Habar n-am, spuse Jeff. Dar nu mai e nici un kilometru de unde l-a lăsat Rick şi pînă acasă la el, şi nu e nimic periculos pe cărare.

– Poate c-a fost prins făcînd trafic de droguri, spuse un glas venit din scaunul din spatele lor.

Jeff Kina se întoarse oţărît spre băiatul care şedea pe scaunul din spate.

– Cine, Kioki? În veci n-ar fi făcut una ca asta!

– Da' dacă a dat peste alţii care făceau trafic? insistă puştanul.

Jeff pufni:

– Las-o baltă, Jimmy! Dacă tu te amesteci mereu în chestii din-tr-astea, nu înseamnă că toţi se bagă.

– Nu m-am băgat niciodată... începu Jimmy, dar Jeff îl opri.

– Nu mă vrăji tu pe mine. Toată lumea ştie că eşti cel mai mare traficant din şcoală. Dar lui Kioki nu i-ai vîndut nimic, este că nu i-ai vîndut? Jimmy se înroşi de furie, iar Jeff se ridică din scaunul său pentru a se apleca deasupra băiatului de pe scaunul din spate: Nu-i aşa? întrebă Jeff.

– Voi, ăia din spate, staţi jos! le strigă şoferul, privindu-l furios pe Jeff prin oglinda retrovizoare.

Pe cînd autobuzul încetinea, Michael îl trase pe Jeff înapoi pe scaun:

– Dă-l încolo! Nu-i nici cît Josh barem! Jeff se aşeză fără chef înapoi, pentru ca autobuzul să prindă din nou viteză.

– Poate că Kioki se întîlnea cu cineva, sugeră Michael. Are prietenă?

Jeff scutură din cap:

– Niciodată n-a avut. E întotdeauna exagerat de timid cu fetele.

Cînd autobuzul opri în parcare, Michael şi cu Jeff îl văzură pe Rick Pieper aşteptîndu-i negru la faţă. În jurul lui se strînseseră o grămadă de puştani. Michael îi putea vedea şuşotind înfierbîntaţi între ei.

– Ptiu! Fir-ar să fie! exclamă Jeff cu jumătate de gură. Hai să mergem!

Ridicîndu-se din scaun, se strecură pe lîngă Michael şi o luă pe interval cu Michael după el:

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă el pe Rick cînd se dădu jos din autobuz.

Rick părea lovit de dambla cînd se uita la Michael şi Jeff:

– L-a găsit maică-sa, spuse el. Şovăi o clipă, apoi vorbi din nou cu o voce spartă: E mort.

Michael şi Jeff se uitară la Rick nedumeriţi.

Cu toate că nici unul din ei nu scoase nici un cuvînt, amîndoi simţeau acelaşi lucru: o stare ciudată de rău care li se răspîndea peste tot, amorţindu-le atît trupul, cît şi mintea.

Era imposibil – fuseseră cu Kioki cu numai cîteva ore în urmă, şi fusese bine.

Cum să fie mort?

Instinctiv, Jeff, Rick şi Michael se strînseră unul lîngă altul în timp ce se îndreptau încet spre şcoală. Glasurile colegilor de clasă zumzăiau parcă în jurul lor şi, cu toate că fiecare persoană care povestea în şoaptă întîmplarea avea o explicaţie pentru moartea lui Kioki, nici unul dintre ei nu cunoştea adevărul.

Michael se îndreptă ca în transă spre vestiarul lui şi se uită tîmp la încuietoarea cu cifru, fiindcă secvenţa de numere care-l deschidea în fugise complet din cap. Apoi din spate auzi glasul lui Josh Malani:

– Trebuie să vorbim, spuse Josh. Cu toţii.

Michael se răsuci şi-l privi fix pe prietenul lui:

– Ce s-a întîmplat? întrebă el. Ce s-a întîmplat cu Kioki?

Ochii lui Josh Malani se îngustară:

– Habar n-am. Apoi se răsuci repede ca şi cum ar fi verificat să nu-i audă cineva; cînd vorbi din nou, glasul lui era ceva mai tare decît o şoaptă: Dar n-are nici o legătură cu noi, spuse el. Nici un fel de legătură.

Michael îşi privi lung prietenul şi tare şi-ar mai fi dorit să fie în stare să-l creadă.

Dar în adîncul sufletului nu putea.

CAPITOLUL X

Katharine era sincer nervoasă pe ea însăşi. Oasele scheletului, în întregime dezgropate, erau întinse exact în poziţia în care fuseseră descoperite. Fusese nevoită să mute vreo cîteva dintre ele în cursul operaţiei de curăţare a sedimentelor, însă, pe lîngă nesfîrşitele bobine de film de 35 mm expuse mai erau şi cîteva duzini de clişee polaroid – o înregistrare fotografică completă a excavaţiilor şi un sprijin esenţial pentru reconstituirea scheletului *in situ*. Acum, în timp ce se uita lung la schelet, enervarea ei sporea tot mai mult.

Ar fi trebuit să ştie ce are dinaintea ochilor.

De fapt, ar fi trebuit să ştie ce are dinaintea ochilor ieri, imediat după excavarea completă a craniului şi a mandibulei. Însă, indiferent ce-i venea în minte – cimpanzeu, gorilă, gibon sau oricare dintre celelalte zece-douăsprezece specii de maimuţe şi primate – ceva nu se lega: craniul nu era destul de prognat sau maxilarul era prea larg, sau dentiţia prezenta o configuraţie greşită... Dracul însuşi, îşi spuse ea, îşi vîrîse coada în detaliile acestui caz, pentru că tocmai detaliile nu se legau între ele.

– Prin urmare, ţi-ai dat seama ce este? o întrebă Rob Silver ieşind din pădurea tropicală şi oprindu-se lîngă Katharine.

– Ei bine, sînt absolut convinsă că este vorba de un antropoid, îi spuse Katharine, încercînd să mascheze zăpăceala pe care o simţea, dar neizbutind să-l păcălească pe Rob. Şi sînt foarte sigură că a murit din cauza unei lovituri la cap.

Rob se aşează pe vine:

– Pot să-l iau în mînă?

– Eşti invitatul meu, spuse Katharine, aşezîndu-se şi ea pe vine, lîngă el. Chiar în clipa asta mă simt nevoită să-ţi spun că degeaba cheltuieşti pe mine o grămadă din banii lui Takeo Yoshihara. Ori e asta, ori mie-mi scapă ceva care e, probabil, prea bătător la ochi.

– Nu fi atît de aspră cu tine, îi spuse Rob. Dacă ar fi fost floare la ureche, n-aş fi avut nevoie să mai apelez la ajutorul tău, nu crezi? Înalţă craniul, îl suci şi-şi vîrî un deget prin gaura existentă în osul parietal stîng: Ce crezi că a produs asta?

Avea convingerea că cel puţin acest lucru îi era cît de cît limpede.

– O suliţă. Am văzut exact acelaşi tip de rană pe sute de cranii din Africa. Şi poţi vedea, după poziţia scheletului, că, deşi această rană la cap pare să fi fost letală, corpul a fost mişcat.

– Asta vezi *tu*, replică el. Te rog, explică!

– Mai întîi scheletul stă pe spate. Presupunînd că cel care a azvîrlit suliţa l-a omorît pe loc, acesta s-ar fi prăbuşit imediat.

– Aşadar, cine a azvîrlit suliţa, şi-a recuperat-o din rană.

Katharine încuviinţă din cap:

– Numai că, de asemenea, cineva i-a întins corpul, urmă ea. Vezi cum sînt dispuse braţele? Ele nu atîrnă pur şi simplu pe lîngă corp.

Îşi mişcă arătătorul de-a lungul *humerusului* drept care era paralel cu şira spinării. Dar mîna i se răsucea la cot cu radiusul făcînd un unghi orientat spre interior, către centrul pelvisului. Oasele braţului stîng copiau în oglindă aşezarea celor din dreapta, iar oscioarele firave care alcătuiau mîinile şi degetele erau amestecate între ele, ca şi cum mîinile ar fi fost aşezate una peste cealaltă.

– Ca şi cum ar fi fost aşezat pentru înmormîntare, sugeră Rob.

– Exact, spuse Katharine.

– Pare-se că anchetăm un caz de crimă, spuse Rob, aşezînd craniul la loc în poziţia în care se aflase. Cineva l-a omorît pe tipul ăsta, şi atunci familia l-a adus aici şi l-a îngropat.

Katharine clătină din cap:

– Nu se potriveşte, spuse ea. Mai întîi că n-a fost îngropat. Tot materialul excavat de mine a fost sediment natural, genul de depunere care se acumulează la repezeală în pădurile tropicale. Nu găsesc nici

un vestigiu legat de înhumare. A fost doar întins aici şi lăsat. Iar hawaienii nu procedau în felul acesta, nu?

– Sigur că nu. Ei au un mare respect pentru morţii lor. Locurile lor de înhumare sînt sacre, indiferent cît de vechi ar fi. Iar corpurile erau întotdeauna îngropate.

– Şi-atunci ce s-a petrecut aici? îl întrebă Katharine.

– Ucigaşul tipului ăstuia l-a lăsat şi s-a cărat?

– Poate, conveni Katharine, ridicîndu-se-n picioare, dar continuînd să privească scheletul. Dar nu asta e ceea ce mă frămîntă pe mine cel mai tare. Rob se uită la ea: Cea mai mare problemă a mea e că nu-mi dau seama ce este.

– E hominid, cred, spuse Rob.

– Din cîte ştiu eu despre hominizi, nu, îi răspunse Katharine. Abia dacă măsoară un metru douăzeci, ceea ce-nseamnă o piticanie chiar şi pentru un *homo sapiens* adult.

– Poate că e un copil.

– Craniul nu pare a fi de copil. Este complet dezvoltat, după cum se prezintă. Oprindu-se iar, ea îşi plimbă degetul arătător pe suturile dintre parietal şi occipital: Vezi? Oasele sînt perfect suturate, ceea ce-nseamnă că e un craniu complet dezvoltat. Şi totuşi nu e mai mare decît al tău pe vremea cînd aveai şase ani. Şi mai uită-te la frunte – mult prea teşită pentru un *homo sapiens.* Nici mandibula nu se potriveşte deloc.

– E, prin urmare, un soi de primat, sugeră Rob.

Katharine îl priveşte cu o căutătură nimicitoare:

– În primul rînd, că n-au existat nici acum şi nici altădată primate în aceste insule, în afara celor de la grădina zoologică din Honolulu. Dar, lucru încă şi mai important, atunci cînd un cimpanzeu sau o gorilă moare, nu te apuci s-o aşezi aşa cum ai aşeza un om.

Rob îşi muşcă gînditor buza de jos:

– Dacă era un animal de casă...

– Las-o baltă, îl întrerupse Katharine, care acum nu mai era supărată doar pe sine, ci şi pe Rob. Crede-mă, m-am gîndit şi la asta. Acesta *nu* este un animal de casă.

– Şi-atunci ce e? întrebă Rob decis să facă abstracţie de enervarea ei. Haide, nu se poate să nu ai tu vreo idee.

Katharine trase adînc aer în piept:

– Ei bine, fie, spuse ea. Deoarece sîntem între patru ochi, am să-ţi spun. Dar tu trebuie să promiţi că n-ai să rîzi.

Sprîncenele lui Rob se arcuiră în ceea ce Katharine bănuia că era limita maximă a promisiunii lui.

– Ce pare a fi e... absolut imposibil. N-o să-ţi vină să crezi mai mult decît mi-a venit mie.

– Sînt numai ochi şi urechi, spuse Rob.

– Omul primitiv, murmură Katharine.

Rob scutură din cap:

– Ai dreptate. Nu e cu putinţă. Lăsînd la o parte faptul că în această regiune nici nu poate fi vorba de existenţa unei asemenea fiinţe cum e omul primitiv, aceste insule nici măcar nu erau formate pe vremea cînd omul primitiv sfredelea borte pe planetă. Chiar dacă Maui ar fi fost aici – fapt asupra căruia eu am serioase îndoieli – locul pe care stăm noi acum *nu* exista. Aceasta este o insula vulcanică, Kath! Strat de lavă peste strat de lavă. Pun pariu că stratul pe care stăm nu e mai bătrîn de două mii de ani, probabil mult mai tînăr decît atît.

– N-am spus că şi cred una ca asta, spuse Katharine. Şi mai pot adăuga încă vreo cinci-şase motive pentru care acest lucru este imposibil, începînd cu faptul că toate exemplarele de oameni primitivi pe care le-am întîlnit – repet, *toate* – erau fosile. Iar aceste oseminte, în caz că n-ai observat, *nu* sînt fosile. Nu arată mai vechi de cîteva sute de ani, asta în cel mai bun caz.

– Şi-atunci ce-avem aici? întrebă Rob.

– Tare-aş vrea să ştiu şi eu, oftă Katharine. Ce mi-ar trebui acum, într-adevăr, ar fi un computer, ca să verific nişte date de pe Internet.

– Ei bine, cel puţin asta nu e greu, îi spuse Rob. Vino!

Senzaţia ciudată începu aproape în minutul cînd Michael părăsi vestiarul şi se îndreptă în pas uşor spre terenul de sport pentru ora de educaţie fizică. La început abia dacă a observat-o, dar pe măsură

ce alerga pe gazon spre locul de lîngă capătul îndepărtat al terenului de fotbal, unde clasa lui fusese repartizată pentru executarea gimnasticii de înviorare, el o simţi din nou. Era exact ca noaptea trecută, cînd se trezise din coşmar şi se simţea de parcă undeva, în plămîni, se afla ceva care nu-i dădea voie să respire sau să-şi umple plămînii cu aer.

Astmul.

Dar chiar cînd cuvîntul izbucni în conştiinţa lui, el îl respinse.

Nu era astmul, şi apoi el depăşise boala – de luni de zile nu mai suferise vreo criză!

„Ignoră-l", se sfătui el. „Are să treacă."

Intră în plutonul răzleţ exact la fix pentru a răspunde: „Prezent!" cînd profesorul îi strigă numele, apoi se lăsă la pămînt pentru un set de zece flotări rapide care deschideau ora de gimnastică. Clasa era mută în această dimineaţă şi toţi ştiau de ce.

Kioki Santoya.

Toată dimineaţa veniseră la el oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea, întrebîndu-l dacă aseară observase ceva straniu la Kioki. Nici nu ştia ce-ar fi trebui să spună; de-abia făcuse cunoştinţă cu Kioki – chiar şi-n această dimineaţă îi era greu să-şi aducă aminte numele lui de familie. Acum, în timp ce-şi executa flotările, îi putea simţi pe ceilalţi studiindu-l, întrebîndu-se dacă nu cumva le ascundea ceva. După flotări, cu toate că senzaţia ciudată din piept nu dispăruse încă, nici nu părea să se fi înrăutăţit. Împreună cu restul clasei se ridică în picioare şi începură să execute extensii cu salturi pe loc. Spre sfîrşitul setului de douăzeci şi cinci, Michael începu să-şi simtă musculatura încălzindu-se.

– Bine! spuse profesorul. Alergare pe loc!

Michael îşi lipi braţele de trunchi cînd începu alergarea, ridicîndu-şi genunchii tot mai sus cu fiecare pas, şi mişcîndu-şi picioarele ca pe două pistoane. Acesta era unul dintre exerciţiile lui favorite, fiindcă, în lungile luni de care avusese nevoie pentru a-şi reface plămînii, i se dezvoltaseră şi picioarele, iar el începuse să considere rezistenţa lor ca pe un gen de barometru, dovadă clară a faptului că întregul său corp se întărea din săptămînă în săptămînă, scăpînd pentru totdeauna de strînsoarea cumplită în care-l ţinuse boala.

În această dimineață totuși, după numai cîțiva pași, începu să simtă ca un fel de arsură în mușchii picioarelor. Bine, dar era absurd – abia dacă începuse antrenamentul! Dacă o ținea-n felul ăsta, nu-i trebuia mai mult de un tur de pistă pentru a cădea lat.

– Bine, la treabă! strigă profesorul. O tură și primii doi clasați își aleg echipele pentru base-ball!

Clasa rupse rîndurile și se îndreptă spre culoarul de patru sute de metri care înconjura terenul de fotbal. Doi dintre băieți – Zack Cater, care urma același curs de engleză cu Michael, și un alt tip pe care-l chema Sky și care locuia aproape de el – erau în fruntea plutonului. Pe loc, Michael realiză că n-avea nici o șansă să-i învingă. Ar fi putut să mărească viteza și să-i depășească în prima sută de metri, dar într-a doua sută ar fi rămas în urmă. Apoi, consumîndu-și cea mai mare parte a energiei în primul sprint, ar fi încheiat cursa tîrîndu-se printre codași.

Nu era bine pentru cineva care de-abia ieri fusese primit în echipa de atletism.

Și mai rea ar fi fost umilirea ce-ar fi urmat cînd Zack și Sky l-ar fi ales abia la urmă de tot pentru echipa de base-ball.

Mai bine era să țină ritmul și să încheie cursa undeva, în mijlocul plutonului compact.

Uitîndu-se în jur, văzu că nu mai erau decît doi băieți în urma lui, așa că mări ușor tempoul, depășind repede alți trei alergători și apropiindu-se de alți doi. O dată ce i-a lăsat în urmă pe toți cinci, își stabiliză ritmul adoptînd un fuleu ușor care ar fi trebuit să-l ducă în mod confortabil dincolo de turnantă și pînă la capătul terenului, apoi îndărăt, pînă-n partea opusă a terenului.

Numai că acea senzație stranie din piept se înrăutățea și în mușchii din ambele picioare simțea arsuri cumplite care amenințau să se transforme în crampe din clipă-n clipă.

Dar ieri făcuse o tură completă, după care-l bătuse pe Jeff Kina la sprint! Ce naiba se întîmpla?

Încă o dată, cum se întîmpla la fiecare cîteva minute în dimineața aceea, își amintea scufundarea de ieri-noapte.

Numai că nu se gîndea doar la scufundare. Mai fusese și plimbarea aceea lungă peste lava denivelată, pe care se împiedica la fiecare pas.

Cearta cu maică-sa şi orele de somn pe care le pierduse! Aşa că la ce se mai putea aştepta? Corpul lui nu făcea altceva decît să-l pedepsească pentru aseară.

Un gînd straniu îi trecu prin minte lui Michael: nu cumva tot asta i se întîmplase şi lui Kioki? Dacă ei nu s-ar fi dus deloc să facă scufundări – dacă s-ar fi dus doar la un film după care să se întoarcă acasă devreme, cum plănuiseră la început – oare Kioki ar mai fi fost acum în viaţă?

Dar era pur şi simplu absurd! N-avea nici o legătură cu ceea ce făcuseră ei aseară – ceea ce i se întîmplase lui Kioki... se întîmplase şi basta.

Totuşi, în ce-l privea pe el, drumul şi înotul subacvatic şi orele de nesomn îl costau. Ei bine, fie! Dacă trebuia să plătească pentru ceea ce făcuse, fie. Dar chiar şi aşa şi tot n-avea să-şi permită să termine cursa pe ultimul loc.

Hotărît să nu ia în considerare durerea din piept şi din picioare indiferent ce s-ar întîmpla, Michael îşi menţinu ritmul prin turnanta de la capătul terenului şi intră pe ultima linie dreaptă. Unul dintre băieţii pe care-i depăşise la prima linie dreaptă îi apăru în dreapta şi trecu pe lîngă el.

– Te credeam mare şmecher, spuse şi, rîzînd în gura mare, se îndepărtă de Michael răsucindu-şi intenţionat tălpile în aşa fel încît să ridice un nor de praf din zgura ce acoperea pista.

Michael încercă să-şi întoarcă faţa, dar, neputînd să evite praful se pregăti sufleteşte pentru criza de tuse care era sigur că avea să-l cuprindă. Pe urmă străbătu norul cenuşiu şi, dintr-o dată, simţi cum accelerează.

Avusese dreptate! Orice-ar fi avut, nu fusese nevoie decît să depăşească situaţia. Începuse să-l lase durerea de picioare şi de piept, aşa că mai mări puţin viteza şi, pentru a doua oară, încercă să reducă din nou distanţa faţă de cei care alergau în faţa lui pe pistă. Deşi praful stîrnit de celălalt băiat îi dădea usturimi de ochi, Michael simţea cum îşi recapătă vigoarea. Pe cînd se îndreptau spre ultima turnantă, ţîşni înainte.

Pînă la linia de sosire mai erau doar cîţiva metri. În sprintul final Michael dădu din el tot ce putu. Mai depăşi încă un băiat după care

trecu linia de-abia respirînd şi cu arsuri în picioare. Doar după ce încetini şi se întoarse printre colegi realiză că profesorul de sport fusese cu ochii pe el.

– Ce se întîmplă, Sundquist? îl întrebă el. Jack Peters mi-a spus cît de bun ai fost ieri după-amiază, ceea ce te asigur că n-am izbutit să văd în dimineaţa aceasta. Nu te simţi bine?

Michael şovăi. Ar trebui oare să pomenească despre senzaţia ciudată pe care-o simţise în piept? Sau despre arsura din picioare? Însă, dacă făcea asta, mai mult ca sigur, profesorul de sport avea să facă acelaşi lucru pe care-l făceau invariabil cei din New York: să-l trimită la infirmerie.

N-avea de gînd s-o ia de la capăt cu vechea poveste. Nici în ruptul capului!

– N-am nimic, spuse el. Am stat pînă tîrziu aseară, asta-i tot.

– Vezi să nu-i ajungă lui Peters la ureche, îi spuse profesorul. Dacă vrei să rămîi în echipă, trebuie să te păstrezi în formă. Clar?

– Clar, fu de acord Michael, bănuind că exista pe undeva o lege conform căreia toţi profii de sport trebuie să fie nişte ticăloşi.

Tocmai era pe punctul de a se îndepărta, cînd profesorul îi vorbi din nou, iar Michael se întrebă dacă nu cumva îi citise gîndurile:

– Mai fă atunci cîteva ture. Şi-n timp ce alergi, poţi să reflectezi la cît de mult înseamnă un somn bun noaptea.

În timp ce restul clasei se împărţea în echipe pentru a juca base-ball, Michael începu să alerge.

Se îmbărbătă singur împotriva arsurilor din muşchii picioarelor, hotărît ca, oricît de mari ar fi durerile, să nu cedeze.

Se întremase, fusese admis în echipa de atletism şi, indiferent ce provocase acea ciudată senzaţie din piept, avea s-o depăşească.

Ori să moară încercînd.

CAPITOLUL XI

Katharine rămase cu gura căscată cînd văzu ce birou avea Rob Silver pe proprietatea lui Takeo Yoshihara. Situat într-o aripă enormă ce se contopea aproape perfect cu coasta muntelui de la celălalt capăt al pavilionului, apartamentul de două camere se găsea dincolo de o uşă din lemn de *koa* frumos sculptată. Cea mai mică din cele două camere spaţioase era dotată cu un birou şi fişete, iar cea mai mare era plină cu mese pe care se găseau fotografii, desene şi machete de clădiri polineziene de prin partea locului, aşezate într-un mod perfect grăitor în ce priveşte meticulozitatea înnăscută pe care şi unul, şi altul o împărtăşeau. Dincolo de nişte uşi franţuzeşti putea vedea panorama grădinilor de pe domeniu. În afară de privelişte, spaţiul de lucru al lui Rob era de cel puţin opt ori mai mare decît biroul ei de la muzeul din New York şi, în mod evident, de orice ar fi avut nevoie Rob, Takeo Yoshihara îi procura. Lîngă unul dintre pereţii camerei mai mari se afla un al doilea birou, pe care stăteau computerul lui Rob, împreună cu vreo cîteva imprimante, un scanner şi alte cîteva aparate pe care Katharine nu le cunoştea.

– Poţi să mă conectezi? întrebă ea. Vreau să încep prin a consulta cîteva fişiere de la muzeu. Mi-aduc aminte de ceva care seamănă cu micul nostru craniu...

– Am o idee mai bună, spuse Rob. Dacă vrei să-mi dai fotografiile polaroid.

Fîstîcită, Katharine scormoni prin geanta ei după poze. Rob le aşează pe scanner, porni un program de scanare a imaginii şi începu

să acceseze rapid meniuri folosind tastatura şi mouse-ul. Cîteva minute mai tîrziu, pe ecran apărură opt imagini ale craniului pe care-l descoperiseră în pădurea tropicală, fiecare luată dintr-un alt unghi.

Şi încă şase cu mandibula.

Rob se ridică în picioare:

– Ce vreau eu acum de la tine e să alegi cîteva lucruri deosebite, pe care le-ai căuta dacă ai studia alte cranii şi mandibule similare.

Luînd loc pe scaun, Katharine exersă cu mouse-ul şi, în curînd, învăţă cum să mărească imaginea evidenţiind detaliile, mai întîi pe o imagine, apoi pe următoarea. Cinci minute mai tîrziu, alesese ce o interesa, iar Rob îi arătă cum să copieze micile zone selectate cu cursorul astfel încît ele să fie aşezate pe un fundal alb ca tot atîtea piese de puzzle.

– Dar sînt numai fragmente! obiectă Katharine. Chiar dacă le-ai aşeza împreună, tot n-ai reuşi să obţii un craniu complet.

Rob zîmbi:

– Facem pariu? Şi ceva în tonul lui o avertiză pe Katharine că ea ar fi urmat să piardă. Acum o să-i cerem computerului să caute acele fragmente de imagini care se potrivesc perfect acestor contururi, explică Rob. El o să caute în toate bazele de date disponibile pe Internet şi...

– Ai înnebunit? obiectă Katharine. Asta ar lua luni de zile.

– La muzeul tău, poate, replică sec Rob, dar acest computer este cuplat la unul dintre primele două dintre cele mai puternice computere din lume.

– Glumeşti! zise, dar o singură privire spre figura lui care avea un aer superior a fost suficientă ca să-şi dea seama că nu glumea.

– A fost configurat pentru a putea procesa toate informaţiile furnizate de telescoapele din vîrful muntelui, îi explică Rob în timp ce introducea, folosind tastatura, comenzile de căutare a unor forme similare celor pe care le descoperiseră. Forţele Aeriene au un proiect mare de monitorizare a sateliţilor spion, a deşeurilor spaţiale şi a asteroizilor şi a Dumnezeu mai ştie ce.

Apăsă tasta ENTER pentru a începe căutarea şi, după cîteva clipe, ecranul monitorului se umplu cu rînduri de text într-un ritm atît

de rapid, încît Katharine nici nu apuca să le mai citească. Rob întinse mîna, apăsă tasta PAUSE, iar pe ecran rămase doar ultimul text.

Katharine se pomeni cercetînd o listă de adrese de site-uri, fiecare dintre ele urmată de un nume de fişier, iar fişierele astea erau salvate în aproape o duzină de formate grafice. Şi fiecare era urmat de un procent.

Pe ecranul urmărit de Katharine aceste numere se schimbau cu repeziciune de la 1 la 100 la sută.

Rob apăsă din nou tasta ENTER şi PAUSE şi apărură noi fişiere.

– Dumnezeule, dar sînt sute! exclamă Katharine.

– Căutare proastă, îi spuse Rob izbind tasta ESCAPE şi introducînd mai multe instrucţiuni. A fost configurat să compare fiecare imagine individuală. O să îngustăm cîmpul de filtrare prin impunerea condiţiei de a exista cel puţin patru elemente identice pentru craniu şi trei pentru mandibulă.

Execută din nou comanda de căutare. În cîteva secunde apăru o listă de 382 de fişiere, fiecare dintre ele avînd ataşată mărimea fişierului.

– Să le rearanjăm pe acestea în funcţie de procentul de similitudine.

O clipă mai tîrziu ecranul pîlpîi şi apăru din nou lista de fişiere cu dimensiunile cele mai mari aflate în capătul de sus al listei.

– Bine. Ia să vedem ce-avem noi aici, spuse Rob dînd dublu-clic cu mouse-ul pe fişierul aflat chiar în capul listei.

Apăru imaginea grafică a unui fragment de mandibulă foarte asemănător celui pe care-l dezgropaseră. Se afla într-o colecţie dintr-o universitate suedeză şi fusese descoperit în Africa în urmă cu patruzeci de ani.

Katharine îl privea şocată:

– E prima oară cînd dau cu ochii de el.

Ea studie imaginea şi legenda care specifica „Hominid găsit în Canionul Olduvai". Deşi fosila nu fusese atribuită unei specii, Katharine crezu că vede o certă asemănare cu *Astralopithecus afarensis*.

Execută clic cu mouse-ul pe al doilea fişier.

De astă dată apăru imaginea unui craniu.

Un craniu care, după părerea lui Katharine, semăna ca două picături de apă cu cel pe care-l găsiseră.

Imaginea nu purta nici un alt text de identificare, în afară de faptul că fusese găsit pe coastele muntelui Pinatubo, din Filipine. În afară de imaginea propriu-zisă şi de scurta notă explicativă, pe ecran nu se mai vedea altceva decît o legătură spre un alt fişier.

Încruntîndu-se, Katharine dădu dublu-clic pe legătură. Cîteva clipe mai tîrziu se deschise o nouă fereastră şi apăru o nouă imagine.

Aceasta însă nu era numai o simplă imagine.

Era un film sau videoclip, în mod evident realizat de cineva ale cărui calităţi în mînuirea camerei de luat vederi nu erau cu nimic mai grozave decît ale lui Katharine. Stîngăcia fotografiilor însă nu fu deloc de natură să ştirbească fascinaţia cu care Katharine şi Rob urmăriră ceea ce se desfăşura pe monitorul computerului.

Camera de luat vederi era orientată pe ceva ce Katharine Sundquist şi Rob Silver nu mai văzuseră pînă acum.

Părea a fi un fel de umanoid şi, cu toate că era cu neputinţă de spus cu siguranţă, lăsa impresia a fi un mascul tînăr.

Mandibula era proeminentă, în vreme ce fruntea îi era mult teşită. Trăsăturile îi erau mari şi bolovănoase, ochii priveau speriaţi din fundul găvanelor. Falca îi atîrna, iar corpul lui, „îmbrăcat" doar în regiunea genitală, părea a fi în întregime acoperit cu o uşoară pilozitate.

Dispuşi într-un cerc larg în jurul băiatului – dacă într-adevăr îl puteau numi băiat – se afla un grup de vreo cincisprezece inşi aparţinînd tribului. Oamenii păreau a-l observa cu multă atenţie pe băiatul pe care-l încercuiseră, de parcă nu ar fi fost lămuriţi la ce anume să se aştepte de la el.

Sub privirile lui Katharine, cercul se strînse, şi-l putea vedea pe cel din mijloc cum se încordează, cu ochii alergînd de la o persoană la alta. Apoi, printr-o mişcare ce se petrecuse atît de repede, că mai curînd se distinse ca o umbră, tînărul se strecură printre ei şi dispăru în junglă. Împietriţi pentru moment de uluire, membrii tribului părură a discuta aprins între ei vreo cîteva clipe şi-n cele din urmă se afundară şi ei în junglă, încercînd în mod clar să dea de urma fugarului.

Ecranul se înnegri şi, preţ de o clipă, Katharine şi Rob crezură că filmuleţul se terminase.

Se înşelau!

După cîteva clipe ecranul computerului se umplu cu imagini din junglă. Nici urmă de sat şi Katharine îşi spuse că, poate, cel care filmase îşi verifica pur şi simplu camera. Dar atunci lentilele se focalizară şi, în cele din urmă, Katharine îl zări.

Chipul – chipul hominid al tînărului, dacă era într-adevăr ceea ce părea – se holba dintr-un desiş de liane într-un fel care-i stîrni fiori lui Katharine, dar şi un sentiment de *déjà vu*. Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba: nu era vorba deloc un sentiment de *déjà vu*. Imaginea de pe ecran îi stîrnea o amintire autentică, o amintire legată de un exponat de muzeu pe care-l văzuse cu ani în urmă, reprezentînd o familie de *Homo habilis*, poate cel mai timpuriu hominid primitiv apt să-şi construiască unelte.

Fiinţa de pe ecran, excepţie făcînd culoarea pielii şi pilozitatea corporală specifică, parcă era coborîtă direct din dioramă şi picată în scena de junglă pe care-o urmăreau ea şi Rob Silver.

Dar firește că aşa ceva era cu neputinţă: *Homo habilis* dispăruse în urmă cu două milioane de ani!

Prin urmare, ceea ce vedeau ei acum era o păcăleală.

– Poţi să faci un stop cadru? îl întrebă Katharine cînd obiectivul camerei de luat vederi avea în prim-plan faţa tînărului.

Rob întinse mîna şi execută un clic cu mouse-ul pe unul dintre butoanele de pe ecran. Imaginea încremeni. Katharine se aplecă înainte, examinînd chipul. Trebuie să fi fost un actor savant machiat, capodopera unui cosmetician-vrăjitor demn de efectele speciale de la Hollywood. Însă cum de izbutiseră ei să-i teşească fruntea într-un mod atît de perfect? Ar fi fost, desigur, floare la ureche adăugarea retuşurilor necesare pentru a conferi actorului fizionomia corespunzătoare, dar prea multe adăugiri i-ar fi mărit capul.

Care părea totuşi a fi perfect proporţional cu trupul.

Manevrînd mouse-ul ea însăşi, Katharine readuse imaginea la vechea ei dimensiune şi o rulă din nou.

O fracţiune de clipă mai tîrziu lovea prima lance.

„N. IORGA"

Obiectivul era încă focalizat pe prim-plan şi impresia de şoc din ochii tînărului era perfectă. Se holbau şi se mişcau de parcă ar fi căutat sursa bătului ce-i ieşea din cavitatea toracică.

O a doua şi o a treia lance loviră, iar expresia de şoc a tînărului se contorsionă într-o grimasă de durere cumplită atît de autentică, încît Katharine se bucura că filmul n-avea coloană sonoră – chiar şi în liniştea încăperii aproape că putea auzi urletul ce trebuie să-i fi ieşit din beregată.

Gura i se căscă larg, după care el se prăvăli înainte, zvîcni spasmodic cîteva secunde, după care înţepeni.

Rob o apucă pe Katharine de mînă în timp ce urmăreau desfăşurîndu-se restul imaginilor.

Bărbaţii şi băieţii tribului se strîngeau în jurul corpului, împungînd în el pînă cînd se convinseră că era mort.

Ei îi legară mîinile şi picioarele de un par, lăsîndu-l să se bălăngăne în timp ce-l transportau înapoi spre satul lor.

În sat bărbaţii preparară corpul, despicîndu-i burta şi aruncînd măruntaiele unei haite de cîini care le înşfăcară, se încăierară pe ele, după care se aşezară să-şi înfulece în tihnă prînzul într-o atmosferă de neliniştită suspiciune.

Oamenii fripseră corpul la foc, pe cînd tribul se strîngea să se înfrupte din neaşteptata delicatesă.

Preţ de o clipă camera luă în obiectiv chipul unei femei care şedea mai la o parte decît restul, cu ochii sticlind în timp ce privea.

Tribul înfulecă, dar, în loc să arunce oasele cîinilor, le azvîrliră într-o oală mare unde resturile de carne rămase pe os aveau să fiarbă la foc scăzut pentru a face o zeamă consistentă.

Decorul se schimbă iar, şi acum deasupra satului se pogorîse întunericul.

O siluetă se mişcă în întuneric, iar Katharine trebui să-şi forţeze privirea pentru a deslui detaliile.

Era femeia. Sub ochii lui Katharine, ea folosi o plasă pentru a scoate oasele din oală, pe care le aşeză pe o bucată de pînză întinsă pe pămînt. Continuă să caute pînă cînd se asigură că nu mai rămăsese

nimic. Femeia începu să strîngă pînza în jurul oaselor şi, pentru o clipă, obiectivul zăbovi asupra mormanului grotesc.

Femeia părea să fi găsit toate oasele, în afară de unul singur.

Lipsea craniul.

Fereastra în care rulase secvenţa video se închise brusc. Încă o dată Katharine şi Rob se treziră privind lung, în tăcere, imaginea craniului.

Implicaţia era limpede.

Rob sparse într-un tîrziu tăcerea:

– Ce crezi? Există vreo şansă ca filmul să fie real?

Katharine scutură din cap:

– Categoric, nu! Nici o creatură de genul ăsta n-a trăit...

Dar îşi curmă fraza amintindu-şi de scheletul care chiar la acea oră zăcea lîngă vatră la numai cîţiva kilometri distanţă.

Scheletul care ar fi putut aparţine tocmai creaturii pe care o văzuseră pe ecranul computerului.

Şi, cu toate astea, ei tot nu-i venea să creadă. Filmul trebuie să fi fost o făcătură ingenioasă.

– Hai să-l mai vedem o dată, spuse ea.

Rob apucă mouse-ul pentru a executa clic încă o dată pe legătură. Dar chiar cînd mişca mouse-ul peste ecranul monitorului, fereastra care afişa craniul se închise.

– Fir-ar să fie! spuse el încet. Îmi pare rău. În locul unde cu numai o clipă în urmă fusese fereastra, acum apăru lista de fişiere. Rob deplasă încă o dată mouse-ul, încercînd să selecteze din nou numele fişierului.

Numele fişierului şi fereastra dispăruseră.

– Unde e? întrebă Katharine.

O oră căutară fişierul dispărut, dar, în cele din urmă, se lăsară păgubaşi. Parcă fişierul respectiv nici nu existase vreodată.

În biroul său personal, Takeo Yoshihara se lăsă pe spate în scaun privind lung craniul care-i fusese livrat prin curier de la Manila. El însuşi fotografiase craniul folosind o cameră digitală şi transferase conţinutul înregistrării video care acompaniase craniul într-un fişier grafic digital. Înregistrarea video propriu-zisă

era acum încuiată în seiful aflat chiar în acel birou şi a cărui combinaţie numai el o cunoştea.

Înainte de a părăsi biroul, craniul avea să-şi ocupe locul lîngă înregistrare.

Fişierele grafice din computerul lui erau în tot atît de mare siguranţă, protejate de coduri de securitate cunoscute numai de colaboratorii lui de încredere, cărora cu o oră în urmă le transmisese copii ale fişierelor.

Banii pe care-i cheltuise pe craniu fuseseră bine investiţi. Păcat totuşi că băiatul trebuise să moară.

Nimic nu se putea realiza fără sacrificii şi ce mai contau cîteva vieţi cînd era vorba de ceea ce încerca el să realizeze?

CAPITOLUL XII

Sergentul Cal Olani tocmai venise la slujbă în dimineaţa aceea, cînd primise apelul telefonic ce-l expedie tocmai în pustietatea aia de drum, în care Alice Santoya dăduse peste fiul ei. În timp ce conducea, el presupuse c-avea să descopere victima unui accident de circulaţie în care vinovatul fugise de la locul faptei. La cinci minute de la sosirea lui la faţa locului, ştiuse că nu era vorba de un accident. Absenţa urmelor nu însemna mare lucru prin ea însăşi, întrucît ploaia din noaptea trecută ar fi putut să le şteargă. Dar starea în care se afla corpul băiatului nu trăda nimic în sprijinul ipotezei unui accident.

Cu excepţia rănii din palma dreaptă, tînărul nu prezenta nici unul dintre traumatismele care ar fi fost prezente în cazul că ar fi fost lovit atît de tare de un automobil, încît să-l ucidă.

Olani muncise alături de echipa de medici care încercase să-l resusciteze pe băiat, în ciuda faptului că era evident, după temperatura corpului, că murise de cîteva ceasuri. Rămăsese acolo pînă cînd fotograful venise şi plecase şi cercetase împrejurimile în căutarea vreunui indiciu.

Olani încercase să obţină o declaraţie de la Alice Santoya, dar ea fusese cît se poate de incoerentă pe cînd jelea pierderea singurului ei copil.

După o oră îşi isprăvise misiunea, fără să găsească nici o dovadă despre comiterea unei crime. Dar îl avusese pe Kioki Santoya în minte toată ziua, în vreme ce se ocupase de cîteva cazuri de tulburare a ordinii publice. Fusese, de pildă, o ciondăneală în familie

undeva sus, la deal, în Paia. Pe asta o rezolvă parcînd maşina în faţa casei cu pricina şi claxonînd de cîteva ori pentru a le da de ştire lui Lee şi lui Rosie Chin că, dacă nu se potoleau, avea să intre să-i potolească el.

Pe urmă mai fusese un incident minor soldat cu îndoire de tablă, în care fusese nevoit să-l convingă pe proprietarul unei ruginituri de Chevrolet Impala model 1974 că, probabil, n-o să reuşească să se aleagă cu cine ştie ce despăgubiri de la un turist care, spunea el, „m-a lovit cînd a dat cu curu', dom'le! M-a buşit rău, ce mai!" Problema cu proprietarul rablamentului de Chevy era aceea că trei martori susţineau povestea turistului, anume că acesta aşteptase la stop să se facă verde cînd se trezise că automobilul din faţa lui îl loveşte cu spatele. Dacă n-ar fi avut piciorul ferm apăsat pe pedala de frînă, probabil că, la rîndul lui, ar fi izbit automobilul din spate.

După ce-o lămuri şi pe asta, Olani se învîrti în sus şi-n jos o bucată de vreme pe Strada Pricipală din Lahaina, doar aşa, ca să fie văzut şi scandalagiii să ia act de prezenţa lui în zonă.

Nu-şi putuse însă scoate din cap nici o clipă întîmplarea cu Kioki Santoya. Acum, cu numai o oră înainte de terminarea schimbului său, cînd se putea duce acasă la Malia şi la gemeni, hotărî că n-ar avea ce pierde dacă, în drum spre departamentul şerifului, ar da o raită şi pe la spitalul din Maui. De la spital şi pînă la sediu nu erau nici patru sute de metri, iar el ştia că n-avea să-nceteze să se gîndească la băiatul care murise aseară, pînă cînd nu găsea motivul care i-a provocat moartea.

Trase automobilul în parcarea aproape pustie din imediata vecinătate a spitalului şi pătrunse prin intrarea de la Urgenţă, care era aproape ascunsă undeva, în colţul clădirii în formă de L. Jo-Nell Sims, infirmiera de serviciu, îşi ridică privirea:

– Zece minute, spuse ea cînd îl recunoscu. Doar atît mi-a mai rămas din tură. Arborînd o expresie de prefăcută enervare, ea-i făcu un semn cu degetul: Să nu-mi spui acum că-mi aduci un caz, Cal! Te rog, numai asta să nu-mi spui.

– Linişteşte-te, Jo! îi zise Olani. Afară toate-s bune şi frumoase. M-am oprit numai să văd ce s-a întîmplat cu puştiul pe care l-au adus azi-dimineaţă. Kioki Santoya.

Ochii lui Jo-Nell nu mai sclipeau:

– Nu-i aşa că-i groaznic? Îmi pare aşa de rău pentru maică-sa!

– Au terminat autopsia? insistă Olani.

Continuînd să scuture din cap în semn de simpatie pentru pierderea suferită de Alice Santoya, Jo-Nell se uită într-un registru:

– Laura Hatcher s-a ocupat de el, spuse ea. Ridicînd receptorul unui telefon, vorbi o clipă după care-i făcu semn lui Cal că poate intra prin uşile ce dădeau spre sălile de examinare: Vine în cîteva minute. Prima uşa pe stînga.

Cinci minute mai tîrziu, Laura Hatcher intră. Nu mai înaltă de un metru cincizeci şi trei şi cîntărind nu mai mult de patruzeci şi şase de kilograme, Cal Olani ar fi zis că are vreo doisprezece ani. Numai că el mai colaborase cu ea de multe ori şi ştia că dincolo de aparenţa extrem de fragilă şi de aspectul inocent se ascundea o mare inteligenţă şi un experimentat patolog.

– Cum e cu Kioki Santoya? întrebă Cal. Ai vreo idee *ce* anume l-a omorît?

Laura Hatcher deschise blocnotesul cu coperte metalice pe care-l ţinea în mînă, răsfoi cîteva file, după care găsi ceea ce căuta:

– Ei bine, pot să-ţi spun ce *nu* s-a întîmplat, spuse ea. În ce priveşte traumatismele externe, absolut nimic semnificativ – cîteva leziuni minore la palma stîngă, o tăietură profundă în cea dreaptă.

– Pe asta am văzut-o. Arăta mai mult a rană provocată de o bucată de sticlă decît a rană provocată de cuţit.

Laura Hatcher încuviinţă:

– Aici lucrurile sînt clare. Şi nici nu era suficient de gravă ca el să fi murit din cauza sîngelui scurs.

– Ceva alcool? sugeră poliţistul. Felul în care unii puşti obişnuiesc să tragă la măsea în zilele noastre...

– Imediat m-am gîndit la asta. Nimic.

– Şi-atunci, ce-mi spui? Că a murit pur şi simplu? Puştanii de vîrsta asta parcă nu fac atacuri de cord, nu?

– De fapt, nu e chiar imposibil însă, în cazul lui, nu există nici o probă patologică pentru susţinerea acestei ipoteze. Singurul lucru care prezenta ceva uşor anormal erau plămînii, dar pînă cînd nu

obţin nişte rezultate de la laborator, nici măcar n-aş şti să spun dacă asta l-a omorît. Îşi întinse mîinile într-un gest de neputinţă: Aş vrea să pot fi mai clară, dar pentru moment n-am prea multe de spus. Ar fi putut să fie un virus – unul dintre noile forme care s-au înmulţit în ultima vreme – dar nu pare să fi manifestat vreun simptom de îmbolnăvire înainte de deces. Mama lui susţine că era sănătos.

– Dar nici de asta nu poţi fi sigur.

Olani oftă, ştiind verdictul pe care în mod cert avea să-l dea doctorul.

Hatcher încuviinţă din cap:

– Îmi pare rău. Aş fi dorit să te pot ajuta mai mult. Se uită rapid peste notiţele sale: Îţi spun ceva numele Rick Pieper, Josh Malani şi Jeff Kina?

– Cu puştiul Kina au fost cîteva probleme. E un tip bine făcut, şi cînd e vorba de *haole* el e cel-mai-tare-din-parcare. Şi Josh Malani se străduieşte să facă pe Gigi-duru', dar e de fapt doar de garagaţă. De ce?

– Conform spuselor lui Alice Santoya, fiul ei ieşise aseară cu cei trei băieţi. Lăsase un mesaj în care zicea că se duce la un film împreună cu ei. În funcţie de ce aflăm de la laborator, poate că ar trebui să stea cineva de vorbă cu ei.

Cal Olani scrise cele trei nume în carneţelul său. Poate c-o să dea chiar el pe la şcoală şi-o să aibă o discuţie cu băieţii ăştia.

La zece minute după ce Cal Olani termină de vorbit cu Laura Hatcher, în cămăruţa care servea drept morgă a spitalului pătrunse un bărbat. Avînd grijă să nu-l vadă nimeni intrînd, încuie uşa, apoi trase sertarul în care se afla cadavrul lui Kioki Santoya. Să aibă de-a face cu morţi era partea cea mai rea din slujba de om de serviciu. Restul corvoadei ce-o avea de făcut nu i se părea grea lui Elvis Dinkins – n-avea nimic împotrivă să golească plosca şi să schimbe cearşafuri.

Nici măcar bolnavii nu-l deranjau.

Dar morţii...

În ciuda repulsiei de a fi nevoit să aibă de-a face cu cadavrul – ori poate tocmai din *cauza* asta – privirea lui Elvis Dinkins se pironi pe chipul lui Kioki Santoya. Ochii băiatului erau deschişi, iar faţa îi era buhăită. Şi gura îi era deschisă, de asemenea, iar lui Elvis i se

păru că limba puştiului era umflată toată. Stomacul i se întoarse pe dos cînd dădu peste locul unde doamna doctor Hatcher secţionase un eşantion pentru a-l trimite la laborator.

Pe cînd îşi trăgea mănuşile chirurgicale pe care le subtilizase din camera sterilă, Elvis se întrebă dacă nu cumva şi el ar trebui să preleveze un fragment de limbă. Dar asta ar însemna să-şi vîre mîna în gura băiatului mort, iar Elvis nu era prea convins că putea.

Şi aşa avea să fie destul de scîrbosă tăierea unor bucăţi de ţesut din locul unde Hatcher îl deschisese pe puşti în vederea autopsiei. Elvis se cutremură. Vederea sîngelui avea tendinţa de a-l face să se simtă rău.

De fapt, îl făcea să se simtă atît de rău, încît să-i dea prin cap să-nceapă să-şi caute altceva de lucru.

Poate să lucreze pentru Takeo Yoshihara, care, auzise el, plătea mai bine decît oricine altul în Maui.

Iar acesta, în mod indirect, era motivul pentru care se afla el azi, în morgă.

La cîteva zile după ce-şi începuse slujba la spital, tocmai curăţa una dintre încăperi cînd intră un doctor. Deşi Elvis Dinkins lucra în spital de mai puţin de o săptămînă, ştia deja cine era doctorul.

Stephen Jameson. Medicul personal al lui Takeo Yoshihara.

Cineva faţă de care trebuia să ai respect.

Prin urmare, Elvis Dinkins ciulise bine urechile atunci cînd Jameson sugerase că, dacă afla cumva de vreun lucru neobişnuit în spital şi-i dădea de ştire, urma să-i fie recunoscător.

La vremea respectivă, desigur, Elvis nu ştiuse de fapt ce anume ar fi putut fi considerat neobişnuit într-un spital. Aşteptase cu atenţie trează, însă nimic „neobişnuit" nu-i sărise în cale. Pînă acum.

Un puşti care murise dintr-o cauză căreia nici măcar doamna doctor Hatcher nu reuşise să-i dea de cap – ei, da, asta era cu totul altceva! Pur şi simplu avusese un noroc chior să se afle în camera de Urgenţe în urmă cu cîteva minute, cînd intrase sergentul Olani.

Îşi făcuse de lucru prin sală în timp ce poliţistul discuta cu Hatcher, iar cînd i se termină tura, o tuli prompt, imediat după Jo-Nell Sims. Numai că, în loc să plece, el aşteptase să plece şi doctoriţa Hatcher,

după care făcu o copie după raportul de autopsie pe care-l întocmise aceasta. Preț de un minut se gîndise că poate asta avea să fie tot ce-avea să-i dea doctorului Jameson, însă atunci își adusese aminte că doamna doctor spusese ceva despre cît de ciudat arătau plămînii. Atunci se hotărîse să mai ia și o mostră din plămînii băiatului.

Totuși, acum, cînd se uita lung la acele copci slabe pe care le folosise Hatcher pentru a închide la loc incizia mare în formă de „T" pe care i-o făcuse lui Kioki Santoya, se cam îndoia că avea în el tăria s-o facă. Mîinile începură să-i tremure și nici măcar nu tăiase cusătura.

Strîngînd mînerul bisturiului pe care-l luase din sala de operații, Elvis Dinkins se îmbărbătă singur și se aplecă mai mult.

Tăie una cîte una copcile pînă cînd torsul cadavrului se deschise.

Elvis Dinkins se uită lung la organele interne ce fuseseră vîrîte talmeș-balmeș după terminarea autopsiei. I se strînse din nou stomacul și trebui să facă eforturi pentru a nu vomita chiar acolo, pe loc. Însă, pe măsură ce înfigea bisturiul tot mai adînc în plămînul stîng, își spuse că nu era mare diferență față de a tăia ficatul pe care maică-sa obișnuia să-l prăjească cu ceapă.

Îi mai trecu un pic greața.

Cîteva secunde mai tîrziu, desprinse o bucată de plămîn pe care o vîrî într-unul din borcanele de plastic pentru eșantioane pe care-l descoperise în același dulap în care găsise și bisturiul. Desigur, n-avea nici o idee ce-ar fi putut descoperi Jameson în bucata de plămîn, dar el credea că ar fi putut fi important.

Într-adevăr important.

Iar dacă era...

Furișîndu-se afară din spital, Elvis Dinkins își făcea deja planuri de viitor. Poate că, după ce-și găsea ceva de lucru pentru Takeo Yoshihara, avea să-și găsească și un nou apartament.

La naiba! Dacă avea noroc, conținutul săculețului de plastic ar fi putut să-i schimbe întreaga viață!

Lui Elvis Dinkins nici prin cap nu-i trecea că același conținut i-ar fi putut *sfîrși* viața.

CAPITOLUL XIII

Jack Peters tare ar fi vrut să știe ce să le spună celor zece-doi-sprezece băieți adunați ciorchine în jurul lui. Nimic din obișnuitele rîsete și zbenguieli care precedau în general antrenamentul de atletism; în această după-masă păreau cu toții rătăciți fiecare cu gîndurile lui și, pe cînd privirea antrenorului se plimba de la unul la altul, văzu la toți același lucru.

Frica.

Nici unul dintre ei nu știa de ce murise Kioki Santoya aseară și, pentru că nu știau, erau înspăimîntați.

Aproape că le putea auzi gîndurile.

Dacă Kioki avea una dintre bolile alea noi, ca ebola, de care, odată molipsit, te curățai în cîteva ceasuri, borîndu-ți pînă și creierii din tine și sîngerînd ca un porc?

Dacă pe Kioki l-a omorît cineva?

Dacă...?

Însă erau atît de mulți „dacă", încît Jack Peters știa că era cu neputință găsească un răspuns pentru fiecare; asta era situația, pînă cînd n-aveau să afle *exact* ce anume pățise Kioki, nu se putea răspunde la nici o întrebare.

– Cred că nimeni dintre noi nu mai are chef de antrenament azi, spuse el în cele din urmă. Eu, unul, n-am. Și cunosc o mulțime de oameni care zic că, atunci cînd se întîmplă ceva de genul ăsta, cel mai bun lucru e să-ți găsești o ocupație, să faci orice numai să nu te mai gîndești la acel lucru. Dar Kioki îmi lipsește și mie, și...

Glasul i se stinse în timp ce se străduia să scape de nodul ce i se pusese în gît.

– Cred că pur şi simplu vreau să-mi aduc aminte de el. Aşa că, pentru astăzi, am să anulez antrenamentul de atletism. Dacă vreunul dintre voi doreşte să mai rămînă, doar ca să mai schimbe o vorbă, mă găseşte aici. Dacă nu, sînteţi liberi să plecaţi cînd doriţi, nici o problemă. Încă o dată privirea lui rătăci spre echipă: Cred că asta e tot ce-am avut de spus, încheie el.

Cîteva clipe nici unul nu se clinti; parcă fiecare dintre ei aştepta ca altul să mişte. Însă, în cele din urmă, Rick Pieper, adus de spate şi cu mîinile în buzunare, o luă-ndărăt spre vestiare. Kioki, Peters ştia asta, fusese cel mai bun prieten al lui Rick. Imediat, Jeff Kina şi Michael Sundquist îl urmară pe Rick. Ca şi cum ar fi luat exemplu de la cei trei care fuseseră ultimii care-l văzuseră pe Kioki în viaţă, restul echipei începu să se răzleţească şi ea spre vestiar. Se păstrase aceeaşi tăcere de pe teren cînd ei îşi schimbaseră echipamentul de sport cu hainele de stradă.

Zece minute mai tîrziu, încă împreună, Michael, Jeff Kina şi Rick Pieper părăseau complexul sportiv. Josh Malani îi aştepta.

– Nu vreţi să mergem undeva să mîncăm? îi întrebă Josh, iar Michael putea să jure din tonul lui nesigur că Josh se întreba dacă nu cumva ei credeau că el era de vină pentru moartea lui Kioki.

– Nu mi-e prea foame, spuse Jeff.

Ochii lui Josh se mai îngustară un pic:

– Uitaţi ce e: ceea ce i s-a întîmplat lui Kioki nu e din vina noastră.

– Nimeni n-a zis asta, replică Jeff. Vreau să ştiu doar ce s-a întîmplat. Adică... Amuţi cînd văzu o maşină de poliţie virînd pentru a intra în spaţiul de parcare al şcolii: Oh!

Ceilalţi trei se întoarseră pentru a urmări direcţia privirii lui Jeff.

– Ce credeţi, s-au prins c-am intrat în magazinul de articole subacvatice al lui Ken? întrebă Rick Pieper cînd maşina patrulei frînă.

– N-am intrat în nici un magazin! rosti repede Josh Malani. Poliţistul coborîse din maşină şi se îndreptă spre el: Şi nici n-are de unde să-şi dea seama. Tot ce-o să-i spunem are să fie cum c-am fost în Kihei la club şi-am jucat jocuri electronice. Înţeles? Am jucat doar jocuri electronice.

O clipă mai tîrziu, Cal Olani se apropiase de ei, iar Michael zări în ochii lui Josh Malani izbucnind un licăr de ostilitate.

Nici lui Cal Olani nu-i scăpă.

– Binişor, Josh, binişor, spuse el. N-am venit să-ţi fac necazuri. Voiam numai să te întreb pe tine şi pe prietenii tăi despre ce s-a întîmplat aseară. Studie pe rînd chipul fiecăruia dintre ei, ajungînd în cele din urmă să-l fixeze pe Michael: Pe tine nu cred că te ştiu. Îi întinse mîna. Eu sînt Cal Olani.

– Michael Sundquist, răspunse Michael, strîngînd mîna ofiţerului.

– Prin urmare, şi tu ai fost aseară cu Kioki Santoya, este?

Michael dădu din cap în semn de aprobare.

– Te deranjează dacă-ţi pun cîteva întrebări?

Michael ridică din umeri.

– Şi ce-aţi făcut voi, măi, băieţi?

Michael simţi punîndu-i-se un nod în stomac. Era ferm convins că poliţistul avea să-şi dea seama pe loc de minciună. Dar, înainte ca el să apuce să deschidă gura, Josh Malani i-o luă înainte:

– Haide, omule, ne-am dus s-o lălăim pe la clubul din Kihei.

– E-adevărat? îl întrebă Olani pe Michael.

Michael putea simţi privirea lui Malani sfredelindu-l. În cele din urmă, convingîndu-se că dacă nu spunea nimic asta nu însemna că minte, ridică nepăsător din umeri şi se strădui din răsputeri să arboreze aceeaşi mină sictirită pe care o avuseseră Jeff Kina şi Josh Malani la apariţia poliţistului.

Olani se întoarse spre Rick Pieper:

– Tu ai fost cel care l-a lăsat pe Santoya acasă, nu-i aşa?

Rick încuviinţă:

– M-am oferit să-l duc chiar pînă-n curte, dar n-a vrut ca zgomotul maşinii s-o trezească pe maică-sa. Aşa că l-am lăsat la capătul aleii.

– Părea că se simte bine?

Rick se încruntă:

– Adică vrei să zici dacă era cumva bolnav sau o chestie dintr-asta? Cînd poliţistul înclină din cap afirmativ, Rick ridică din umeri: Presupun că n-avea nimic. Vreau să spun că nu s-a plîns de

nimic şi că m-a refuzat să-l duc pînă acasă, aşa că presupun că nu-l durea nimic, nu?

Privirea lui Cal Olani trecea de la unul la altul:

– Dar voi? Voi, băieţi, cum vă simţiţi? Nu vă doare nimic?

– De cînd îţi pasă ţie cum ne simţim noi? îl întrebă Josh Malani.

Înainte ca Olani să răspundă, Rick Pieper se bagă în vorbă:

– De asta s-a întîmplat cu Kioki... ce s-a întîmplat? Era bolnav?

Olani şovăi, conştient că orice răspuns s-ar fi răspîndit prin şcoală fulgerător şi de acolo în toată insula mai iute decît o epidemie de gripă. Iar Laura Hatcher, de fapt, nu spusese clar care era cauza morţii lui Kioki; nu era dispusă decît să excludă anumite posibilităţi.

– Deocamdată nu ştiu nici eu. Dar se pare că nu prezenta nici un fel de leziuni. Ochii lui îl fixară din nou pe Josh Malani: Uite ce-i, Malani, nu-ţi fac nimic, nu te teme! Încerc numai să aflu ce i s-a întîmplat amicului vostru ca să nu se mai întîmple şi altuia. Aşa că, linişteşte-te, e-n regulă?

Josh îşi înfundă şi mai mult mîinile în buzunare:

– Sînt liniştit, spuse el. Numai că nu ştim nimic.

Încă o dată privirea lui Cal Olani încercă să descifreze chipurile celor patru băieţi. Îi ascundeau ceva. Pe de altă parte, nici nu mai ţinea minte de cînd vorbise cu vreun puşti din insulă care să nu aibă aceleaşi reacţii într-o măsură mai mică sau mai mare. Şi, pînă cînd nu ştia exact ce anume îl omorîse pe Kioki, n-avea nici un rost să se bizuie pe ce spuneau ei. În altă zi, poate, dar acum, în nici un caz.

– Bine, făcu el. Aveţi grijă şi nu faceţi prostii. Pînă mîine sînt liber.

– Ce ziceţi? îi întrebă Jeff Kina cînd Olani părăsea parcarea. Ştie oare că am împrumutat echipamentul lui Ken?

– Bineînţeles că nu, insistă Josh. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi plecat. Se întoarse spre Michael: Te duc pînă acasă?

Michael ezită, întrebîndu-se dacă nu cumva ar fi fost mai bine dacă-i spuneau adevărul ofiţerului despre cele petrecute noaptea trecută. Iar cînd tipu-i întrebase dacă se simţeau bine, el îşi adusese aminte imediat de ora de educaţie fizică şi de...

Dar trecuse peste acea criză!

Numai că nu trecuse. Cel puţin nu de tot. Chiar şi acum mai simţea ceva în piept – nu grav, în nici un caz, dar nici absolut normal. Iar dacă ceilalţi băieţi se simţeau bine, nu era el omul care să se vaiete.

– Sigur, răspunse el într-un tîrziu la întrebarea lui Josh. Hai să ne cărăm.

Dar, cinci minute mai tîrziu, cînd traversau Makawao, înţelese că Josh îi simţise reţinerea.

– Eşti şucărit pe mine?

Michael ridică din umeri:

– Nu ştiu. Numai că...

– Nu ai avut niciodată de-a face cu poliţia, este? îl întrebă Josh. Michael îşi întoarse capul spre prietenul lui, dar acesta se uita drept înainte. Nu te-au întrebat niciodată ce făceai pe plajă la miezul nopţii şi să nu vrei să le zici, fiindcă nu vrei să recunoşti că taică-tău e beat criţă şi de aia nu te duci acasă.

Michael îşi muşcă buza.

– N-a trebuit să stai niciodată la poliţie toată noaptea, fiindcă babacii n-aveau chef să vină să te scoată, e?

Michael scuturâ din cap, dar continuă să tacă mîlc.

– În fine, poate că ar fi trebuit să-i spui, recunoscu Josh în cele din urmă. Numai că mi s-a acrit să mă tot sîcîie mereu şi mereu. Aşa că nu fi şucărit pe mine, bine? Făcu o pauză, apoi adăugă: Hai, Mike, hai să facem ceva!

– Ce? întrebă Michael, suspicios.

Josh şovăia. Cînd vorbi, glasul îi suna aproape timid şi continua să-şi ţină privirile aţintite undeva, dincolo de parbriz:

– Crezi că maică-ta s-ar supăra dacă mi-ai arăta şi mie la ce sapă?

Michael se întoarse şi-l privi lung pe prietenul lui:

– Vorbeşti serios? Chiar te interesează pe *tine* un şantier arheologic?!

Josh Malani se înroşi:

– Şi, mă rog, de ce nu? făcu el. Doar nu sînt tîmpit.

Michael izbucni în rîs:

– Sincer, cîteodată acţionezi prosteşte, spuse el. Apoi zări cabina unui telefon public lîngă una dintre clădirile din Makawao: Trage pe dreapta.

Josh se conformă:

– Aşadar, ce să înţeleg, mai sîntem încă prieteni sau nu?

– Dar sigur că sîntem prieteni, îl asigură Michael. Trebuie numai s-o sun pe mami să ne aştepte la poartă.

– Poartă? îl îngînă Josh. Care poartă?

– Ai auzit vreodată de un tip pe nume Takeo Yoshihara?

Josh făcu ochii cît cepele:

– Pentru asta lucrează maică-ta?

Michael se burzului:

– Ce, are vreo importanţă cumva? răspunse el.

Josh clătină din cap afirmativ:

– Prin partea locului nimeni nu-i mai mare şi mai tare ca el. Nimeni nu-l vede şi nimeni nu ştie, de fapt, ce învîrteşte. Şi nu cred că a văzut cineva vreodată unde locuieşte.

– Ei bine, atunci pregăteşte-te, îi spuse Michael. Pentru că o să mergem să vedem totul.

„Asta s-o crezi tu", îi trecu prin cap lui Josh, cînd Michael coborî din maşină ca s-o sune pe maică-sa. „Asta s-o crezi tu, frăţioare!"

– Sfinte Sisoe! exclama Josh în şoaptă cînd camioneta lui, aflată în spatele Fordului Explorer al lui Rob Silver, ieşi deodată din hăţişul pădurii tropicale drept în vasta grădină care era domeniul privat al lui Takeo Yoshihara. Uită-te puţin la toate astea! Ai idee cît or costa?

Deşi mama lui îi descrisese proprietatea, Michael nu era mai pregătit decît Josh pentru ce avea în faţa ochilor. În timp ce privirea îi zburda de la heleşteu la cascadă, la grădina Zen, se trezi că nu poate să se uite la ceva anume.

– Să zic... zece milioane? încercă el să ghicească.

– Mult mai mult decît atît, spuse Josh. Uită-te puţin la clădirile alea. Tot ce vezi acolo e făcut din lemn de *koa*, omule! Chestia asta costă o avere.

Reduse mult viteza camionetei pînă cînd abia se tîra, holbîndu-se cînd într-o parte, cînd într-alta. Brusc, dintr-un crîng apăru un păun alb care se opri-n loc şi-şi răsfiră coada imensă într-un enorm evantai:

– Omule, ciupeşte-mă să văd dacă sînt treaz, şopti Josh. De cîţi oameni crezi că e nevoie pentru a întreţine toate astea?

Michael rînji:

– Poate în vacanţa de vară ne lipim şi noi de nişte slujbe de grădinari.

– Ai dreptate, gemu Josh. Numai că, din cîte am auzit eu, trebuie să fii cel puţin arhitect peisajist numai pentru a ţi se îngădui să tunzi gazonul aici.

Un minut mai tîrziu, traversaseră proprietatea şi hurducăiau pe drumul neamenajat ce ducea la şantierul arheologic, aflat la vreo trei kilometri distanţă.

Stephen Jameson se uita, fără să vadă, pe fereastra biroului său din clădirea lungă şi joasă, aflată vizavi de reşedinţa personală a patronului său. Deşi urmărise inconştient cu privirea Fordul Explorer şi vechea camionetă traversînd grădina, la nici un minut de la trecerea lor, n-ar fi putut spune cu certitudine nici măcar ce culoare aveau, atît de preocupat era de problema care se ivise.

Pe biroul lui se afla copia după raportul autopsiei. Lîngă aceasta se afla borcanul ce conţinea un eşantion din plămînul lui Kioki Santoya pe care omul de serviciu îl prelevase din cadavru. Preţ de o clipă Jameson se lăsă tentat de ideea de a aranja ca trupul băiatului să fie transferat de la morgă pe proprietate, însă realiză că asta ar fi însemnat să atragă şi mai mult atenţia asupra cadavrului. Şi apoi, la ce bun? Jameson era deja sigur că ştie cauza morţii băiatului. Aruncase deja o privire rapidă la mostra de ţesut respectivă prin microscopul din biroul său. Analiza completă de laborator ce urma a fi efectuată pe mostră avea, cu siguranţă, să-i confirme descoperirea preliminară.

Problema era cum de ajunsese Kioki să fie expus? Şi, lucru la fel de important, fuseseră oare şi ceilalţi trei băieţi menţionaţi în anexa la raportul medico-legal expuşi şi ei?

Stephen Jameson apucă receptorul de pe biroul său, formă un număr din patru cifre şi începu să vorbească de cum i se răspunse la celălalt capăt al firului.

– Aici e doctorul Jameson. Dispun de trei nume: Jeff Kina, Josh Malani şi Rick Pieper. Toţi trei în vîrstă de şaisprezece-şaptesprezece ani. Toţi trei trebuie ţinuţi sub strictă supraveghere. Dacă li se întîmplă ceva vreunuia dintre ei – dacă se îmbolnăvesc, aduceţi-i aici. Clar?

Omul de la celălalt capăt al firului reciti cele trei nume. Stephen Jameson tocmai voia să închidă, cînd deodată îi veni un gînd:

– Mai e încă un nume. Elvis Dinkins. Tocmai a părăsit proprietatea în urmă cu cîteva minute. Ar fi foarte bine dacă n-ar mai ajunge înapoi la Wailuku.

Nici nu parcurseseră încă cinci sute de metri de la domeniul principal al lui Takeo Yoshihara, că Josh Malani şi derapase deja de două ori, iar, în cele din urmă, Rob Silver trebui să-l remorcheze pe Josh pentru a putea aduce camioneta înapoi pe drum.

– Poate c-ar fi mai bine dac-am lăsa-o aici şi am parcurge restul drumului numai în Explorer, sugeră el în timp ce recupera funia de remorcare de pe bara de protecţie din faţă a vechii camionete.

– O să mă descurc, insistă Josh. Am mers eu pe nişte drumuri şi mai rele decît ăsta.

Expresia din privirea lui Josh îi spuse lui Rob că orice încercare de a-l convinge n-avea sorţi de izbîndă, aşa că azvîrli funia înapoi în spatele Explorer-ului şi continuă drumul uitîndu-se cîteva secunde în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că rablamentul lui Josh se mai afla în spatele lui.

În mod miraculos, Josh reuşi să se menţină pe drum pînă cînd, într-un final, hurducăindu-se, opri în luminişul unde fuseseră ridicate corturile ce adăposteau mesele. Josh se uita şi iar se uita de jur împrejur, citindu-i-se clar pe faţă dezamăgirea de a nu găsi nimic mai interesant decît nişte pietre tocite.

– De fapt, nu ăsta e locul propriu-zis, le spuse Katharine băieţilor, ivită dintr-unul din corturi. Este undeva, mai sus. Haideţi!

În timp ce ea-i conducea pe cărarea abruptă spre rîpa cu pricina, Michael simţi din nou acea senzaţie stranie în piept.

De fapt, nu o durere.

Doar o un fel de senzaţie ciudată, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-şi pierde suflul, cu toate că în momentul de faţă respira cît se poate de normal.

Ciudat!

Strîngînd din dinţi în faţa ciudatului fenomen, el continuă să urce cărăruia ce-i aduse la lespedea unde se aflau vatra şi scheletul.

– Iisuse, şopti Josh cînd dădu cu ochii de oasele care erau încă în aceeaşi poziţie în care le lăsase Katharine. Ce e? Un cimpanzeu?

– Nu e nici cimpanzeu – şi nici gorilă, îi spuse Katharine.

Îngenunche şi începu să le explice caracteristicile scheletului, dar Michael deja nu o mai auzea, fiindcă în clipa în care dăduse cu ochii de el, îl cuprinse o senzaţie încă şi mai ciudată decît cea din piept.

O senzaţie care-l gîdila pe şira spinării ca nişte degete de gheaţă.

O senzaţie aproape ca de frică, dar nu în totalitate.

Rămase în picioare privind ca hipnotizat scheletul, după care, cu efort, îşi dezlipi încet ochii de el.

Se uită repede în jur.

Poate că asta se datora faptului că îi amintea de un alt loc – un loc în care el şi cu mama lui fuseseră cu ani în urmă, un şantier arheologic, undeva, prin Africa.

Dar nici unul dintre locurile din Africa pe unde fuseseră nu era ca ăsta. Se aflaseră în zone uscate, deşertice, locuri unde ploaia era atît de rară, încît practic nu creştea nimic, pe cînd aici erau înconjuraţi de pădure tropicală cu arbori înalţi şi liane căţărîndu-se pe trunchiurile lor, cu ferigi crescute din pereţii verticali ai rîpei, cu muşchi pretutindeni.

Nu semăna deloc cu zonele din Africa unde fusese – şi nici cu vreun alt loc de care-şi putea aduce aminte.

Privirea i se întoarse la schelet. Se aplecă şi-şi puse o mînă pe craniul teşit.

„De ce? gîndi el. De ce-am făcut asta?"

– Ai grijă, o auzi pe maică-sa spunîndu-i.

Retrăgîndu-şi brusc mîna cu un aer aproape vinovat, îşi ridică ochii spre ea.

– Ce este? o întrebă el.

Katharine își ridică spîncenele, iar pe buze îi apăru un zîmbet nostim.

– N-ai fost atent la ce-am spus? Tocmai îi ziceam lui Josh că nu seamănă cu nimic din ce-am văzut pînă acum.

Însă privirea lui Michael nu se dezlipi de pe schelet. Simți din nou fiorul acela ciudat, senzația aceea de gheară în piept. Întinse fără să vrea mîna, dar, înainte de a atinge din nou craniul, vocea mamei sale îl trezi din reverie:

– Michael? Ți-e rău, puiule?

Michael își trase mîna de pe craniu și se îndreptă de spate. Cum ar fi putut să-i spună mamei ce simțea? Cum ar fi putut să spună cuiva, cînd el însuși abia de putea înțelege? Desprinzîndu-și, în cele din urmă, cu greu privirea de schelet, se uită la mama lui.

– Ce s-a întîmplat? îl iscodi ea din nou. Ce nu-i în ordine?

În creierul lui Michael era un vîrtej, dar, înainte de a putea răspunde, îl auzi pe Josh spunînd:

– Unul dintre prietenii noștri a murit aseară.

Katharine rămase cu gura căscată:

– Unul dintre prietenii voștri? îl îngînă ea. Ochii ei se mutară de la Josh la Michael: Vrei să spui unul dintre băieții cu care-ați ieșit aseară?

Michael încuviință:

– Kioki Santoya, spuse el. Era în echipa de atletism.

Katharine se așează pe un bolovan mare:

– Cum așa? întrebă ea. Ce s-a întîmplat?

Încet-încet, Michael și Josh îi spuseră puținul pe care-l știau în legătură cu moartea lui Kioki.

– Și cum adică a murit? întrebă Katharine cînd ei terminară de povestit. Într-un cîmp de trestie de zahăr?

Cînd Michael și Josh încuviințară, Katharine își încolăci brațele în jurul fiului ei:

– Ce groaznic, spuse ea. Cred că vă simțiți...

– Nu-i nimic, mami, spuse Michael, înroșindu-se de jenă și încercînd să scape din îmbrățișare. Eu... eu de-abia făcusem cunoștință cu el. Ochii săi se îndreptară spre Josh și imediat regretă felul în

care sunaseră probabil cuvintele: Vreau să spun... Se fîstîci pentru o clipă, apoi adăugă: Oh, Iisuse, nu mai ştiu *ce* vreau să spun! şi întorcîndu-se cu spatele, începu să se cațăre pe cărăruie spre fisura adîncă din peretele rîpei unde era străvechea fumarolă. Puțin mai tîrziu, aproape ascuns de frunzişul des din jur, se aşeză pe trunchiul căzut al unui arbore.

„Rahat!"

Ce *naiba* se întîmpla cu el? De ce spusese una ca asta?

Deodată zări o mişcare la cîțiva metri mai jos pe cărare. Ce să zic, asta mai lipsea acum! Maică-sa să se țină de coada lui de parcă ar fi avut zece ani!

Sau de parcă ar mai avea încă astm!

Dar apăru Josh Malani şi, încă o dată, Michael simți cum se îmbujorează de ruşine.

– Să ştii, n-am vrut să zic asta despre Kioki. Adică...

– Nu-i nici o problemă, îi spuse Josh aşezîndu-se şi el pe trunchiul de copac. Şi eu spun tot timpul lucruri pe care nu le cred.

Michael simți fierbințeala din obraji risipindu-se un pic:

– Mai sîntem încă prieteni?

Josh rînji:

– Nu scapi tu de mine cu una, cu două.

Cei doi băieți rămaseră în tăcere preț de un minut, ascultînd ciripitul păsărelelor şi susurul cascadei. Apoi Josh vorbi din nou:

– Cum se face că n-ai vrut ca mama ta să te strîngă în brațe?

Fruntea lui Michael se încreți:

– Nu mai sînt un puşti, gemu el. Iisuse Hristoase, zău, Josh! Ție-ți convine cînd maică-ta te strînge în brațe dinaintea prietenilor?

Josh se întoarse şi-l privi pe Michael drept în ochi:

– N-am de unde să ştiu, spuse el. Mama mea nu mă ia niciodată în brațe. Se ridică în picioare: Poate c-ar fi mai bine să ne întoarcem, ce zici?

Michael şi Josh tocmai coborau pe cărare, cînd Rob Silver se ivi la o cotitură:

– Hei, voi, ce puneți la cale acolo?

– Nimic, răspunse Michael. Discutam doar.

– Tocmai aici? îi întrebă Rob strîmbînd din nas din cauza emanaţiilor sulfuroase ce umpleau aerul. Cum de puteţi suporta duhoarea asta?

Michael şi Josh se uitară unul la altul:

– Care duhoare? întrebă Michael.

– Fumarola, răspunse Rob. Chiar nu simţiţi mirosul de sulf? Mama ta şi cu mine practic ne-am asfixiat toată după-amiaza.

Michael tocmai era pe punctul de a spune ceva, dar, din nou, Josh îi luă vorba din gură:

– Nu e chiar atît de rea. Am mirosit eu altele şi mai şi.

Rob Silver îşi dădu ochii peste cap:

– Poate numai dacă locuieşti într-o hazna. Haide, s-o ştergem de aici.

Merseră pînă la luminişul unde se afla scheletul, iar Michael, incapabil să se abţină, se mai uită o dată la craniu, fiorul familiar străbătîndu-l mai puternic decît oricînd, ca şi cînd i-ar fi poruncit să se mai aplece o dată, să vadă mai bine. Apoi, în timp ce încerca să facă faţă tentaţiei, îşi dădu seama că acea ciudată senzaţie din piept – senzaţia că se află pe punctul de a-şi pierde respiraţia – dispăruse.

Cinci minute mai tîrziu, pe cînd se înapoiau la camioneta lui Josh, Katharine îi strigă :

– Hei, băieţi, vreţi friptură la masă?

Michael se uită repede la Josh care încuviinţă:

– Sigur.

– Vreţi să vă opriţi voi în Makawao şi să cumpăraţi cîteva cotlete în drum spre casă?

– Nici o problemă, strigă Josh şi, ambalînd motorul, ambreie şi părăsi luminişul.

Clătinînd din cap, Katharine se uită după camionetă pînă cînd aceasta nu se mai văzu.

– Ce crezi, întotdeauna goneşte aşa sau a făcut-o doar ca să impresioneze?

Rob îşi puse braţul după umerii lui Katharine:

– Vrei să nu-ţi mai faci griji? Crede-mă, Josh ştie să conducă bine maşina aia. Cînd veneam încoace, n-a trebuit să-l remorchez decît o singură dată ca să-l scot din decor.

Judecînd după tonul lui Rob, Katharine n-ar fi putut spune dacă glumea sau dacă vorbea serios.

În timp ce camioneta hurducăia prin hîrtoapele de pe drum, Michael se ţinea de torpedo cum putea, dorindu-şi să fi avut centuri de siguranţă.

– Nu vrei s-o laşi mai moale? se rugă el. Dacă ni se rupe vreo planetară?

Josh izbucni în rîs:

– N-o să se rupă. Şi, dacă se rupe, se rupe şi gata. De aici putem ajunge la tine acasă pe jos.

– Ce, eşti într-o ureche? îi strigă Michael. E la o depărtare de cîţiva kilometri.

Josh scutură din cap:

– Ne-am învîrtit în cerc. Dac-o iei în cealaltă direcţie cînd ieşi din luminiş, ajungi la o cărare. Nu trebuie decît să sari vreo cîteva garduri şi ajungi cam la vreun kilometru de casa în care locuieşti tu. Am fost pe-aici de o grămadă de ori. Deşi, sigur, n-aveam nici o idee că era cineva îngropat aici sus.

Soarele scăpăta cînd Josh ieşea, în sfîrşit, din crîngul de eucalipţi şi îşi parca rabla în faţa casei Sundquist. Însă, în loc să coboare din cabină, Michael rămase uitîndu-se lung la panorama tot mai estompată a văii ce se deschidea la picioarele lor.

– Hei, Josh? întrebă el.

Ceva din glasul lui îl făcu pe celălalt băiat să-i răspundă după o clipă de ezitare:

– Da?

– Sus, acolo, la fumarola de sulf, continuă Michael mişcîndu-şi în cele din urmă ochii către prietenul lui, chiar ţi-a mirosit a ceva?

Josh şovăi, apoi scutură din cap:

– Nu mi-a mirosit a nimic.

– Şi-atunci de ce-ai minţit?

Josh ridică din umeri:

– N-aveam chef de ceartă. Mi-am zis că era mai bine să fiu de acord cu el.

– Şi crezi că lui Rob chiar i-a mirosit ceva?

Josh se încruntă:

– Desigur. De ce-ar fi minţit?

Michael simţi un fior de teamă:

– Atunci *nouă* de ce nu ne-a mirosit? întrebă el. Cum de se face că noi n-am simţit absolut nici un miros?

Faţa lui Josh Malani căpătă o expresie nostimă:

– Ce se întîmplă cu tine? Parcă ai fi speriat sau mi se pare mie?

Michael scutură din cap:

– De fapt, nu sînt *chiar* speriat. Mă gîndesc numai la Kioki şi...

Josh apăsă clanţa portierei şi coborî din cabină:

– Nu vrei să încetezi odată cu toate grijile astea? Îţi spun, indiferent ce i s-a întîmplat lui Kioki, nu are nimic de-a face cu noi. Nu trebuie să ne facem nici o problemă.

Dar, coborînd din maşină, Michael continua să fie ros de întrebări.

„Dacă nu era nici o problemă şi toate erau bune şi frumoase, atunci cum de Kioki era mort?“

CAPITOLUL XIV

Vălătuci de fum şi abur ieşeau dintr-o crăpătură mare din versantul muntelui şi o perdea de foc se întindea pe cerul întunecat al nopţii. Parcă tot muntele era pe punctul de a exploda. Katharine se cutremură uitîndu-se la imaginea de pe ecran.

Rob Silver, şezînd lîngă ea pe canapea, o stîrnea şi mai mult.

– Şi asta nu-i nimic, spuse el. Să-l vezi în realitate!

De o jumătate de oră urmăreau transmisia în direct a noii erupţii din Insula Mare şi, cu toate că era pentru a treia oară cînd Rob o liniştea, Katharine continua să privească încremenită de groază imaginile de coşmar ce erau transmise de pe insula vecină – o insulă care, brusc, părea cu mult mai aproape decît fusese cu numai o oră în urmă.

– Ştiu ce-mi tot spui tu întruna, răspunse ea. Şi înţeleg că vulcanii de aici nu sînt din cei care să explodeze. Dar trebuie să recunoşti că arată foarte, foarte înspăimîntător.

Întins pe jos lîngă Michael, Josh Malani se uita ca hipnotizat la scena cutermurătoare.

– N-ar fi grozav să fii acum acolo? Să fii undeva, deasupra rîurilor de lavă şi să te uiţi direct în crăpăturile unde magna este încă incandescentă!

– Poate c-ar fi posibil să zburăm pe deasupra, sugeră Michael. Poate...

– Poate că Josh se duce acasă, iar tu în pat, îi întrerupse Katharine, stingîndu-le televizorul. Amîndoi vă duceţi mîine la şcoală, aţi uitat?

– Haide, mami, dă-i drumul, se milogi Michael. De-abia a trecut de ora zece şi...

– ... şi e educativ? îi luă ea vorba din gură, citindu-i gîndurile. Nu cred că mai trebuie să-ţi repet ce-am vorbit odată, sper...

Josh Malani, simţind asprimea din tonul lui Katharine, se ridică în picioare:

– Cred că e cazul s-o iau din loc, spuse el.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd împreună cu Michael se îndreptau spre camionetă, îi spuse lui Michael:

– Îmi place de mama ta.

– Da, sigur! gemu Michael. Pe tine tocmai te-a dat afară şi pe mine m-a trimis la culcare!

– Şi ce dacă? ripostă Josh. Mi-a dat voie să vin aici la masă şi nimeni nu s-a îmbătat, şi nici n-a început să urle.

Michael îşi cercetă prietenul:

– Aşa se întîmplă la tine acasă?

– Nu chiar în fiecare seară, răspunse Josh un pic prea repede, regretînd că-şi dăduse drumul la gură. Dar probabil că asta se întîmplă la toată lumea, nu?

– Normal, făcu Michael, deşi în mod clar lui, personal, nu i se întîmplase una ca asta niciodată. Hei, dacă vrei, poţi să rămîi să dormi aici.

Josh şovăi, apoi scutură din cap.

– Mai bine plec. Nu vreau ca mama ta să creadă că mă mut aici. Surîse brusc: Şi apoi nici nu mi-e somn. Cred c-o să mă mai învîrt un pic cu maşina. Vii şi tu cu mine?

Michael îşi dădu ochii peste cap:

– Ce, mă lasă mama?

Josh ridică din umeri şi porni motorul:

– Bine. Pe mîine.

Băgînd în marşarier, întoarse cu îndemînare camioneta, schimbă viteza în prima treaptă şi acceleră rîzînd cînd îl văzu pe Michael încercînd să se ferească de norul de praf pe care cauciucurile lui îl stîrniră. Dar cînd viră pe Calea Olinda, rîsul i se stinse şi neliniştea aceea stranie care îl copleşise toată seara îl năpădi din nou.

Numai că nu era vorba numai de nelinişte.

Mai era încă ceva – ce anume? – n-ar fi putut să precizeze.

Era ceva cu pieptul lui, simţea ceva foarte ciudat. Nu putea spune că-l durea, şi nici nu-l simţea inflamat ca atunci cînd era răcit.

Doar că se simţea... *ciudat*.

Odată intrat pe Calea Olinda, o luă la deal. Deşi noaptea era răcoroasă, lăsă fereastra deschisă de tot. În cele din urmă, cînd ajunse aproape de creastă, făcu stînga şi-ncepu să coboare pe serpentine înapoi spre Makawao. La un viraj, farurile luminară o siluetă cunoscută.

Jeff Kina, mătăhălos şi adus de spate, se plimba cu capul plecat pe marginea drumului. Josh încetini cînd ajunse în dreptul lui Jeff.

– Hei! Ce faci, omule?

Jeff tresări, îşi mijì ochii în întuneric, apoi recunoscu camioneta lui Josh.

– Nimic; mă plimb, spuse el. Nu prea pot să adorm şi... nu ştiu... dar mă simt într-un fel ciudat. Mi s-a părut că, dacă nu ies din casă, o să înnebunesc. Tăcu o clipă, apoi: Nu ştiu ce să zic. Mai ştii, o fi din cauza a ceea ce s-a întîmplat cu Kioki.

– Nimeni nu ştie ce s-a întîmplat cu Kioki, îi reaminti Josh. Ia zi, nu vrei să mergem să facem ceva?

Jeff ridică din umeri:

– În definitiv, de ce nu? se declară el de acord.

Deschizînd portiera din dreapta, urcă în cabină, după care Josh continuă drumul spre Makawao.

Nici unul, nici altul nu dădură atenţie automobilului tras pe dreapta la ieşirea din următorul viraj.

Şoferul însă îi observă şi, de îndată ce camioneta lui Josh trecu prin dreptul lui, porni în urmărirea lor. Conform ordinelor primite în urmă cu cîteva ore, continua supravegherea lui Jeff Kina.

Şoferul camionetei – indiferent cine-o fi fost el – era în răspunderea altcuiva.

Josh intră pe autostrada Haleakala fără să ştie că îl urmărea o maşină. În depărtare se vedeau flăcările roşietice de la un cîmp de trestie de zahăr incendiat. Fumul care se ridica spre înaltul cerului

întunecat îi readuse în minte imaginea vulcanului din Insula Mare. În acelaşi timp, de nerăbdare, începu să aibă palpitaţii.

– Ai fost vreodată în apropierea unui cîmp de trestie de zahăr incendiat? îl întrebă el pe Jeff.

Cînd celălalt băiat nu răspunse, Josh se uită spre el. Privirea lui Jeff – ca şi a lui Josh cu puţin timp în urmă – era aţintită asupra vîlvătăilor din depărtare.

– Jeff? întrebă el ridicînd glasul şi, în cele din urmă, Jeff se întoarse să se uite la el, cu toate că, preţ de o clipă, Josh avu impresia că prietenul lui, de fapt, nu-l vedea. Nu te simţi bine?

Jeff încuviinţă:

– Ai fost vreodată în apropierea unui cîmp de trestie de zahăr incendiat? îl întrebă el, cuvintele fiind exact aceleaşi pe care i le adresase şi Josh mai-nainte.

Hotărîndu-se să nu-l mai întrebe de ce se poartă atît de straniu, Josh îi propuse:

– Vrei să mergem să-l vedem?

Jeff încuviinţă din nou, dar nu spuse nimic, îndreptîndu-şi doar privirea în depărtare, către cîmpul de trestie de zahăr, unde focul se întindea cu repeziciune. Josh călcă pedala de acceleraţie şi camioneta îşi mări viteza în timp ce străbătea autostrada aproape pustie.

Şoferul observă camioneta ţîşnind, apoi apăsă unul din cele două butoane de memorie de pe telefonul lui celular. Aşteptă cu nerăbdare să i se răspundă.

– S-ar putea să mă fi văzut tipu', spuse el. Oricum, ceva tocmai l-a speriat şi băiatul cu care e a şi tulit-o ca un iepuroi cu o petardă-n fund. Avem pe cineva în Kahului?

– Eşti acoperit, replică vocea din celular. Descrie-mi numai maşina.

– E o camionetă antică, ruginită rău de tot, buşită rău de tot. În cabină sînt doi puştani.

– Are placă de înmatriculare?

– Nu m-am putut apropia destul.

Terminînd convorbirea, bărbatul apăsă pedala acceleraţiei pentru a mări viteza doar atît cît să nu scape din vedere luminile de poziţie ale camionetei care gonea.

Josh vîră brusc, intrînd pe un drumeag îngust ce traversa cîmpul pentru a se îndrepta spre punctul în care pălălaia continua să să se mărească.

– Iisuse, şopti Jeff în scaunul de lîngă el. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

– De un milion de ori, replică Josh.

Dar exact în clipa cînd rostea cuvintele, ştia că în seara aceea avea să fie diferit.

Făcuse pînă atunci întotdeauna tot posibilul să evite cîmpurile de trestie incendiate închizînd bine ferestrele ca să nu intre fumul şi funinginea, ba chiar închizînd şi gurile de ventilaţie ca să evite intrarea în cabină a aerului viciat.

Odată, cînd se întorcea din Pukalani – în urmă cu numai cîteva luni – trebuise să şofeze prin apropierea unei culturi de trestie incendiată. Preţ de un minut se gîndise să se întoarcă şi să ocolească, deşi asta ar fi însemnat o abatere de vreo treizeci de kilometri. Şi cam pe la jumătatea lanului incendiat începuse să regrete că n-o făcuse. Simţise căldura ce-i dogorea faţa de parcă era gata să i-o jupoaie, iar urletul flăcărilor îl speriase aproape la fel de mult ca şi trosnetul jăraticului.

În noapea asta însă, infernul de foc al cîmpiei îl fascina aproape mai mult decît imaginile craterelor în erupţie de pe Insula Mare.

Apăsă pedala de acceleraţie şi camioneta ţîşni.

– Iuhuhuuuuu! strigă Jeff Kina în scaunul de lîngă el. Haida-haida!

Camioneta gonea, iar praful drumului, amestecat cu cenuşa neagră ce venea de sus intra în vîrtejuri prin ferestrele deschise. Aerul era plin de fum, iar Jeff, chiuind încă lîngă el, îl trăgea adînc în plămîni.

Josh conduse mai departe. Autovehiculul pătrunse în trombă chiar în zona incendiată. Cîmpurile din ambele părţi ale drumului ardeau, cu tulpinile de trestie carbonizate şi frunzele fumegînde iradiind un roşu-aprins. Josh opri camioneta pe dreapta şi contemplă amuţit de uimire infernul din jurul lui.

Acea senzaţie stranie, de strînsoare, pe care-o simţise accentuîndu-se toată seara – dispăruse subit.

Jeff Kina privea extaziat vîrtejul de foc ce mistuia cîmpurile din jur. Pretutindeni unde întorcea ochii erau flăcări şi, în timp ce trăgea adînc în plămîni amestecul de aer cu fum, simţi un val de plăcere revărsîndu-se asupra lui şi stîrnindu-i la maximum fiecare nerv din corp şi aţîţîndu-i toate simţurile. Pielea lui tremura de plăcere sub dogoarea flăcărilor şi putea simţi în gură gustul dulceag de trestie de zahăr. Flăcările dansau în jurul lui şi, în timp ce fumul se ridica deasupra cîmpului carbonizat, i se năzări că vede nişte siluete ciudate, fantomatice, dansînd deasupra infernului. Era ca şi cum ar fi fost drogat şi o copleşitoare stare de euforie puse stăpînire pe el, alungînd acea nelinişte neobişnuită care-l mînase afară din casă cu numai un ceas în urmă. Apoi, pe cînd vîlvătaia feroce se răsucea tot mai sus, dogorind tot mai tare, mai desluşi încă un sunet – cîntecul şoptit şi seducător al unei sirene.

I se părea că sirena îi vorbea numai lui, îndemnîndu-l să părăsească maşina şi să se prindă în dansul flăcărilor pe cîmpie.

Pînă şi fumul însuşi îl chema. Jeff Kina deschise portiera camionetei şi coborî...

Vaierul sirenelor întrerupse visarea în care se cufundase Josh Malani, iar zgomotul portierei trîntite o risipi de tot.

– Ce faci? strigă el la Jeff care şedea lîngă maşină şi privea flăcările ca hipnotizat.

Întinzîndu-se peste scaunul din faţă, îl înşfăcă de mînă pe Jeff tocmai cînd sirena de avertizare suna tot mai tare şi girofarurile unei maşini de pompieri deveniră vizibile prin aerul încărcat de fum. Jeff încerca să scape din prinsoare, dar Josh strînse şi mai tare braţul prietenului său:

– Hristoase, Jeff! Urcă înapoi în cabină! Vin pompierii! Ce naiba te-a apucat?

Maşina galbenă frînă brusc chiar în faţa furgonetei şi, pe cînd un bărbat cobora din cabină, alţi doi săriră de pe platformă. Doi dintre ei îl înşfăcară pe Jeff de braţ şi începură să-l tîrască spre tulumba galbenă, iar al treilea îi strigă lui Josh:

– Băi, puştilor, aţi înnebunit? Scoateţi nenorocita aia de camionetă de aici pînă nu sare-n aer!

Reluîndu-şi poziţia în scaunul de la volan, Josh băgă în marşarier. Prin geamul deschis intră o bucată de tăciune care-i arse fruntea şi în fracţiunea de secundă în care pierdu controlul volanului, camioneta derapă violent către dreapta. Imediat Josh încercă să controleze volanul, apoi îl lăsă să se răsucească liber. Camioneta se roti pînă cînd partea din spate părăsi carosabilul şi aluneca spre cîmpul în flăcări, însă chiar înainte ca aceasta să se oprească, Josh şi schimbase direcţia de mers, apăsînd cu toată puterea pedala de acceleraţie. Roţile din spate patinară, apoi făcură priză şi Josh demară în trombă, neîncetinind pînă nu ajunse la autostradă.

Jeff!

Unde era Jeff?

Ar fi trebuit să se întoarcă şi să-l caute?

Văzu în faţa lui o pereche de faruri care se aprindeau şi pentru prima dată Josh realiză că pe partea cealaltă a drumului era parcată o maşină. Apoi, după ce motorul maşinii se puse în funcţiune o apucă pe drumul de pe care tocmai ieşise Josh, mai văzu un vehicul îndreptîndu-se spre el, de astă dată dinspre Kahului.

Pe capotă fulgerau girofaruri albastre.

Poliţaii!

Rahat! Şi-acum ce-ar fi trebuit să facă el?

Ce-ar fi *putut* el să facă?

Privind pentru ultima oară în lungul drumului şi nevăzînd nici urmă de Jeff Kina, nici de vehiculul spre care-l trăseseră cei doi bărbaţi, nici de maşina care fusese parcată pe cealaltă parte a autostrăzii, Josh se hotărî.

Jeff avea să fie bine. Bărbaţii trebuie să fi fost pompieri. Aveau să-l scoată pe Jeff de acolo. Dar acum era momentul ca şi *el* să se cărăbănească de *aici*. Băgînd în viteză, porni pe autostradă. Cîteva secunde mai tîrziu, depăşi automobilul cu girofaruri, neobservînd că aceasta, de fapt, nu era o maşină de poliţie.

Cum trecu de ea, se uită în oglinda retrovizoare, fiind convins că poliţaii aveau să întoarcă şi să se ia după el. Însă maşina lor ieşi de pe autostradă şi intră în cîmpul de trestie de zahăr incendiat.

CAPITOLUL XV

Katharine se trezi deodată din somn şi, alertată de instinctul ei matern, ştiu fără îndoială care era motivul.

La urma urmei, de cîte ori nu fusese ea smulsă din somn exact în acelaşi fel, acum adormită buştean şi peste o clipă cît se poate de trează!

Dar cine le mai ştia numărul?

Rămase întinsă în întuneric, rugîndu-se să se fi înşelat, rugîndu-se numai să nu se întîmple iarăşi. Şi ascultînd.

Pe urmă îl auzi – era zgomotul care-o trezise din somn.

Venea din camera lui Michael şi era acel zgomot cumplit de respiraţie chinuită al cuiva care nu poate să-şi umple plămînii cu aer.

Ridicîndu-se din pat şi înşfăcînd un capot subţire de pe un scaun dintr-un colţ, dădu fuga în camera fiului ei.

Era numai o lumină argintie în jurul lui şi el ştiu că din nou se află în apă.

Mai ştia şi că era noapte.

Şi că era singur.

Simţi cum îl cuprinde frica: regula era ca niciodată să nu te scufunzi de unul singur.

Se răsuci prin apă încercînd să se orienteze.

Unde era fundul? Se uită în jos, încercînd să desluşească ceva, însă argintiul acela strălucitor părea să fie nesfîrşit. Nu era nici un peşte, nici o masă de coral, nici un fund nisipos vălurit de curenţi.

Se răsuci, ca să privească în sus.

Nimic! Singurul lucru pe care-l putea percepe era aceeaşi întindere argintie, ce îl înconjura.

Simţi cum inima începe să-i bată mai iute; şi o putea chiar auzi în liniştea adîncului.

Cît de adînc?

Dar la ce adîncime se afla? Nu avea echipament de scafandru – nici măcar costumul impermeabil.

De spaimă, simţea cum îi ţiuie urechile şi realiză nu numai că prietenii lui nu erau cu el, dar că nici măcar nu se afla în spaţiul adăpostit şi sigur al lagunei de la capătul revărsării de lavă.

Era singur în imensitatea oceanului.

Şi totuşi, nu era singur.

Mai era ceva în apropiere – o anumită prezenţă.

Putea s-o simtă undeva, dincolo de raza lui vizuală.

Panica îl prinse ca nişte tentacule ce se încolăcesc în jurul prăzii.

Se răsuci prin apă căutînd acea prezenţă nevăzută, zărind doar o frîntură din ea: o alcătuire fantomatică şi palidă ce îl privea fix.

Tentaculele se strîngeau şi mai tare în jurul lui.

Simţi din nou prezenţa, mai aproape de astă dată, şi se zvîrcoli.

Din nou apucă s-o zărească doar cu o clipă înainte de a dispărea.

După care văzu o alta şi o alta: arătări fantomatice, aproape fără formă sau contur, dar care se apropiau prin apă tot mai mult de el.

Trebuia neapărat să scape de ele.

Începu să înoate, dar apa părea a se fi transformat în mocirlă în care abia dacă mai izbutea să-şi mişte braţele şi picioarele. Apoi simţi pe picior ceva lipicios, simţi atingerea uneia dintre acele fiinţe şi încercă să se ferească.

Erau peste tot în preajma lui, înconjurîndu-l, încolăcindu-i-se pe corp atît de strîns, încît nu mai putea să se mişte şi nici să respire.

Aer!

Nu mai avea aer!

Îşi dublă eforturile de a lupta împotriva arătărilor, dar acestea erau încolăcite în jurul pieptului, strîngîndu-l din ce în ce mai tare, pînă cînd ştiu că nu mai avea nici un fel de importanţă dacă în butelii mai avea aer, fiindcă nu mai avea puterea de a respira.

Avea să moară singur, înecat în ocean!

Mai zvîcni o singură dată, de astă dată suficient de energic, încît să se smulgă din lumea de coşmar în a cărei capcană fusese prins.

Trezindu-se, căzu din pat şi zăcu aşa pe podea cîteva clipe, încercînd să-şi regleze respiraţia, luptîndu-se cu arătările care-l înlănţuiau.

Cearşaful!

Îl smulse de pe el izbutind în cele din urmă să se elibereze şi să-l azvîrle într-o parte, dar tot nu putu respira normal.

Era ca şi cum coşmarul ar fi continuat, deşi era conştient că se trezise.

Brusc întunericul din cameră fu alungat de o lumină orbitoare şi în albul acela neaşteptat zări aplecîndu-se deasupra lui una dintre acele apariţii din ocean, aproape invizibile în lumina strălucitoare din jur.

Cu un lung, agonizant suspin, Michael reuşi în cele din urmă să tragă aer în plămîni.

Deschizînd fereastra de cum se ridică de pe podea, dispăru în noapte.

– Michael! strigă Katharine în clipa cînd fiul ei sărea pe fereastră. Michael, nu! Lasă-mă să te ajut!

Nu ştia dac-o auzise, iar, dacă o auzise, nu reacţionase în nici un fel. O clipă mai tîrziu, cînd Katharine ajunse lîngă fereastră, băiatul fusese deja înghiţit de întuneric, ca şi cum ar fi dispărut definitiv de pe faţa pămîntului.

Strîngîndu-şi capotul în jurul corpului, Katharine găsi o lanternă şi merse pe verandă, aprinse becul la intrare, dar îl stinse imediat cînd îşi dădu seama că nu lumina decît în faţa casei. În timp ce privirea ei se acomoda cu întunericul, aprinse lanterna şi-i deplasă fasciculul prin poieniţa în mijlocul căreia se afla casa.

Nimic!

Nimic, în afara crîngului umbros de eucalipţi, bătrînii copaci înconjurînd-o ca nişte giganţi dintr-un basm. Cînd raza lanternei trecea peste trunchiurile lor contorsionate, acestea păreau a prinde viaţă mişcîndu-se în întuneric, cu ramurile întinzîndu-se către ea.

„Nu!" îşi spuse ea. „Nu sînt decît nişte copaci."

– Michael! strigă ea din nou. Michael, vino înapoi!

Din nou nu-i răspunse nimeni, dar ea era aproape sigură că el încă o mai putea auzi. Dacă el alerga prin crîngul de eucalipţi, atunci de ce nu-l auzea?

Dar sigur că nu putea, tălpile lui goale nu scoteau aproape nici un sunet pe covorul gros de frunze ce acoperea pămîntul îmbibat de apa numeroaselor ploi, încît abia dacă trosnea înfundat sub tălpile de piele ale pantofilor.

Ea înconjură casa, apoi se duse pînă la liziera crîngului şi dădu iar înconjur zonei, folosind lumina lanternei pentru a putea pătrunde pe cît putea de adînc printre copacii deşi.

În cele din urmă, se întoarse în casă, însă rămase pe verandă, încercînd să decidă ce avea de făcut.

Să-l caute prin pădure?

Să se ducă singură în crîngul de eucalipţi şi în pădurea tropicală de dincolo însemna să rişte să se rătăcească.

Să sune la poliţie?

Ca să le spună... ce? Că fiul ei cel astmatic îşi luase zborul în miez de noapte? Cînd ar fi auzit ce vîrstă are, aveau, probabil, să-i spună să revină cu un telefon dimineaţă.

Dar ce-l apucase pe Michael să fugă aşa de ea?

Evident, avusese din nou un coşmar, iar acesta trebuie să fi fost cu mult mai înfricoşător decît primul. Cu toate că abia dacă-l zărise cu un moment înainte de a fugi pe fereastra deschisă, apucase să distingă teroarea întipărită pe chipul lui.

Ochii îi erau dilataţi, iar gura îi era strîmbată într-un rictus de groază, ca şi cum s-ar fi uitat la faţa hidoasă a unui demon care-l ataca.

Dar nu fusese decît ea, îmbrăcată în capot alb, întinzînd braţele spre el.

Apoi el dispăruse azvîrlindu-se pe fereastră cu capul înainte, rostogolindu-se o singură dată pe verandă înainte de a sări în picioare şi a o rupe la fugă prin poieniţă pentru a se topi în întunericul nopţii chiar mai înainte de a intra în pădure.

Dacă, într-adevăr, spre pădure se îndrepta.

Îmbrăcat doar în chiloţi.

Pentru întîia oară resimţi într-un mod neplăcut faptul că închiriase o casă izolată. De ce o luase, oare? Pe insulă erau şi locuinţe cu stîlpi de iluminat public unde ea l-ar fi putut vedea fugind, ştiind cel puţin direcţia în care a apucat-o.

Unde, de asemenea, erau vecini care-ar fi putut eventual să-l vadă şi să se îngrijoreze văzînd un băiat doar în slip alergînd în noapte.

Aici însă nu era decît întunericul în care el s-ar fi putut ascunde uşor şi doar cîteva case risipite, după care s-ar fi putut pitula, dacă n-ar fi vrut să fie văzut.

Poate c-ar trebui doar să mai aştepte.

Poate că atunci cînd teroarea visului îl va fi eliberat din ghearele sale, el avea să vină din nou acasă.

Cînd Katharine se întoarse spre casă, băgă de seamă că ochii o usturau. Apoi, cînd şi-i frecă cu pumnii, mai observă ceva.

Nu mai bătea vîntul, iar foşnetul frunzelor de eucalipt încetase. În afara unui ţîrîit slab de insecte, noaptea era tăcută.

Iar aerul devenise foarte greu, încărcat cu praful şi emanaţiile provenite de la erupţia de pe Insula Mare.

Dacă asta era cauza usturimii ei de ochi, îşi imagina ce efect trebuie să fi avut asupra lui Michael! Oare asta să se fi întîmplat? Oare se trezise sufocîndu-se din cauza poluării pe care pînă-n urmă cu un moment nici măcar ea n-o simţise?

Intră pe uşile de sticlă, închizîndu-le în urma ei, apoi merse prin casă şi aprinse toate becurile şi dinăuntru, şi din afară, transformînd mica reşedinţă într-un far în noapte.

Dacă Michael încerca să vină acasă, cel puţin avea s-o vadă de la distanţă.

După care se aşeză să-l aştepte, întrebîndu-se cît de mult ar mai fi putut rămîne singură în casă, făcîndu-şi griji, şi la cine să apeleze în momentul cînd n-avea să fie în stare să mai suporte.

Dar bineînţeles că ştia de pe acum la cine să apeleze.

Rob Silver.

Iar el va veni şi-o va ajuta şi pe ea, şi pe Michael.

Cu condiţia, firește, să-l găsească pe Michael.

CAPITOL XVI

Michael se mişca iute printre umbrele aruncate de desişul crîngurilor de copaci ce străjuiau drumul. Pierduse noţiunea timpului – nu avea nici o idee cît trecuse de cînd fugise de-acasă, nici ce oră era.

Abia dacă-şi mai putea aminti cum sărise pe fereastră, cum încălecase balustrada verandei şi cum traversase în fugă luminişul pentru a se îndrepta glonţ către crîngul întunecat de eucalipţi, într-atît de tare fusese încătuşat de teroarea visului. Singura lui dorinţă fusese aceea de a scăpa de lumină şi de apariţia ce i se năzărise în ea. Însă chiar şi după ce evadase la adăpostul protector al întunericului, continuă să fugă, strecurîndu-se printre copaci pînă cînd traversă pădurea şi ajunse la o pajişte. Îşi dădu drumul să cadă respirînd greu.

Să scape!

Trebuia să scape!

Dar unde? Exact în momentul în care-şi punea întrebarea, îi veni în cap şi răspunsul; cu ochii minţii văzu crăpătura din rîpă, de deasupra locului unde mama lui dezgropase straniul schelet.

Acolo trebuia să se ducă.

Dar cum avea să-l găsească?

Pe măsură ce spaima care pusese stăpînire pe el în vis începu să-l părăsească, îşi aminti ce-i spusese Josh în acea după-amiază. Undeva, la deal, era o cărare.

Încă mai mergea pe şoseaua şerpuită, dar de multe ori se căţăra de-a dreptul pe panta abruptă unde serpentinele erau atît de strînse,

încît i-ar fi luat mult mai mult timp să le parcurgă pe asfalt. Depăşise vreo cinci-şase drumuri de acces şi chiar ceea ce părea a fi o cărare, dar o voce interioară îl îndemna să continue să meargă tot în sus. Cîţiva metri mai încolo totuşi se opri brusc.

O clipă nu pricepu nici el prea bine motivul pentru care se oprise, dar în următoarea, se dumiri: cam acolo trebuia să se afle o potecă îngustă care să ducă spre domeniul lui Takeo Yoshihara – şi spre şantierul mamei lui. Dar cum putea să ştie? Dacă era cărarea greşită? Dacă îl ducea într-o altă direcţie?

În ciuda îndoielilor, o luă pe potecă, ceva în el asigurîndu-l că se află pe drumul cel bun. Douăzeci de minute mai tîrziu poteca dădu într-un drum accidentat. Fără şovăire, Michael o apucă la stînga.

Începu să meargă repede, siguranţa că se afla pe drumul cel bun consolidîndu-se cu fiecare pas făcut. Puţin mai departe ajunse la o poartă pe care o escaladă, apoi sări şi peste gardul pe care-l întîlni cîteva minute mai tîrziu. Parcă s-ar fi călăuzit după un far, deşi întunericul nopţii de-abia dacă era îmblînzit de luna acoperită de norii vălătuciţi de deasupra.

În momentul cînd intră în luminişul care adăpostea mesele de lucru şi corturile, dispărură şi ultimele reminiscenţe din groaza care-l înlănţuise în timpul coşmarului.

Se mişcă mai departe şi ajunse la arhaica vatră lîngă care zăcea scheletul. Michael îngenunche. Ochii lui se pironiră pe craniul descărnat şi, cînd o rază argintie de lună străpunse norii şi lumină găvanele goale ale ochilor fiinţei demult răposate, Michael simţi încă o dată cum îl cuprinde sentimentul acela straniu pe care îl simţise şi după-amiază, o combinaţie de familiaritate şi de frică.

Apoi raza de lună dispăru în spatele cortinei de nori, făcîndu-l să răsufle uşurat. Michael se ridică în picioare şi se duse la adăpostul protector al unei răsuflători de mult stinse.

În acea noapte fumarola era caldă – cu mult mai caldă decît aerul de afară – iar Michael simţi cum o ceaţă blîndă îl învăluie. Se afundă în acea bortă, întinzîndu-se pe roca acoperită de muşchi.

Curînd aluneca într-un somn fără vise.

Habar n-avea ce anume îl trezise; poate, un sunet, poate, un al şaselea simţ.

Nu avea cea mai mică idee cît dormise.

Dar în clipa cînd Michael se deşteptă, toate simţurile îi erau treze. Se ghemui şi rămase aşa, încordat şi perfect nemişcat, ascultînd.

Luna aproape asfinţise, iar norii deveniseră mai groşi. Chiar şi aşa el putea să distingă cu uşurinţă contururile arborilor din jurul lui şi să vadă silueta a unei manguste traversînd cărăruia îngustă, care-l adusese pînă la bîrlogul în care se ascundea.

Nu făcu nici o mişcare, fiindcă peste zumzetul insectelor şi uguitul slab al păsărilor adormite, un alt sunet ajungea pînă la el.

Voci.

Voci omeneşti, atît de şoptite, încît nu putea distinge cuvintele.

Dar acestea se apropiau.

Michael se ridică în picioare, cu toate simţurile la pîndă în faţa primejdiei iminente.

Îşi ciuli urechile şi-n cele din urmă izbuti să distingă o propoziţie:

– Cam la vreun sfert de milă înainte – acolo unde lucrează prietena doctorului Silver.

El!

Pe el îl căutau!

Instinctiv, Michael se ghemui mai adînc în adîncitura din peretele rîpei, dar o secundă mai tîrziu îşi dădu seama de capcană. Dacă ei ştiau unde se află, nu mai avea scăpare.

Ţîşnind în întuneric, se înfioră puţin de frig, dar nu se gîndi la asta, concentrîndu-se asupra unui singur lucru.

Să scape.

Se mişcă repede – cu mult mai repede decît la venire – părăsind cărarea la numai cîţiva metri de marginea rîpei şi croindu-şi drum prin hăţişul des al pădurii tropicale, pînă cînd ajunse la trecătoarea aflată la o sută de metri distanţă de luminişul unde erau mesele de lucru.

Se mai auzeau încă vocile, dar ascultîndu-le deveneau tot mai estompate şi îşi dădu seama că nu se mai apropiau de el, ci-l căutau acolo unde se aflase în urmă cu numai cîteva momente.

Profitînd de ocazie, se întoarse şi o zbughi, ţopăind pe drumul desfundat cu o uşurinţă care sfida întunericul.

Ajungînd la gard, îl escaladă după care, un minut mai tîrziu, sări şi poarta. Continuă să alerge, cu picioarele mişcîndu-i-se într-un ritm constant şi aproape total silenţios de-a lungul drumului. Ajunse la cărarea ce o lua spre dreapta, dar, în loc s-o apuce pe-acolo, continuă coborîşul direct, apoi o tăie de-a dreptul peste coasta muntelui, revenind la cărăruie cînd mai erau doar cîţiva metri de locul unde părăsise asfaltul...

Cînd?

Cît timp trecuse?

N-avea nici o idee.

Brusc se simţi epuizat. Muşchii picioarelor începură să-l usture, iar în genunchi şi în glezne simţea o durere de parc-ar fi alergat ore întregi. Gîfîia şi, cînd se opri să-şi tragă sufletul, asculta cu urechea ciulită.

Nu auzi nimic.

Încă o dată era singur în noapte.

Ieşind de pe aleea îngustă ce trecea printre eucalipţi, Michael o zări pe mama lui şezînd pe verandă îmbrăcată încă în halatul ei de baie alb şi subţire. În clipa în care-o văzu înţelese ce-i provocase panica mai devreme.

Ceea ce văzuse în camera lui nu fusese una dintre apariţiile din vis.

Fusese numai mama lui care aprindea lumina!

Idiot!

Cum de putuse fi atît de imbecil?

Trăgînd adînc aer în piept, se îndepărtă de crîngul de eucalipţi şi intră în cercul de lumină ce se răspîndea dinspre verandă pînă în luminiş.

Ochii lui Katharine se rotunjiră de uimire şi rămase cu gura căscată.

– Michael? Repetă: *Michael!* Tu eşti, nu? O secundă mai tîrziu coborîse de pe verandă: Michael, ce s-a întîmplat? Oh, Dumnezeule, am fost atît de speriată! Cînd ai sărit pe fereastră...

– Sînt bine, mami, îi spuse Michael. Ăă... nu ştiu ce... a fost ceva straniu de tot şi... Erau acum amîndoi în verandă, iar mama îl ţinea de braţ: Îmi pare sincer rău.

Katharine îl trase pe Michael în casă şi se uită neliniştită la chipul lui.

– Eşti sigur că te simţi bine? îl întrebă ea din nou. Am fost atît de îngrijorată! Horcăiai de parcă te-ai fi sufocat, iar felul în care-ai şters-o...

Michael se desprinse de lîngă ea:

– Chiar mă simt ca un dobitoc, spuse el aşezîndu-se pe canapea. Îşi ridică ochii spre ea: Iar tu chiar c-ai să fii supărată pe mine.

Katharine îşi dădu drumul în scaunul din faţa lui:

– Spune-mi numai ce s-a întîmplat.

El încercă să-i spună despre coşmar, dar cea mai mare parte din el îi dispăruse din minte. Totuşi încă proaspătă în memorie era vedenia ce i se năzărise cînd, de spaimă, se trezise în cele din urmă din somn:

– Erai tu, sfîrşi el. În halatul de baie. Eu eram între somn şi veghe, şi halatul ăla te făcea să arăţi ca una dintre creaturile care mă urmăreau în coşmar.

– Bine, dar e o nebunie! obiectă Katharine. Eu încercam numai să-ţi fiu de ajutor! Nu voiam decît să...

– N-are importanţă, mami, spuse Michael. Regret sincer că te-am speriat.

– Dar unde te-ai dus? întrebă Katharine.

Să-i spună? Cum ar putea s-o facă? El însuşi abia dacă înţelegea ce făcuse. Deodată i se păru aproape imposibil ca el nu numai să fi găsit cărarea despre care îi vorbise Josh, dar şi să urmeze un traseu *nemarcat* pînă la şantierul arheologic!

Dar ce era cu oamenii care fuseseră pe urmele lui? Dintr-o dată îşi dădu seama cine trebuie să fi fost aceştia şi cum de aflaseră că el se afla acolo.

Şantierul se afla pe proprietatea lui Takeo Yoshihara şi probabil că dispunea de un sistem de supraveghere în orice punct al ei.

Probabil că fuseseră cu ochii pe el din clipa cînd escaladase acea primă poartă. Şi dacă l-ar fi prins...

Iisuse! Probabil că mami şi-ar fi pierdut slujba!

Dar nu-l prinseseră – scăpase!

Se decise.

– De fapt n-am fost nicăieri, spuse el. Cînd, în sfîrşit, m-am trezit – vreau să zic cînd m-am trezit de-a binelea – eram afară, pe cîmp. Şovăi: Şi era cam ciudat să mă trezesc afară în miezul nopţii. Aşa că m-am aşezat să privesc puţin cerul şi cred c-am adormit. Oare-l credea? Michael n-ar fi putut spune: Cred că trebuie să fii foarte furioasă pe mine, nu-i aşa?

Katharine inspiră adînc, apoi dădu încet drumul aerului afară:

– Nu mai ştiu, recunoscu ea în cele din urmă. Eram atît de înspăimîntată de felul cum horcăiai şi cînd nu te-ai mai întors... Scutură din cap: Eşti sigur că acum te simţi bine?

– Mă simt bine, insistă Michael.

– Dacă zici că te simţi „bine", atunci de ce te chinuiai atît de tare să respiri? îl întrebă Katharine, teama fiindu-i încet-încet înlocuită de mînie cînd îşi amintea chinurile prin care trecuse. Şi ai tu idee de cîte ori am pus mîna pe telefon ca să anunţ poliţia? Michael îşi înăbuşi un geamăt: Dar n-am făcut-o, continuă Katharine. Îmi spuneam întruna că nu mai eşti un băieţel şi că trebuie să încetez să mă mai gîndesc că eşti bolnav. Îl privi în ochi: Aşa că n-am sunat. În schimb, am stat şi-am murit, şi-am înviat din grijă pentru tine.

– Îmi pare sincer rău, mami, începu din nou Michael. Nu ştiu ce să-ţi spun. Eu...

– Nu-mi spune nimic, îl întrerupse Katharine. Dar fără comentarii: mîine-dimineaţă mergem la doctor.

Prin fereastră apăru lumina unor faruri.

– N-ai zis că n-ai sunat pe nimeni? Michael se afla deja în picioare şi se îndrepta spre camera lui dintr-o dată jenat că era îmbrăcat doar în chiloţi.

– N-am chemat poliţia, îi spuse Katharine. Dar a trebuit să vorbesc cu cineva.

Portiera unui automobil se trînti şi o clipă mai tîrziu Rob Silver apăru la uşa din faţă.

– M-am răzgîndit, începu el. Cred că, într-adevăr, ar trebui să sunăm la poliţie. Dacă e plecat de...

– A venit, îi spuse Katharine. Doar acum cîteva minute s-a întors. Şi se pare că se simte bine. Dar mîine-dimineaţă am să-l duc să-l vadă un doctor.

Rob încuviinţă:

– Am să-l chem pe Stephen Jameson neapărat, spuse el. E cel mai bun doctor de pe insulă şi lucrează pentru Takeo Yoshihara.

CAPITOLUL XVII

– N-o să-ţi spună decît că sînt bine, iar tu ai să apari ca o mamă exagerată, bombăni Michael. De ce nu vrei să mă laşi direct la şcoală?

– În caz că n-ai observat, remarcă Katharine jignită, noi acum mergem exact în direcţia opusă. Cît priveşte exagerarea mea, aici va trebui să cădem de acord... asupra unui „dezacord". Avînd în vedere antecedentele tale medicale, eu cred că dificultăţile tale de respiraţie de aseară constituie un motiv perfect legitim pentru a mă îngrijora. Şi, întrucît doctorul Jameson a fost de acord cu mine, discuţia este închisă.

Cearta izbucnise încă de la micul dejun cînd Rob Silver, care-şi petrecuse restul nopţii pe canapeaua familiei Sundquist, îl sunase pe Stephen Jameson, pentru a-i trece apoi receptorul lui Katharine. Michael ascultase în tăcere cum ea stabilise întîlnirea şi se întreba dacă cineva de pe proprietatea lui Takeo Yoshihara, văzîndu-l noaptea trecută, ar fi în stare să-l recunoască în dimineaţa aceasta. La urma urmelor, *ceva* le spusese că el a fost acolo noaptea trecută şi adusese gardienii după el să-l caute.

Dar dacă aveau fotografii cu el?

Existau camere de luat vederi în stare să facă aşa ceva – camere ce puteau fotogafia lucruri la o lumină cu mult mai slabă decît fusese noaptea trecută.

Dar dacă dispuneau de fotografii, n-ar fi chemat ei oare poliţia?

Cu toate că-şi dădu toată silinţa s-o convingă şi ştia că acum chiar patina pe gheaţă subţire, Michael consideră că totuşi n-ar fi stricat să mai facă o ultimă încercare.

– E o staţie a autobuzului pentru şcoală chiar aici, spuse el arătînd spre un panou galben aflat la vreo sută de metri mai sus. Dacă mă laşi aici...

– N-am să te las aici şi-ncepe să mă plictisească insistenţa asta, i-o retează Katharine.

Văzînd panoul staţiei de autobuz rămînînd în urmă şi auzind fermitatea din glasul mamei, Michael renunţă şi întinse mîna pentru a da drumul la radio. Un crainic tocmai termina o ştire despre opinia primarului asupra situaţiei economice a insulei, iar Michael era pe punctul de a schimba postul, cînd glasul crainicului luă o notă mai gravă:

„Doi localnici au murit aseară în timpul incendierii programate a unei culturi de trestie de zahăr din Maui. Corpurile lor au fost recuperate în dimineaţa aceasta dintr-un cîmp aflat pe autostrada Haleakala. Numele lor nu vor fi date publicităţii decît după înştiinţarea familiilor. Într-un alt incident, un băiat din Makawao a fost declarat dispărut de mama sa. Jeff Kina a plecat de acasă aseară în jurul orei nouă, iar poliţia confirmă că el era unul dintre cei trei tineri chestionaţi în legătură cu moartea lui Kioki Santoya, al cărui cadavru a fost descoperit ieri-dimineaţă. Cu toate că deocamdată nu există nici o dovadă că ar fi o legătură între dispariţia tînărului Kina şi decesul lui Kioki Santoya, poliţia nu exclude încă posibilitatea ca între aceste două incidente să existe o legătură. Oricine l-a văzut pe Jeff Kina, descris ca un tînăr cu o înălţime de un metru nouăzeci şi cinci şi o sută zece kilograme, este rugat să contacteze de urgenţă Departamentul Şerifului din Maui...

Alte ştiri..."

Dar Michael nu mai asculta.

Ce se întîmpla? Jeff dispăruse? Se uită repede la mama lui. Oare ar fi fost bine să-i spună că el îi cunoştea şi pe Jeff, şi pe Kioki? Că amîndoi fuseseră cu ei alaltăseară?

În cazul acesta, ar fi trebuit să-i spună totul. Şi cînd ea va auzi că el nu numai că s-a dus să facă scufundări de noapte, dar că a mai şi intrat prin efracţie într-un magazin de articole subacvatice...

Nu! Josh ştiuse unde era cheia, aşa că nu intraseră prin *efracţie!*

Dar, în definitiv, poate că asta făcuseră.

Tocmai se frămînta dacă să-i spună sau nu mamei sale despre Kioki şi Jeff, cînd văzu poarta domeniului lui Takeo Yoshihara deschizîndu-se. Dar maică-sa n-apăsase pe nici un buton din parasolar şi nici din altă parte după cîte putuse el să vadă.

– Unde-i telecomanda? întrebă el, simţind deja un nod în stomac.

– Nu există, îi spuse Katharine. Automobilul are vreun dispozitiv pe care poarta îl simte.

– Glumeşti, spuse Michael respirînd adînc. Privirea lui căuta deja camerele despre care era de-acum sigur că ţineau sub supraveghere domeniul. Şi dispozitivul ăsta ştie şi cine eşti tu? Încercă să-şi menţină tonul vocii cît mai calm: Sau au camere de luat vederi?

Katharine se uită amuzată cu coada ochiului spre Michael:

– Nu prea cred că au nevoie de camere de luat vederi, spuse ea.

Şi totuşi în momentul cînd intrară în holul în care fusese ieri împreună cu Rob Silver, ochii ei – aproape fără să vrea – se uitară în acele unghere unde mai mult ca sigur ar fi trebuit să fie camerele.

Şi erau.

„Şi, mă rog, de ce să nu fie – se întrebă ea – dată fiind prezenţa colecţiei de artă ce-o adăpostea holul respectiv?" În spaţiul vast se aflau cinci-şase sculpturi, lîngă pereţi erau dulapuri pline cu vestigii arheologice nepreţuite, iar tabloul atîrnat deasupra biroului unde şedea ofiţerul de securitate privată putea fi chiar un Vlaminck. Ofiţerul de securitate – acelaşi care fusese de gardă ieri cînd ea şi Rob se duseseră în biroul lui Rob pentru a folosi computerul – se uită la ea şi-i zîmbi cînd o recunoscu.

– M'neaţa, doamnă doctor Sundquist. Doctorul Jameson se află deja în cabinetul său, îi spuse el şi arătă în direcţia opusă aripii unde se afla biroul lui Rob. A treia uşa pe dreapta.

O frumoasă euro-asiatică de vreo treizeci de ani şedea în spatele unui birou de dincolo de uşa indicată de ofiţerul de securitate.

– Sînt Jade Quinn, spuse ea ridicîndu-se şi întinzîndu-i mîna lui Katharine în momentul cînd ea şi Michael intrară în spaţioasa incintă. Asistenta lui Steve Jameson, secretara şi toate celelalte... Ea-i zîmbi lui Michael: Tu trebuie să fii Michael, dar, cu siguranţă, nu arăţi foarte bolnav.

– Vezi? îi spuse Michael lui Katharine. Ţi-am spus eu. Acum putem pleca? Dacă ne grăbim, n-am să pierd ora a doua.

– Hei, hei, uşurel! zise Katharine. Doctorul Jameson mai e?

– Momentan nu e în birou, este undeva, în clădire, răspunse asistenta zîmbind a scuză. Se ridică şi-i conduse la o uşă care dădea spre un birou interior. Faceţi-vă comozi, sînt sigură că doctorul Jameson va fi aici într-un minut sau două.

Katharine şi Michael intrară într-o încăpere care nu arăta deloc ca un cabinet obişnuit. Decorat ca un adevărat sanctuar, cei trei pereţi interiori erau lambrisaţi în lemn de *koa,* iar peretele dinspre exterior era format din uşi-ferestre ce dădeau spre o elegantă grădină Zen. Pietrişul era perfect greblat, iar pietrele, deşi la prima vedere păreau naturale, fuseseră, de fapt, sculptate subtil pentru a închipui forme abstracte care, în egală măsură, atrăgeau privirea şi-o încîntau. Tocmai cînd Katharine şi Michael erau gata să ia loc într-o confortabilă canapea de piele, uşa dinspre recepţie se deschise şi intră Stephen Jameson.

– Bună dimineaţa, doamna doctor Sundquist, spuse el, apucînd mîna lui Katharine şi strîngînd-o cu căldură. Sînt atît de bucuros să vă cunosc! Iertaţi-mă pentru întîrziere – tocmai am terminat ceva în laboratorul de la subsol... Iar tu trebuie să fii Michael, continuă el, dînd drumul mîinii lui Katharine pentru a i-o întinde lui Michael. Steve Jameson!

– Bună, spuse Michael, strîngînd scurt mîna doctorului. Îmi pare rău că mama a apelat la dumneavoastră...

– Eu zic să mă laşi pe mine să judec dacă a fost bine că a apelat la mine sau nu, în regulă? îl întrerupse Jameson. Făcu un semn din cap către o uşă dintr-un perete care în rest era capitonat peste tot cu rafturi de cărţi: Poţi să te duci dincolo să-ţi scoţi cămaşa să ne uităm un pic, bine?

După ce Michael plecă, el îi făcu semn lui Katharine să ia loc într-unul din cele două scaune din faţa biroului, dădu drumul în sertarul de sus al unui dulap unui obiect ce semăna cu o cartelă de plastic, după care luă loc în scaunul din faţa femeii:

– De ce nu-mi spui ce s-a întîmplat aseară?

Katharine istorisi povestea pe cît de succint crezu de cuviinţă, iar Jameson îşi notă cîte ceva din cînd în cînd. După care aşteptă în cabinet în timp ce doctorul se duse dincolo după Michael.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd doctorul Jameson sfîrşi consultaţia, se aşeză în scaunul de la birou şi aşteptă ca Michael, care îşi încheia încă nasturii de la cămaşă, să iasă din sala de consultaţii şi să ia loc în celălalt scaun, lîngă mama lui. Jameson îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse către Katharine:

– Ei bine, l-am examinat, l-am ascultat, l-am ciocănit şi i-am consultat practic fiecare centimetru de plămîn. Am pus-o pe Jade să-i facă nişte radiografii, pe care o să le termine de developat în cîteva minute. Probele de sînge şi de urină o să ia ceva mai mult, dar, sub rezerva unor surprize, eu, unul, nu văd nici un motiv de îngrijorare.

– Dar aseară...

– Aseară a avut un coşmar, iar visurile urîte pot produce unele dintre cele mai groaznice zgomote ce se pot auzi, o întrerupse Jameson.

Uşa cabinetului de consultaţii se deschise şi apăru Jade Quinn ţinînd în mîini o radiografie pe care-o aşeză deasupra unui geam mat luminat pe dedesubt şi încastrat într-unul dintre pereţi:

– Ce-aţi zice dacă ne-am uita puţin? sugeră el.

Pe cît îşi putea Katharine da seama, radiografia plămînilor lui Michael n-arăta cu nimic diferită de cea pe care-o făcuseră ultima oară la New York.

– Dacă ţinem seama de antecedentele sale astmatice, plămînii lui sînt într-o formă excelentă, îl auzi ea pe doctorul Jameson. Una peste alta, nu văd de ce n-aş spune că este într-o stare foarte bună.

Katharine simţi un val de uşurare.

– Acum mă pot duce la şcoală? întrebă Michael.

– Din punctul meu de vedere, sigur că da.

– Iar mami nu se poate opri să-şi facă griji în fiecare secundă din zi.

Jameson zîmbi:

– Eu sînt numai doctor, spuse el. Există unele lucruri pe care nici eu nu le pot opri.

Katharine se ridică:

– Cred că aseară am cam exagerat, spuse ea întinzîndu-i doctorului mîna. Totuşi nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru că l-aţi consultat.

Jameson îşi întinse mîinile într-un gest prietenesc:

– Sînt bucuros să pot fi de folos. Şi vă rog să apelaţi la mine oricînd.

Îi conduse pînă la uşa cabinetului, iar cînd se despărţiră înclină din cap în semn de rămas-bun, apoi se întoarse la birou şi ridică receptorul:

– Am terminat consultaţia băiatului, spuse el cînd interlocutorul îi răspunse. Se pare că şi el a fost oarecum expus proiectului.

– Cum de-a fost posibil aşa ceva? îl întrebă Takeo Yoshihara.

– Bineînţeles că nu ştiu, fiindcă securitatea nu ţine de resortul meu, replică Jameson. Şi totuşi se pare că a avut loc o contaminare.

Takeo Yoshihara rămase tăcut vreme îndelungată. Apoi adăugă:

– Deocamdată, nu luăm nici un fel de măsuri. Îl vom ţine sub observaţie cum îi ţinem şi pe ceilalţi. În momentul de faţă sîntem mult prea aproape de succes pentru a risca, spuse el. Dacă va fi necesar, o să ne debarasăm de el.

CAPITOLUL XVIII

– Tu eşti sigur că te simţi bine? exclamă îngrijorată Katharine pe cînd frîna ca să oprească Fordul Explorer în parcarea şcolii.

În ciuda asigurărilor doctorului, nu se putea convinge că respiraţia grea de aseară a fiului ei fusese provocată doar de un vis urît.

– Sînt bine, mami, insistă Michael pentru a patra oară de cînd plecaseră de pe proprietate.

Înşfăcîndu-şi geanta de şcoală de pe bancheta din spate, coborî din maşină şi trînti portiera. Apoi o deschise din nou şi spuse:

– Mami, să ştii că-mi pare rău pentru ce s-a întîmplat aseară. N-am vrut să te sperii şi n-are să se mai repete. Dar trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji din pricina mea în fiecare minuţel din zi. Să ştii că acum mă simt chiar bine.

Katharine oftă şi se întinse în scaunul şoferului. O durea tot corpul şi se simţea obosită, de parcă întreaga zi ar fi stat aplecată deasupra scheletului din rîpă şi ar fi trudit, cînd de fapt abia de acum încolo avea să se ocupe cu asta.

– O să încerc, se declară ea de acord.

Înainte ca ea să mai poată adăuga ceva, Michael îşi privi ceasul, îi făcu un semn cu mîna, apoi făcu stînga-mprejur şi-o luă către clădire. Ea-l privi pînă cînd dispăru în interior, încă neputînd să scape de sentimentul că, în ciuda asigurărilor pe care i le făcuse, îi mai ascundea ceva, ceva ce ţinea numai pentru el însuşi. Dar, cînd o clipă mai tîrziu părăsea parcarea, îşi spuse că poate problema nu era deloc Michael.

Ci ea.

Noaptea trecută nu reuşise să aţipească mai mult de o oră – poate două – şi deja se simţea frîntă de oboseală. Şi avea în faţă o zi întreagă de muncă la mutatul scheletului din rîpă, în siguranţă, în biroul lui Rob. Dar numai la gîndul de a-şi petrece restul zilei aplecată lîngă oase pentru a le putea scoate cu grijă din mormînt o epuiza şi mai mult. În cele din urmă, îşi scoase celularul din geantă şi-l sună pe Rob:

– Am să-ţi fac o propunere, spuse ea. Dacă poţi să te descurci fără mine cu transportul scheletului, în seara asta îţi pregătesc eu cina. Cred că sînt prea bătrînă ca să stau trează noaptea-ntreagă şi a doua zi să muncesc pe şantier toată ziua.

– Nici o problemă, replică el. Du-te acasă! Pînă după-masă l-am şi mutat înăuntru. Pe curînd.

Punîndu-şi la loc celularul în geantă, Katharine ieşi din parcare, amintindu-şi pe drumul spre casă că singurele lucruri din frigider erau vreo doi litri de lapte, cîteva ouă şi o sticlă de Coca-Cola. Trăgînd adînc aer în piept, mai merse încă vreun kilometru şi se îndreptă spre piaţa din Kula fără să ştie sigur ce prefera Rob, pui sau cotlet de porc.

Auzindu-se strigată pe nume, o jumătate de ceas mai tîrziu, pe cînd împingea căruciorul pe cel din urmă culoar al băcăniei, Katharine îşi ridică ochii surprinsă. Bărbatul care-i zîmbea i se părea cunoscut, dar pentru o clipă nu ştia de unde să-l ia.

– Phil Howell, spuse el, citindu-i confuzia. Astronomu'? Prietenu' lu' Rob Silver?

– Ah, da, sigur că da, îl asigură Katharine, reuşind, în sfîrşit, să-şi aducă aminte cum s-au cunoscut. Scuză-mă, ăăă, mă tem c-am stat trează toată noaptea. De fapt, tocmai mă îndreptam spre casă ca să dorm toată ziua.

– Norocoaso, oftă Howell. Toată noaptea am petrecut-o sus, în creierii munţilor, iar acum mai am încă vreo cinci ore de lucru la supercomputerul din Kihei.

Katharine ciuli urechea:

– Kihei?! Nu cumva se află pe ţărm, pe partea cealaltă a insulei? Credeam că supercomputerul se află sus, pe munte.

– Aş fi vrut eu, oftă Howell. Dar băieţii noştri nu utilizează decît o infimă parte din capacitate. Cea mai mare parte este utilizată de toată lumea. Elevi de şcoală, afacerişti, cine vrei şi cine nu vrei. E o maşină uluitoare – cu ea poţi să faci orice dacă ştii cum.

Katharine tăcu, imaginea pe care-o văzuse pe monitorul din biroul lui Rob revenindu-i dintr-o dată în minte: craniul şi acel straniu filmuleţ de care fusese legat, care dispăruseră în mod misterios de pe ecran, pentru ca nici utilizatorul experimentat care era Rob să nu mai poată găsi fişierele.

– Cît de bine ştii să lucrezi la computerul acela?

– De fapt, mult mai bine decît mi-aş dori, spuse posomorît Phil Howell. În ultimele zile, îmi petrec mai multe ore la computerul ăla decît la telescoapele mele. Ce-ţi trebuie?

Katharine îi spuse despre fişierul care dispăruse ieri.

– Crezi că există vreun mijloc de a afla de unde-a venit? întrebă ea.

Howell reflectă o clipă:

– Nu sînt sigur, murmură el gînditor. Însă, practic, tot ce umblă pe *net* se stochează într-un *cache* sau altul. Dacă putem să dăm de înregistrarea potrivită din memoria-*cache*...

Pe loc istovirea pe care-o resimţise Katharine cu numai o clipă în urmă se evaporă. Dacă Phil Howell ar fi putut să-i găsească iar fişierul – sau numai locaţia – ar mai fi avut cel puţin o şansă de a-şi face o idee despre ce-ar fi putut să fie craniul descoperit în rîpă.

– Dacă n-o facem în dimineaţa asta, presupun că practic n-o să mai fie nici o şansă de a-l descoperi, îi spuse Howell. Toate *cache*-urile sînt setate să se golească după trecerea unei anumite perioade de timp, care am eu presimţirea că nu e mai mare de douăzeci şi patru de ore. Dar ar putea fi şi mult mai scurtă.

– Atunci să mergem, spuse Katharine.

Renunţînd la restul cumpărăturilor, se îndreptă spre casa de marcaj. Chiar dacă nu va fi o cină prea grozavă, Rob şi Michael nu vor avea ce face.

Pe Josh Malani îl durea tot corpul.

Încercînd instinctiv să scape de durere, el îşi duse genunchii la piept, dar asta nu făcu decît să-i sporească şi mai mult durerile.

Apoi, cînd se deşteptă de-a binelea şi simţi dogoarea soarelui pe obraji, ştiu de unde erau durerile.

Nu se afla în pat. Nu se afla nici măcar acasă.

Era în bena din spate a camionetei care se afla în parcarea plajei Makena.

Încet, ca şi cum ar fi răsfoit printr-un teanc de fotografii, îi reveneau în minte amintirile de aseară.

Cît de ciudat se simţise după ce plecase de acasă de la Mike Sundquist.

Cum îl pescuise pe Jeff cu care o tăiase în noapte.

Cîmpul de trestie de zahăr incendiat, scuipînd în aer foc şi fum.

Imaginile se succedau mai rapid: frînturi de Jeff coborînd din camionetă.

Un alt camion îndreptîndu-se spre ei.

Cum şi-a pierdut el cumpătul şi-a luat-o din loc. Dar dacă poliţaii ar fi pus laba pe el...

Numai că nu puseseră. Aseară nu se mai încumetase să se ducă acasă de teamă ca nu cumva cineva din maşina cu girofaruri care trecuse pe lîngă el pe autostradă să-şi fi notat numărul lui de înmatriculare. Dacă gaborii veneau acasă după el şi taică-său era beat, lucrurile aveau să se înrăutăţească şi mai mult. Aşa că venise aici, la Makena, parcase sub copaci şi-ntr-un tîrziu adormise pe suprafaţa tare, metalică a benei camionetei.

Se ridică. Soarele era deja deasupra muntelui, aşa că era prea tîrziu pentru a se mai duce la şcoală. Poate că era mai bine dacă chiulea toată ziua şi rămînea acolo, pe plajă, să piardă vremea.

Dar ce era cu Jeff? Îşi aminti felul nebunesc în care se comportase Jeff – coborîse din cabină de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă direct spre cîmpia de foc.

Dar dacă murise? Dacă se asfixiase sau încercase să scape de echipajul de pompieri şi alergase în cîmpul de trestie de zahăr?

Josh se cutremură închipuindu-şi-l pe Jeff alergînd printr-un cîmp cuprins de flăcări. Dacă s-a împiedicat... Josh închise ochii pentru a se feri de imaginea ce-i venise în minte. De ce naiba a fugit? Dacă i s-a întîmplat ceva lui Jeff...

„Dar nu i se întîmplase nimic lui Jeff", îşi spuse el. „Jeff era bine. Cu siguranţă, Jeff nu păţise nimic."

Ştia că încerca să se îmbete singur cu apă rece. De unde naiba putea el să ştie dacă Jeff era bine? Doar nu rămăsese în urmă să se convingă! Ce s-ar fi întîmplat dacă Mike Sundquist ar fi înotat pur şi simplu mai departe în ziua cînd el se înţepenise în recif, în loc să încerce să-l ajute?

Acum el, Josh, ar fi fost mort.

Simţind cum, de ruşine, un val de căldură îi străbate corpul, Josh Malani se dădu jos din benă, trecu în cabină, porni motorul şi se îndreptă spre casă. Poate, dacă nimeni dintr-ai lui nu mai era acolo, avea să-şi facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Apoi, chiar dacă nu va ajunge decît la amiază, se va duce la şcoală, să-l găsească pe Jeff şi să-i ceară iertare.

Dacă Jeff mai avea chef să-i vorbească.

O oră mai tîrziu, încetinea în apropierea casei dărăpănate în care el şi părinţii lui se mutaseră în urmă cu şase luni, după ce tatăl său îşi pierduse ultima slujbă. Dînd cu ochii pe alee de Dodge-ul mîncat de rugină al tatălui său – şi pe taică-său răsturnat pe canapeaua din sufragerie uitîndu-se la televizor – el apăsă acceleraţia şi trecu mai departe. Avea să facă duşul la şcoală şi să-şi pună pe el hainele pe care le purta de ieri. Mai bine aşa decît să-l audă pe taică-său zbierînd la el; dacă bătrînu' era cherchelit, era posibil să se ia de el.

Continuînd să accelereze în timp ce lua curba la capătul străzii şi preocupat numai ca taică-său să nu-şi dea seama că trecuse pe-acolo, Josh nu observă automobilul de culoare maro care părăsi parcarea aflată la o distanţă de trei case de a lui şi care-l urmări tot drumul spre şcoală.

În liniştea clădirii cu geamuri întunecate din Kihei, cele peste şase sute de noduri de reţea din cîte era compus unul din cele două computere considerate a fi cele mai puternice din lume erau ocupate serios. Şi totuşi, cînd Katharine Sundquist privi lung prin fereastra uriaşă care oferea oricui s-ar fi aflat în holul clădirii imaginea reală şi lipsită de secrete a enormei maşini, nimic nu trăda furibunda activitate electronică ce se desfăşura în circuitele ei.

Ea văzu o bobină cu bandă magnetică rotindu-se din timp în timp şi vreo cîteva luminiţe clipind cînd şi cînd.

Maşina lucra într-o stranie şi înfiorătoare singurătate supraveghindu-se ea însăşi, remediindu-şi cele mai multe dintre defecţiuni cu mult înainte ca oamenii care se ocupau cu întreţinerea ei să apuce să-şi dea seama că ceva nu mersese cum trebuie.

Dedesubtul podelei false din incinta maşinii, perfect ventilate, o junglă de fire conecta între ele nodurile reţelei de computere din care era formată. La rîndul lor, toate procesoarele şi firele din interior erau conectate la cablurile ce ieşeau din clădire şi erau legate la cablul cu fibre optice, aflat sub Pacific, „aorta" care îi furniza maşinii fluidul ei vital.

Informaţiile.

Miliarde şi miliarde de biţi de informaţii, aproape o infinitate de informaţii, care curgeau prin sistemele computerului; miliarde şi miliarde de conexiuni în fiecare secundă, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă. Deşi Katharine avea o vagă idee despre cum funcţiona, mintea ei nu putea înţelege complexitatea acestei maşini mai mult decît putea să înţeleagă conceptul de infinit.

Prea multe se întîmplau într-un timp prea scurt şi fără nici un efort vizibil.

Nu semăna deloc cu arheologia!

Întorcîndu-se de la fereastră, traversă holul şi trecu prin uşile ce dădeau spre camerele terminalelor, unde zeci de monitoare şi de tastaturi erau repartizate în separeuri amenajate pe şirurile de mese din încăpere.

Cele mai multe dintre monitoare erau în stare de repaus; numai cîteva persoane lucrau linişte în faţa tastaturilor.

În al şaselea separeu din al patrulea şir de mese, Katharine îl găsi pe Phil Howell care arăta de parcă nu se clintise deloc în cele cîteva minute în care ea-şi îşi pusese în mişcare un pic muşchii care-o dureau. Epuizarea care se risipise atît de repede la gîndul că ar fi existat o şansă de a găsi fişierul pierdut revenise imediat cînd Phil începuse să configureze un program de căutare care avea să studieze toate memoriile-*cache* temporare din giganticul computer, încercînd

să dea de urma tuturor fişierelor de imagine care trecuseră prin computer ieri după-amiază.

– Poate între ora două şi trei, îi spusese Katharine cînd el o-ntrebase cînd anume văzuseră acel fişier. Poate un pic mai devreme – poate un pic mai tîrziu.

Prima listă pe care o generă computerul părea a fi o derulare aproape infinită. Chiar dacă fişierele pe care le căutau se aflau acolo, gîndi ea, găsirea lor avea să semene cu căutarea unui ac în o mie de care cu fîn.

În vreme ce Phil restrîngea căutarea, Katharine îşi simţi şi energia, şi entuziasmul sleite.

Apoi, cînd se aplecă puţin mai mult de ecran, se auzi sunînd un *bip* electronic şi se deschise o fereastră.

Simţi cum o cuprinde un val de adrenalină.

– Asta e? făcu ea.

– E ceva, îi spuse Phil. Dar e al meu, nu ce cauţi tu. Cu un clic pe mouse el mări fereastra pentru a umple tot ecranul. Erau nişte cercetări ale mele, spuse el. O mulţime de oameni au recepţionat semnale radio stranii provenite de undeva din apropierea unei *nove* pe care o ţin sub observaţie. Sînt numai nişte fragmente, dar sînt foarte ciudate. Aşa că am pus computerul să mai caute şi alte semnale care s-ar putea potrivi, dar despre care eu n-am auzit. Zîmbi văzînd expresia perplexă de pe chipul lui Katharine. E ca şi cum ai vîna partitura unei întregi simfonii cînd nu dispui decît de cîteva note disparate. Sincer îţi spun, n-am crezut c-o să obţin vreun rezultat. Îşi îndreptă din nou atenţia spre ecranul computerului care afişa acum o altă fereastră:

Raport căutare date:
Nume proiect: Star Bright
Cerut de: Phil Howell
Început căutare: 17.46.24
Terminat căutare: 22.06.58
Început analiză: 22.06.58
Terminat analiză: 10.37.13
Generare raport: 10.37.14
Vezi Starbrit.rtf

Folosind tastatura, el aduse la zi raportul generat de computer. Pe ecran se derulă o listă a fişierelor pe care computerul le copiase din toată lumea, urmată de o altă listă, aproape la fel de lungă, a fişierelor pe care se baza raportul.

Pentru fiecare fişier fuseseră notate: mărimea lui, data la care fusese întocmit, computerul pe care fusese iniţial stocat, precum şi sursa datelor primare conţinute de fişiere.

Phil simţi prima undă de emoţie cînd observă că a doua listă de fişiere conţinea numai informaţii obţinute de la radiotelescoape.

În continuare urmară rezultatele încercărilor computerului de a aşeza împreună fişierele într-o secvenţă coerentă.

Inima începu să-i bată mai repede cînd văzu că, începînd de mai bine de doi ani încoace, semnalul părea a fi fost recepţionat constant timp de cîteva luni. Dar apoi, la şaptezeci şi nouă de zile după apariţie, el se întrerupsese brusc. După o tăcere de o sută patruzeci şi două de zile, el reapăruse şi fusese recepţionat de unul sau altul din circa zece-douăsprezece radiotelescoape, vreme de două sute nouă zile. Apoi iar trecuseră o sută patruzeci şi două de zile de tăcere radio. Fusese detectat din nou pentru o sută treizeci şi două de zile, pînă sîmbăta trecută la prînz, ora GMT.

Phil Howell se uită lung la ecran cu o expresie de om căruia nu-i vine să-şi creadă ochilor ce vede: dacă semnalul fusese recepţionat de atîta timp cît pretindea computerul, şi de atîtea radiotelescoape de cîte pretindea computerul, cum de nu se scrisese aproape nimic despre asta? Însă, pe măsură ce aprofunda informaţiile, începu să se dumirească.

Semnalele fuseseră recepţionate de o manieră atît de fragmentară, încît acestea pur şi simplu se strecuraseră nebăgate în seamă în oceanul de informaţii primite zilnic din cosmos.

Apoi mai observă ceva care-l făcu să transpire de emoţie.

Semnalul nu fusese recepţionat în mod consecvent pe o frecvenţă unică. Dimpotrivă, el era recepţionat pe sute de frecvenţe, ca şi cum ar fi fost împroşcat de un fel de armă cosmică.

Un radiosemnal emis de către o stea sau de un quasar era purtat de o frecvenţă unică.

În mod evident, stelele nu dispuneau de nici un fel de tehnologie care să le permită să schimbe frecvența unei emisii.

Nimic nu putea face asta, după cîte știa Phil Howell, cu o singură excepție.

Iar această excepție era omenirea.

– O planetă, șopti Phil cu respirația tăiată. Dumnezeule!

Katharine se încruntă:

– O planetă? Ce vrei să spui?

Howell nu-și dezlipea ochii de pe ecranul computerului în timp ce vorbea.

– E vorba de această transmisie, spuse el, atingînd cu degetele numerele de pe ecran ca și cum ar fi fost în stare să simtă semnalul însuși pe care ele îl reprezentau. S-a întrerupt de două ori, de fiecare dată pentru o perioadă de o sută patruzeci și două de zile. Această pauză e foarte semnificativă. Și una dintre explicații ar putea fi că semnalul provine mai degrabă de la o planetă, decît de la o stea. În caz că orbita planetei era coplanară, atunci semnalul avea să fie blocat pentru telescoapele noastre de cîte ori planeta se găsea în umbra soarelui ei.

Katharine îl privea lung, străduindu-se să înțeleagă implicațiile raportului pe care-l vedea pe ecran.

– Dar asta înseamnă că...

Ea se opri lăsîndu-l pe astronom să-i termine gîndul.

– Dacă eu am dreptate, spuse Howell în cele din urmă, asta înseamnă că acolo e *cineva.*

– *Dacă* ai dreptate? îl îngînă Katharine. Parcă ziceai că singura explicație...

– Am spus că este *una* dintre explicații, o întrerupse Howell. Și, cu siguranță, preferata mea, continuă el cu un surîs șui pe buze, întrucît descoperirea cuiva acolo m-ar face cel mai celebru astronom al planetei. Dar, din nefericire, presimt că mai există vreo sută de explicații, toate cu mult mai plauzibile decît cea pe care tocmai ți-am relatat-o. Ochii lui reveniră pe ecranul monitorului. Ascultă, să nu sufli nimănui nici o vorbuliță, m-auzi? E prea puțin probabil să am dreptate, iar dacă nu voi fi cel mai celebru astronom al planetei sînt șanse să fiu cunoscut drept cel mai idiot. Da?

– Dar dacă ai dreptate... începu Katharine, şi din nou astronomul o întrerupse.

– Dacă am dreptate, poţi să-mi fii martor că ai fost de faţă cînd a fost făcută descoperirea. Aşa că aş vrea s-o demonstrez înainte de a începe să vorbesc despre ea. Se uită la Katharine: Ne-am înţeles?

– E-n ordine, se declară Katharine de acord.

Se auzi un alt semnal sonor generat electronic şi amîndoi se uitară la monitor pentru a constata că o altă fereastră se deschisese în colţul din dreapta-jos al ecranului pe care-l studia Howell.

– He-he, ia te uită! spuse el. În această dimineaţă amîndoi obţinem rezultate.

Katharine studie numele celor două fişiere ce apăruseră în caseta de avertizare, ambele extrem de simple:

Skull.jpg

Video.avi

Amîndouă aveau acelaşi domeniu de origine, care era prezentat drept *mishimoto.com*.

– Sînt aproape sigură că numele fişierelor erau puţin mai lungi decît astea, spuse Katharine. E ca şi cum computerul ar fi căutat numele care se potriveau la ce-am văzut eu, nu la conţinut.

Phil Howell scutură din cap.

– Ziceai că era o legătură pe pagina cu craniul care te-a dus la filmuleţ. Numele fişierului pe care l-ai văzut era, probabil, cel pentru pagina care conţinea grafica craniului şi legătura. Acestea trebuie să fie fişierele propriu-zise.

– Dar cum le găsesc?

– Du-te iar la biroul lui Rob Silver, îi spuse astronomul. Mishimoto este numele companiei lui Takeo Yoshihara, ceea ce-ar trebui să însemne că mishimoto-punct-com este numele domeniului său personal pentru poşta electronică. Ceea ce înseamnă că acele fişiere se află undeva, într-unul dintre computerele personale ale lui Takeo Yoshihara.

– Poţi să le găseşti de aici?

Howell ridică din umeri:

– Poate, dacă aş fi un bun *hacker*. Dar din biroul lui Rob n-ar trebui să fie mare scofală să ajungi la ele, întrucît el se află deja în

reţeaua lui Yoshihara. Aşa că eu o să mă întorc acum la radiosemnalul meu. Şi nu uita, adăugă el arătînd spre ecranul computerului care încă mai afişa rezultatele propriilor cercetări. Nu sufli nimănui o vorbă despre asta. Te rog!

– Nici măcar o aluzie, promise Katharine. Şi mulţumesc pentru ajutor. Dacă găsesc ceva, am să-ţi dau de ştire, ai încredere.

– Minunat, replică Howell.

Dar pînă să ajungă Katharine la maşina ei, astronomul şi uitase de cele două fişiere. Pentru el ciudatul radiosemnal de la o stea aflată la cincisprezece milioane de ani-lumină era cu mult mai interesant decît imaginea unui craniu îngropat în pămînt.

CAPITOLUL XIX

Se întorsese din nou la cîmpul incendiat.

Pălălaia trosnea în jurul lui şi, cu toate că nu vedea nici o flacără, strălucirea ei umplea întunericul cu o nuanţă roşiatică.

Simţea cum se apropia de el venind din toate direcţiile. Parcă ar fi fost înconjurat de vînători atît de siguri de pradă, încît nu mai simţeau nevoia să-şi disimuleze prezenţa tăcînd.

În ciuda apropierii vînătorilor, lui nu-i era frică.

Putea mirosi primele rotocoale de fum pe cînd acestea i se insinuau în nări, în beregată, în plămîni.

Dar ele nu miroseau a fum – cel puţin nu în totalitate.

Fumul îl făcuse întotdeauna să se înece, îi provoca usturimi şi lăcrimări, lăsîndu-i un gust amar în gură.

Trase adînc în piept, umplîndu-şi plămînii de parcă ar fi fost aer salin, adiind dinspre mare o dată cu briza. Pe cînd acesta îi umplea corpul, simţi ceva ce nu mai trăise nicicînd, o exuberanţă şi un entuziasm ce-i invada fiinţa cu o putere şi o stare de bine ce-l făceau să se simtă de neînvins.

Trosnetul focului deveni mai puternic, dar pe lîngă acesta se mai auzea ceva. Un geamăt straniu, ca şi cum cineva se afla în mare suferinţă. De fapt nu, nu un geamăt, ci mai curînd şuierul şi trosnetul focului ce dobîndea putere, pe măsură ce mistuia trestia de zahăr şi tot ce se mai afla în calea sa, mărindu-se din ce în ce mai mult. Devenise o forţă vie ce asalta pămîntul, dînd naştere unui mare vîrtej ce se-nălţa tot în sus, absorbind fiecare moleculă de aer din

regiune pentru a alimenta monstrul devenit uriaş şi care continua să crească şi să se întindă.

Şi totuşi, încă nu putea să zărească flăcările.

Apoi, în sfîrşit, veniră.

La început doar scăpărări ce abia se zăreau, ca nişte limbi cercetătoare de şerpi iţindu-se prin desişul de trestie din jurul lui.

Simţi prima dogorire a focului pe piele, dar nu semăna cu dogoarea nici unui alt foc din cîte simţise vreodată.

Acest foc părea să-l alimenteze, mai degrabă să-i dea din tăria lui decît să-l consume. Apoi, pe măsură ce-şi simţea propria fiinţă exultînd la apropierea răsuflării pulsatile a monstrului, vegetaţia din jurul lui prinse să tremure în calea bestiei. Oriîncotro se uita, frunzele şi tulpinile se uscau şi se răsuceau înaintea pîrjolului ce avansa, apoi izbucneau în flăcări, dispărînd după asaltul focului.

Rotocoalele de fum se îngroşară ca nişte şerpi, încolăcindu-se în jurul trupului său, strîngîndu-l tare în volutele lor, însă nu se zbătu să scape din îmbrăţişarea lor, ci se bucura de senzaţie, trăgînd la fel de multă vitalitate din spiralele tot mai strînse de fum, ca şi din focul însuşi.

Urletul turbionului îi umplea auzul, iar întunericul nopţii fu alungat de ploaia de tăciuni ţîşnită din cîmp. Fum şi flacără se împleteau dansînd în jurul lui ca o fiinţă vie.

Ca în transă, întinse mîinile ca pentru a atrage forţa vîrtejului de foc către el, şi un mare strigăt de extaz se ridică din pieptul lui.

Nu mai era el cel vînat, ci acum, făcîndu-se una cu infernul din jur, simţi spiritul focului însuşi intrîndu-i în suflet.

Se întinse cît putu, cu picioarele desfăcute şi braţele larg deschise, şi un strigăt de vînător izbucni din străfundul fiinţei sale...

Tot corpul lui Jeff Kina zvîcni spasmodic drept răspuns la ţipătul care ţîşnise din el, smulgîndu-l din înlănţuirea visului. Şi totuşi, cînd se trezi, visul rămase cu el. Dogoarea focului pe care-o simţise cu numai o clipă în urmă dispăruse, dar fumul – nu. De cum deschise ochii îl văzu vălătucindu-se în jurul lui, o ceaţă cenuşiu-maronie atît de densă, încît instinctiv închise ochii.

Stătu aşa întins şi nemişcat, cu pleoapele strînse şi inima bubuind, dar de astă dată nu din extaz oniric.

Acum îi bătea de frică.

Visul fusese atît de real, era întocmai ca în cîmpul de trestie de zahăr, în vîrtejul de foc chiar înainte ca oamenii din camionul galben să-l înşface, iar Josh Malani să plece în camioneta lui.

În acele cîteva clipe – cele cîteva clipe cît stătuse în picioare lîngă furgoneta lui Josh – simţise ceva ce nu mai simţise niciodată în viaţă.

În parte, fusese din cauza focului însuşi. Ceva în legătură cu modul în care flăcările pulsau, şerpuiau şi dansau împreună îi dădea de gîndit, atingea ceva din străfundurile lui, îl făcea să se simtă aproape hipnotizat. Iar cînd fumul îi pătrunsese în nări, simţise cu totul altceva.

Neliniştea care-l bîntuise toată seara dispăruse şi-n întregul corp simţise aceleaşi furnicături ca atunci cînd îşi termina încălzirea la un concurs de atletism şi era gata de cursă.

Apoi oamenii din camionul galben dăduseră năvală peste el, ţipînd la el şi înşfăcîndu-l, încercînd să-l tragă din calea focului.

Era mai solid decît ei – mult mai solid – şi-şi ridicase braţul drept scăpînd din mîinile unuia dintre bărbaţi, ca să-şi poată repezi pumnul în mutra celuilalt. Acum, cu ochii închişi, îşi amintea sîngele care năpădise nasul bărbatului, expresia de surpriză din ochii lui şi ţipătul înfuriat al acestuia.

Dar după aceea, totul era confuz. Luminile îl izbiseră în ochi, lămpi strălucitoare, cu halogen care-l orbiseră de parcă i-ar fi tras cineva un sac pe cap.

După aceea amintirile nu mai erau altceva decît impresii.

Mai multe lumini.

Zgomot de motoare; voci care ţipau.

Deodată mai multe mîini se aflau pe el, iar el era întins pe pămînt, imobilizat de cineva care şedea pe pieptul lui şi de altcineva care-i şedea pe picioare.

Ceva i se apăsa pe figură, iar el se zbătea să-şi ferească faţa, dar nu reuşise.

Întunericul începuse să se strîngă în jurul lui, iar el fusese sigur că avea să moară.

Dar acum era treaz, nu murise.

Rămase perfect nemişcat, ascultînd.

Putea auzi nişte sunete cum nu mai auzise pînă atunci.

Bătăile propriei inimi pompîndu-i sîngele prin artere. Deşi ştia că nu era posibil, îşi închipui chiar că auzea zgomotul sîngelui însuşi, gîlgîind încetişor în timp ce curgea prin artere, zgomotul schimbîndu-se cu fiecare contracţie a inimii.

Încercă să vadă ce s-a întîmplat cu el, testîndu-şi fiecare muşchi, dar mişcîndu-şi-l pe fiecare atît de puţin, încît să fie imperceptibil.

Nimic nu era rupt; nici măcar nu-l durea.

Şi era în pielea goală.

Îşi îndreptă atenţia de la propriul corp la locul în care se afla. Cu toate că ţinea ochii închişi, îşi putea da seama că în jurul său erau pereţi, foarte aproape de el.

Şi era singur.

Aerul din jur se mişca şi arome necunoscute îi adiau pe la nări.

Nu erau neplăcute aromele, ci doar nefamiliare.

În cele din urmă, îşi deschise ochiul drept – nu mai mult de cîţiva milimetri – mişcare atît de perfect executată, încît nici un observator n-ar fi putut să bage de seamă imperceptibila clipire.

Ceaţă.

Aceeaşi ceaţă maronie.

Dar nu era ceaţă, pentru că nu simţea nimic din umiditatea răcoroasă a ceţii pe piele.

Ochiul se mişcă la adăpostul pleoapei sale cercetînd zona din jur, cu toate că era cu mult prea nesigur de locul în care se afla sau ce s-ar putea afla în apropiere pentru a se trăda prin altceva decît cea mai uşoară dintre mişcări.

Nu văzu nimic.

Atunci îşi deschise amîndoi ochii, îi căscă, pleoapele deschizîndu-se larg pentru a privi fix, fără să clipească.

Se uită drept înainte, mintea lui analizînd deja informaţiile pe care ochii, urechile şi nasul lui le adunau în căutarea unui inamic deocamdată neidentificat, ce s-ar fi putut ascunde în acea miasmă.

De ce nu-l dureau ochii?

De ce oare nu-l usturau de la smog şi de ce nu-i lăcrimau?

De ce nu tuşea şi nu se îneca de la vaporii ce pluteau în jurul lui?

Nici un răspuns nu-i părea plauzibil.

Zăcea inert, numai ochii i se mişcau, clipind ba într-o direcţie, ba în alta.

Nimic din ce vedea, nimic din ce auzea, nimic din ce mirosea nu trăda prezenţa unei alte creaturi.

Şi totuşi era supravegheat.

Putea simţi asta cu o certitudine pe care n-o mai trăise vreodată. În ciuda a ceea ce-i spuneau ochii şi urechile, şi nasul, simţea furnicături pe piele şi nervii îi erau întinşi la maximum.

Apoi o văzu.

Sus, deasupra lui şi-nspre dreapta.

O cameră de luat vederi.

Îşi întoarse capul spre ea, uitîndu-se direct în lentilă, ca un lup care se uită drept în colimatorul lunetei unei arme de foc.

Fără să scape din ochi camera de luat vederi, Jeff Kina se strînse încet în poziţie ghemuit, fiecare mişcare atît de subtilă şi de lină, încît abia era perceptibilă.

Dacă s-ar fi aflat pe o pajişte cu iarbă înaltă, nici măcar un firicel nu s-ar fi clintit.

Încremeni, cu ochii aţintiţi pe cameră, aşteptînd.

Apoi ţîşni dintr-o dată, azvîrlindu-se de pe podeaua unde zăcea, cu trupul întinzîndu-i-se cu graţia unei pisici, cu braţele ridicate în sus pentru a prinde camera de luat vederi şi cu picioarele aruncate în spate pentru a-i propulsa trupul solid.

Şi într-o fracţiune de secundă, se izbi de o barieră invizibilă.

Cu un geamăt scăpîndu-i printre buze, căzu pe podea, străfulgerat de durere în şoldul drept şi în genunchiul stîng, în momentul cînd se lovi de suprafaţa de gresie dură de dedesubt.

Zăcu nemişcat aşteptînd să-l lase durerea, apoi se ridică încet în picioare şi începu să se mişte precaut, explorînd cu mîinile şi cu degetele locul cel straniu în care se afla.

Se afla într-o cutie.

O cutie mare, transparentă, deloc rece la atingere.

Plexiglas.

Ceaţa groasă, cenuşiu-maronie ce-l înconjurase îl împiedicase s-o vadă pîn-atunci, dar acum, după ce-i parcurse perimetrul pentru a doua oară, o putea vedea şi pipăi.

Era închis, prizonier într-o cuşcă ce părea a nu avea nici intrare, nici ieşire, cu excepţia a două orificii de aerisire prin care circula în mici vîrtejuri aerul acela ceţos, şi o mică ecluză cu cîte o uşă la fiecare capăt.

Putea deschide uşa dinspre interior, dar pe cea dinspre exterior – nu.

Era într-o cuşcă, asemenea unui animal sălbatic.

Iar pentru oamenii care observau imaginile preluate de camera de luat vederi de deasupra lui, el chiar era un animal sălbatic.

O creatură feroce, mişcîndu-se încoace şi-ncolo între pereţii cuştii sale.

Michael tocmai îşi încuia dulapul său de la vestiare înainte de a merge la bufet pentru masa de prînz cînd auzi vocea din spatele lui.

– Crezi ce vrei, dar eu, unul, încep să mă tem.

Lui Michael nu mai era nevoie să i se spună la ce anume se referea Rick Pieper; în cursul dimineţii el însuşi devenise din ce în ce mai îngrijorat, de cînd Josh nu apăruse nici după a doua pauză. Chiar şi după ce auzise la buletinul de ştiri despre dispariţia lui Jeff, el tot se mai aşteptase să dea de mătăhălosul hawaian sub smochinul indian unde echipa de atletism avea obiceiul să se adune. Dar cum Jeff nu mai apărea...

– Ai încercat să-l suni pe Jeff? întrebă el în drum spre bufet.

Rick încuviinţă din cap.

– Chiar înainte de a treia oară am vorbit cu mama lui. Zicea că aseară s-a dus să se plimbe şi nu s-a mai întors. Zicea că pe la patru dimineaţa a alertat poliţia.

Michael se opri brusc chiar în pragul bufetului, aşteptînd să intre mai întîi puştanii din spate.

– Poate c-ar trebui să sunăm şi noi la poliţie, spuse el. Avînd în vedere ce-a păţit Kioki...

– *Nu ştim* ce i s-a întîmplat lui Kioki, se opuse Rick.

– Dar dacă ne-a văzut cineva alaltăseară cînd am intrat în magazinul de articole subacvatice? insistă Michael căutînd o explicaţie –

oricare ar fi fost ea – pentru ceea ce i se întîmplase lui Kioki şi care-ar fi fost în stare acum să justifice şi absenţa lui Josh Malani şi Jeff Kina. Vreau să zic ce-ar fi să-i fi spus cineva proprietarului cine a intrat în magazin în absenţa lui?

Ochii lui Rick Pieper se holbară cînd pricepu sensul cuvintelor acestuia, dar o clipă mai tîrziu clătina din cap:

– Ken Richter n-ar face una ca asta.

– De unde ştii? făcu Michael. În New York...

– Aici nu-i New York, spuse tăios Rick. Dacă ar fi luat Ken vreo măsură, atunci ar fi chemat poliţia, dar ajutorul de şerif cu care am discutat ieri n-a menţionat nimic despre intrarea prin efracţie în magazin.

– Atunci ce-ar mai putea fi? întrebă Michael. Să fi dat oare Josh şi Jeff de vreun necaz?

Rick şovăi.

– Poftim? îl îndemnă Michael.

– Jeff n-a avut niciodată probleme, spuse Rick cu băgare de seamă, dar Josh Malani dă mereu de cîte-o belea...

– Serios? Ei nu, zău? întrebă o voce şi Rick se răsuci pe călcîie pentru se trezi nas în nas cu Josh Malani, apărut de după colţul bufetului cu ochii scăpărînd de mînie. Ce, dacă sînt numai de capu' meu...

– Ei, eu cred că-n privinţa lui Josh nu trebuie să ne mai batem capu', îl întrerupse Rick pe un ton glacial şi, cu o expresie severă şi înainte ca Michael sau Josh să mai poată spune ceva, Rick dispăru în bufet.

Michael se uita lung la hainele boţite ale lui Josh şi la dîrele de funingine de pe faţa lui, dîndu-şi pe loc seama că Josh nu dormise acasă noaptea trecută.

– Ce se întîmplă? întrebă el. Unde-i Jeff?

– Iisuse! şopti Josh. Nu-i aici?

În glasul prietenului său era ceva ce făcu presimţirea din cursul dimineţii să se transforme în teamă. Scutură din cap şi-i spuse lui Josh ce auzise la radio şi ce tocmai îi confirmase Rick.

– După ce-am plecat de la tine, am dat de el, spuse Josh. Se uită în jur: Eu zic s-o ştergem de aici, bine?

– Vrei să zici să chiulim restul zilei? întrebă Michael. Haide, Josh! Spune-mi şi mie ce se întîmplă, bine?

– Nu aici, spuse Josh cînd uşa bufetului se deschise şi doi puşti ieşiră, uitîndu-se la ei întrebător.

– Ce-au toţi? se miră Josh cînd aceştia dispărură după un colţ.

– Tu te-ai uitat la tine? Ce-ai făcut aseară?

Josh simţi un licăr de mînie. De ce-l descosea Mike în halu' ăsta? Nu însemna că, dacă-l întreba asta...

Dar dacă îl repezea şi pe Michael, unde se mai putea duce? Cu cine-ar mai fi putut să vorbească? Şi mai începea să se simtă şi rău. Şi cum să nu fie aşa după ce azi-noapte inhalase tot fumul ăla în cîmpul de trestie de zahăr şi după o noapte dormită în bena din spate a camionetei?

– Uite ce, haide să mergem la vestiare. Cel puţin o să pot face şi eu un duş şi am să-ţi spun ce s-a întîmplat aseară. Dar trebuie să-mi promiţi să nu spui la nimeni, bine?

Vîrînd cîteva monede de un sfert de dolar în automatul din afara bufetului, Michael luă două cutii de Cola, o pungă de cartofi prăjiţi şi două pachetele cu prăjituri ce păreau cam vechi. Desfăcînd una din cutiile de Cola el i-o întinse lui Josh care trase un gît lung în vreme ce se îndreptau spre vestiare. Dar, cînd Josh o duse din nou la buze să mai bea, îl cuprinse o criză de tuse.

– Nu te simţi bine? îl întrebă Michael.

Josh scutură din cap:

– Hm, mă simt de rahat.

În vestiar Josh se dezbrăcă şi merse la duşuri. În timp ce se afla sub apa fierbinte îndepărtîndu-şi funinginea şi mizeria de pe piele, îi povesti lui Michael cele întîmplate noaptea trecută.

– L-ai lăsat pur şi simplu acolo? îl întrebă Michael, după ce Josh termină duşul şi apucă un prosop.

– Şi, mă rog, ce-ai fi vrut să fac? îl repezi Josh pe cînd se ştergea, sărindu-i din nou ţandăra. N-a vrut să urce-n camionetă, iar focul era peste tot în jurul nostru, indivizii ăia veneau şi... un nou acces de tuse îi reteză vorba făcîndu-l să se aplece în faţă.

– Mai bine du-te acasă, îi spuse Michael.

– Acasă?! făcu Josh cînd tusea i se mai potoli. Ce uşor îţi vine ţie să zici, Mike! Mămica ta nu se îmbată şi nu te ia la ciomăgeală cum face taică-meu, şi...

Deodată Josh simţi că nu mai poate să respire. Se înecă, ieşi împleticindu-se din vestiar şi se duse cu greu pînă la toaletă.

Michael veni în fugă după el, dar pînă să ajungă şi el acolo, Josh deja se trîntise pe jos, cu chipul palid. Înspăimîntat de starea prietenului său, Michael întinse mîna şi atinse braţul lui Josh.

Pielea îi era rece şi transpirată.

Josh respira greu.

– Ce e? îl întrebă Michael. Ce te doare?

Josh se uita la Michael cu o privire pierdută.

– Nnnu ştiu... gîfîi el. Nu pot să respir...

Michael căscă ochii. Astm? Să fi suferit Josh o criză de astm? Atomizorul! – cel pe care mama lui i-l dăduse să-l aibă tot timpul la el, deşi de un an nu mai suferise o criză... oare unde îl pusese?

În dulapul lui de la vestiare!

Sau mai bine să dea fuga şi să anunţe infirmiera?

Nici măcar nu ştia unde era infirmeria!

– Vin imediat, spuse el. Mă duc să încerc să dau de infirmieră şi mai am ceva în dulap care s-ar putea să te ajute la respiraţie.

– Nu infirmiera, horcăi Josh. Nu vreau...

Dar era prea tîrziu. Michael deja plecase.

Luptîndu-se să-şi recapete respiraţia, Josh se ridică cu greu pe picioare, ajutîndu-se de clanţa uşii de la dulapul de care se sprijinise o clipă mai devreme. Încercă să facă un pas, îşi pierdu echilibrul şi smuci de clanţă.

Uşa se deschise dînd la iveală o grămadă de sticle şi de cutii de carton şi de tablă – substanţele de curăţat şi dezinfectantele pe care omul de serviciu le depozitase acolo.

Dîndu-se instinctiv înapoi un pas, Josh privi lung la mulţimea de sticle şi recipiente înşirate dinaintea lui. Apoi, reacţionînd la un imbold ce-l cuprinsese deja, întinse mîna şi apucă o sticlă de amoniac, o destupă şi-o duse cu grijă la nas.

Trăgînd adînc în piept vaporii, simţi pe loc un val de energie, de parcă în sînge i se injectase o doză de adrenalină.

Trase din nou în piept; întregul lui corp tresări, aproape electrizat.

O clipă mai tîrziu, cînd Michael Sundquist reapăru cu aparatul în mînă, întreaga dispoziţie a lui Josh Malani se schimbase.

Tenul arăta sănătos, ochii îi erau strălucitori, iar respirația lui părea perfect normală.

Pe cînd Michael îl privea uluit, Josh duse din nou la nas sticla de amoniac și trase în plămîni vaporii.

– Dumnezeule mare, Josh, ce faci? strigă Michael, smulgîndu-i lui Josh sticla din mînă. Ce-nseamnă tot balamucul ăsta?

– Dă-mi-o înapoi! ceru Josh. O adulmecam numai.

– Ai înnebunit? Chestia aia e otrăvitoare! Te poate ucide.

Josh întinse încă odată mîna după sticlă.

– Dă-mi-o cînd îți spun!

Împingîndu-l pe Josh de lîngă dulap, Michael închise ușa, după care se sprijini cu spatele de ea ținînd sticla de amoniac în mînă. Josh îl privea mînios și, pentru o clipă, Michael se temu că prietenul lui avea să-l bată. Dar Josh scutură din cap.

– Du-te naibii! murmură el.

Întorcîndu-se cu spatele spre Michael, părăsi rapid încăperea. Pînă ce Michael pusese la loc sticla de amoniac și se dusese după el, Josh se și îmbrăcase deja.

– Haide, Josh, se rugă Michael. Eu nu încerc decît să te ajut.

Josh aproape că nici nu se uita la el.

– N-am nevoie de ajutorul tău. N-am nevoie de ajutorul nimănui.

După care dus a fost, îmbrîncindu-l pe Michael la ieșirea din vestiar și îndreptîndu-se spre parcare. Michael fugi după el și-l ajunse chiar cînd se urca în cabina camionetei:

– Merg și eu cu tine, spuse Michael, îndreptîndu-se spre locul din dreapta șoferului.

– Asta s-o crezi tu.

Pornind motorul, Josh băgă în marșarier și-o porni din parcare în scîrțîit de cauciucuri.

Michael rămase în norul de praf pe care-l stîrnise camioneta, uitîndu-se lung după prietenul lui. Ochii i se umplură de lacrimi, iar în stomac simțea un nod de mînie și de durere atît de încîlcit și de strîns, că nici nici nu se simțea în stare să-l descîlcească. „O să treacă peste asta, își spuse el pe cînd se întoarse și-o luă spre vestiare. Pînă la terminarea școlii o să treacă peste asta. Are să fie bine."

Dar chiar în clipa cînd își rostea în șoaptă aceste cuvinte, știa că nu le credea nici el.

CAPITOLUL XX

Cînd demară în trombă din parcarea şcolii, Josh Malani habar n-avea unde se duce. Nu ştia decît că trebuie s-o ia din loc.

Acea revigorare pe care-o simţise în trup adulmecînd sticla cu amoniac începea deja să dispară, la fel şi furia care clocotise în el cînd Michael îi smulsese sticla din mîini.

Chiar aşa, ce naiba îl apucase să se şucărească pe Michael? Michael era cel mai bun prieten al lui!

Michael îi salvase viaţa.

Michael nu încercase altceva decît să-l ajute.

Iar el ce făcuse? Îi sărise mustarul şi se cărăbănise.

Mare rahat!

Şi-acum?

Acasă – în nici un caz, nici nu se punea problema să dea pe-acasă cel puţin pînă la cinci, cînd maică-sa avea să se întoarcă de la serviciu şi nu avea să fie singur cu taică-său.

Poate c-avea să se ducă pe plajă pentru vreo cîteva ceasuri. Întotdeauna se simţea mult mai bine după înot, pe urmă avea să dea din nou pe la şcoală la terminarea cursurilor ca să-l ia pe Mike.

O să-şi ceară scuze şi dup-aia au să găsească o modalitate să afle ceva despre Jeff Kina. Poate că Mike avea dreptate – poate că, într-adevăr, ar fi trebuit să spună la poliţie unde fuseseră în noaptea în care murise Kioki.

Ajungînd în partea cea mai de jos a văii dintre Haleakala şi munţii West Maui, straniul disconfort din piept îi reveni şi, pe cînd

se îndrepta spre un parc de pe versantul expus, de obicei puţin frecventat în timpul săptămînii, îl apucă o altă criză de tuse. Apoi, cu aceeaşi înspăimîntătoare senzaţie de sufocare care-l cuprinsese la şcoală, apăsă puternic pedala de acceleraţie hotărît să ajungă la plajă unde putea să tragă în piept briza ce adia dinspre ocean. Îşi dorea atît de mult să învingă senzaţia de sufocare, încît nici nu băgă de seamă că automobilul din spatele lui mări şi el viteza, ţinînd perfect ritmul cu camioneta sa.

„Amoniacul, se gîndi el. Michael avea dreptate." Acum pieptul îl durea tare şi, indiferent cît de tare se străduia, nu părea a mai fi în stare să tragă suficient de mult aer în plămîni. Cînd opri camioneta în parcarea pustie din spatele plajei, strîngea volanul cu ambele mîini, în parte din cauza durerii cumplite ce i se răspîndise prin tot corpul, dar mai mult ca să reziste.

Din cauza strînsorii, pumnii, deja albiţi, începeau să i se învinetească şi, cînd se uita spre mare, abia de mai putea zări orizontul.

Totul părea a fi acoperit de ceaţă, iar strălucirea amiezii se estompa, deşi pînă-n urmă cu o clipă nu fusese pic de nor pe cer.

Afară.

Trebuia să iasă din camionetă şi să se ducă pe plajă. Dacă putea ajunge pînă acolo, avea să poată respira din nou, să se întindă pe jos şi să se odihnească un pic, după care această criză ciudată avea să treacă. Avea să-i fie din nou bine. Bîjbîi după clanţa portierei, o găsi şi se dădu jos din maşină. Însă nu se putu ţine pe picioare, genunchii i se muiară şi se prăbuşi în ţărînă.

Gîfîia, horcăind după aer, dar cu fiecare mişcare a diafragmei, îşi simţea parcă plămînii arşi prin interior cu o flacără de sudură.

Murea!

Ştia acest lucru, îl ştia cu o cumplită certitudine.

Întunericul se ţesea în jurul lui, iar durerea devenea tot mai insuportabilă şi nu mai putea respira deloc.

Întinse braţele şi le agită un pic căutînd ceva – orice – de care să se agaţe, de care să se sprijine, ca şi cum simplul fapt de a strînge ceva în mîini ar fi putut să împiedice sufocarea cumplită ce pusese acum stăpînire pe el.

Încercă să strige după ajutor, dar din beregata lui nu ieşi decît un geamăt şoptit.

Apoi, cînd întunericul pogorî deasupra lui şi ultima picătură de vlagă îl părăsi, simţi o nouă senzaţie.

Parcă ar fi fost ridicat în aer.

Ridicat şi dus departe.

Cu plămînii încă asediaţi, luptîndu-se să respire, Josh Malani se predă întunericului.

– Jeff al meu e băiat bun, insistă Uilani Kina. Jeff al meu n-ar pleca aşa de-acasă! Ceva i s-a întîmplat.

Cal Olani dădu din cap condescendent, dar gestul era mai mult maşinal. După cincisprezece ani de poliţie învăţase demult că nu exista mamă pe faţa pămîntului pentru care odorul ei să nu fie „băiat bun". N-avea importanţă care era acuzaţia sau cît de zdrobitoare erau dovezile.

– Fiul meu e băiat bun, repetă din nou doamna Kina.

Şi totuşi, făcîndu-şi ochii roată prin casa îngrijită a lui Uilani Kina, nu zări nici unul dintre semnele tipice care să indice prezenţa unui adolescent recalcitrant. Pe o străduţă laterală la deal de Makawao, casa din bîrne era situată în mijlocul unei grădini bine întreţinute. Peticul de gazon din faţă era tuns şi, cu toate că vreo cîteva găini ciuguleau într-un coteţ aflat lîngă casă, asta nu ştirbea aspectul altfel îngrijit al gospodăriei. Soţul lui Uilani avea un mic magazin de zarzavaturi ceva mai la vale pe şoseaua Makawao, unde Jeff lucra după orele de şcoală, mai puţin în perioada concursurilor atletice. În afară de cîteva incidente cînd ameninţase nişte *haole* – fără ca să facă nimic serios pentru a-şi pune ameninţările în practică – Jeff nu intrase niciodată în bucluc. Şi totuşi, era la vîrsta cînd băieţii vor să-şi demonstreze independenţa şi, dacă n-ar fi fost cazul cu descoperirea cadavrului puştiului Kioki Santoya în dimineaţa trecută, Cal probabil c-ar fi încercat un pic mai mult s-o asigure pe Uilani Kina că fiul ei avea să se întoarcă pînă la sfîrşitul acelei zile. Aşa însă, n-avea încotro şi trebuia să dea mai mare atenţie absenţei băiatului.

– După-amiaza am să difuzez un comunicat de dispariţie de persoană, promise el, deşi ştia cu siguranţă că ştirea despre Jeff făcuse

deja înconjurul insulei. Îşi închise carneţelul de însemnări şi, vîrîndu-l la loc în buzunarul interior al tunicii, spuse cît putu mai blînd: Încercaţi doar să nu fiţi prea îngrijorată, doamnă Kina.

– Dacă nu se întîmpla cu Kioki ce s-a întîmplat... începu Uilani Kina, dar nu mai fu în stare să-şi termine nici măcar gîndul. O fărîmă de femeie firavă, cu trăsături blajine şi cu o claie de păr negru şi ondulat, scutură trist din cap: Nu ştiu ce-are să se facă Alice. Nu-l avea decît pe el, şi acum... Făcea eforturi să-şi recapete stăpînirea de sine. Ce-au făcut băieţii în noaptea aia? îl întrebă, ochii ei căutînd pe chipul lui Cal Olani un răspuns. S-a întîmplat ceva? S-au încăierat cumva cu cineva? S-a înfuriat cineva pe ei? Scutură din cap plescăind uşurel cu limba. Cine s-ar fi putut înfuria pe ei? Nişte băieţi atît de buni! Vocea i se schimbă şi Cal Olani avea sentimentul că ea-şi vorbea mai degrabă sieşi decît lui. Chiar şi Josh Malani. La ce să te aştepţi de la el cu nişte părinţi ca ai lui? Îmi pare atît de rău pentru el... Glasul i se stinse din nou, dar strălucitorii ei ochi căprui continuau să-l fixeze pe poliţist: Vă rog, găsiţi-mi-l pe Jeff, se rugă ea. Vă rog, găsiţi-mi-l!

Cîteva minute mai tîrziu, în maşină, cu amintirea rugăminţii bietei femei disperate încă proaspătă în minte, Olani auzea ecoul întrebării ei: *S-a întîmplat ceva?*

Şi îşi mai aduse aminte de chipurile celor patru băieţi cu care vorbise ieri după-masă. Felul în care privirile lor se îndreptaseră spre Josh Malani înainte de a-i răspunde la întrebări, ca şi cum i-ar fi cerut sfatul sau permisiunea înainte de a vorbi.

Iar puştiul cel nou – cel pe care nu-şi amintea să-l mai fi văzut pînă alaltăieri – de fapt nici nu-i răspunsese decît printr-o ridicare din umeri echivocă. Uitîndu-se la ceas, văzu că era aproape ora cînd se terminau cursurile. Ar trebui să mai dădea o raită pe-acolo, să mai stea încă o dată de vorbă cu cei trei. Dar chiar cînd lua decizia, staţia radio din maşină se trezi din muţenie şi-l auzi pe dispecer chemîndu-l.

– Maşina cinci, rosti el în microfon.

– Am un raport despre o maşină abandonată, Cal, îi spuse dispecerul. Jos, în parcul de lîngă Spreckelsville. Eşti cumva pe-aproape?

– Mai sus de Makawao, spuse Olani, după care-i spuse dispecerului ce avea de gînd să facă.

– Cred că o să te intereseze maşina abandonată, îi spuse dispecerul. Am verificat numărul de înmatriculare. E o camionetă Chevrolet '82 înregistrată pe numele Joshua Malani.

Olani simţi un fior de nelinişte.

– De cînd e acolo? întrebă el.

– Nu de mult, replică dispecerul. Femeia care-a anunţat abandonul zice că azi-dimineaţa maşina nu era acolo.

– Atunci de ce e raportată ca abandonată? întrebă Olani. Cine-ar raporta o camionetă la prima vedere? După o zi sau două, poate, dar... Vocea dispecerului îi întrerupse gîndul.

– Cheile sînt în contact, iar portofelul a fost lăsat pe bancheta din faţă.

Fiorul de nelinişte ce-l cuprinsese pe Cal Olani se transformă într-o sumbră presimţire.

– Zece-patru, spuse el. Am plecat.

– Mult v-a mai trebuit pînă să veniţi!

Femeia era arsă de soare, supraponderală şi înfăşurată într-un *muumuu* cu model extravagant într-o nuanţă de mov de-a dreptul hidoasă. Nu se sinchisi cîtuşi de puţin să-şi ascundă ţîfna cînd Cal Olani coborî din maşina de patrulare cam la o jumătate de oră după ce primise apelul dispecerului.

– Myrtle, draga mea, spuse soţul ei, încercînd s-o tempereze. Şi el purta o cămaşă într-o nuanţă asortată la *muumuu*-ul soţiei şi avea un ten încă şi mai stacojiu de la soare. Nu trebuie să uiţi, aici e Maui, nu Cleveland. El îi întinse mîna lui Cal Olani: Eu sînt Fred Hooper, iar ea e soţia mea, Myrtle. Locuim într-un apartament în direcţia aia cam la vreo doi kilometri. Făcu un gest vag spre Spreckelsville: Eu i-am zis lu' Myrt că n-ar fi trebuit să vă bată la cap cu asta, dar...

– Nimeni nu pleacă şi lasă vraişte un camion cu cheile-n contact şi cu portofelul pus pe banchetă, de unde oricine trece i l-ar putea lua, îl întrerupse Myrtle Hooper, tăindu-i vorba lui Fred cu un gest scurt. În Cleveland cel puţin nu se întîmplă aşa ceva şi, pur şi simplu, nu-mi

vine a crede ca pe-aici lucrurile stau altfel. În timp ce Cal Olani se îndreptă spre furgoneta lui Josh, cu cei doi Hooper după el, Myrtle îi tot dădea-nainte: Ceva nu-mi miroase-a bine cu camioneta asta. Ştiu că Fred crede că sînt o proastă, dar ca mamă, simt anumite lucruri. Ajunseră la camionetă şi, cînd Olani se întoarse cu o privire întrebătoare către doamna Hooper, aceasta strînse din buze: Desigur că ne-am uitat în portofel. Am crezut c-o să găsim vreun număr de telefon sau ceva. Ea scoase un oftat adînc: Doar şaptesprezece ani. Ce păcat!

– Uite, ce-i, Myrt, nu ştim ce s-a-ntîmplat, începu Fred, dar din nou nevastă-sa îi curmă vorba printr-un gest energic cu palma.

– Desigur că ştim ce s-a întîmplat, spuse ea. În zilele noastre e ceva des întîlnit la puşti. Adolescenţi care se sinucid. Am citit despre asta în revista *Time*. Îşi mută privirea spre Cal Olani: Hainele lui sînt pe plajă, spuse ea. Adică presupun că sînt ale lui. Nu mai e nimeni altcineva pe-aici. Şi i-am pus portofelul înapoi pe bancheta maşinii exact aşa cum era cînd l-am găsit, adăugă ea, în vreme ce poliţistul se uita prin fereastra deschisă a camionetei.

Întocmai cum spusese femeia, pe bancheta maşinii zăcea un portrofel jerpelit, iar cheile erau în contact. Luînd portofelul, Olani verifică el însuşi permisul de conducere.

Josh Malani.

Mai erau cîţiva dolari în bancnote, o legitimaţie de elev, cîteva fotografii uzate şi diverse bucăţi de hîrtie cu numerele de telefon ale unor fete scrise pe ele şi altceva mai nimic.

Ducîndu-se pe plajă, Cal Olani dădu peste o grămăjoară de haine, întocmai cum îi spusese Myrtle Hooper. Erau acolo o pereche de pantaloni vechi de bumbac, un tricou, nişte chiloţi, şosete şi pantofi.

Pantalonii erau puşi dedesubt, apoi tricoul şi chiloţii, cu pantofii deasupra grămăjoarei şi şosetele vîrîte-n ei.

Foarte ordonat.

Foarte disciplinat.

Şi, din cîte ştia Cal Olani despre băiat, deloc în stilul lui Josh Malani.

În afara cazului în care Josh ar fi încercat să le spună ceva.

Fără să scoată o vorbă, Cal Olani se duse înapoi la camionetă. În spatele scaunului şoferului găsi un prosop un pic jilav, în care era învelit un costum de baie la fel de umed.

Chiar dacă Josh ar fi avut pe el un costum de baie uscat, n-ar fi trebuit oare să-şi ia pe plajă şi prosopul, dacă s-ar fi dus acolo doar pentru o baie?

Desigur, dacă puştiul – cum observase foarte corect Myrtle Hoope – avea de gînd să intre în apă şi să nu mai iasă, ce sens ar mai fi avut să ia cu el şi prosopul pe plajă?

Mai scotoci încă o dată prin cabina camionetei, căutînd o însemnare, deşi ştia că n-avea să găsească nici una. Puţin prea neastîmpărat, mereu puţin prea imprevizibil, Josh Malani nu era genul de puşti care să lase bileţele în urmă. Dar nici genul de puşti care să se sinucidă. Şi totuşi, dovezile indicau aproape fără nici un echivoc faptul că tocmai asta făcuse.

Se duse înapoi pe plajă unde doamna Hooper îl aştepta cu un aer de uşoară aroganţă întipărit pe chip. Deodată Cal Olani se trezi c-o antipatizează: o femeie mai interesată de a i se confirma supoziţiile, decît de soarta unui tînăr de şaptesprezece ani.

– Mai sînt şi nişte urme de paşi, îl auzi el pe Fred Hooper. Am fost atenţi să nu le stricăm.

Olani se apropie de hainele frumos împăturite şi-şi aplecă privirea spre nisip. Nişte urme de paşi duceau spre apă, dispărînd în locul unde valurile – blînde astăzi – le şterseseră. Punîndu-şi palma streaşină la ochi pentru a se feri de reflexia orbitoare a soarelui pe luciul apei, scrută întinderea oceanului încercînd să vadă pe cineva înotînd, dar nu zări nici urmă de Josh, nici de altcineva. De fapt, nici nu se aştepta; instinctul îi spunea că Josh Malani era mort.

– E greu şi pentru ei, rosti încetişor Fred Hooper cu privirile îndreptate spre larg, ca şi ale lui Cal Olani. Nu mai e ca pe vremea cînd eram eu copil. Pe vremea mea nu trebuia să ne facem griji pentru nimic. Voiam să ne facem mari, să ne întemeiem o familie, să ne retragem şi să venim în locuri ca astea. Dar azi, la ce se mai poate aştepta un tînăr? Droguri şi gangsteri, şi gloanţe cînd tu nu faci altceva decît să-ţi vezi de ale tale. Tăcu o vreme, apoi: Îmi pare rău

că n-am ajuns aici mai devreme. Poate că, dacă ar fi avut lîngă el pe cineva cu care să schimbe o vorbă, cine ştie? s-ar fi răzgîndit.

Cal Olani îşi sprijini braţul de umărul bărbatului.

– Poate, spuse el. Dar nu-i prea venea a crede asta.

Începu să izoleze perimetrul cu o panglică, pentru ca eventualele probe să nu fie distruse – înainte de a fi fotografiate – de persoanele care fuseseră deja atrase de maşina sa de patrulare. Oare să-i fi fost de ajutor dacă ar fi avut pe cineva cu care să discute?

Ieri, nici Josh Malani şi nici unul dintre amicii săi nu fuseseră interesaţi de vreo discuţie.

Acum Kioki era mort, Jeff Kina era dat dispărut, iar Josh Malani, aparent, se înecase.

Ce naiba se petrecea?

CAPITOLUL XXI

Katharine Sundquist era extrem de emoţionată cînd se reîntoarse pe proprietatea lui Takeo Yoshihara, convinsă că deţinea nu numai cheia fişierelor lipsă, dar şi a misterului scheletului din rîpă. Sosind chiar în timp ce Rob şi unul dintre lucrători transferau ultimele oase atent etichetate de pe platforma Fordului Explorer şi pînă la birou, de-abia-şi ţinuse în frîu nerăbdarea pînă cînd fuseseră minuţios aşezate pe o masă de laborator din camera învecinată biroului lui Rob.

Entuziasmul ei fusese totuşi temperat atunci cînd fişierele se dovediră a nu fi chiar atît de uşor de localizat pe cît sperase. Ar fi trebuit să fie floare la ureche: aveau numele fişierelor, iar Phil Howell era convins că ele se aflau undeva, în computerul lui Takeo Yoshihara. Dar cînd Rob accesă directorul rădăcină al unităţii centrale, nu apăru nici un fişier cu aceste nume. Simţind dezamăgirea lui Katharine, el încercă s-o încurajeze:

– Nu-ţi face griji. Aceasta e doar o unitate centrală, şi trebuie să fie mult mai multe. O să dau o comandă de căutare.

Deşi căutarea dură doar cîteva minute, lui Katharine i se păru că durează o veşnicie, dar apoi pe ecran apărură două rînduri ce prezentau rezultatele căutării, iar speranţele ei prinseră din nou aripi.

X:\serinus\artifact\Philippine\skull.jpg
X:\serinus\artifact\Philippine\video.avi

– Dacă există cît de cît o logică în configurarea directoarelor, cel puţin vom şti de unde a venit craniul, spuse Katharine cu ochii pironiţi pe ecran. Dar ce înseamnă *serinus?*

– Este unul dintre proiectele lui Yoshihara, spuse Rob Silver. E ceva în legătură cu poluarea. *Serinus* este denumirea de gen pentru cinteze. Şi mai concret, *Serinus canaria* – canarul.

– Canari?! repetă Katharine. Nu cred că văd legătura.

– Legătura vine din vechiul obicei de a coborî canari în puţurile exploatărilor miniere. Dacă păsările urcă înapoi vii şi nevătămate, atunci omul poate coborî în siguranţă. Dacă păsările mor, atunci în mină sînt gaze periculoase. El făcu o pauză: Nu cunosc prea multe despre acel proiect, dar presupun că Yoshihara caută noi căi de a opri uciderea de canari. De unde şi numele proiectului. Absolut delicat, dacă vrei să ştii părerea mea. Ia să vedem dacă putem arunca o privire la fişierele acelea.

Tot mai nerăbdătoare, Katharine observă cum Rob lansează un program de vizualizare, şi cum copiază *path*-ul pînă la fişierul respectiv. „Încă puţin şi gata!" gîndi ea. Pînă cînd ecranul deveni monocolor şi apăru un nou mesaj:

VĂ RUGĂM INTRODUCEŢI ACUM PAROLA

Rob încercă vreo cîteva parole posibile, de la anagrame ale cuvintelor „artifact" şi „serinus" şi pînă la numele lui Takeo Yoshihara scris de la dreapta la stînga. După cum se aşteptau amîndoi, nici una nu dădu rezultate.

– Cine ştie? oftă el în cele din urmă. Ar putea fi ziua de naştere a soacrei cuiva sau un şir aleatoriu de litere şi cifre. Şi bănuiesc eu că, dacă mai încerc mult, computerul va sesiza şi va transmite informaţia cuiva.

Katharine se uita dezamăgită la monitor, incapabilă să alunge din amintire tulburătoarele imagini din acel straniu film.

– Oricum, probabil că nici nu e fişierul care ne-ar fi trebuit, spuse ea deziluzionată. Pentru Dumnezeu, ce legătură o fi între un trib care omoară o specie de primat şi poluarea aerului?

Rob ridică din umeri:

– Tare mă tem că ar trebui să ştii mult mai mult decît mine. La urma urmei, tu eşti specialista în oase, ţi-aduci aminte?

Dar Katharine n-avea nici un răspuns. Petrecură cîteva minute butonînd în jurul directorului pe nume *Serinus*, dar descoperiră rapid că fără parolă, doar un singur fişier putea fi deschis.

Un fişier care confirma că Takeo Yoshihara şi Mishimoto Corporation erau, într-adevăr, implicaţi într-un important proiect de cercetare a problemei poluării globale.

– Fără îndoială o să cîştige o avere indiferent de ce anume descoperă, observă Rob cînd terminară de citit fişierul.

Lăsară deoparte computerul, dar, în restul după-amiezei, în timp ce Katharine se concentră asupra reconstituirii scheletului ce fusese scos din rîpă, primele idei prinseră a i se înfiripa în minte. Cînd Rob o întrerupse în cele din urmă pentru a-i sugera să ia masa împreună, ea-şi dădu seama că după-amiaza trecuse pe nesimţite.

Deşi nu era cu nimic mai aproape de obţinerea accesului la fişierele ce conţineau imaginea craniului şi filmul, scheletul era aproape complet. Iar ideea, deşi încă nedeplin formată, începea să prindă contur în mintea ei.

– Cred c-am să mă ocup de lămurirea acestei probleme, spuse ea. Tu poţi să te duci, ne vedem mîine-dimineaţă.

După ce Rob plecă, ea-l sună pe Michael şi-i spuse c-o să întîrzie.

– Cît? o întrebă el.

– Numai două ore, promise ea. Apoi o să ieşim undeva să mîncăm o pizza, bine?

– Mm, mă rog, replică Michael, iar ea detectă nelinişte în tonul vocii lui.

– Te simţi bine? îl întrebă ea. S-a întîmplat ceva?

Se scurse o pauză lungă, apoi:

– Nu-i nimic. Ne vedem cînd o s-ajungi acasă.

Puse receptorul jos şi şovăi, întrebîndu-se dacă n-ar fi fost mai bine să declare încheiată ziua de muncă şi să se ducă acasă imediat. Însă chiar cînd îi veni acest gînd, ideea care îi tot dăduse tîrcoale toată după-amiaza deveni mai clară.

Rulă încă o dată filmul, dar de astă dată, în loc de a încerca să-şi dea seama ce fel de creatură era aceea pe care o văzuse, se concentră asupra vîrstei pe care ar fi putut s-o aibă exemplarul.

Dacă era o specie anume de primat de talie mică, ar fi trebuit să fie adult.

Dar dacă *nu* era primat?

Mai multe imagini i se succedară caleidoscopic prin minte.

Felul cum membrii tribului se holbaseră la el.

Felul în care frica lui părea să se accentueze şi expresia de surpriză pe care o avusese cînd începuseră să-l vîneze!

Era atît de mic în comparaţie cu bărbaţii.

Iar femeia se comportase ca...

Femeia se comportase ca o mamă disperată care tocmai şi-a pierdut un copil.

Să fi fost oare cele văzute în filmul de pe ecranul monitorului imagini cu un copil *mutant?*

Mutant din ce cauză? Poluare?

Chiar în clipa în care îşi puse întrebarea, îi apăru şi un posibil răspuns.

Muntele Pinatubo.

Vulcanul care erupsese în Filipine în urmă cu mai puţin de zece ani, scuipînd în atmosferă destulă cenuşă şi gaze toxice pentru a face zeci de sate de nelocuit.

Dacă alcoolul şi tutunul puteau afecta un fetus, ce-ar fi fost atunci în stare să producă gazele emanate de un vulcan activ? Ochii lui Katharine se fixară încă o dată pe scheletul de pe masă, dar acum ochiul minţii ei nu mai vedea vatra lîngă care fusese înhumat corpul, ci fumarola sulfuroasă situată un pic mai sus de rîpă. Dar dacă rămăşiţele pe care le dezgropase erau ale cuiva care fusese născut la numai cîteva luni după o erupţie a vulcanului Haleakala?

Brusc deveni extrem de important să determine vîrsta cît mai exactă a oaselor, să încerce o corelare cu una dintre ultimele erupţii de pe Maui.

Sau de pe Insula Mare, unde chiar şi acum se deschideau noi răsuflători care degajau gaze venite tocmai din măruntaiele pămîntului.

Mai lucră încă trei ore, pregătind mostre de os şi căutînd prin Internet laboratoarele care-ar fi putut face evaluarea cel mai rapid şi mai eficient.

Acum însă mintea ei începu să se înceţoşeze de oboseală şi tot trupul o durea.

Şi întîrziase deja cu mult peste ora la care-i promisese lui Michael că va ajunge acasă.

Lăsînd totul aşa cum era, Katharine tocmai închidea camera de lucru. Stinsese luminile şi era pe punctul de a încuia uşa cînd atenţia îi fu atrasă de nişte faruri de automobil ce traversară fereastra de vizavi.

Lăsînd luminile stinse, se duse la fereastră şi privi afară.

Michael şedea şi se uita la televizor încercînd să se concentreze la ce se întîmpla pe ecran, dar nu putea să urmărească filmul mai mult de cîteva secunde la rînd.

Se gîndea întruna la Josh, la felul cum îmbrăţişa sticla de amoniac, la cum trăgea adînc în plămîni mirosul acesteia, la cum se zbătuse ca s-o recupereze cînd el i-o smulsese din mîini.

Şi-şi aminti expresia din privirea lui Josh cu puţin înainte de a fi plecat ca din puşcă de la vestiare. O clipă, Michael nu fusese în stare să-şi recunoască deloc prietenul. Josh cel pe care-l cunoştea dispăruse complet, şi-n locul lui apăruse...

Ce?

Un animal sălbatic.

Cuvintele îi veniră în minte lui Michael nechemate, dar cu cît reflecta mai mult la ele, cu atît îşi dădea seama că Josh arătase întocmai unei fiare: un animal în capcană căutînd un mijloc de scăpare.

Şi preţ de o secundă, Michael îşi aduse aminte: îi fusese teamă că Josh avea să-l atace în încercarea de a-şi recupera sticla pe care i-o smulsese din mîini lui Josh.

După cursuri Michael aşteptase cît putuse de mult, sperînd că Josh avea să se întoarcă, dar cînd autobuzul fusese gata de plecare, se suise şi el. Pe tot drumul spre casă privise pe geam, crezînd c-ar putea să vadă camioneta lui Josh gonind ca să prindă din urmă autobuzul, să-i audă claxonul ca apoi să-l găsească aşteptînd în staţia

unde el cobora. Dar ceva îi spunea că maşina lui Josh n-avea să apară, că prietenului său i se întîmplase ceva groaznic.

Să cheme poliţia?

Şi ce să le spună?

Să le repete bazaconiile pe care i le povestise Josh despre comportamentul straniu al lui Jeff şi despre cum a tulit-o el aseară din cîmpul de trestie de zahăr? Dar asta ar fi însemnat să-l bage pe Josh încă şi mai tare în beleaua în care deja se afla. Iar dacă lui Jeff Kina i se întîmplase ceva în cîmpul de trestie de zahăr, n-ar fi trebuit oare să ştie cineva? La urma urmei, el aflase înainte de a pleca de la cursuri numele celor două victime care decedaseră în cîmpul incendiat: nişte pomperi într-o misiune de rutină, ucişi într-un accident stupid. Unul dintre ei fusese unchiul unuia dintre băieţii din echipa de atletism. Dar nimeni nu auzise nimic de Jeff Kina.

Cînd ajunse acasă, sună la Josh, dar îi răspunse Sam Malani, pare-se beat, şi zbierînd că atunci cînd i-o mai prinde picioarele pe-acasă lui Josh are să-l cotonogească rău de tot.

Michael nu mai sunase.

Apoi, în urmă cu o oră, începu din nou să se simtă ciudat. Nu era prea rău – în nici un caz cum era cînd avea astm – şi pentru un minut fusese tentat s-o sune pe maică-sa. Dar izgoni ideea de îndată ce-i trecu prin cap. Dacă n-avea să-l convingă să meargă la spital în seara asta – „paza bună trece primejdia rea"– atunci cu siguranţă că mîine-dimineaţă avea să-l tîrască pînă la doctorul Jameson.

Mai bine să nu-i zică nimic; oricum, probabil pînă mîine dimineaţă avea să se simtă iar bine.

Se aşeză mai bine-n canapea şi încă o dată încercă să se concentreze la filmul la care se uita.

„Încetează! îşi spuse el. Încetează odată! N-ai nimic la plămîni, Josh e doar şucărit, iar pe Jeff Kina nici măcar n-ai apucat să-l cunoşti."

Numai că, indiferent cît de mult se străduia să se convingă că nu era nimic grav, îşi amintea întruna de singurul lucru care făcea să sune fals totul.

Kioki Santoya murise alaltăieri noapte.

Dacă Jeff şi Josh erau şi ei morţi?

Ce urma atunci?

La această întrebarea nu avea nici un răspuns.

Pînă cînd lui ochii Katharine se obişnuiră cu luminile difuze de pe domeniul lui Takeo Yoshihara noaptea, vehiculul se oprise lîngă una dintre uşile din cealaltă aripă a clădirii. În timp ce Katharine privea, ofiţerul de gardă, care în mod normal şedea la biroul din hol, ieşi din clădire şi merse repede la vehiculului care, după cum putea acum deslusi, era o dubiţă. Doi inşi coborîră din ea, iar un al doilea bărbat ieşi din clădire. O clipă mai tîrziu cei patru deschideau uşile din spate ale dubiţei şi descărcau din ea o ladă.

O ladă lată cam de un metru, înaltă tot de un metru şi, probabil, lungă de vreo doi.

Imaginea unui coşciug îi veni instantaneu în minte lui Katharine şi, cu toate că ea încerca s-o respingă, imaginea nu se lăsa deloc dată la o parte cu una cu două. Dimpotrivă, ideea de coşciug fu imediat întărită de amintirea scheletului din camera alăturată.

Schelet care, deşi nu aparţinea speciei *Homo sapiens*, fusese pregătit pentru înhumare ca şi cum ar fi aparţinut.

Părăsindu-şi biroul, Katharine porni pe coridorul cel lung care ducea la hol, apoi şovăi. Cum avea să procedeze? Să meargă pe celălalt coridor încercînd uşile pînă cînd dădea de una care nu era încuiată şi să intre? Nu era prea înţeleaptă manevra, întrucît sosirea dubei în miezul nopţii sugera faptul că prezenţa ei s-ar fi putut să nu fie deloc bine venită.

Acelaşi raţionament mai excludea şi posibilitatea de a ieşi pur şi simplu şi a se duce la dubiţă unde să întrebe ce se întîmplă. Schimbînd direcţia, se îndreptă spre biroul ofiţerului responsabil cu paza, o încăpere mare în formă de cub din lemn pe care nu se afla nimic în afara a două monitoare de computer identice. Dînd ocol biroului, temătoare de parcă el era un tigru gata să se năpustească asupra ei, Katharine se aplecă pradă nervozităţii peste scaunul ofiţerului şi studie cele două monitoare.

Primul – cel din stînga – prezenta imaginea zonei limitrofe porţii principale a domeniului. Deşi nu-şi putea aminti să fi văzut nici un

fel de proiectoare în jurul porţilor, imaginea de pe ecran era aproape la fel de strălucitoare ca şi cum ar fi fost luată ziua-n amiaza mare.

Aşadar, îşi dădu ea seama, camerele de luat vederi erau echipate cu dispozitive de amplificare a luminozităţii, care făceau întunericul din jurul porţii cît se poate de iluzoriu.

Celălalt ecran afişa doar o serie de imagini de butoane virtuale, unele dintre ele etichetate, altele nepurtînd decît nişte simboluri grafice ce identificau rostul lor în manipularea camerei de luat vederi. Întinzînd mîna, Katharine atinse ecranul acolo unde era reprezentat un buton pe care era desenată o lupă.

Instantaneu imaginea de pe celălalt ecran se mări cînd obiectivul camerei se apropie de prim-planul porţii.

Acum Katharine examina butoanele, atingîndu-l pe cel marcat „Aripa de nord".

Toate butoanele dispărură cu excepţia celor care controlau camerele, iar în locul lor apăru planul clădirii din aripa de nord, văzut de sus. Alegînd o încăpere pe care ea o crezu apropiată de zona unde parcase dubiţa, Katharine atinse din nou ecranul.

Monitorul de afişare reacţionă pe dată, prezentînd interiorul biroului lui Stephen Jameson.

Biroul său gol.

Atinse camera aflată la două uşi mai departe pe coridor şi fu răsplătită prin imaginea celor doi inşi din dubiţă şi a celor doi ofiţeri din serviciul de pază şi protecţie, care aşezau lada pe un cărucior cu rotile. Cînd inşii din dubiţă plecară, cei doi paznici împinseră lada ca un coşciug prin birou şi pînă-n coridor. Comutînd monitorul pentru a vedea partea de nord a culoarului, Katharine îngheţă cînd îi zări pe paznici, cîte unul la fiecare capăt al căruciorului pe rotile, mişcîndu-se exact în direcţia ei; o fracţiune de secundă mai tîrziu cînd gardianul, care-n mod normal ar fi trebuit să se afle în scaunul pe care acum îl ocupa ea, se uită drept în obiectivul camerei de luat vederi, Katharine avu senzaţia oribilă că el o putea vedea tot atît de clar, pe cît îl vedea ea pe el. Inima-i bubuia şi trebui să-şi înfrîngă imboldul de a o zbughi imediat în direcţie opusă şi a se duce la ea în birou. Dar cînd paznicii cu lada dispărură din faţa ochilor ei –

pentru a nu mai apărea prin uşile duble de la capătul culoarului – ea-şi dădu seama că ei nu se îndreptaseră spre ea cîtuşi de puţin. De fapt, se deplasau exact în direcţie opusă.

Dar unde?

Cercetă iar ecranul monitorului de control şi descoperi un buton inscripţionat „NI".

Nivel Inferior? Desigur! Acel „pînă jos", pe care-l menţionase chiar azi-dimineaţă doctorul Jameson.

Ea atinse butonul. Păru că nu se întîmplă nimic. Pe monitorul din dreapta era afişat acelaşi plan în vedere de sus şi aceleaşi butoane de control, iar pe monitorul din stînga apărea imaginea aceluiaşi culoar.

Şi totuşi, ar fi putut băga mîna-n foc că ambele ecrane pîlpîiseră o fracţiune de secundă ca şi cum afişajele ar fi reacţionat într-un anume fel la comandă. Apoi, pe cînd cerceta mai cu băgare de seamă ecranul de control, realiză că se modificase un singur lucru: butonul „NI" purta acum eticheta „SS".

Mai *exista,* prin urmare, încă un nivel dedesubt!

Ca pentru a i se confirma gîndurile, pe ecran apărură şi cei doi gardieni deplasîndu-se în direcţie opusă şi îndepărtîndu-se de camera de luat vederi. Pe la jumătatea coridorului se deschise o uşă şi paznicii introduseră lada prin ea. Încă o dată Katharine trebui să atingă două dintre incintele reprezentate pe monitorul de control pînă să o găsească pe cea căutată şi imaginea de pe monitorul camerei se modifică din nou.

Camera era, în mod evident, un fel de laborator. Sub privirile lui Katharine, doi bărbaţi în uniforme de oameni de serviciu începură să deşurubeze capacul cutiei. Degetele lui Katharine se mişcară pe butoanele care-i permiteau controlul camerei de luat vederi şi aduse în prim-plan lada. Cînd capacul a fost desfăcut, din conteiner începură să iasă fuioare de ceaţă.

Zăpadă carbonică?

Capacul a fost dat la o parte şi Katharine a putut să vadă că acel ceva ce se afla acolo era vîrît într-un sac de plastic.

Privi cum patru mîini cu mănuşi chirurgicale desfac ambalajul de plastic, dîndu-l la o parte.

Patru mîini.

Unde erau celelalte patru mîini, mîinile ofiţerilor de pază?

Katharine readuse imaginea normală. Cei doi paznici nu mai erau.

Atingînd din nou ecranul de control, îi găsi.

Erau pe coridor, venind către ea.

Ba nu! Se îndepărtau de ea, spre celălalt capăt al clădirii, unde, în mod evident, trebuia să se afle un ascensor. Cît timp mai avea oare la dispoziţie pînă cînd ei aveau să revină la acest nivel şi să se apropie de hol?

Un minut?

Două?

În nici un caz mai mult.

Atinse din nou ecranul şi apărură din nou cei doi oameni de serviciu. Isprăviseră de îndepărtat primul strat de plastic şi scoteau acum ce mai rămăsese din zăpada carbonică în care fusese ambalat conţinutul lăzii. Îndemnîndu-i în sinea ei să se grăbească, vrînd aproape să intre ea însăşi prin monitor şi să smulgă cu mîna ei al doilea strat de plastic de pe ceea ce se afla înfăşurat acolo, Katharine abia de-şi mai putea ţine în frîu nerăbdarea.

Cu inima-n dinţi, comută monitorul pe supraveghere-coridor. Agenţii de pază se aflau încă acolo, aşteptînd ascensorul. Apoi, exact în clipa cînd ea avea de gînd să comute iar pe incinta unde lucrau oamenii de serviciu, agenţii de pază dispărură din cadru.

Erau deja în lift, iar liftul trebuie să se fi pus în mişcare.

Cît de repede?

Habar n-avea.

Comută imaginea înapoi în laborator. În sfîrşit, unul dintre lucrători părea a fi terminat de scos gheaţa carbonică. Ţinîndu-şi fără să vrea respiraţia, Katharine se uita lung în conteiner. Unul din cei doi lucrători se ocupa acum de învelişul din plastic aproape transparent – singurul obstacol între privirea lui Katharine şi acea livrare care sosise pe proprietate în miezul nopţii. Apoi, cu o mişcare care pe ea, una, o făcu aproape să izbucnească într-un ţipăt de frustrare, lucrătorul îl smulse la o parte.

Prim-planul!

Cu degetele tremurînde, atinse butoanele de reglaj ale camerei. Aceasta aduse în prim-plan imaginea şi îşi reajustă puţin claritatea. Preţ de nu mai mult de o singură clipă, înainte ca unul dintre lucrătorii aceia să se aplece brusc înainte şi s-o împiedice să vadă, Katharine avu impresia că zăreşte ceva.

Un chip.

Un chip de om?

Fracţiunea de secundă fusese prea fulgerătoare, distorsiunea foliei de plastic încreţite – prea mare.

Cît timp îi mai rămînea la dispoziţie? Dacă ar fi putut să mai arunce încă o singură privire...

Atinse butonul „NS", apoi holul.

Agenţii de pază veneau pe culoar!

Cu inima ticăindu-i nebuneşte, Katharine sări jos de pe scaun şi fugi spre uşile duble dinspre coridorul de sud şi spre biroul lui Rob.

Afişajul! Cum aveau să vină, agenţii aveau să vadă ce făcuse ea! Răsucindu-se-n loc, era cît pe ce să se împiedice-n graba ei de a ajunge înapoi la pupitrul agentului de pază, căută din nou pe ecran şi găsi un buton cu eticheta „Principal". Îl atinse şi instantaneu meniul, care fusese pe ecran în urmă cu cîteva minute la venirea ei, reapăru la loc pe monitor.

Poarta!

Unde era butonul pentru poartă?

Acolo – în partea de jos şi-n dreapta.

Îl apăsă şi aşteptă doar atît cît să vadă imaginea de pe monitor schimbîndu-se, apoi traversă în fugă holul. Trecînd valvîrtej prin uşile duble, se întoarse pentru a le opri mişcarea, după care traversă în fugă culoarul spre biroul lui Rob, se strecură înăuntru şi aprinse lumina. Sprijinindu-se cu toată greutatea de birou, aşteptă pînă ce bătăile inimii îi reveniră la normal şi respiraţia aşijderea, după care-şi luă geanta. Stinse lumina, părăsi biroul pentru a doua oară în zece minute, îl încuie şi-o luă spre uşile duble.

Pentru o clipă trăi senzaţia cumplită că cei doi agenţi de pază o aşteptau pe ea, ştiind ce făcuse. Dacă ei aveau s-o ia la întrebări,

ce-avea să le răspundă? Că fusese îngrijorată văzînd că agentul nu era la post şi că tocmai îl căuta?

Oare aveau s-o creadă?

Împingînd uşile batante, ea pătrunse în holul de la intrare.

Spre imensa ei uşurare, agenţii de pază n-o aşteptau pe ea. Unul dintre ei, cel care fusese acolo înainte de sosirea dubiţei, şedea din nou la pupitrul lui, răsfoind o revistă. Cînd Katharine intră în hol, el îşi ridică privirea.

– Doamnă doctor Sundquist! Credeam că aţi plecat.

Oare era suspiciune în glasul lui?

– Am avut ceva de terminat, replică ea. Apoi, cînd se afla pe la jumătatea holului, îşi dădu brusc seama ce trebuia să spună pentru a îndepărta orice bănuială ce ar fi putut plana asupra ei. Ce-a fost cu duba aceea care-a sosit în urmă cu cîteva minute? întrebă ea, întorcîndu-se încă o dată cu faţa spre agentul de pază. Nu-i prea de tîrziu pentru livrări?

Agentul de pază surîse:

– Unul dintre camioanele noastre, spuse el. Şoferul a oprit numai ca să afle unde are voie să parcheze.

– Ei, atunci e reconfortant să ştii că nu sîntem singurii care muncesc pînă noaptea tîrziu, spuse Katharine zîmbindu-i şi ea agentului. Dar nu ştiu cum de asta nu mă face să mă simt mai puţin istovită.

Agentul de pază chicoti:

– Şi nici pe mine, dacă stau să mă gîndesc.

Încheind cu o urare de noapte bună, Katharine părăsi clădirea şi se îndreptă repede spre automobilul ei.

Paznicul minţise.

În mod clar, se întîmpla ceva ce ea nu trebuia să ştie. Dar ce anume?

Şi cum ar fi putut să afle?

Nu cumva cadavrul care fusese adus în noapte asta – dacă într-adevăr era un cadavru – avea vreo legătură cu acel alarmant filmuleţ şi cu scheletul din biroul de lucru al lui Rob? Era ridicol! Nu exista nici un temei pentru o asemenea conexiune.

Însă imaginile craniului anormal din Filipine şi filmul cu măcelărirea acelei creaturi îi erau, de asemenea, proaspăt întipărite în minte. O fotografie şi un film care erau stocate în nişte fişiere păstrate sub

parolă, întocmai ca şi coletul care tocmai sosise şi care acum era dosit undeva, într-un subsol despre care pînă-n această noapte Katharine nici măcar nu avusese habar că există.

Toate instinctele îi spuneau lui Katharine că trebuia să existe o legătură oarecare între aceste lucruri.

Corpul – dacă asta era într-adevăr – fusese livrat abia acum.

Mutantul – dacă asta era într-adevăr – fusese ucis în Filipine.

Şi scheletul pe care ea însăşi îl dezgropase era chiar aici, în Maui.

Dar cum să afle ce legătură era între toate acestea? Pe cînd conducea prin întuneric spre porţile domeniului, se întreba cum ar fi putut proceda pentru a obţine acces nu numai la fişierele ascunse din computer, dar şi la nivelul inferior al aripii de nord. Încetinind pentru a permite deschiderea porţilor, ajunse la o concluzie tulburătoare: securitatea era aici cu mult mai severă decît îi spusese Rob Silver. Întocmai cum îşi amintea, nu erau nici un fel de proiectoare care să lumineze porţile, şi totuşi ea era sigură că, în timp ce automobilul trecea prin dreptul lor, agentul de pază din hol o vedea ca şi cum ar fi fost ziua în amiaza mare. Acest gînd îi trimise fiori pe şira spinării şi, cu toate că-şi spunea întruna că-i o nebună, nu putea scăpa de impresia stranie de a se şti observată pînă la părăsirea aleii înguste ce lega proprietatea de autostrada Hana. Dar nici atunci senzaţia n-o părăsi în totalitate şi, pe cînd cobora spre Makawao, continua să se uite în oglinda retrovizoare în căutarea unui indiciu care să-i confirme că era urmărită.

Deşi nu văzu nimic, acea senzaţie care-i făcea pielea ca de găină o însoţi cu persistenţă.

Cu toate că televizorul încă mergea cînd Katharine intră în casă, Michael nu se uita la el. Întins pe canapea, dormea deja tun, iar cînd ea se aplecă pentru a-l săruta pe frunte, el nici nu simţi. Lăsîndu-şi geanta de piele pe podea, lîngă fiul ei, Katharine opri televizorul, apoi merse în bucătărie după ceva de mîncare. Resturile – nu chiar o jumătate – de la o pizza rece se găseau în cutia mînjită de grăsime pe masa din bucătărie. Luîndu-şi două bucăţi şi punîndu-le pe o farfurie, le introduse apoi în cuptorul cu microunde, după care îşi turnă un pahar

de vin, aşteptînd să se încălzească pizza. Luîndu-şi farfuria cu ea în sufragerie, o lăsă pe măsuţa de cafea, dar, înainte de a se aşeza direct pe podea ca să mănînce, traversă casa, să încuie ferestrele şi uşile.

Şi să tragă draperiile.

Înainte de a o trage pe ultima, se uită lung în întuneric, aproape înfiorată de acea senzaţie înfricoşătoare că era urmărită.

„Dar e ridicol, îşi spuse ea. Aici nu e nimeni. Nimeni nu te urmăreşte!"

Îşi repetă aceste cuvinte, dar nu reuşi să risipească paranoia care-o cuprinsese cînd plecase în acea noapte din pavilionul de cercetare. Trase şi ultima draperie înainte de a se duce din nou la măsuţa de cafea pentru a mînca restul de pizza pe care i-o lăsase Michael.

Tocmai termina prima bucată, cînd Michael se foi pe canapea şi ritmul respiraţiei lui se schimbă, devenind greoi. În cîteva secunde începu să dea din picioare şi să-şi agite braţele. Katharine se încordă, îngrozită la gîndul că acea cumplită scenă de seara trecută cînd el fugise în întuneric pentru a se mai întoarce doar după cîteva ore, avea să se repete. Ridicîndu-se în picioare, ocoli măsuţa de cafea, se aşeză pe vine şi-l atinse cu blîndeţe.

– Michael! Michael, trezeşte-te! Ai un coşmar.

El gemu şi dădu să se răsucească cu spatele, dar ea-l apucă strîns de umăr şi-l zgîlţîi:

– Michael, trezeşte-te!

Brusc, tot corpul lui Michael a fost cuprins de convulsii, după care el s-a ridicat imediat în capul oaselor, treaz pe loc. El o privi lung şi uluit.

– Ce-a fost? îl întrebă Katharine. Ce-ai visat?

– Noaptea cînd m-am scu... începu Michael, dar se şi opri.

– Cînd ce? îl întrebă Katharine. Îşi aţinti privirea asupra lui şi încercă să deducă ce cuvînt retezase el.

Îmbujorîndu-se, Michael ştia după cum se uita mama la el că nu mai avea nici un rost să se mai ascundă după deget.

– Am fost într-o scufundare de noapte, spuse el în cele din urmă.

– Scufundare de noapte? îl îngînă Katharine confuză. Apoi, pe măsură ce sensul cuvintelor lui i se clarifica, ochii i se deschiseră larg.

– Tu vrei să zici că te-ai dus să faci pe scafandrul *noaptea?!*

Michael şovăi, apoi încuviinţă cu un aer nenorocit:

– Cu Josh Malani şi cu încă nişte băieţi.

– Cum, ce băieţi? îl întrebă Katharine.

Michael şovăi:

– Jeff Kina şi Kioki Santoya. Şi Rick Pieper.

La auzul primelor nume, în creierul Katharinei sună un clopoţel. Îi sunau familiare, dar unde oare le auzise? Chiar înainte de a formula întrebarea, Michael îi dădu răspunsul:

– Kioki e tipul pe care l-a găsit maică-sa ieri-dimineaţă în cîmpul de trestie de zahăr.

Katharine îşi aduse aminte de buletinul de ştiri pe care-l auziseră dimineaţă.

– Asta a fost alaltăieri noapte, nu-i aşa? îl întrebă ea. Noaptea în care-ai venit tîrziu?

Michael încuviinţă.

– Şi aseară despre asta ai visat? Şi-n seara asta la fel?

Michael încuviinţă din nou.

Ochii lui Katharine îl fixau pe Michael:

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă ea. În timpul scufundării?

Michael cîntări rapid, dar ezitase un pic prea mult pentru ca ea să nu-şi dea seama că scufundarea aceea nu fusese lipsită de evenimente.

– Nimic serios, spuse el. Buteliile nu erau complet pline, aşa c-a trebuit să ieşim repede din imersiune, atîta tot. Nu-i cine ştie ce.

– Doar că-ţi dă coşmaruri, îi spuse Katharine. Şi după ce i s-a întîmplat lui...

Michael gemu:

– Haide, mami! Nimeni nu ştie ce i s-a întîmplat lui Kioki.

Katharine îşi studie fiul. Nu numai că o minţise, dar ceea ce făcuse el nu fusese numai stupid, dar şi iresponsabil. Ar fi trebuit să-l pedepsească exemplar, să-i taie toate privilegiile, să ia toate măsurile cuvenite pentru a se asigura că aşa ceva nu se va mai repeta. Însă, pentru moment, după aproape o noapte întreagă de veghe, era mult prea obosită ca să întreprindă ceva. Şi-apoi el era în viaţă şi

acasă, şi nu i se întîmplase nimic groaznic. Iar faptul că el îi ţinuse ascuns ceea ce făcuse era, poate, parţial şi din vina ei – la urma urmei, ani de zile îl cocoloşise ca pe puiu' mamei. Dacă n-ar fi fost Rob, nu l-ar fi lăsat în ruptul capului să facă scufundări subacvatice.

Extenuarea căreia îi făcuse faţă toată ziua o ajunse în sfîrşit şi decise că acest subiect putea să mai aştepte.

– Du-te la culcare, îi spuse ea. Du-te şi-ncearcă să dormi. Apoi îi veni o idee: Ştii ce, Michael? Tu eşti cel care-a dat-o-n bară, aşa că *tu* hotărăşti cum ai să fii pedepsit. Eu sînt prea obosită şi prea furioasă ca mă mai gîndesc şi la asta. Aşa că gîndeşte-te tu! Bine?

Michael o privi lung şi ea-şi putu da seama după expresia lui că nimerise răspunsul potrivit: era sigură că oricare-ar fi fost pînă la urmă pedeapsa pe care şi-o dădea, aceasta avea să fie cu mult mai rea decît cea pe care i-ar fi administrat-o ea.

– E-n ordine, spuse el într-un tîrziu. Cred c-aşa e corect. Se ridică şi se îndreptă spre camera sa, dar pînă să ajungă acolo se întoarse din drum şi-o sărută pe obraz: Îmi pare rău, spuse el. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut, şi-ar fi trebuit să-ţi spun. Îşi îndreptă spinarea: Noapte bună, mai spuse el încetişor pe cînd se îndrepta încă o dată spre camera lui.

– Michael?

El se întoarse cu faţa spre maică-sa:

– Încearcă să nu fii prea aspru cu tine. Un an de pedeapsă ar fi totuşi parcă prea mult.

Cînd peste cîteva minute se prăbuşea epuizată în pat, Katharine atinsese punctul acela în care era prea obosită ca să mai poată adormi. În cele din urmă, simţind atmosfera înăbuşitoare din casă, se ridică din pat şi deschise toate ferestrele. Nu că ar fi fost cine ştie ce mare diferenţă; un vînt *kona* începuse deja să aducă o miasmă uşor acră, de fum, dinspre vulcanul în erupţie din Insula Mare.

Înainte să se urce din nou în pat, Katharine se opri un pic să asculte la uşa lui Michael. Cu toate că ea era trează, fiul ei dormea în pace.

CAPITOLUL XXII

Takeo Yoshihara se trezi ca întotdeauna o dată cu ivirea zorilor. Pe cît de treaz era acum, pe atît de profund adormit fusese cu numai o clipă în urmă. Se ridică din pat şi, îmbrăcînd o cămaşă *aloha,* pantaloni albi şi sandale care constituiau ţinuta lui standard în Maui, se duse spre micul pavilion unde i se servea masa. Micul dejun compus din supă *miso,* peşte şi ceai îl aştepta ca întotdeauna cînd se afla în vizită la proprietatea sa.

În timpul mesei trecu în revistă situaţia pieţelor financiare şi răsfoi în fugă teancul de rapoarte care sosiseră în cursul nopţii, din toată lumea.

Se părea că era cu treizeci de milioane de dolari mai bogat decît aseară, cînd se dusese la culcare.

Isprăvind cu rapoartele cînd termină de sorbit şi ultima picătură de ceai, Yoshihara părăsi pavilionul, croindu-şi drum printre grădini spre centrul de cercetări, oprindu-se doar o singură dată pentru a îndepărta o orhidee ofilită care le scăpase grădinarilor filipinezi.

Întrînd în pavilionul de cercetare pe uşile principale, înclină din cap în timp ce trecea prin dreptul pupitrului, împinse uşile duble spre coridorul care ducea în aripa de sud şi parcurse rapid culoarul pînă la ascensorul aflat în celălalt capăt. Scoţîndu-şi din buzunar portofelul, îl trecu peste o plăcuţă gri obişnuită, aflată deasupra butonului de apel, şi lumina roşie din partea de sus a plăcii începu imediat să clipească în verde. O clipă mai tîrziu, uşa se deschise prin culisare. Yoshihara păşi în ascensor şi uşa se închise în urma lui.

În mai puţin de un minut se afla în laboratorul căruia aseară, tîrziu, îi fusese livrată lada mare de lemn. Aceasta însă fusese demult scoasă afară, ca şi restul de gheaţă carbonică în care fusese păstrat conţinutul, împreună cu folia de plastic în care acesta fusese înfăşurat.

Doar corpul rămăsese, dar era de nerecunoscut.

Cînd uşa laboratorului se deschise, Stephen Jameson îşi ridică privirea. Surprins să-şi vadă şeful intrînd în laborator, el se uită repede la ceas.

Aproape şase şi jumătate.

Simţind brusc oboseala unei lungi nopţi de muncă, Jameson îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi şi se întinse.

Salutîndu-l pe doctor printr-o uşoară înclinare a capului, Yoshihara se apropie de masă şi se uită la ceea ce mai rămăsese din corpul deshumat şi expediat în Maui. Pe chipul său nu se vedea nimic care să trădeze faptul că dezgustătoarea privelişte l-ar fi impresionat cîtuşi de puţin.

Cadavrul fusese deschis de la regiunea pubiană pînă la gît, şi cele cîteva organe care se mai aflau în cutia toracică zăceau acum vraişte ca nişte piese dintr-un puzzle stricat în pripă. Toracele fusese secţionat şi deschis larg, pentru a permite accesul uşor la plămîni şi la inimă – ambele lipsind de la locul lor – aşa că tot ce mai rămăsese acum era o mare cavitate deschisă care, fiind complet lipsită de sînge, conferea corpului ciudata aparenţă de a nu fi fost viu niciodată. Aceste rămăşiţe aveau mai degrabă un aer artificial şi ciudat de impersonal, ca şi cum ceea ce se mai afla întins pe masă fusese sculptat din ceară, şi nu fusese niciodată din carne şi sînge.

Yoshihara ştia totuşi că nu aşa stăteau lucrurile, fiindcă doar el, cu ochii lui, văzuse fotografiile băiatului luate cu numai cîteva săptămîni în urmă. Un tînăr alb, în vîrstă de şaptesprezece ani, un pic peste un metru optzeci înălţime, lat în umeri şi îngust în şolduri. Într-una dintre fotografiile pe care le văzuse Yoshihara, băiatul zîmbea cu gura pînă la urechi, cu dantura de un alb perfect, gropiţe adînci în obraji şi una în bărbie. Adăugate la ochii lui albaştri şi la părul blond, fusese exemplarul desăvîrşit de surfer californian.

În mod straniu, frumuseţea chipeşului băiat se păstră.

Părul lui bălai, frumos pieptănat şi dat cu fixativ fusese uşor deranjat de ambalare şi, mai înainte ca Yoshihara să-şi dea seama el însuşi ce face, se trezi că întinde mîna pentru a netezi nişte şuviţe rebele.

Paloarea morţii fusese în mod abil mascată cu fond de ten şi obrajii băiatului aveau o roşeaţă trandafirie, de parcă te-ai fi aşteptat să se trezească în orice moment.

Gropiţa din bărbie era la fel de clară ca în fotografie, deşi în expresia solemnă a morţii nu i se mai vedea nici urmă de gropiţe în obraji.

Yoshihara îşi întoarse din nou atenţia spre Jameson, care ţinea acum în mîini un plic de format mare din hîrtie groasă.

– Ai determinat cauza exactă a morţii?

Jameson deschise plicul şi răsfoi hîrtiile din el. Avusese o echipă de asistenţi de laborator care lucraseră cu el toată noaptea, analizînd ţesuturile pe care Jameson însuşi le prelevase din fiecare organ, după cum tot el făcuse şi autopsia.

După cum se aşteptase Jameson, majoritatea organelor tînărului se dovediră a fi fost tot atît de sănătoase pe cît păreau a fi. Testele de laborator n-au descoperit nici un semn de îmbolnăvire sau de substanţe toxice.

Sau, cel puţin, nu era nici o urmă de substanţă care ar fi fost de aşteptat să ucidă un tînăr de şaptesprezece ani.

Nici urmă de stricnină, cianură sau alte otrăvuri.

Şi nici droguri. Nici heroină, nici cocaină, nici fortifiante, nici calmante.

Nici măcar alcool sau marijuana.

Şi totuşi băiatul murise, iar raportul de laborator din mîna lui Jameson arăta limpede motivul.

– Cauza morţii, spuse el, a fost o violentă reacţie de natură alergică la substanţa în chestiune. Îi surîse lui Yoshihara – un surîs ironic: La sosirea ambulanţei, mama lui încerca să-l dea jos din maşina care era cu motorul în funcţiune, într-un garaj cu uşile închise.

Yoshihara încuviinţă din cap:

– Şi i-au administrat oxigen.

– Şi el a murit, spuse Jameson.

– Şi cum a fost vremea în Los Angeles în acea zi? întrebă Yoshihara.

Jameson surîse fin:

– Aproape perfectă. Buletinele meteo pomeneau de o zi atît de senină, cum Los Angeles-ul rar mai cunoscuse pînă atunci.

– Dar deloc bună pentru subiectul nostru, observă Yoshihara. Care-ar fi fost rezultatul dacă ei nu i-ar fi administrat oxigen pur?

– Greu de spus, replică Jameson. Dar se pare că ultimii noştri subiecţi se simt mai bine. Pînă acum, patru dintre cei cinci par a se simţi bine. Desigur, aerul din Mexico City a fost chiar extrem de poluat în ultimele cîteva zile, dar cel din Chicago n-a fost rău deloc.

– Şi de cînd se află pe poziţie?

– Doar de două zile, îi spuse Jameson.

– Interesant, murmură visător Yoshihara. Ce se aude cu tînărul localnic care a murit? Cum îi zicea?

– Kioki Santoya, replică Jameson. Lui, desigur, nu i s-a dat oxigen – era deja mort cînd l-a descoperit mama sa. Dar analizele noastre de laborator arată faptul că plămînii lui sînt într-o condiţie asemănătoare cu ai subiectului din faţa noastră; şi arătă printr-un gest cadavrul de pe masa de disecţie.

Takeo Yoshihara rămase tăcut o clipă, reflectînd.

– Ceilalţi doi localnici, spuse el în cele din urmă. Aş dori să-i văd. Nu pe monitoare. Vreau să-i văd direct la faţă.

Privirea lui Stephen Jameson se înnegură:

– Nu sînt sigur că asta e o idee bună, începu el. Dacă vreunul dintre ei vă recunoaşte...

– N-ar avea nici un fel de importanţă, i-o reteză Takeo Yoshihara. La urma urmei, nu este sigur c-au să mai plece de-aici vreodată, nu?

Stephen Jameson înclină indiferent din cap. Nu se cădea să arate ceea ce simţea în faţa şefului său.

– Cum doriţi, spuse el conducîndu-l pe Takeo Yoshihara printr-o uşă.

Traversară o cameră plină cu butelii de gaz comprimat şi o pompă de dimensiuni mari, după care intrară într-alta. Această incintă era goală cu excepţia unei cutii mari, din plexiglas.

Cutia era umplută cu un fel de ceaţă maronie.

Prin ceaţa aceea abia se puteau distinge siluetele a doi tineri. Dormeau direct pe jos, dezbrăcaţi, cu capetele sprijinite pe un braţ. Dar tocmai cînd Takeo Yoshihara se uita la ei, ochii unuia – ai celui mai mare, un polinezian după trăsăturile feţei – se deschiseră brusc. Într-o clipită se ridică încordat pe vine, gata de atac.

„Ca un animal, se gîndi Takeo Yoshihara. Ca un animal sălbatic care simte primejdia." Yoshihara se apropie cu încă un pas, întocmai cum ar fi făcut într-o grădină zoologică pentru a se uita mai bine la o maimuţă dintr-o cuşcă.

Creatura se repezi la el cu mîinile întinse, de parcă ar fi vrut să-l înşface de beregată pe Yoshihara pînă cînd, izbindu-se de peretele de plexiglas, aceasta se prăbuşi înapoi pe podeaua cuştii, cu un urlet de durere.

Acum şi celălalt exemplar se trezise uitîndu-se lung prin pereţii transparenţi, cu o privire în care clocotea furia.

– Şi tot n-avem nici o idee cum de s-au implicat ei în experienţele noastre? îl întrebă Yoshihara, întorcîndu-se cu spatele la cutia de plexiglas, pentru a se mai uita încă o dată lung la Jameson.

– De vreme ce sînt convins că nici măcar ei n-au habar... începu el, dar încă o dată Yoshihara i-o reteză scurt.

– Nu mă interesează ce au şi ce nu au habar, spuse el. Doresc să înţeleg cum de-au devenit expuşi la compusul nostru. Află! Pînă la sfîrşitul zilei vreau un răspuns. E clar?

Stephen Jameson înghiţi nervos, apoi dădu din cap în semn de încuviinţare, ştiind că nici un alt răspuns nu va fi acceptabil.

– Bine, făcu blajin Yoshihara.

Apoi fără a mai arunca nici măcar o privire spre cei doi băieţi închişi în cutia de plexiglas, o luă îndărăt prin toate camerele, luă liftul pînă la parter şi părăsi clădirea pentru a se plimba o vreme prin grădină.

Mai avea o oră pînă la plecare. În afara micului incident cu puştanii ăştia, lucrurile păreau a fi progresat mulţumitor. Ba chiar şi problema cu aceşti localnici fusese bine ţinută în frîu.

„Ţinută în frîu", îşi repetă el în gînd. Ar fi fost mai bine dacă toţi subiecţii experimentelor ar fi putut să fie ţinuţi departe de Maui, aşa

cum se prevăzuse inițial, dar, întrucît survenise o greșeală – iar el avea să afle *exact* cum de se petrecuse acea greșeală – nu avea nici un rost să nu transforme această greșeală într-un avantaj.

Cîtă vreme aveau să mai trăiască, cei doi tineri masculi din laborator aveau să constituie niște prețioși cobai de laborator.

Cîtă vreme aveau să mai trăiască.

Pentru Takeo Yoshihara durata vieții lui Jeff Kina și Josh Malani n-avea nici o importanță. Cu mult mai importante – de fapt, singurele lucruri cu adevărat importante – erau datele științifice pe care cadavrele lor aveau să le furnizeze.

CAPITOLUL XXIII

Katharine tocmai vira dinspre autostrada Hana pe drumul lung și bătătorit ce ducea la domeniu, cînd auzi zgomotul ritmic, de neconfundat, produs de elicea în rotație a unui elicopter. Deși zgomotul era înfricoșător de aproape, nu putea zări nici urmă de aparat. Frînînd instinctiv, se uită sus pe cer punîndu-și mîna streașină la ochi pentru a se feri de strălucirea soarelui de dimineață. Ca o libelulă fosforescentă, elicopterul apăru deasupra copacilor, părînd a se furișa prin felul în care zbura și urma formele de relief. Pe cînd trecea pe deasupra capului, crezu că-i recunoaște pe Stephen Jameson și pe Takeo Yoshihara care se uitau afară prin geamul de plexiglas; se răsuci pentru a-l urmări cu privirea, așteptîndu-se să-l vadă virînd spre stînga, către aeroportul din Kahului.

Elicopterul vră însă spre dreapta și dispăru dincolo de un parapet stîncos ce se înălța la vreo șaizeci de metri de la nivelul pădurii tropicale.

Numai după ce se stinse zgomotul făcut de elicopter, Katharine băgă din nou în viteză și conduse mai departe pe drumeagul îngust. Anticipîndu-i sosirea, cum se întîmpla în fiecare dimineață, porțile se deschiseră cînd se apropie și abia dacă fu nevoită să reducă un pic viteza în dreptul lor. În această dimineață totuși Katharine simți cum i se zbîrlește părul pe ceafă cînd se gîndi la camera de luat vederi care, în mod sigur, o observa și, pe cînd traversa domeniul, trebui să facă eforturi conștiente de a nu se uita de jur împrejur, să zărească alte camere. Tocmai se apropia de pavilionul de cercetare care adăpostea

biroul lui Rob cînd observă că majoritatea locurilor din parcare erau goale în această dimineaţă.

Studie parcarea aproape pustie şi-i veni o idee. O idee care începea să-i alunge proasta dispoziţie care-o cuprinsese în lungile ore de insomnie cînd îşi frămîntase mintea să găsească o modalitate de obţinere a accesului în laboratoarele din subsolul aripii de nord. Aseară nu se alesese cu nimic. În dimineaţa asta lucrurile se schimbaseră.

Mai întîi elicopterul, apoi şi parcarea aproape goală.

În mod clar, se petrecea ceva.

Renunţînd la ideea de a se mai duce sus, la rîpă, în această dimineaţă, Katharine îşi trase Fordul Explorer într-unul dintre spaţiile libere aflate în parcare. Intrînd în holul principal – şi rezistînd din nou tentaţiei de a căuta camere ascunse – o luă în direcţia uşilor ce dădeau spre biroul lui Rob Silver, dar apoi se opri brusc, ca şi cum s-ar fi răzgîndit dintr-o dată. Pe cînd se apropia de pupitrul agentului de pază, acesta se uită la ea, iar Katharine ar fi putut să jure că citea în ochii lui o expresie de surpriză. Poate că nici nu avea să mai fie nevoie să-i fure vreo informaţie; cu puţin noroc, acesta poate c-avea să-i spună ce se petrece fără ca ea să-l mai întrebe. O clipă mai tîrziu, el rostea tocmai cuvintele pe care Katharine le aştepta:

– Credeam că toată lumea e la şedinţa din Hana.

Ea se strădui să nu-şi trădeze ignoranţa. Hana? Oare ce voia să spună? Ce se petrecea oare acolo?

– O să mă duc şi eu acolo după-amiază, minţi ea fără să clipească.

De ce simţise oare nevoia să mintă?

Dar sigur că ştia de ce – paranoia pe care-o simţise noaptea trecută cînd fusese martora acelei livrări clandestine, după care şofase pînă acasă cu senzaţia că nişte ochi o urmăreau întruna o cuprinse din nou, încolăcindu-i-se în jur ca un *boa constrictor.*

Dar, în acelaşi timp, scînteia unei idei ce-i venise în parcare începea să prindă consistenţă.

– Doctorul Jameson a plecat deja? îl întrebă ea cu mintea lucrîndu-i rapid, în timp ce se străduia să-i impună vocii un ton de îngrijorare.

Agentul de pază încuviinţă:

– A plecat cu elicopterul, împreună cu domnul Yoshihara, acum cîteva minute.

– Fir-ar să fie! murmură Katharine, mimînd supărarea.

– Pardon? făcu agentul.

Katharine oftă din greu:

– Fiul meu crede că ieri i-au scăpat cheile din buzunar. Voiam să-l întreb pe doctorul Jameson dacă nu cumva a dat de ele.

Şi deschise gura, de parcă ar mai fi dat să spună ceva, după care o închise, în semn că se răzgîndise. Ea şovăi, după care mai dădu drumul la o mică momeală, ca şi cum ar fi ademenit un peşte:

– Sigur că dă vina tot pe mine. Copii, ce vrei!

Se răsuci pe călcîie de parcă nu s-ar mai fi aşteptat ca paznicul să se ofere s-o ajute. Dar cînd se apropia de uşile batante ce dădeau spre aripa de nord, aproape că şi simţea cum celălalt adulmeca momeala încercînd-o, să vadă dacă avea sau nu un cîrlig ascuns înăuntru.

– Poate că v-aş putea lăsa înăuntru pentru un minut, doamnă doctor Sundquist, sugeră el.

Katharine se răsuci pe loc, nevenindu-i să-şi creadă urechilor:

– N-aş vrea să îndrăznesc să vă cer să faceţi una ca asta, spuse ea riscînd totul pentru a-şi asigura cîrligul. În absenţa lui...

– Nici o problemă, îi spuse agentul. Şi eu am un băiat de şaisprezece ani. Ştiu ce-i în capul lor. Dacă cheile sînt acolo, o să le găsim în cîteva minute.

Katherine îl urmă pe agentul care o conduse pe coridor spre aripa de nord. Cînd acesta se opri, căutîndu-şi inelul de chei de la biroul lui Stephen Jameson, ea aruncă o privire rapidă spre ascensorul din capătul opus. Deasupra butonului de apel se afla plăcuţa cenuşie, cu lampa roşie clipind batjocoritor spre ea.

– De unde să-ncepem? o întrebă agentul de pază.

Katharine ridică din umeri, afişînd un monument de neajutorare.

– Cabinetul de consultaţii, presupun. Acolo ar fi cel mai probabil loc unde să le fi scăpat, nu? Ce-ar fi să mă uit eu lîngă scaunul pe care a stat în biroul lui Stephen, în vreme dumneavoastră vă uitaţi puţin prin sala de consultaţii? E doar un inel cu vreo trei-patru chei pe el.

Cînd pătrunseră în biroul lui Jameson, Katharine se prefăcu foarte preocupată cu controlarea scaunului, în vreme ce paznicul se duse în cabinetul de consultaţii. De cum rămase singură, Katharine sări la dulap, rugîndu-se ca sertarul să nu fie încuiat.

Nu era. Acolo, chiar în faţa ei, la vedere şi fără a fi ascunsă nici cel puţin sub o foaie de hîrtie, se afla cartela gri de plastic. Înşfăcînd-o, închise încet sertarul, după care se duse lîngă agentul din cabinetul de consultaţii.

– Ei bine, nu le-am găsit lîngă scaun.

– Nici eu nu le-am găsit pe-aici. El făcu un semn către un dulap cu vreo şase sertare: Ia vedeţi, nu cumva sînt aici? Eu o să mă uit prin celelalte. În biroul lui v-aţi uitat?

– Dacă e vorba ca cineva să caute prin biroul altcuiva, atunci acel cineva o să fiţi dumneavoastră, replică Katharine. Eu sînt încă nouă pe-aici, nu? Doar ce-am căpătat cartela de acces la lift. N-o să mă apuc acum să răscolesc prin sertare.

Cîteva minute mai tîrziu, părăsiră biroul lui Jameson trăncănind amical.

„Cheia" de la lift se afla în buzunarul Katharinei.

Iar cheile lui Michael, presupunea ea, erau încă în buzunarul lui. După cîte ştia, pînă atunci Michael nu le pierduse nici măcar o singură dată.

Aşteptă cam o jumătate de oră pînă să se îndrepte din nou spre coridorul de nord, oprindu-se doar să schimbe cîteva amabilităţi cu noul ei prieten, agentul de pază.

– Ei, şi-acum înapoi la ocnă, spuse ea făcîndu-i cu ochiul înainte de a-şi croi drum prin uşile batante şi de a se îndrepta hotărîtă spre ascensor.

A trebuit să recurgă la toată stăpînirea de sine pentru a nu privi înapoi şi a nu se uita în obiectivul camerei de luat vederi pe care-o bănuia îndreptată spre ea. Cînd luă cartela din buzunar şi o aşeză deasupra plăcuţei cenuşii cu senzori, se rugă ca tremurul mîinii ei să nu fie vizibil.

Lumina se făcu verde. O clipă mai tîrziu, uşile ascensorului se deschiseră prin culisare. Păşi înăuntru şi apăsă butonul „JOS", apoi

încercă să evalueze adîncimea la care cobora cabina ascensorului. Deplasarea era totuşi atît de lină, încît nu avu, practic, deloc impresia de mişcare; cînd peste cincisprezece secunde uşile se deschiseră, s-ar fi putut afla mai jos cu cinci metri sau cincisprezece.

Sau cincizeci.

Coridorul era pustiu. Katharine merse la fel de hotărît cum mersese şi pe culoarul de deasupra în urmă cu cîteva clipe, deşi nu avea nici cea mai mică idee ce anume căuta, de fapt.

Sigur că da, întîi şi întîi voia să găsească obiectul care fusese livrat noaptea trecută. Îşi reaminti planul nivelului inferior, aşa cum îl văzuse pe monitorul de securitate şi încercă să-şi amintească şi în ce cameră fusese martoră la deschiderea lăzii care semăna cu un sicriu.

Ar fi putut să jure că era a treia uşă pe dreapta.

Cînd ajunse în dreptul celei de-a treia uşi, se opri, rezistînd tentaţiei puternice de a se uita spre camera de luat vederi instalată deasupra uşii ascensorului, apoi apăsă clanţa. Spre marea ei uşurare, uşa se deschise.

Recunoscu încăperea din clipa în care păşi pragul: de o curăţenie impecabilă, podeaua era pavată cu gresie albă, cu o masă de examinare din email alb aşezată în mijloc, iar lîngă unul dintre pereţi se afla un banc de laborator. Un alt perete era căptuşit cu trei rînduri de sertare imense.

Sertare pe care le recunoscu imediat de prin scenele de la morgă pe care le văzuse la televizor de atîtea ori.

Îmbărbătîndu-se, Katharine traversă camera şi se opri dinaintea şirului de sertare.

Ba nu, greşea, desigur! *Nu se putea* să nu greşească! Nu putea fi o *morgă* în nici un caz!

Gînduri tulburătoare i se învălmăşeau prin cap. Dacă intra cineva?

Dacă agentul o vedea?

Dacă încăperea era prevăzută cu alarmă?

„Ieşi afară, o îndemna o voce interioară. Ieşi afară şi du-te sus, şi vezi-ţi de-ale tale! Tu nu trebuie să vezi decît de un singur schelet. Un schelet pe care Rob la descoperit la vreo trei kilometri depărtare!" Indiferent ce s-ar fi aflat înăuntru, nu era treaba ei.

„Ieşi afară!

Ieşi afară!"

Dar chiar pe cînd vocea îi şoptea, ea întinse o mînă tremurătoare şi trase unul dintre sertare.

Gol.

Încordarea o mai lăsă un pic şi-şi mişcă mîna spre următorul sertar.

Gol.

La fel şi al treilea, şi al patrulea.

Acum mîna ei nu mai tremura şi începea să se simtă oarecum stupid. Indiferent ce văzuse ea noaptea trecută ar fi putut să fie...

Gîndul îi dispăru în clipa cînd, deschizînd al cincilea sertar, se trezi uitîndu-se drept la chipul unui băiat.

Un băiat de şaptesprezece sau poate optsprezece ani, cu trăsături puternice, păr blond şi gropiţă în bărbie.

Şi ochi de un albastru-închis ce se holbau fără să clipească din fundul unor găvane scufundate mult în chipul lui pămîntiu, lipsit de orice expresie.

Katharine rămase încremenită, luptînd cu senzaţia de vomă ce i se ridicase din stomac. „Nu reacţiona, îşi spuse ea. Dacă ăştia sînt cu ochii pe tine, nu trebuie să reacţionezi deloc. Trebuie să te comporţi ca şi cum ar fi normal să te afli aici."

Trăgînd complet sertarul, se uită la incizia în formă de „Y" care fusese făcută pe toracele tînărului. Cele cîteva organe rămase erau puse vraişte, ca şi cum după autopsie ele ar fi fost azvîrlite acolo în mare grabă. Plămînii îi fuseseră extraşi în totalitate.

Plămînii?!

Deodată îi veni în minte ce citise în singurul fişier din directorul *Serinus* la care avusese acces.

Poluare? Oare acest băiat ar fi putut muri din cauza otrăvirii cauzate de poluare?

Trase şi mai mult sertarul căutînd ceva – orice – care ar fi putut să-i dea un indiciu despre identitatea cadavrului. Iar atunci cînd sertarul ajunse la limita maximă văzu eticheta.

Era legată de degetul cel mare de la piciorul drept. Desprinzînd-o de la locul ei, o vîrî în buzunar, închise la loc sertarul şi tocmai era pe punctul de a părăsi încăperea cînd dădu cu ochii de o uşă în peretele

din stînga ce dădea spre fundul incintei. Apropiindu-se, trase o clipă cu urechea şi desluşi un bîzîit. Şovăi, după care încercă clanţa.

Se răsuci şi o întredeschise cît să poată vedea ce se afla înăuntru.

Era un fel de depozit pentru echipament, plin de butelii de diferite mărimi ce păreau a fi conectate la un rezervor central prin intermediul a mai multe furtunuri şi robineţi. Din rezervorul central plecau în cîteva direcţii conducte ceva mai groase, ce traversau doi dintre pereţi.

Apoi văzu sursa acelui bîzîit: era o pompă aflată chiar lîngă rezervorul principal, în mod evident punînd în mişcare conţinutul rezervorului prin conducte.

Atît peretele din faţa lui Katharine, cît şi cel din partea opusă erau penetraţi şi de conducte, şi de ambrazuri pentru uşi, iar ea se îndreptă repede spre cea mai apropiată, trase cu urechea şi încercă clanţa.

Încuiat.

Se duse la cealaltă uşă doar ca să constate că şi aceasta era încuiată.

Frustrată, zgîlţîi tare clanţa uşii. Căută vreun cititor de cartelă de acces, dar nu se vedea nici urmă de aşa ceva. Să încerce să găsească o cheie? Dacă era urmărită prin camera de luat vederi?

Mai zgîlţîi încă o dată clanţa după care renunţă şi se întoarse în camera de autopsie. Era tentată să se ducă imediat la ascensor – şi să nu-şi mai forţeze norocul – dar odată afară pe coridor, toată înşiruirea aceea de uşi închise o atrase ca un magnet.

Hotărîndu-se, nu se mai duse spre ascensor şi o luă încet pe culoar către capătul opus al acestuia. După zece metri văzu o uşă a cărei placă purta inscripţia:

PROIECT *SERINUS*

Se uită lung la inscripţie şi, încet-încet, în capul ei se făcu lumină: nu mai avea nevoie de parola de acces pentru directorul protejat care-o întărîtase atît de mult ieri după-amiază. Luîndu-şi inima-n dinţi, puse mîna pe clanţă, putînd să jure că, la fel ca şi uşile interioare din incinta de la morgă, avea să fie încuiată.

Nu era; în mod clar, Takeo Yoshihara considera suficient sistemul de securizare al ascensorului, cel puțin pentru această zonă a pavilionului.

Păși într-o anticameră lambrisată în care se afla doar un birou și o casetă-vitrină. În clipa în care realiză ce se afla în birou, inima începu să-i bată cu repeziciune.

Craniul?

Ar fi putut fi acesta craniul pe care-l văzuse ea pe monitorul din biroul lui Rob? Katharine se apropie de casetă, o cutie din plexiglas închisă etanș, amplasată deasupra unui soclu negru, lustruit. Pe cînd studia craniul din toate unghiurile, entuziasmul îi creștea tot mai mult. Acesta chiar *era* cel pe care-l văzuse pe ecran. Era imposibil să nu fie chiar acesta! Și părea a fi absolut identic în toate privințele cu craniul pe care-l descoperise în rîpă. Dezlipindu-și privirea de el, Katharine căută ceva care ar fi oferit o indicație în privința proveniență. La început, i se păru că așa ceva nu există, dar apoi o descoperi: o plăcuță mică, foarte asemănătoare cu cea lipită pe ușa prin care tocmai intrase. Pe ea se specifica doar faptul că acest craniu fusese descoperit într-un sătuc din Filipine în urmă cu două luni. Reținînd numele satului, Katharine mai cercetă încă o dată craniul, apoi trecu mai departe.

Și se opri ca trăsnită cînd intră în camera următoare. Pentru o fracțiune de secundă avu strania senzație că intrase în cabinetul unui doctor veterinar, fiindcă un întreg perete era acoperit cu cuști de animale. Numai că ele nu erau deloc cuști, ci mai degrabă niște cutii făcute din plexiglas. Exploră mai departe încăperea, fiind atentă la particularitățile echipamentului. Celulele – cuvîntul îi veni din senin lui Katharine, și tot atunci avu impresia clară că era cel mai nimerit cuvînt pentru a descrie cuștile de plastic – erau ermetice, prevăzute cu niște dispozitive în mod vădit telecomandate prin care animalele primeau apă și hrană, fiind în același timp izolate unele față de altele.

Fiecare cușcă avea un sistem de ventilație propriu, care păstra atmosfera din celule în circulație permanentă, iar un ecran mare de computer afișa compoziția chimică a atmosferei ce se găsea între pereții de plastic ai cuștilor. Într-o clipită Katharine pricepu: buteliile

din magazia de echipament pe care-o descoperise cu numai cîteva momente în urmă furnizau gazul care umplea cuştile.

Se apropie de peretele tapetat cu cuşti.

Celulele erau de diverse mărimi şi conţineau diferite specii.

În cele mai mici se găseau şoareci, unii solitari, alţii perechi. Într-una se afla o femelă care alăpta vreo duzină de pui.

Un rînd de cuşti mai mari era pentru cîini şi pisici. Aceştia erau închişi fiecare separat şi majoritatea pisicilor erau făcute covrig pe podeaua celulelor lor, unele lingîndu-şi blana, altele dormind.

Ori poate că muriseră?

Privirea Katharinei alunecă spre unul dintre monitoare; ecranul – o secvenţă de litere şi cifre indicînd compoziţia chimică a atmosferei din celula de plastic. Văzu nişte simboluri chimice cunoscute: NH_3, CH_4, CO...

Amoniac.

Metan.

Monoxid de carbon.

Mai erau încă vreo şase–şapte formule chimice, dintre care unele îi erau familiare, pe altele nu le cunoştea.

Dar toate, bănuia ea, erau gaze letale. Dumnezeule mare, ce se petrecea aici?

Katharine se apropie de una dintre cuşti şi ciocăni tare în ea. Pisica dinăuntru tresări, după care se lăsă iar jos şi păru a se culca din nou.

În afara unuia singur, toţi cîinii erau treji. Doi dintre ei şedeau şi se uitau la ea, dar fără nimic din acea vioiciune de căţelandru care arde de nerăbdare să te joci cu el. Din contră, ochii lor păreau goi, ca şi cum înţelegeau că n-aveau să mai fie niciodată scoşi din cuştile de plastic în care erau ţinuţi prizonieri. Ceilalţi trei şedeau lungiţi, fără să se uite la nimic anume. Cu un fior de repulsie, Katharine îşi aduse aminte de semnificaţia numelui proiectului: canarii de mină – asta erau bietele animale! Întinse mîna şi deschise una dintre cuşti şi ridică puiul în braţe, apoi închise repede uşa cuştii de unde se răspîndea o miasmă puturoasă.

Căţeluşul, bîţîind recunoscător din codiţă, se lipi de pieptul ei şi, în timp ce-i mîngîia blăniţa moale, dezaprobă experimentele ce se

efectuau în această încăpere. Cum de putea cineva să *facă* una ca asta? Să supună toate aceste animale nevinovate unor...

Gîndurile îi fură întrerupte de un fel de horcăială stranie care venea de la cățelușul din brațele ei. Apoi el începu să se zvîrcolească de parcă ar fi vrut să scape din brațele ei, iar cînd Katharine se uită la el mai cu băgare de seamă, în ochii lui speriați se putea citi teama, gura îi atîrna deschisă într-o încercare disperată a respira.

Murea! Cățelușul murea în brațele ei!

Îl strînse mai tare la piept, încercînd să-i calmeze neliniștea, dar într-o clipă totul se termină. Cățelușul zăcea inert în brațele ei, tăcut și nemișcat. Pentru un moment, Katharine se uită la el prostită.

Ce-ar trebui să facă acum cu el?

Și apoi își aduse aminte unde se găsea și ce făcea. Dacă o descoperea cineva...

Așeză repede leșul în cușca de unde-l luase.

Ar fi trebuit să plece – să plece chiar acum, mai înainte de a fi descoperită. Dar dincolo de această incintă mai era una și, cu toate că încerca să se smulgă din acest complex și straniu laborator, știa că nu putea. Trebuia să încerce să afle exact ce făceau ei aici.

Cum de era cu putință ca animalele din celule să mai rămînă în viață avînd în vedere ce respirau?

Trecu printr-o serie de laboratoare pustii în care se aflau doar cîțiva laboranți în halate albe, majoritatea concentrați asupra muncii.

Nu se opri și nu puse nici o întrebare, decisă să meargă neluată în seamă cît mai mult cu putință.

Și-n cele din urmă ajunse la ultima încăpere.

Era mică. În centrul ei, capsulată într-o casetă groasă, de sticlă, se afla o sferă cu diametrul cam de un metru, făcută dintr-o substanță gri-neagră ce-ar fi putut fi ori metal, ori piatră. Din sferă ieșea o conductă care se curba și o lua drept în jos, în mod evident străbătînd caseta și suportul pe care se sprijinea.

Pe unul dintre pereții încăperii se afla un panou cu aparate ce păreau a înregistra toate condițiile posibile din acea casetă, de la temperatură și umiditate pînă la presiunea aerului și prezența elementelor rare din atmosfera însăși.

Katharine dădu ocol casetei, studiind-o din toate unghiurile, dar fiecare detaliu al sferei dinăuntru părea a fi absolut identic cu oricare altul.

Tocmai se afla cu spatele la uşă cînd o surprinse o voce:

– Prima dată cînd o vezi?

Ea se răsuci pe călcîie, dîndu-şi seama o clipă prea tîrziu ce aer vinovat trebuie să fi avut, apoi se strădui cît putu să recupereze terenul pierdut.

– Dumnezeule, nici n-ai idee ce tare m-ai speriat!

– Îmi pare rău, răspunse laborantul. Apoi zîmbi. Presupun că-ţi puneai veşnica întrebare.

– Poftim?

– „Ce este?" întrebă laborantul.

Întrebarea o luă pe Katharine pe nepregătite.

– Tocmai asta intenţionam să te-ntreb, replică ea.

Acum expresia de pe chipul laborantului deveni uşor confuză.

– Păi, doar nu asta încercăm cu toţii să aflăm? Eu credeam că, poate, cineva nou poate veni cu o idee nouă.

Pentru o clipă Katharine rămase blocată, după care-şi reveni.

– Ce n-aş da să pot, spuse ea. Dar mă tem că sînt la fel de uimită ca toată lumea. De fapt, eu îl căutam pe doctorul Jameson.

– Nu-i aici, răspunse laborantul. S-a dus la şedinţă la Hana. Acum orice urmă de surîs dispăru, iar ochii săi se îngustară cu o scînteie de suspiciune: Tu nu participi?

Katharine se decise să spună pur şi simplu adevărul:

– N-am fost invitată, spuse ea. Şi pentru că doctorul Jameson nu-i aici, cred că acum m-aş putea duce în biroul meu să m-apuc să fac şi eu ceva util, nu? Simţind că privirea laborantului n-o slăbeşte deloc, Katharine făcu stînga-mprejur din nou, luptînd cu tentaţia de a privi înapoi peste umăr.

Dar chiar şi după ce se întoarse în biroul lui Rob, senzaţia că nişte ochi continuau să-i urmărească fiecare mişcare persista.

Într-o sală de conferinţe din Hotelul Hana Maui, retras undeva, la capătul uneia dintre cele mai întortocheate autostrăzi din lume, la

vreo şaptezeci de kilometri distanţă, Takeo Yoshihara se afla în compania celor şapte membri ai Societăţii Serinus care sosiseră în ultimele treizeci şi şase de ore de pe fiecare continent al planetei.

– Am veşti bune, începu el. Patru dintre ultimii noştri „canari" nu au murit. Unul dintre cei doi noi subiecţi din Chicago, împreună cu cel mai nou din Tokyo şi din Mexico City par a se simţi bine.

Un murmur de emoţie se făcu simţit în sală, pe care Yoshihara îl reduse la tăcere cu o mînă uşor ridicată.

– De asemenea, mai avem o problemă. În urmă cu două zile un băiat a murit aici, în Maui, aparent după ce a fost expus compusului nostru. Emoţia din sală se transformă în consternare: Şi, de asemenea, aici mai sînt alţi trei băieţi, dintre care toţi sînt... El ezită, căutînd cuvîntul potrivit, după care zîmbi uşor cînd îl găsi: Dintre care toţi „o duc mai bine" în diverse grade. Doctorul Jameson vă va spune totul despre ei.

Însoţit de şoaptele neliniştite ale celor din public, Stephen Jameson se ridică în picioare. În acelaşi timp, apărură pe un ecran mare atîrnat pe peretele din spatele lui fotografiile lui Josh Malani, Jeff Kina şi Michael Sundquist.

– După cum ştiţi, n-am avut niciodată de gînd să desfăşurăm nici un experiment uman atît de aproape de laboratorul central de cercetări. Cum-necum cel puţin patru tineri din Maui par a se fi contaminat cu substanţa cu care experimentăm. Aruncă o privire scurtă spre cele trei chipuri de pe ecran, apoi fixă un spot de fascicul laser pe fotografia lui Jeff Kina. Acesta este un tînăr de şaptesprezece ani, de origine polineziană. Are un metru nouăzeci şi cinci şi o sută douăsprezece kilograme. A fost surprins într-un cîmp de trestie de zahăr incendiat în urmă cu vreo treizeci şi şase de ore, respirînd normal într-o atmosferă care era extrem de poluată cu fum. El se află acum în laboratorul nostru şi se simte bine. Spotul laser se deplasă pe fotografia lui Josh Malani: Acesta este un alt băiat de şaptesprezece ani, un metru şaptezeci înălţime şi şaizeci şi şapte de kilograme. Descendenţă amestecată. În urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, în timp ce se afla sub supravegherea noastră, s-a prăbuşit într-un spaţiu de parcare de lîngă una dintre plaje. A fost menţinut

în viaţă prin administrarea unui amestec de monoxid de carbon, metan şi amoniac, iar acum se simte bine în laboratorul nostru.

– Şi al treilea băiat? întrebă cineva din spatele sălii.

Jameson studie cîteva secunde fotografia lui Michael Sundquist.

– Acesta e cel mai interesant, spuse el în cele din urmă. Are şaisprezece ani, descendenţă caucaziană sau suedeză, şi, cu toate că nu l-am ales în mod special pentru proiectul nostru mai mult decît i-am ales pe ceilalţi trei localnici, el se dovedeşte a fi unul dintre cei mai interesanţi subiecţi de care dispunem. Desigur, nu aşteptăm de la el un succes complet, dar eu cred că atunci cînd va muri, autopsia lui va avansa în mod considerabil înţelegerea mult mai exactă a mecanismului prin care substanţa afectează corpul omenesc.

O voce cu un puternic accent vorbi din spatele sălii:

– Şi dacă se întîmplă să *nu* moară?

Jameson surîse, dar nu era pic de căldură în acel zîmbet:

– Credeţi-mă, *Herr* von Schmidt, într-un fel sau altul, *toţi* aceşti băieţi vor muri.

CAPITOLUL XXIV

– Doamna Reynolds? spuse Katharine cînd în telefon se auzi o voce de femeie. Katharine, aşezată în biroul lui Rob privea dincolo de uşile cu geamuri peisajul idilic de afară: pretutindeni flori, umplînd înmiresmata dimineaţă hawaiană cu un curcubeu de culori care erau într-un izbitor contrast cu frica rece şi cenuşie ce-o cuprinsese pe Katharine în jumătatea de oră care trecuse de cînd ieşise din laboratoarele din subsolul aripii de sud a pavilionului de cercetare.

Cel dintîi lucru pe care-l făcuse la reîntoarcerea în biroul lui Rob a fost acela de a localiza satul din Filipine din care provenea craniul. Întocmai cum intuise ieri, craniul fusese recuperat de pe coastele muntelui Pinatubo. Iar dacă era, într-adevăr, craniul unui copil, el respirase întreaga sa viaţă gaze – poluare – emanate de vulcan.

Apoi, din buzunar scoase eticheta de identificare pe care o găsise legată de degetul mare al cadavrului. Numele băiatului, clar dactilografiat pe etichetă de carton, era Mark Reynolds. Lîngă data naşterii şi a decesului, pe eticheta se mai găsea şi o adresă din North Maple Drive din Beverly Hills, California. Chiar în mijlocul metropolei Los Angeles – unul dintre cele mai poluate oraşe din ţară. Dar chiar într-un asemenea grad de poluat încît să-l omoare? Neapărat trebuia să afle. Mai întîi sună la spitalul unde decedase Mark Reynolds, doar ca să i se spună că nu i se puteau da nici un fel de informaţii prin telefon. Poate, dacă ar lua în considerare adresarea unei cereri în scris...

Nu, nu luase în *considerare* o adresare în scris. Aşa că, fără chef, Katharine formă numărul pe care îl găsise pe etichetă, pe de o parte, arzînd de curiozitate să găsească răspunsuri la întrebările ei, iar, pe de altă parte, displăcîndu-i ideea de a-i telefona mamei lui Mark Reynolds, care era trecută la rubrica „ruda cea mai apropiată". Receptorul a fost ridicat după al doilea apel. Acum nu mai putea da înapoi.

– Elaine Carter Reynolds? întrebă ea, repetînd numele întocmai cum îl văzuse scris pe bucăţica de carton.

– Da, replică o voce, cu o tristeţe atît de mare în ton, încît Katharine a fost pe punctul de a închide telefonul.

Însă ştia că nu avea să facă aşa.

– Aţi avut un fiu pe nume Mark? întrebă ea.

Tăcere, apoi, din nou, un singur cuvînt:

– Da.

Katharine respiră adînc:

– Doamna Reynolds, numele meu este Katharine Sundquist. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre Mark. Ştiu că are să vă vină foarte greu, dar am nevoie de nişte informaţii şi sper că veţi putea să mi le daţi.

Ceva ce părea a fi un suspin înăbuşit se auzi în receptor, dar apoi Elaine Reynolds vorbi din nou şi pentru prima oară în glasul ei se simţi o urmă de însufleţire.

– N-are cum să fie mai greu decît prin ce-am trecut pînă acum, replică femeia.

– Nu cred că există ceva mai rău decît moartea unui copil, spuse Katharine.

– Mark nu numai că a murit, doamna... ea se întrerupse, fără să-şi amintească numele ce-i fusese prezentat.

– ... Sundquist, spuse repede Katharine. Dar, vă rog, spuneţi-mi Katharine.

– Îţi mulţumesc, murmură Elaine Reynolds. Făcu din nou o pauză, iar Katharine aşteptă, simţind că femeia mai în vîrstă făcea eforturi de a depăşi un obstacol; în cele din urmă, Elaine rosti brusc: Katharine, fiul meu s-a sinucis. Mark s-a omorît.

Cuvintele o amuţiră pe Katharine. Să se omoare?!

– Îmi... Îmi pare rău... se bîlbîi ea. Eu credeam că... amuți brusc, nevenindu-i în minte ce să mai spună.

– Ce credeai, Katharine? spuse Elaine Reynolds, iar acum în vocea ei era ceva mai mult decît un simplu licăr de interes. Cînd în cele din urmă Katharine își exprimă părerea că moartea lui Mark trebuia, într-un fel sau altul, să aibă legătură cu aerul poluat din Los Angeles, un singur hohot de rîs amar izbucni din pieptul lui Elaine Reynolds: Cred că unii o numesc intoxicare cu monoxid de carbon, adăugă femeia. Poticnindu-se aproape la fiecare propoziție și de două ori trebuind să se oprească pentru a-și stăpîni emoția, Elaine îi descrise lui Katharine Sundquist scena sinuciderii fiului ei. Dar au ajuns acolo prea tîrziu, spuse ea. I-au dat oxigen, dar era prea tîrziu. A murit în drum spre spital.

Imaginea cățelușului care-i murise în brațe cu puțin timp în urmă – un cățeluș care dintr-o dată avusese probleme cu respiratul aerului din afara cuștii sale pline de gaze toxice – îi veni în minte lui Katharine.

– Fiul dumneavoastră a murit în timp ce i se dădea oxigen, doamna Reynolds? întrebă ea, rugîndu-se să fi auzit greșit.

Cu o voce spartă, Elaine îi relată convulsiile lui Mark din ambulanță.

– S-a luptat cu ei. Sînt sigură că nu știa ce face, dar se lupta împotriva măștii de oxigen. Iar eu nu puteam să fac nimic. Nici nu-ți dai seama cît de neputincioasă mă simțeam. Făcu o pauză, apoi: Katharine? Despre ce e vorba? Încă nu mi-ai spus exact de ce m-ai sunat.

– Vorbesc din Hawaii, începu Katharine. Lucrez pentru cineva care este foarte interesat de poluare...

– În Honolulu? o întrerupse Elaine Reynolds. Aș fi zis că aerul de acolo e tot atît de curat ca oriunde altundeva în lume. Cu toate că de Crăciun, cît am fost cu Mark în Maui o zi sau două, aerul a fost totuși foarte încărcat de *vog*.

Katharine încremeni.

– Maui?! o îngînă ea.

Ce se întîmpla? Ar fi putut fi doar o simplă coincidență faptul că Mark Reynolds fusese în Maui în urmă cu cîteva luni?

– Doamnă Reynolds – Elaine – ce-ați făcut în Maui?

– O mică vacanță. De ce?

– Elaine, eu sînt în Maui, nu în Honolulu. Şi am aflat ceva... Făcu o pauză, nevrînd să-i provoace lui Elaine Reynolds mai multă durere decît era necesar: În fine, ceva *foarte* straniu, zise ea în cele din urmă. Se pare că, din anumite motive, plămînii fiului dumneavoastră sînt în momentul de faţă studiaţi.

– Dar cum asta? întrebă Elaine. Vreau să zic, fără corpul lui, ce studiază? Katharine şovăi, dar îşi dădu seama că n-avea încotro şi că trebuia să-i spună femeii adevărul: Corpul lui *este* aici, Elaine.

– Tare mă tem că-i o greşeală, spuse Elaine Reynolds după ce înţelese sensul cuvintelor Katharinei. Corpul lui Mark a fost îngropat imediat după funeralii.

„Îngropat? Ce tot vorbea acolo?" Oare era posibil să se fi înşelat? Să stea de vorbă cu altă persoană?

– Doamnă Reynolds, spuse Katharine revenind subconştient la forma de adresare reverenţioasă, aţi avea ceva împotrivă dacă... mă rog, dacă v-aş descrie cum arăta băiatul pe care l-am văzut azi? Se scurse o pauză lungă, dar în cele din urmă Elaine Reynolds îşi dădu încuviinţarea.

Katharine îşi reconstitui în minte imaginea chipului pe care-l văzuse în sertarul morgii de la subsol şi începu să-l descrie cît mai sec posibil. Abia atunci cînd menţionă gropiţa din bărbia băiatului un geamăt slab, dar sfîşietor se auzi dinspre femeia de la celălalt capăt al firului.

– De ce? şopti Elaine o clipă mai tîrziu. De ce l-ar fi scos de acolo? Şi de ce-ar fi minţit în legătură cu înmormîntarea?

– Tare-aş dori să-ţi pot spune ceva, Elaine, rosti încetişor Katharine. Mă tem însă că nici eu nu ştiu mai mult decît tine. Apoi: Dar ia spune-mi, nu vi s-a întîmplat nimic cînd aţi fost aici? Nu vi s-a întîmplat ceva neobişnuit? Vreau să spun straniu...

– Nu, oftă Elaine. A fost o excursie minunată. În afara scufundării, desigur.

Katharine simţi c-o ia cu fiori:

– Scufundarea? repetă ea.

– Mark s-a dus cu alţi băieţi şi au avut probleme cu buteliile. Cîţiva dintre ei au fost nevoiţi să iasă la suprafaţă foarte repede şi

cred că s-au cam speriat. Oricum, pe mine, una, cel puţin, m-a speriat suficient de mult ca să nu-l mai las pe Mark să se ducă iar. Şi-acum tot mă mai întreb dacă nu cumva de-atunci i s-au tras problemele de respiraţie.

Cînd auzi ultimele trei cuvinte, Katharine se îngrozi de-a binelea, iar teama ce o cuprinsese încă de aseară spori şi mai mult. În noaptea de după scufundare şi Michael avusese probleme de respiraţie, şi chiar şi aseară...

Apoi îşi aduse aminte. Kioki! Ce era cu el? De ce-a murit? Şi Jeff Kina. Se întorsese, oare, acasă? Ori şi lui i se întîmplase ce i s-a întîmplat şi lui Kioki Santoya? Dar chiar cînd întrebările i se rostogoleau prin cap, îşi mai aduse aminte şi de glasul lui Michael:

„Haide, mami! Nici măcar nu se ştie ce i s-a întîmplat lui Kioki!"

– Elaine? rosti ea cu glas tremurător. Ştii ceva despre ceilalţi băieţi cu care a făcut scufundarea fiul tău? Îţi mai aduci aminte numele lor? Sau de unde erau?

– Nu cred că mai ştiu, începu Elaine. Dar poate – ia stai! Era un băiat pe nume Shane din New Jersey de care Mark era nedespărţit după scufundare. Ia stai aşa un pic! După o aşteptare ce păru să nu mai ia sfîrşit, Elaine se întoarse la aparat: Am găsit-o, spuse ea. Mark a scris-o pe o bucată de hîrtie din portofel. Numele lui este Shane Shelby şi locuieşte în Trenton, New Jersey. În timp ce Elaine îi citea adresa şi numărul de telefon, Katharine le scria pe dosul etichetei pe care o luase de la cadavrul lui Mark Reynolds. Dă-mi de ştire dacă afli ceva, bine? o rugă Elaine.

– Promit, spuse Katharine. În mod sigur voi face asta.

Imediat formă prefixul de zonă şi numărul pe care i-l dăduse Elaine Reynolds. După ce sună a patra oară, la aparat răspunse o voce de bărbat:

– Keith Shelby.

Katharine făcu o sforţare pentru a-şi ţine glasul sub control în momentul cînd puse întrebarea:

– Domnule Shelby, sînt doctor Katharine Sundquist. Dumneavoastră sînteţi tatăl unui băiat pe nume Shane?

În receptor se auzi o lungă tăcere şi, pentru o clipă, Katharine crezu că omul închisese telefonul. Dar Shelby vorbi din nou, cu o voce de om nedumerit:

– Cine aţi zis că e la telefon?

Katharine se prezentă din nou:

– Ştiu că pare ciudat, domnule Shelby, dar trebuie să ştiu dacă fiul dumneavoastră se simte bine.

Urmă o altă perioadă de tăcere îndelungată – cu mult mai lungă decît prima – iar Katharine avu o cumplită presimţire despre ce avea să-i spună bărbatul de la telefon. În cele din urmă, o spuse ea însăşi. Nu-i aşa că nu se simte bine, domnule Shelby?

– A decedat, doamnă doctor Sundquist, spuse Keith Shelby, pe un ton de completă dezolare. Ceva la plămîni. N-au reuşit să descopere ce anume. Cea mai probabilă cauză e un virus nou, după cît se pare. Eu nu mă pricep deloc la chestiile astea, dar mi s-a spus că aceştia se transformă întruna. Am crezut că s-a contaminat la întoarcerea din Maui. După aceea nu s-a mai simţit cu adevărat bine niciodată.

Cînd convorbirea luă sfîrşit, Katharine rămase ca prostită cu privirea pierdută pe fereastră.

Ce Dumnezeu se petrecea?

Oare şi corpul lui Shane Shelby era ascuns pe undeva, pe-aici?

Cîteva minute lungi Katharine rămase aşa privind grădina, dar fără să vadă nimic. Îşi simţea mintea înceţoşîndu-i-se din cauza ultimelor două nopţi în care aproape că nu pusese geană pe geană, dar şi datorită frînturilor de informaţii ce-i pluteau chiar pe la nas şi pe care nu le putea apuca, nişte piese de puzzle pe care nu ştia cum să le potrivească.

„Gîndeşte! îşi porunci ea. Răspunsurile sînt aici. Găseşte-le!"

Dînd la o parte frica şi epuizarea, Katharine se puse pe lucru.

* * *

În sala de conferinţe de la hotelul Hana din Maui, Takeo Yoshihara simţi telefonul celular vibrînd silenţios în buzunarul hainei. Ieşind pe coridor, deschise telefonul şi-l duse la ureche.

– Da? Ascultă pentru o clipă, după care vorbi din nou: Mai exact, cu cine a vorbit doamna doctor Sundquist? îl întrebă el pe cel care-i întrerupsese şedinţa cu asociaţii din Proiectul Serinus.

Cîteva secunde mai tîrziu, după ce terminase convorbirea şi se întorcea în sala de şedinţe, Takeo Yoshihara deja se gîndea la metoda cea mai eficace de a se ocupa de Katharine Sundquist. Şi de fiul ei.

Din clipa în care se trezise în acea dimineaţă, Michael nu se simţise bine. Simţea un fel de gheară în piept şi-l durea tot corpul, dar nu voia să se plîngă pentru că mama avea să-l expedieze imediat la doctorul Jameson. Aşa că, în loc să deschidă gura, se duse în staţia de autobuz unde cel dintîi lucru pe care l-a făcut a fost să-l caute pe Josh Malani.

Dar Josh Malani nu era de găsit nicăieri. În cele din urmă, sună acasă la el. Tatăl lui – a cărei voce suna de parcă încă nu se trezise din beţia de aseară – bombăni că Josh nu era acasă, dar cînd Michael îl întrebă dacă fusese acasă noaptea trecută, Sam Malani bodogăni că nu-i păsa unde naiba era Josh şi-i trînti telefonul. Tot restul dimineţii Michael deveni tot mai îngrijorat din pricina lui Josh, iar durerea din piept i se înrăutăţea.

La a treia oră, cînd abia mai putea să respire, se gîndi că, probabil, avea să sufere o nouă criză de astm. Efortul de a scăpa de gheara din piept la ora de educaţie fizică nu-l ajută deloc.

În pauza de masă, Rick Pieper încercă să-l convingă să meargă la cabinetul medical al campusului, dar Michael ştia ce urmează dacă făcea una ca asta – cei de la cabinet aveau s-o sune pe maică-sa; maică-sa avea să vină şi să-l ducă la doctorul Jameson care avea să-i înfigă în corp tot felul de ace şi să-i vîre pe gît tot soiul de lucruri.

Şi avea să se simtă şi mai rău decît se simţea deja.

După-amiază abia izbuti să mai reziste la ultimele două ore de curs. Din fericire, ferestrele ambelor încăperi erau larg deschise şi la ambele ore şezu în apropierea lor, străduindu-se să tragă în plămînii care-l dureau cît mai mult aer proaspăt.

Cînd clopoţelul anunţa terminarea orelor de curs, pieptul încă îl durea şi începea să simtă slăbiciune. Ameţeală.

Poate că ar fi fost cazul să renunţe la antrenament şi să meargă acasă.

Respinse pe loc gîndul în timp ce nişte amintiri vechi îi veneau în minte. Fuseseră perioade la New York, cu cîţiva ani în urmă, cînd criza de astm era atît de rea, încît, pentru a ajunge acasă, trebuia să ia un taxi doar pentru o distanţă de cîteva străzi cîte erau între şcoală şi casa lor. Ei bine, nu, trudise mult prea mult timp pentru a depăşi situaţia ca să-i îngăduie acum să-i facă viaţa harcea-parcea din nou. Avea să strîngă din dinţi, să îndure durerea şi slăbiciunea şi s-o învingă pe pista de atletism. O să-nceapă s-alerge şi-avea s-o ţină aşa pînă cînd ori durerea dispărea, ori el n-avea s-o mai simtă.

Pe cînd ultimele ecouri ale clopoţelului se stingeau, Michael îşi vîrî cărţile în geantă şi se alătură grupului de elevi ce-şi croiau drum spre ieşire. Odată ajuns pe fîşia de trotuar ce înconjura ca un brîu clădirea, trebui să se oprească un pic pentru a-şi recăpăta suflul mai înainte de a-şi face curaj să se îndrepte spre vestiarele ce se aflau chiar lîngă terenul de sport.

Deschizînd uşa, păşi în încăperile umede. Aerul era încărcat de miasmele amestecate de transpiraţie, săpun, dezinfectant şi vreo alte şase-şapte soluţii chimice. Michael se îndreptă spre dulapul lui, îl deschise şi, dezbrăcîndu-se în pielea goală îşi trase pe el echipamentul de educaţie fizică, încă jilav de la încălzirea de la ora a patra. După care cotrobăi după o pereche de şosete curate, nevrînd să-şi pună în picioare perechea murdară pe care-o folosise pînă atunci.

În timp ce-şi îmbrăca echipamentul de atletism, începu parcă să se simtă ceva mai bine, şi se îmbujoră de emoţie pentru că izbutise să învingă tentaţia de a abandona antrenamentul. Odată terminată echiparea, se duse la toaletă.

Abia la pisoar începu să devină conştient de prezenţa unei miasme noi care-i pătrundea în nări. Instinctiv, Michael îşi umflă pieptul trăgînd-o adînc în plămîni. Izul înţepător al mirosului aproape că-l ameţi, dar gheara din piept îl eliberă aproape instantaneu şi simţi imediat cum o parte din oboseală îi dispare.

Făcîndu-şi ochii roată, Michael căută sursa acelui miros, dar nu văzu altceva decît dulapul în care Josh descoperise ieri sticla de amoniac. Uşa de la dulap era puţin întredeshisă. Michael îşi aranjă chiloţii şi trase apa la WC. Merse apoi la chiuvetele care se aflau între pisoare şi dulap, iar mirosul se intensifică. Nemaiputîndu-şi înfrîna curiozitatea, se apropie de dulap şi deshise uşa de tot.

Cutiile erau aliniate pe o policioară, întocmai ca ieri. Erau în total zece-douăsprezece cutii şi recipiente în care se păstrau substanţe chimice de la detergent de geamuri şi pînă la praf de curăţat, de la detergenţi pentru toaletă şi pînă la solvenţi suficient de puternici pentru a îndepărta, practic, orice de pe pereţii şcolii fie că erau văruiţi, placaţi cu gresie sau din beton curat. Dar nu era nimic care să indice sursa acelui damf pe care-l inhala de cîteva minute.

Ochii lui căzură pe sticla de amoniac pe care Josh o adulmecase. Aproape fără să se gîndească, întinse mîna, o apucă, îi deşurubă dopul şi-o duse la nas.

Mirosul deveni şi mai persistent şi simţi cum i se răspîndeşte în corp un fel de căldură.

Încruntîndu-se, Michael se uită pe etichetă. Ceva înlocuise mirosul acrişor şi familiar de amoniac pe care l-ar fi recunoscut imediat.

Pe etichetă nu scria nimic în afara listei obişnuite de avertismente împotriva folosirii produsului în incinte, a inhalării vaporilor şi a ingerării.

Apucînd dopul cu intenţia de a-l înşuruba la loc, şovăi. Încruntîndu-se mai mult, Michael îşi duse sticla la nas şi mai inspiră încă o dată, de astă dată trăgînd în piept şi mai profund. Căldura i se răspîndi în corp, făcîndu-l să tremure.

Oare aşa se simţise şi Josh ieri? Uitîndu-se pe furiş prin toaletă, de parcă tocmai urma să-şi injecteze în arteră doza de heroină, Michael priză din nou vaporii din sticlă, şi apoi încă o dată. Cu fiecare inspiraţie simţea cum prinde tot mai multă putere, şi ultimele reminiscenţe ale oboselii şi durerii pe care le simţise în acea zi se volatilizară. Mai priză de zece-douăsprezece ori şi mai ţinea ţinea încă sticla în mînă cînd uşa de la toaletă se deschise brusc.

– Iisuse, ce duhoare!

Înşurubînd la repezeală dopul la sticlă, Michael se trezi faţă-n faţă cu omul de serviciu.

– Cineva a lăsat deschisă sticla de amoniac, spuse el.

– Ăsta trebe să fie Joe, spuse omul de serviciu, cu atîta promptitudine încît Michael era sigur că Joe – cine-o fi fost el – o lua pe cocoaşă pentru tot ce nu mergea cum trebuie în departamentul întreţinere. Hristoase! Eu mă întreb cum de mai poţi să rezişti aici?

Evident, fără să aştepte vreun răspuns la întrebarea lui, omul de serviciu propti uşa de perete pentru a aerisi toaleta şi începu să-şi scoată materialele din dulap.

– La revedere, făcu Michael, întorcîndu-se la vestiare.

Omul de serviciu abia dacă se sinchisi să-i răspundă.

Zece minute mai tîrziu, graţie efectului miraculos al vaporilor de amoniac care-i dăduseră o vigoare cum nu mai cunoscuse vreodată, Michael alergă prima cursă de o sută de metri plat cronometrată a după-amiezei.

Îşi doborî propriul record cu aproape zero virgulă şase secunde şi recordul şcolii cu treizeci şi opt de sutimi.

CAPITOLUL XXV

Uşile-ferestre ce dădeau spre grădinile din faţa biroului lui Rob erau larg deschise, dar Katharine se simţea de parcă pereţii s-ar fi strîns în jurul ei. Toată ziua – de cînd ajunsese în zori în dreptul porţilor – nu fusese în stare să scape de senzaţia că era supravegheată. Într-adevăr, acel sentiment sinistru că nişte ochi nevăzuţi îi urmăreau fiecare mişcare se accentuase cu fiecare ceas scurs, pînă cînd se trezi suspectînd că pînă şi grădinarul, care venise după-masă cu o greblă şi o mătură pentru a îndepărta toate frunzuliţele şi florile căzute de pe fiecare centimetru pătrat de grădină ce se putea vedea, se afla acolo, de fapt, numai pentru a o spiona. Pentru ea n-avea nici o importanţă faptul că nici măcar o singură dată nu îl surprinsese uitîndu-se la ea, ca să nu mai vorbim de aparate de fotografiat sau dispozitive de captare şi amplificare a sunetului îndreptate în direcţia ei; n-o convingea nimic. N-avea habar cum ar fi trebuit să arate un astfel de microfon, nici dacă s-ar fi împiedicat de unul. Nu mai avea nici curajul de vorbi la telefon de teamă că aparatul era ascultat şi, înainte de prînz, chiar deşurubase telefonul lui Rob, examinînd componentele interne în căutarea a ceva care să semene cu un microfon miniatural, dar apoi renunţase şi la asta.

Ziua părea că nu se mai termină şi, dacă nu ar fi fost convinsă că stîrneşte bănuieli, ar fi plecat imediat după convorbirile cu Elaine Reynolds şi Keith Shelby.

Aşa însă ea rămăsese în biroul lui Rob, chinuindu-se şi încercînd să lase impresia oricui s-ar fi nimerit să fie cu ochii pe ea că îşi vede

mai departe de treburile ei: stabilirea unei identităţi pentru scheletul de la situl arheologic de lîngă fumarolă. Dar în ultimele trei ore nu se gîndise la altceva decît la ceea ce văzuse în laboratorul proiectului *Serinus*.

Şi la ce-i spusese ieri Rob despre canarii care erau coborîţi în abatajele miniere. Şi cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît mai mult i se întărea certitudinea că tocmai asta erau animalele din cuşti. Erau folosite pentru a testa nivelurile de toxicitate pe care fiinţele ce respiră oxigen le-ar putea suporta în atmosferă.

Însă era o întrebare care nu-i dădea pace: luînd în considerare ce respirau şi concentraţiile gazelor pe care le respirau, cum de era posibil ca animalele să mai supravieţuiască?

După-amiază tîrziu intrase pe Internet, unde petrecuse ceva timp căutînd informaţii despre efectele diverselor substanţe chimice care se găseau în cuştile de plexiglas asupra animalelor. Concluziile pe care le trase erau inevitabile: date fiind concentraţiile de gaze otrăvitoare pe care le citise pe cadranele aparatelor de măsură, *toate* animalele ar fi trebuit să fie moarte.

Dar nu erau.

Atunci singura concluzie logică era că Proiectul *Serinus* era ceva mai mult decît un simplu studiu despre efectele poluării asupra diverselor forme de viaţă. Se făceau şi experienţe. Experienţe în care animalele erau tratate pentru a deveni rezistente la factorii poluanţi din atmosferă.

Gîndurile îi reveneau întruna la straniul obiect pe care-l văzuse în ultima incintă pe care-o explorase şi la acea ciudată remarcă pe care-o făcuse laborantul: „Eu credeam că o persoană nouă poate veni cu o idee nouă".

Nu-i trebuise mult pînă să-şi dea seama că tehnicienii din laborator nu ştiau decît atît cît era necesar ca să-şi facă munca şi, în mod evident, Takeo Yoshihara hotărîse că ei n-aveau nevoie să ştie natura exactă a obiectului sferic sau a conţinutului acestuia. Şi, cu toate acestea, nu făcuse nici o încercare de a ascunde sfera.

Datoria lor era de a avea grijă de animale şi, bănuia ea, de a le administra acestora doze din substanţa obţinută prin ţeava care ieşea din sferă, oricare ar fi fost acea substanţă.

Vreun gaz? Tot ce se poate. Atît forma sferică a obiectului, cît şi compoziţia cu aspect metalic foarte dur păreau a fi gîndite pentru a rezista la presiuni uriaşe. Aidoma celor generate de gazele lichefiate.

Cu toate că i se părea aproape imposibilă, concluzia logică era că, indiferent ce era acea substanţă care se administra animalelor, ea ar fi trebuit să contracareze efectele gazelor toxice pe care le inhalau. Şi, de vreme ce unele dintre ele mai trăiau, aceasta însemna că experienţa dădea rezultate, cel puţin într-o oarecare măsură.

Dar dacă conţinutul gazos al sferei ar fi putut schimba metabolismul animalelor, permiţîndu-le să supravieţuiască într-o atmosferă otrăvitoare, ce efecte secundare ar fi putut avea?

Privea lung la straniul schelet pe care-l exhumase. Să fi fost acesta vreo specie de antropoid care fusese modificat genetic chiar aici, în pavilionul de cercetări al lui Takeo Yoshihara şi care pur şi simplu a fost îngropat după ce a murit?

Dar, pe măsură ce se uita la schelet, observînd iar că el arăta mult mai mult a umanoid decît a antropoid, şi cînd îşi aminti de cadavrul lui Mark Reynolds care zăcea în sertarul de la subsol, şi la fişierele parolate din computer, o idee insidioasă începu să prindă contur în mintea ei: să fie, oare, posibil ca fişierele protejate din directorul *Serinus* să nu conţină numai experienţe pe animale?

Dacă cercetările erau făcute şi pe oameni?

Dacă trupul lui Mark Reynolds nu fusese adus în Maui numai fiindcă murise din cauza efectelor provocate de inhalarea prelungită a monoxidului de carbon?

Creierul îi lucra cu repeziciune. Tot mai multe dintre piesele puzzle-ului începeau să se lege între ele.

Dacă voiai să administrezi un gaz cuiva, cum procedai?

Butelii, desigur.

Nu exista, desigur, nici un motiv ca buteliile de aer să nu poată fi umplute şi cu altceva în afară de aer, şi atît Mark Reynolds, cît şi Shane Shelby făcuseră scufundări subacvatice cînd fuseseră în Maui.

Dar dacă Mark Reynolds şi Shane Shelby nu erau singurii?

Fişierele! Afurisitele alea de fişiere cu parolă în care ea nu putea să intre! Dar cunoştea pe cineva care putea...

Phil Howell!

El era mereu călare pe computer!

Se îndreptă spre telefon să-l sune, dar se răzgîndi pe loc, imaginîndu-şi camere de luat vederi şi microfoane ascunse, şi-atunci renunţă. Numai că, reflectă ea, dacă în toată teoria asta îngrozitoare care i se născuse în minte exista fie şi numai o fărîmă de adevăr, atunci chiar că nu mai exista nimic exagerat în temerile ei.

Katharine se uită la ceas – aproape patru.

O oră de plecare perfect rezonabilă şi suficient de mult timp pentru a ajunge la biroul lui Phil Howell din Kihei. Dacă nu era acolo, avea cu siguranţă să-l găsească la Centrul de Computere de peste drum. Se pregăti să părăsească biroul lui Rob, străduindu-se să lase impresia că toate erau bune şi la locul lor.

Fiecare mişcare pe care-o făcea părea în mod deliberat exagerat de firească şi, în mintea ei, deja se dăduse de gol de zece-douăsprezece ori. Cînd îi scrise cu multă atenţie lui Rob un bileţel – „Ne vedem la biroul lui Phil. Mi-a venit o idee" – mai-mai că simţise camera de luat vederi uitîndu-i-se peste umăr nu doar ca să-i citească cuvintele, dar şi ca să le interpreteze semnificaţia. Dar cînd, în cele din urmă, străbătu holul cîteva clipe mai tîrziu, agentul de pază înclină din cap, continuînd să-şi citească revista.

În drum spre Kahului păstră viteza automobilului exact la limita admisă şi tocmai era să treacă de scurtătura prin Makawao, cînd se mai gîndi încă o dată la Michael.

Fiindcă în ultima oră, cam de cînd începuse să ia în serios posibilitatea ca Mark Reynolds şi Shane Shelby să mai fi inhalat şi altceva pe lîngă aer din buteliile de scafandri, ea încercase să nu se gîndească la posibilitatea ca acelaşi lucru să i se fi întîmplat şi lui Michael.

Şi unul dintre băieţii cu care făcuse scufundarea deja murise!

Îşi spuse că îşi lăsa paranoia să scape de sub control, că moartea lui Kioki Santoya nu fusese altceva decît o cumplită, dar nesemnificativă coincidenţă. Însă, cînd ajunse la întretăierea cu drumul spre Makawao, ştiu că n-avea nici o alternativă. În acea după-amiază Michael avea antrenament. Ar mai fi trebuit să-l găsească la pista de atletism. Dacă mai era acolo, avea să treacă mai departe, spre Kihei. Dacă nu...

I se făcu pielea de găină şi inima îi bubuia în timp ce încerca să respingă pînă şi gîndul că lui Michael i s-ar fi putut întîmpla exact ceea ce li se întîmplase lui Mark Reynolds şi Shane Shelby.

Cînd zări campusul, încetini Fordul şi opri cît putu mai aproape de pistă. În partea cealaltă a terenului se aflau vreo doisprezece băieţi care şedeau înşiraţi de-a lungul pistei. Pentru o clipă, Katharine nu reuşi să-şi dea seama deloc care era Michael. Apoi îl zări, aplecat pe vine, cu picioarele apăsate pe nişte blocstarturi. Un bărbat despre care presupuse că era antrenorul îşi ţinea mîna ridicată deasupra capului şi apoi, cînd mîna acestuia coborî, Michael ţîşni din blocstarturi, iar ceilalţi băieţi îl încurajau.

În timp ce-l urmărea alergînd suta de metri, Katharine îşi simţi, în sfîrşit, o parte din temeri risipindu-i-se.

Indiferent ce se întîmplase – indiferent ce păţiseră Mark Reynolds, Shane Shelby şi Kioki Santoya, Michael era în siguranţă.

De fapt, după cîte îşi putea da ea seama, se părea că el se afla în momentul de faţă într-o condiţie mult mai bună decît avusese parte pînă atunci în toată viaţa lui.

Cînd demară de lîngă bordură, abia dacă observă automobilul prăfuit, cu patru uşi ce fusese parcat în faţa ei.

În mod sigur nu văzuse că omul de la volan îl observase şi el pe Michael.

Chiar cu şi mai multă atenţie decît ea.

Cînd văzu maşina maică-sii desprinzîndu-se de marginea drumului şi, îndreptîndu-se spre autostrada Haleakala, Michael respiră uşurat. Bine cel puţin că nu coborîse din maşină – asta ar mai fi lipsit! Şi-aşa era destul de emoţionat cînd restul echipei îşi oprise antrenamentele şi se aliniase de-a lungul pistei pentru a-l vedea cum aleargă, dar dacă şi maică-sa ar fi coborît să-l vadă...

Fie şi numai imaginîndu-şi asta, se îmbujoră de ruşine.

Pe de altă parte, dacă ea ar fi rămas mai departe ca să-l vadă, atunci cel puţin ar fi avut ocazia să se convingă cu ochii ei că nu glumise cînd îi spusese despre recordurile pe care le stabilise astăzi.

Deşi timpul cronometrat nu era oficial, el doborîse recordul şcolii la cincizeci, la o sută şi la două sute de metri şi, cu toate că trebuise să se ducă înăuntru să mai inhaleze nişte amoniac înainte de ultima cursă, încă se simţea bine. Cînd automobilul mamei sale dispărea după o curbă, el îşi îndreptă toată atenţia înapoi la pistă.

Chiar şi după ce bătuse toate recordurile de viteză ale şcolii, încă se mai simţea bine. De fapt, atît de bine, încît parcă ar fi încercat şi curse mai lungi – de ce nu?

O luă pe linia dreaptă reglîndu-şi cu atenţie tempoul, cît să-l ţină pe toată cursa de patru sute. Alerga relaxat, nici măcar nu respira greu cînd ajunse la prima turnantă. Îşi păstră tempoul constant pînă cînd atacă a doua linie dreaptă în partea cealaltă a terenului tribunei, dar apoi mai apăsă un pic pe accelerație cînd intră în cealaltă linie dreaptă.

Cu o lună în urmă – ba chiar cu o săptămînă – s-ar fi resimţit. Respiraţia i-ar fi devenit precipitată şi-ar fi simţit arsuri în muşchii picioarelor şi, pînă să ajungă la următoarea turnantă, ar fi trebuit să încetinească pînă la mers normal, dacă nu cumva să se prăbuşească la pămînt, icnind şi gîfîind pînă ce-avea să-şi normalizeze respiraţia. Azi însă nu mai simţea nici o durere în picioare, iar respiraţia îi era regulată, cu toate că începea să fie marcat de efectele efortului la care-şi supusese corpul.

În general, era începutul unei uşoare jene în piept. De fapt nu-l durea. Era doar o senzaţie că ceva nu era chiar în regulă.

Intrînd în turnantă, el îşi mări un pic tempoul; indiferent care-ar fi fost problema cu pieptul, avea să-i treacă, dacă o ignora pur şi simplu. Schimbînd ritmul de la alergare lejeră la alergare rapidă, pătrunse în linia dreaptă din faţa tribunelor principale pustii. În timp ce privirea lui măturа şirurile de scaune goale, Michael şi le imagina pline cu oameni care-l ovaţionau, şi încă o dată iuţi ritmul, galopul lui rapid cedînd locul unui fuleu lung care era mai uşor pentru picioare, dar solicita mai mult plămînii.

Termină şi al doilea tur de pistă şi, în cele din urmă, începu să simtă o uşoară arsură în picioare. Şi pieptul îl durea, dar durerea nu era aidoma acelei agonii astmatice cu care crescuse.

Părea să fie o durere normală din cauza efortului şi era ferm convins că, dacă nu-i ceda – dacă-şi păstra numai ritmul constant sau chiar accelerat un pic – ar fi putut să depăşească durerea şi pentru prima dată să trăiască experienţa „înaltului", despre care de cînd era un ţînc îi tot auzise vorbind pe alergătorii de cursă lungă, dar pe care n-o trăise. Cînd termină cel de-al treilea tur, antrenorul era lîngă el.

– Ce se-ntîmplă cu tine, Sundquist? Ziceai că nu ştii să alergi pe distanţă mare.

Michael îi aruncă antrenorului un rînjet scurt:

– Simplu – simt că vreau să alerg.

Peters îi aruncă o căutătură secretoasă:

– Ai luat ceva?

Michael se simţi vinovat. Ce-ar fi trebuit să spună? Să mintă? Dar amoniacul nu era un drog! Nu era decît lichid de curăţat.

Toate avertismentele pe care le citise pe etichetă îi defilau prin minte. Dar dacă era, într-adevăr, atît de otrăvitor pe cît pretindea eticheta, cum se face că el se simţea atît de bine?

Numai că, dintr-o dată, nu se mai simţi atît de bine.

Acea penetrare pe care-o aştepta – fluxul de feromoni care era sigur c-avea să spele durerea din pieptul lui, dîndu-i un al doilea suflu ce-avea să-l propulseze într-un sprint exploziv pe ultimii patru sute de metri pe care scontase – nu se produse.

În schimb, durerea din piept se înrăutăţise, iar acum arsurile din muşchii picioarelor începeau să-l frigă precum jăraticul.

Amoniacul! Asta era!

Sigur că asta trebuia să fie!

Acum durerea sporea cu fiecare secundă şi simţea că-i vine să leşine.

„Continuă alergarea! Dacă eşti în stare să continui, ai să treci prin ea!"

Antrenorul, care continua să ţină ritmul cu el, vorbi din nou:

– Ce-i Sundquist? N-arăţi prea bine.

Aşadar, acum durerea începea să se vadă! Dacă-l prindea – dacă antrenorul afla ce făcuse el în dulapul omului de serviciu – îl dădea afară din echipa de atletism cît ai clipi.

„Aleargă, se îndemnă el. Tu continuă numai să alergi şi totul are să fie cum nu se poate mai bine!"

Dar cînd intră în turnanta dinaintea liniei drepte, din faţa tribunei principale, fuleul lui nu mai era acelaşi şi simţea cum pierde ritmul.

Respiraţia îi era sacadată şi, de fiecare dată cînd îşi umplea plămînii, simţea nişte cuţite înfigîndu-i-se în piept.

Se împiedică, îşi pierdu complet ritmul, şi-l recăpătă pentru cîţiva paşi, după care din nou se împiedică. De data asta, ştiind că avea să cadă, ieşi în gazonul terenului de fotbal şi-n cele din urmă se prăbuşi la pămînt.

– Sundquist! Sundquist! Jack Peters se aşezase pe vine lîngă el.

Michael era întins pe spate şi, cînd privi cerul, îl văzu cum se întunecă, şi luminiţe dansau la marginea cîmpului său vizual, de parcă urma să se stingă totul.

Sau să moară.

Nu! Nu putea muri! Nu acum! Nu după ce se simţise atît de bine şi după ce alergase mai bine decît oricînd pînă atunci!

Trebuia să se ridice înapoi în picioare, să continue alergarea, să învingă durerea. Se rostogoli pe-o parte, încercă să se ghemuiască şi căzu înapoi pe pămînt. Apoi simţi pe umeri palmele antrenorului.

– Rămîi lungit, îl auzi el spunînd pe antrenor. Ce e, Sundquist? Ce s-a întîmplat?

Acum întunericul se închidea deasupra lui şi, indiferent cît de tare se străduia să respire, nu părea să fie în stare să mai tragă nici un pic de aer în piept.

Apoi simţi o altă pereche de mîini şi auzi o altă voce:

– Michael? Michael, ce-i cu tine? Ce te doare?

Simţind cum îl părăsesc puterile, Michael se chinui să rostească un cuvînt. Buzele se mişcau, dar, pe măsură ce secundele se scurgeau, nici un sunet nu-i ieşea din gură.

Rick Pieper se uită la antrenor cu o privire îngrijorată. Kioki Santoya era deja mort, Jeff Kina şi Josh Malani dispăruseră amîndoi. Iar acum Michael arăta de parcă avea să-şi dea duhul chiar acolo, sub ochii lor.

– Fă ceva! se milogi el. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu poţi să faci nimic?

Antrenorul se apropie de el:

– Ce este? întrebă el. Ce-ncerci să spui?

Limba lui Michael de-abia se mişca, dar el se strădui din răsputeri şi într-o singură şoaptă izbuti să pronunţe un singur cuvînt:

– A... amoniac...

Epuizat de efortul făcut pentru a pronunţa cuvîntul, renunţă la luptă şi-şi canalizâ ultima picătură de energie ce-i mai rămăsese ca să respire.

Un lucru care acum era aproape imposibil.

Takeo Yoshihara şi Stephen Jameson se aflau în elicopter cînd le sosi vestea că Michael Sundquist se prăbuşise pe terenul Colegiului Bailey.

– Unde sîntem? întrebă Yoshihara, vorbind în căştile care-i permiteau comunicarea cu pilotul, în ciuda vacarmului asurzitor produs de rotor.

– Putem ajunge acolo în cinci minute, răspunse pilotul.

– Fă-o, îi porunci Yoshihara. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Stephen Jameson: Are să reziste?

– Dacă ajungem noi înaintea ambulanţei, replică Jameson. Însă, dacă-i administrează acelaşi tratament ca şi puştiului din Los Angeles, o să-l omoare.

– Atunci vorbeşte cu echipajul de pe Salvare, porunci Yoshihara. Spune-le că tu eşti doctorul băiatului şi că ei nu trebuie să facă nimic pînă nu vii tu.

Vocea pilotului se auzi în cască:

– Nu putem face asta. Nu avem aceleaşi frecvenţe pe care le folosesc staţiile de pe ambulanţe. Şi parcă vorbeam de lup... uitaţi-vă!

Arăta în jos şi un pic spre dreapta prin carlinga de plexiglas a elicopterului. O ambulanţă gonea pe şoseaua de dedesubtul lor; se puteau vedea chiar şi girofarurile.

– Mai repede, porunci Takeo Yoshihara.

Deşi nu-şi ridicase glasul nici cu un singur decibel, în comandă era o notă de autoritate totală care-l mobiliză instantaneu pe pilot.

Punînd elicopterul în picaj, el mări turaţia rotorului şi, cu un zvîcnet care aproape-l făcu pe Stephen Jameson să vomite, în timp ce Takeo Yoshihara păru a rămîne imperturbabil, plonjă înainte.

Ajunseră la campus cu treizeci de secunde înaintea ambulanţei. Pînă ca medicii să se înfiinţeze cu brancarda, Stephen Jameson controla deja situaţia.

Ascultînd fără şovăire ordinele doctorului, infirmierii îl fixară pe Michael de brancardă şi-l urcară în elicopter.

– Spitalul Memorial Maui? întrebă pilotul, accelerînd deja turaţia rotorului în pregătirea decolării.

Takeo Yoshihara scutură din cap:

– Acasă.

Pilotul, ca şi echipajul ambulanţei, ascultă ordinele fără nici un comentariu.

CAPITOLUL XXVI

Phil Howell își simțea umărul drept anchilozat; ochii îl înțepau și imaginile de pe computerul în fața căruia se aflase aproape toată noaptea trecută și toată ziua de azi începeau să-i danseze dinaintea ochilor. Dar, în cele din urmă, totul începea să se lege.

Începuse ieri după-amiaza tîrziu, cînd se văzuse obligat să admită că în nici un chip nu putea să pună supercomputerul să compare șirul de stranii tonalități dizarmonice pe care le culeseseră radiotelescoapele, cu fiecare fișier din computerele din întreaga lume. Pînă la urmă, îi ceruse computerului să atașeze litere tonalităților, alegînd notele cele mai apropiate de tonalitățile corespunzătoare: A(La), B(Si)-bemol, D(Re)-diez și G(Sol). Chiar în timp ce făcea acest lucru era neîncrezător că această manieră de abordare ar fi dus undeva; la urma urmei, după cîte știa el, nici nu existau game muzicale din cîte patru note și, oricum, în mod cert nu era nici un motiv de a crede că vreo civilizație – în caz că ar fi existat – la o distanță de cincisprezece milioane de ani lumină ar fi avut o „ureche muzicală" asemănătoare cu a celor de pe Terra.

Asta doar fiindcă nu fusese în stare să se mai gîndească ce altceva să facă. Atunci cînd notele începuseră să defileze pe ecran însă, ceva începuse să se ridice din negura ce-i vîjîia prin minte. În cele din urmă, apăsă butonul STOP din partea din dreapta-sus a tastaturii și rămase așa uitîndu-se la ecran.

Nimic altceva decît o înșiruire de patru note, una după alta, într-o succesiune întîmplătoare, la fel de imposibil de recunoscut ca și sunetul – ce se auzea acum din difuzor – lipsit de melodicitate.

Şi totuşi, era ceva ce părea straniu de familiar. Apoi se dumiri ce. Deschizînd o nouă fereastră pe monitor, căută prin reţea pînă cînd dădu peste o adresă Internet care prezenta un anume tip de cod.

Codul genetic.

O clipă mai tîrziu, ochii lui Phil se fixară asupra unei secvenţe lungi de cod. Nefiind prezentat sub formă de rînduri pe o structură cromozomică dublu elicoidală ca de obicei, codul fusese pur şi simplu înşirat la rînd, fiecare dintre bazele azotice – adenină, guanină, cytosină şi thymină – reduse la nişte simple litere.

A, G, C şi T.

Inima începu să-i bată repede cînd ochii i se îndreptară spre celălalt ecran care afişa semnalul recepţionat din spaţiul cosmic.

A, B-bemol, D-diez şi G.

Dacă înlocuia pe C şi T cu B-bemol şi D-diez – era clar ca bună ziua.

Se gîndi la racheta pe care NASA o trimisese în cosmos cu ani în urmă şi care purta o placă cu siluetele simplificate ale unui bărbat şi ale unei femei şi cîteva simboluri matematice.

Dar dacă într-adevăr voiai să comunici cu o altă formă de viaţă – o formă de viaţă similară cu a ta, pentru ca cele două rase să poată avea o brumă de speranţă de comunicare – ce alt semn putea fi mai bun decît descrierea exactă a tipului de fiinţă care-l reprezentau?

Mai cu seamă cînd însăşi definiţia fiinţei tale putea fi transpusă într-un simplu cod de patru simboluri înşirate într-o anumită ordine?

În mod cert, orice civilizaţie care descoperea un astfel de semnal şi era suficient de avansată pentru a-l recunoaşte ar fi trebuit, de asemenea, să fi evoluat într-o manieră asemănătoare ca să facă nu numai posibilă, ci şi comprehensibilă comunicarea dintre cele două rase.

Ochii lui Phil se mişcau înainte şi-napoi între cele două ferestre de pe ecran. Cu cît se uita mai mult, cu atît era mai sigur.

Avea dreptate. Era cu neputinţă să fie altfel!

Semnalul nu era muzică.

Era un cod.

Codul ADN.

O specie întreagă redusă la un set complet de formule!

În acel moment mintea începu să-i funcţioneze la capacitate maximă. Mai întîi, trebuia să convertească semnalul din notaţia pe care i-o alocase în notaţie genetică. Asta era o simplă problemă de înlocuire.

Dar ce notă să atribuie unei anumite proteine? Era o pură coincidenţă faptul că două note ale semnalului se nimereau să corespundă cu două dintre literele pe care oamenii le întrebuinţau pentru a simboliza substanţele din componenţa ADN-ului. Nici nu încercase să calculeze probabilitatea ca o rasă extraterestră nu numai să fi avut aceeaşi gamă muzicală care era proprie doar unor zone ale planetei Pămînt, dar să fi desemnat cu aceleaşi litere proteinele propriilor structuri anatomice, oricare ar fi fost acelea.

Pe la ora zece se dăduse bătut şi chemă de la universitate un matematician care izbutise, cu ajutorul unui program simplu, să construiască un întreg director de fişiere noi. Fiecare fişier se deosebea de celelalte numai prin notele pentru care literele A, C, T şi G erau înlocuite. În total erau douăzeci şi patru de fişiere reprezentînd fiecare combinaţie posibilă de substituţii.

Apoi supercomputerul putea să înceapă compararea fiecăruia dintre aceste douăzeci şi patru de fişiere cu fiecare fişier conţinînd informaţii despre ADN, stocate în oricare dintre computerele din reţea.

Pînă şi matematicianul se codise să estimeze cît de mult ar fi putut să dureze căutarea. Deşi Phil era pe punctul să clacheze din cauza epuizării, rămăsese pironit în faţa computerului aproape toată noaptea trecută şi ziua de azi, incapabil să se smulgă din scaun pentru mai mult de cîteva minute la rînd, de teamă ca nu cumva să rateze momentul cînd avea să se producă identificarea.

Dacă avea să se facă vreo identificare. Matematicianul îi spusese că o identificare era atît de improbabilă, încît putea fi considerată imposibilă.

– Dar asta nu-nseamnă că n-ai să găseşti ceva *similar,* continuase amicul lui, adîncind încă şi mai mult confuzia. De fapt, aş fi surprins dacă *n-ai* găsi. La urma urmei, dacă spaţiul cosmic este, într-adevăr, infinit, atunci trebuie să fie undeva o copie exactă. De fapt, trebuie să fie un număr infinit de copii exacte. Desigur că probabilitatea ca tu să găseşti vreuna între – cîte să fie? O infinitate de infinităţi?

Toată ziua Phil Howell privi nesfîrşitele şiruri de litere defilînd şi nu era mai aproape de răspunsul pe care-l căuta decît atunci cînd începuse.

Dar avea să-l găsească. Dacă era acolo, avea să-l găsească.

Tot drumul dintre Makawao şi Kihei, Katharine repetă ceea ce-avea să-i spună lui Phil Howell, iar după părerea ei suna perfect rezonabil, perfect logic.

Şi absolut... înnebunitor.

Takeo Yoshihara era unul dintre cei mai respectaţi oameni din Maui. De ce-ar fi crezut-o Phil Howell sau oricine altcineva?

Măcar de-ar fi fost Rob cu ea!

Dacă nu-i găsea biletul? Dacă dădea de el altcineva, care-şi dădea seama ce înseamnă, şi...

„Stop!" Rosti cuvîntul atît de tare, încît, în mod reflex, apăsă brusc pedala de frînă determinînd o reacţie promptă şi furioasă a automobilului din spatele ei. „Asta-i paranoia!" îşi reaminti ea în timp ce îşi recăpăta controlul asupra maşinii, intrînd pe banda stîngă a autostrăzii Piilani şi luînd-o pe strada Lipoa. „N-a fost decît un bilet nevinovat!" Iar dacă Rob nu ajungea, ea va trebui să-l convingă de una singură pe Phil că nu e nebună.

Dar cînd ajunse la biroul lui Howell, acesta nu era acolo. Pe moment, simţi că o cuprinde disperarea cînd se gîndi cît de departe era pînă-n vîrful muntelui, dar apoi de la recepţie i se spuse că el nu se dusese la Haleakala ca să lucreze cu telescopul.

– E chiar vizavi, la Centrul de Computere.

Katharine se simţi uşurată şi părăsi valvîrtej clădirea. Tocmai traversa strada cînd cineva o claxonă şi-l auzi pe Rob Silver strigînd-o:

– Kath! Ce s-a-ntîmplat? Ce e?

O clipă mai tîrziu coborîse din cabină şi-o strîngea în braţe. Ea-şi sprijini pentru o clipă capul de pieptul lui, apoi respiră adînc încercînd să-şi aducă aminte cuvintele pe care le repetase cu atenţie, dar nu reuşi deloc. În schimb, ea i-o trînti hodoronc-tronc:

– Rob, se-ntîmplă ceva groaznic şi trebuie să-l convingem pe Phil Howell să ne ajute să aflăm exact cît de neagră e situaţia.

Următoarele zece minute ea vorbi întruna, străduindu-se să separe ceea ce ştia de ceea ce presupunea numai; străduindu-se să îmbine fragmentele întregii poveşti într-o formă coerentă. Însă chiar în timp ce vorbea, putea să vadă îndoiala din ochii lui Rob.

– Nu crezi nimic din toate astea, nu-i aşa? îl întrebă ea cînd, în sfîrşit, termină ce-avusese de spus.

Rob trase adînc aer în piept:

– Nu e vorba că nu te cred, Kath, rosti el cu grijă. Chestia e că foarte mult din ce mi-ai relatat e – mă rog – doar presupunere.

– Rob, ştiu ce-am văzut în laborator, spuse Katharine pe un ton tăios.

– Nu pun la îndoială ce-ai văzut, replică repede Rob. Însă concluziile la care-ai ajuns... vreau să zic insinuările tale la adresa lui Takeo Yoshihara...

– ... Că ar putea să facă experienţe pe fiinţe umane? i-o reteză Katharine. De ce-ţi vine atît de greu să accepţi asta? Întotdeauna au existat oameni care au dorit să facă experienţe pe alţi oameni. Şi poate că m-am înşelat. Dumnezeule, tu nici nu ştii cît de mult îmi doresc să mă fi înşelat în această privinţă! Dar trebuie să aflu, Rob! Trebuie să aflu exact ce se petrece acolo, iar eu, de una singură, n-am cum. Şi pot să jur că totul se află în afurisitul ăla de director *Serinus* în care nu putem intra! Aşa că trebuie să mă ajuţi să-l conving pe Phil să-l spargă cumva, altfel...

Vocea lui Katharine se frînse cînd toată frica acumulată se revărsă asupra ei ca un val mare ce-o dobora şi-o strivea sub greutatea lui. Ochii i se umplură de lacrimi şi corpul începu să-i tremure. O clipă crezu că articulaţiile picioarelor aveau s-o lase şi că se va prăbuşi, dar din nou Rob o luă în braţe.

– E-n ordine, Kath, îi şopti el în ureche, mîngîind-o cu degetele pe păr. Gata, gata! Nu-i nici o problemă. Sigur c-am să te ajut. Numai nu te mai frămînta, bine?

Braţele lui Katharine îl înlănţuiră şi-l strînseră cu putere.

– O să încerc, rosti ea, slab. Dar mi-a fost atît de teamă să nu i se întîmple ceva lui Michael...

Rob o strînse lîngă el:

– N-are să i se întîmple, îi spuse el. Îţi promit. Lui Michael n-are să i se întîmple nimic rău.

Katharine asculta cuvintele şi încerca să se agaţe de ele tot aşa cum se agăţa de Rob, însă, pe cînd traversau strada spre Centrul de Computere, iar ea încerca din răsputeri să-şi pună speranţa în ceea ce-i spusese el, o altă voce îi vorbea.

Iar vocea aceea, a raţiunii, poate, îi spunea că, în ciuda asigurărilor date de Rob şi în ciuda văditei stări de sănătate a lui Michael, la care ea însăşi fusese martoră la şcoală cu numai o oră în urmă, s-ar fi putut ca deja să fie mult prea tîrziu.

Phil Howell încă se uita lung la ecran, cînd încet-încet îşi dădu seama că nu mai era singur. Cînd îşi ridică ochii şi văzu chipul pămîntiu al lui Katharine şi îngrijorarea din ochii lui Rob, ştiu că ceva se-ntîmplase.

– Avem nevoie de ajutorul tău, Phil, rosti încet Rob. Şi-avem nevoie *acum*.

Phil se încruntă, privirile lui revenind pe ecran. Dacă era descoperită o identificare, iar el nu-o vedea...

– Te rog! se milogi Katharine. Mi-e frică...

Glasul ei tremurător a fost suficient să-l convingă pe Phil cît de serioasă era teama ei.

Convins că indiferent ce voiau de la el Katharine şi Rob avea legătură cu calculatorul, el mai deschise o fereastră pe monitor.

Semnalul avea deja cincisprezece milioane de ani.

Putea să mai aştepte un pic.

În mod clar însă, Katharine nu mai putea aştepta.

Un punct minuscul de lumină scînteie slab în întuneric, atît de puţin la început, încît Michael abia dacă-l zări. Pe măsură ce se făcea tot mai strălucitor, se trezi cum se agaţă cu ochii de el, precum un marinar de pe un vapor care se uită la un far, semnalizînd zona de adăpost pe timp de furtună. Se concentră pe sîmburele de lumină dorind să-l vadă crescînd mai strălucitor şi să alunge linţoliul de întuneric ce-l cuprinsese.

Tăcerea goală ce-l îmbrăţişase în acelaşi timp cu întunericul începea, de asemenea, să se destrame. La început, nu putu auzi decît

ceva ce semăna cu un fel de huruit îndepărtat, provenit de la o sursă neidentificabilă. Însă, pe măsură ce se făcea lumină şi întunericul se risipea, zgomotul crescu tot mai mult în intensitate, pentru ca în cele din urmă să detecteze chiar şi o variaţie în el.

Wup! wup! wup!

Era un zgomot pe care-l mai auzise, un zgomot pe care-ar fi trebuit să fie în stare să-l identifice pe loc. Dar tentacule de întuneric continuau încă să-i încolăcească parcă mintea, zăpăcindu-l, pentru ca numai atunci cînd zgomotul deveni suficient de asurzitor pentru a-l speria, să-l poată, în sfîrşit, recunoaşte.

Un elicopter!

Se auzea tot mai tare, şi mai tare, dar de văzut nu putea vedea nimic, fiindcă întunericul fusese înlocuit de o strălucire care-l orbea la fel de complet ca şi bezna dinainte.

Zgomotul făcut de elicopter era acum asurzitor. Ştia că mai avea numai o secundă sau două pînă cînd aveau să-l izbească palele acelea.

„Aleargă!"

Trebuia să se ridice şi să alerge!

Dar îşi simţea tot corpul ca de plumb. Abia dacă-şi putea încorda muşchii.

Încercă să respire, însă plămînii îl dureau şi pe faţă avea ceva.

Oare din cauza asta nici nu putea să vadă?

Încercă să-şi mişte capul într-o parte, apoi, peste urletul rotorului, mai auzi ceva.

O voce:

– Nu, Michael! Nu încerca să te mişti! Relaxează-te doar!

Cunoştea vocea, dar nu ştia de unde. Ca prin ceaţă începu să-şi aducă aminte crîmpeie din ultimele cîteva minute înainte de a-l fi cuprins acea cumplită beznă.

Alergase. Şi alergase mai bine ca oricînd. Alergase mai bine din cauza...

Amoniacul!

Inhalase amoniac, iar antrenorul îl iscodise...

Dar vocea asta nu era a antrenorului Peters. Era altcineva, cineva care...

Doctorul Jameson!

Asta era. Cînd i se făcuse rău şi leşinase, probabil că l-au chemat pe doctorul Jameson.

Chestia de pe figura lui era o mască de oxigen şi-acum îl duceau la spital.

Nu! Nu putea suferi spitalul – încă de la început, cînd astmul îl înşfăcase în ghearele lui pentru prima dată, iar maică-sa îl dusese la Urgenţă, nu putuse suferi nimic din tot ce avea legătură cu spitalul.

Nu doar mirosul şi vopseaua aia scîrboasă, verde sau mîncarea. Cel mai rău fusese felul în care-l trataseră, înfigînd ace în el, vîrîndu-i cu forţa tot felul de pilule în gură, doctorii şi infirmierele, în care ajunsese să nu aibă nici o încredere din cauza felului cum vorbeau despre el, de parcă nici nu se afla acolo. Iar azi nu se simţise deloc rău – deloc. Leşinase doar. Ar fi putut să jure, fiindcă deja se simţea cu mult mai bine, iar cînd suferise crize de astm, oxigenul ce i se administrase aproape că nu-i fusese de nici un ajutor. Acum însă durerea din piept aproape că dispăruse şi nu îi era deloc greu să respire! Dacă ar fi putut măcar să-şi dea la o parte masca de pe faţă şi să le spună...

Se zvîrcoli mai tare şi, pentru prima oară, realiză de ce nu-şi putea mişca nici mîinile, nici picioarele: erau imobilizate în chingi.

Îşi mişcă gîtul, încercînd să-şi dea jos masca, şi-şi dădu seama cu uluire ce era acea lumină orbitoare.

Soarele luminînd de pe bolta albastră a cerului printr-un...

Geam dintr-o carlingă de elicopter! Putea distinge deasupra capului umbra lăsată de palele rotorului şi putea simţi oscilaţia aparatului ce zbura prin aer.

– E-n ordine, Michael! Observă în vocea doctorului Jameson o anumită schimbare şi pricepu că şi el purta căşti la urechi, şi mască de oxigen pe faţă: Dacă înţelegi ce-ţi spun, fă un semn din cap. Nu-l mişca mult, numai puţin.

Fără să gîndească, Michael mişcă din cap.

– E-n ordine. Cineva de la şcoală menţiona ceva despre amoniac. Ai băut aşa ceva?

Michael rămase înmărmurit pentru o clipă, după care scutură din cap.

– Atunci l-ai inhalat.

Nu era o întrebare. Ci o constatare. Dar de unde ştia Jameson?

– E-n ordine, Michael, îi spuse Jameson. Ştim despre ce e vorba. N-are să ţi se întîmple nimic.

Michael se strădui din nou să vorbească, dar nu găsea destulă vlagă. Apoi auzi iarăşi vocea lui Jameson îndemnîndu-l să se relaxeze şi să nu se zbată-n chingile care-l ţineau pe brancardă, şi nici să-şi dea jos masca.

– Relaxează-te, repetă Jameson, vocea lui dobîndind o calitate aproape hipnotică. Nu trebuie decît să te relaxezi, atît. N-ai să mori! M-auzi? N-ai să mori!

Concentrîndu-se asupra vocii, Michael simţi cum începe iar să alunece în tenebre, iar duduitul constant al elicei începu să se atenueze. Dar înainte de a deveni din nou inconştient, mai auzi o voce.

O voce pe care n-o cunoştea:

– De ce spui că n-are să moară, Stephen? De ce-ar trebui el să fie diferit de toţi ceilalţi?

– Sînt doctor, *sir,* îl auzi el pe Jameson vorbind. Şi cred că trebuie să le ofer cît mai multă alinare pacienţilor mei, chiar dacă asta înseamnă să-i mint.

Cuvintele sunară şi răsunară în mintea lui Michael. Auzindu-le, îi veni să plîngă, să se mai zbată încă o dată, ca să scape de legăturile care-l ţineau prizonier şi de masca de pe faţă. Dar era neputincios.

Apoi se lăsă cuprins de întuneric.

CAPITOLUL XXVII

Se apropia ora şase. Katharine Sundquist şi Rob Silver încă se mai aflau la Centrul de Computere, Rob asistîndu-l răbdător pe Phil, în timp ce Katharine se fîţîia de colo-colo, tot mai frustrată cu fiecare minut care se scurgea. În ochii ei pînă şi computerul devenise aproape un inamic. O dureau ochii de cît privise ecranul monitorului.

– Acum mă credeţi? oftă ea.

În timp ce una dintre ferestrele afişate pe monitorul din faţa lor era plină de o listă infinită de combinaţii aleatorii ale literelor A, C, G şi T, într-o altă fereastră – cea în care Phil Howell lucrase de aproape o oră – pulsa acelaşi mesaj enervant care fusese singurul rezultat al tuturor încercărilor astronomului:

Parolă incorectă.
Vă rugăm să introduceţi parola:|

Mica bară verticală a cursorului clipea ispititor imediat în dreapta celor două puncte, ca şi cum i-ar fi provocat la încă o încercare pentru a rezolva enigma parolei ascunse ce le-ar fi permis accesul la directorul *Serinus*.

– Ei bine, eu, unul, sînt convins că şeful tău nu vrea ca noi să ne băgăm nasul în fişierul ăla, declară Howell. Şi totuşi, nu-mi vine mie a crede că e singurul protejat prin parolă. Omul are afaceri în toată lumea şi poţi să pariezi că n-ar ţine să vadă chiar toţi cu ce se ocupă. Chiar dacă toate tranzacţiile sale sînt perfect legale – ceea ce

mă îndoiesc – undeva, stocată în memoria computerelor, trebuie să existe o cantitate enormă de informaţii confidenţiale.

– Dar acest computer este numai al celor din departamentul de cercetare, îi reaminti Rob Silver. Partea de afaceri trebuie să se afle în altă parte. Probabil, în Japonia.

– Mai degrabă în Insulele Cayman, aş zice eu, murmură Howell, apoi scrise *Cayman* pe tastatură, apăsă ENTER şi observă apariţia aceleiaşi casete, cu acelaşi mesaj.

– Eei, asta-i. Mă depăşeşte, oftă el. Pentru a intra în directorul ăsta e nevoie de un *hacker* mai bun decît mine.

– Cunoşti pe cineva? întrebă Katharine.

Howell reflectă o clipă:

– Nu, spuse el mohorît. Ochii i se mutară la fereastra de pe monitor care-i afişa proiectul, dar nimic nu părea să se fi schimbat şi simţi cum îi chiorăie maţele de foame, fapt ce-i aminti că astăzi uitase complet să mănînce: Ce ziceţi, luăm o mică pauză să înfulecăm ceva? După care ne întoarcem şi mai încercăm.

Prima reacţie a lui Katharine a fost să-i spună că nu era timp pentru mîncat, dar, cînd se uită la Phil şi-i văzu cearcănele din jurul ochilor şi chipul tras, ştiu că puterile lui erau pe sfîrşite.

– Poate că n-ar fi rău, spuse ea, fricţionîndu-şi ceafa înţepenită pentru a mai atenua încordarea provocată de observarea afişajului în veşnică mişcare de pe ecranul computerului. Vreau să văd ce mai face Michael, spuse ea cu voce tare, întorcîndu-se spre Rob. Ai celularul la tine?

Rob şi-l scoase din buzunar.

– Vrei să te duci pînă-n Makawao şi să-l iei şi pe Michael?

Cînd robotul telefonic de acasă răspunse după primul apel, semnalînd că era un mesaj în aşteptare, Katharine presupuse că era Michael care-i transmitea propriul program pentru seară. Însă, cînd formă codul de redare şi vocea electronică o anunţă: „Şapte... mesaje... noi", simţi cum o străbate un fior de panică.

Telefonul de acasă rareori înregistra fie şi un singur mesaj, darămite şapte. Tastă repede codul de redare a tuturor mesajelor înregistrate. În clipa în care auzi tonul primului interlocutor, ştiu că e vorba de Michael.

Şi că e de rău.

„Doamnă doctor Sundquist, aici e Jack Peters, antrenorul de atletism al Campusului Bailey. Îmi... îmi pare rău că sînt nevoit să vă aduc la cunoştinţă în acest fel... adică vreau să spun că aş fi dorit să putem vorbi direct, dar..."

Vocea se întrerupse, apoi reluă: „Azi după-amiază Michael s-a prăbuşit pe pistă. Nu ştiu exact care-a fost problema, dar am chemat de urgenţă Salvarea. Ambulanţa tocmai sosea, cînd doctorul Jameson a venit cu elicopterul lui Takeo Yoshihara. Presupun că l-au dus pe băiat la Spitalul Memorial Maui. Tocmai am sunat acolo, dar încă nu figura înregistrat la intrare. Totuşi am să mai încerc, iar dacă vreţi să mă sunaţi după ce primiţi acest mesaj, eu mă voi afla la numărul 555-3568. Pur şi simplu nu-mi dau seama ce s-a întîmplat. Adică, alerga mai bine ca oricînd, şi atunci... Glasul lui Jack Peters se întrerupse pentru a doua oară. Oricum, continuă el, o să mai încerc la spital şi, dacă aflu ceva, o să vă mai las un mesaj. Dumnezeule, ce nesuferite sînt maşinile astea!"

Pînă să înceapă derularea următorului mesaj, micul ţipăt de nelinişte pe care-l scoase la auzul cuvintelor lui Peters îl şi adusese pe Rob lîngă ea. Katherine înclină un pic telefonul celular astfel încît să poată asculta şi el. Auziră glasul unui băiat speriat:

„Doamna Sundquist? Numele meu e Rick Pieper." Cînd băiatul începu să repete ceea ce tocmai îl auzise zicînd pe antrenor, ea apăsă tasta de cod pentru a trece la următorul mesaj.

„Aici Yolanda Umiki, doamnă doctor Sundquist. Lucrez în biroul domnului Yoshihara. Dumnealui mi-a cerut să vă sun şi să vă transmit că fiul dumneavoastră este bolnav şi că ar dori să vă vorbească cît mai repede cu putinţă. Dacă mă puteţi suna cînd primiţi acest mesaj, vă pot face legătura să vorbiţi direct cu domnul Yoshihara."

Panica ce-o cuprinsese cînd auzise că Michael era bolnav se transformă în teroare în clipa cînd auzi că Takeo Yoshihara era şi el implicat. Şi cum de apăruse doctorul Jameson cu elicopterul?

Mai erau încă două apeluri de la Yolanda Umiki şi un altul de la Rick Pieper:

„Tot eu sînt, Rick Pieper, doamnă Sundquist, şi mă aflu la Spitalul Memorial Maui. Am venit să aflu cum se simte Michael

numai că el nu-i aici! Adică ei spun că nici măcar n-a ajuns aici! Dar unde să-l fi dus în altă parte? Oh, Doamne, iertați-mă – sînt – în fine, cred că m-a apucat frica. Adică eu credeam că l-au adus aici și cînd colo... zău, îmi pare rău, doamnă Sundquist! Dar Michael a zis ceva chiar înainte să leșine, și eu am crezut că-i bine să știți. A zis ceva despre amoniac înainte de a leșina. Nu știu ce anume voia să zică, habar n-am, dar cam asta cred că l-am auzit zicînd. Doar *amoniac*."

Ultimul mesaj era din nou de la Jack Peters și era aproape o copie fidelă a mesajului de la Rick Pieper: „Nu, nu pricep, doamnă Sundquist. Dacă nu l-au dus la Memorialul Maui, atunci unde...?" Se opri brusc: „Iisuse Hristoase, cred că deja v-am speriat de moarte! Probabil că s-o fi trezit și, cum n-a fost nimic serios, n-a mai existat nici un motiv ca să-l ducă la spital. Oricum, v-aș rămîne îndatorat dacă ați putea să mă țineți și pe mine la curent cu situația lui."

Vocea electronică se auzi încă o dată:

„Terminarea... ultimului... mesaj."

– E la proprietate, spuse Katharine. Nu l-au dus la spital! Oh, Dumnezeule, Rob, dacă l-au... Chiar dacă Rob nu i-ar fi pus degetul pe buze, ea tot n-ar fi fost în stare să-și ducă la bun sfîrșit propoziția: Michael nu putea fi mort! Pur și simplu nu putea!

– Sun-o pe femeia din biroul lui Yoshihara, îi spuse Rob.

Cînd lui Katharine îi fu cu neputință să taie legătura cu robotul telefonic de la ea de acasă, Rob îi luă telefonul din mînă, formă numărul pe care-l memoră din al doilea mesaj al Yolandei Umiki și apăsă butonul TRIMITE. Apoi îi înmînă celularul lui Katharine.

Cînd asistenta răspunse la al doilea apel, Katharine se prezentă și întrebă:

– Fiul meu e acolo? Este la proprietate?

– Doctorul Jameson a crezut că-l poate trata mai bine aici decît...

– Ba nu! o întrerupse Katharine. Vreau să-l trimiteți imediat la Spitalul Memorial Maui. Sau să fie transportat cu avionul la Honolulu. Dar nu vreau ca doctorul Jameson să...

– Tare mă tem că nu am autoritatea să fac nimic din toate astea, doamnă doctor Sundquist, replică Yolanda Umiki pe un ton care nu

lăsa nici urmă de echivoc asupra faptului că ordinele le primea numai de la Takeo Yoshihara. Dacă veniţi pînă la proprietate, domnul Yoshihara vă va explica situaţia.

Katharine şovăi dacă să pună sau să nu pună următoarea întrebare, neştiind dacă ar fi crezut sau nu răspunsul pe care l-ar ar fi primit, ştiind totuşi că n-ar fi putut încheia convorbirea fără s-o pună. În cele din urmă, ea pronunţă cuvintele cu forţa:

– Spuneţi-mi doar un lucru. Michael mai trăieşte?

Asistenta lui Takeo Yoshihara şovăi, apoi spuse :

– N-am auzit nimic în sens contrar.

Închizînd telefonul, Katharine încercă să se convingă că detectase o undă de compasiune în tonul Yolandei Umiki. Însă cuvintele femeii erau cît se poate de... ciudate.

Să fi încercat oare ea să-i comunice că Michael era încă în viaţă fără a viola vreo directivă dată de Takeo Yoshihara în sensul interdicţiei de a da vreo informaţie? Sau poate, pur şi simplu, nu voise să fie ea prima care să-i dea vestea cea proastă? Ochii lui Katharine, scăldaţi în lacrimi, se fixară asupra lui Phil Howell:

– Te rog, şopti ea. Mai încearcă! Nu ştiu ce anume fac aştia, dar dacă noi n-aflăm, cred că fiul meu are să moară.

În stare de şoc, Katharine se lăsă condusă de Rob afară din clădire. Un minut mai tîrziu, cu Rob la volanul maşinii ei, în vreme ce ea însăşi şedea tremurînd în bancheta din dreapta şoferului, traversau în viteză insula.

Josh Malani se sprijini de peretele de plexiglas privind înfuriat prin pîcla maronie ce se agita în jurul lui la camera goală, aflată dincolo de imensa cutie în care erau încarceraţi el şi Jeff Kina. Pierduse noţiunea timpului de cînd se afla aici, fiindcă lumina din incintă nu se schimba niciodată.

Nici un ceas nu atîrna de perete.

Nici o fereastră nu trăda schimbarea luminii de la noapte la zi.

Ultimul lucru de care-şi amintea, într-adevăr, era momentul în care se ducea spre plaja din Spreckelsville, crezînd că aerul curat şi, poate, înotul aveau să-l facă să se simtă mai bine.

Amintirea se ştergea rapid, dar credea că se prăbuşise chiar lîngă camioneta lui. Se simţise groaznic – mai rău ca niciodată în viaţa lui.

Se simţise de parcă ar fi murit.

Apoi venise cineva care-l ridicase de jos şi-l pusese în spatele unei maşini.

Următorul lucru de care-şi amintea era trezirea şi faptul că se simţea bine.

Gheara din piept dispăruse şi întregul său corp trepida de vitalitate. Însă, cînd deschisese ochii, îşi dăduse imediat seama: ceva nu era în ordine.

La început, fusese pîcla; apoi văzu că era în pielea goală.

Şi nu se afla într-un salon de spital.

Nici măcar nu se afla într-un pat adevărat.

Zăcea întins pe un pat pliant, iar pîcla maronie îl făcuse greu de distins; în afară de asta, se simţea perfect. Se ridicase în capul oaselor, privise în jur şi înţelesese că nu era singur.

Mai era cineva întins pe un alt pat pliant, cam la vreo doi metri mai încolo. Cînd se dezmeticise de-a binelea, îl recunoscuse pe Jeff Kina. Jeff, de asemenea gol puşcă, dormea nu glumă, dar cînd Josh îl atinse, se deşteptă imediat, sărind cu ochii aţintiţi pe Josh, ca şi cînd ar fi fost gata de atac.

– Iisuse, Jeff, eu sînt! spuse Josh, retrăgîndu-se instinctiv de lîngă trupul încordat al lui Jeff.

La început, i se păru că Jeff nu l-a recunoscut deloc, dar apoi încet-încet, se destinse lăsîndu-se pe vine direct pe podeaua de beton. Mult timp nu făcuse decît să se uite lung la Josh, iar cînd, în cele din urmă, vorbi, vocea lui avea un timbru aspru, aproape gutural. Cu toate că Jeff nu mai părea gata atac, ochii lui erau fixaţi, fără să clipească măcar, asupra lui Josh, cu concentrarea unui animal care-şi pîndeşte prada.

– Te-au prins şi pe tine.

Pentru o clipă Josh nu a priceput ce încerca să zică Jeff, apoi s-a lămurit – cîmpul de trestie de zahăr!

Maşina parcată la intrarea pe drumul de ţară şi care ţîşnise în cîmpul de trestie de zahăr cînd el ieşea!

Şi cealaltă maşină – cea cu girofaruri albastre despre care ar fi putut să jure că era de poliţie, dar care nu luase după el, atunci cînd accelerase fără să ţină seama de limita de viteză, încercînd să scape din cîmpul de trestie incendiat.

Cîmpul de trestie de zahăr în flăcări în care îl abandonase pe Jeff Kina!

– Îmi... îmi pare rău, şopti el. N-ar fi trebuit să... Şovăi, apoi: N-ar fi trebuit să te las acolo.

– Vrei să spui că n-ar fi trebuit s-o ştergi de acolo, mormăi Jeff. Încă o dată trupul i se încordă, muşchii lui puternici umflîndu-i-se sub piele, iar Josh se pregăti pentru a întîmpina atacul.

Jeff Kina era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decît el, şi aproape de două ori mai greu, însă pînă acum Josh nu se simţise cîtuşi de puţin ameninţat de Jeff.

Acum aproape că putea simţi efortul lui Jeff de a se stăpîni.

– Ce-au făcut? şopti el, nefăcînd nici un efort să-şi ascundă groaza pe care o simţea. Unde sîntem? Ce ne-au făcut?

Josh urmări timp de cîteva clipe furia ce clocotea în Jeff. În cele din urmă, masivul trup al lui Jeff se relaxă din nou:

– O să crăpăm, spuse el. Ca şi Kioki, omule, ai înţeles? Pur şi simplu o să murim.

– De ce? întrebă Josh. Ce s-a întîmplat?

Jeff ridică din umeri:

– Habar n-am. Habar n-am de nimic şi nu există nimeni pe care să-l întrebăm.

Sub ochii lui Jeff, Josh începu să se plimbe de-a lungul pereţilor de plexiglas, examinînd fiecare centimetru, atingînd fiecare suprafaţă pe care o putea atinge, căutînd o cale de ieşire. Iar şi iar. Jur-împrejur. Ca un şobolan în labirint, Josh se mişca întruna, parcurgînd perimetrul închisorii lor.

Timp de o oră.

Poate două.

Poate mai mult.

Vreme îndelungată Josh simţise ochii lui Jeff pîndindu-i fiecare mişcare. La început, a avut grijă ca niciodată să nu stea cu spatele la

celălalt băiat. Însă, pe măsură ce minutele se scurgeau, şi Jeff rămînea nemişcat pe podea, Josh îşi concentră mai mult atenţia asupra închisorii de plexiglas, şi mai puţin asupra lui Jeff Kina.

În cele din urmă, Jeff se strecură înapoi în patul lui şi adormi.

Şi totuşi Josh mai simţea nişte ochi observîndu-l, şi-atunci îşi îndreptă atenţia spre încăperea din afara celulei.

Şi-atunci văzu camerele de luat vederi.

Patru, toate orientate spre cutie, observîndu-i fiecare mişcare, din toate unghiurile.

Nu exista nici un loc în care să se ascundă, nicăieri unde ar fi putut să scape de lentilele atotvăzătoare.

După un timp adormi şi Josh, dar se trezi brusc, încordîndu-şi instantaneu corpul, apoi ţîşni din pat, se răsuci pe loc şi se lăsă pe vine.

Jeff Kina era aplecat deasupra patului.

– E-n ordine, spuse el. N-am să-ţi fac nici un rău, omule!

De atunci încolo fuseseră ca două animale în cuşcă, spionîndu-se precaut unul pe altul, dormind numai iepureşte, prelingîndu-se pe lîngă pereţii închisorii lor, cînd nu erau întinşi direct pe jos sau în paturi, aţipiţi.

De două ori un om în alb intră în celulă, le puse mîncare în ecluza cutiei etanşe din plexiglas şi ieşi apoi fără să scoată nici un cuvînt.

Pînă la urmă, foamea birui şi ei mîncară.

Apoi, cu cîtva timp în urmă – Josh n-avea nici un reper ca să ştie cît timp se scursese – cineva încercă să apese clanţa uşii de la încăperea aflată dincolo de închisoarea lor din plexiglas.

De astă dată uşa nu se deschise şi omul îmbrăcat în alb care aducea mîncare nu apăru. Josh realiză că scurta zgîlţîire a clanţei însemna că cineva care nu avea cheie încerca să intre.

– Ajutor! ţipă el. Ajutaţi-ne!

Dar chiar în clipa cînd el striga, avu impresia că indiferent cine se afla în spatele uşii nu avea cum să-l audă, că plexiglasul şi pereţii camerei de dincolo alcătuiau o barieră de izolaţie fonică. Dacă ei nu voiau să-i lase să vadă afară sau să ştie unde erau, sau chiar să ştie ce oră era, în mod cert n-aveau să le dea voie nici să se facă auziţi.

Totuşi, mai încercă încă o dată:

– Vă rog! strigă el. Vă rog, lăsaţi-ne să ieşim!

Clanţa se mai agită încă o dată, dar asta a fost tot.

Oricine s-ar fi aflat dincolo plecase.

De atunci Josh îşi dăduse drumul pe pămînt, uitîndu-se lung la uşă, aşteptînd.

Ceva, simţea el, avea să se întîmple, deşi nimic nu se schimbase în cameră; lumina era la fel de orbitoare şi de fără umbră ca întotdeauna, pereţii la fel de anoşti, pîcla din interiorul cutiei avea aceeaşi nuanţă cafeniu-închis cu care se obişnuise atît de mult, încît aproape că nici n-o mai observa. Ştia că şi Jeff Kina putea simţi încordarea.

Ca şi el, Jeff se afla pe podea, cu spinarea lipită de unul dintre pereţi şi cu genunchii lipiţi de piept.

Ochii lui, ca şi ai lui Josh, supravegheau uşa.

Timpul se încetini; liniştea se aşternea peste încăpere.

Ochii lui Josh nu se dezlipeau de uşă.

Cînd clanţa se clinti – o fracţiune de milimetru la început – Josh observă imediat. Aşezîndu-se imediat pe vine, el îşi simţi muşchii încordîndu-i-se şi adrenalina încălzindu-i tot corpul.

Clanţa se mişcă, limba broaştei se trase cu un *clic!* şi uşa se deschise.

Intrară doi oameni, dintre care nici unul nu era omul în alb care le aducea de mîncare.

Unul din ei era un *haole*, celălalt, un japonez – exact aceiaşi oameni care apăruseră în afara cuştii în urmă cu cîteva ore.

Amîndoi erau îmbăcaţi în costum şi, cu toate că Jeff nu-l mai văzuse pe japonez pînă atunci, în jurul omului acesta era un nimb de putere care-i spunea cine era acel om, acum, că mintea îi era suficient de limpede ca să gîndească.

Takeo Yoshihara.

Ochii lui Josh se îngustară, iar muşchii i se încordară şi mai mult.

– Sînt periculoşi, doctore Jameson? îl auzi vorbind pe Yoshihara.

Chiar şi prin panoul gros de plexiglas nu putu să detecteze nici un pic de nervozitate în vocea omului, ci doar obişnuita curiozitate.

– După cîte s-ar părea, nu, replică Stephen Jameson. Amîndoi par nervoşi şi suspicioşi, însă, cu excepţia dimineţii de azi, nici unul din

ei nu a prezentat vreun semn de reală agresivitate. Mai degrabă, aș spune că simțurile lor s-au ascuțit.

– Interesant, murmură gînditor Takeo Yoshihara. Înconjură cutia, iar ochii lui Josh îl urmăriră, corpul lui întorcîndu-se o dată cu privirea după traiectoria celui urmărit. Foarte interesant, remarcă Yoshihara după ce execută un cerc complet. În urmă cu un an, în India, am văzut un tigru în cușcă. Se uita la mine cu aceeași intensitate. Zîmbi, dar nu era pic de căldură în surîsul lui: Presupun că voia să mă mănînce. Ochii lui îl fixară pe Josh: Aș fi vrut să avem mai mult timp pentru a face studii psihologice, urmă el. Dar poate că cercetătorii vor fi în stare să învețe la fel de mult din disecție. Instruiește-i să acorde atenție mai ales structurilor creierului.

Pe cînd începea să deslușească sensul cuvintelor, Josh simți cum se cutremură. Întregul trup începu să se zgîlțîie.

„Nu se poate! Probabil că n-am auzit bine!"

Dar atunci dădu cu ochii de Jeff Kina și avu certitudinea că auzise perfect. O expresie de furie contorsina chipul lui Jeff, iar mușchii lui erau încordați ca niște noduri. Un urlet de furie ieși din beregata lui Jeff Kina și se azvîrli în plexiglas cu destulă vigoare încît să zgîlțîie întrega structură. Prăbușindu-se la podea, cu nasul sîngerînd din cauza impactului cu peretele dur, Jeff rămase acolo numai o secundă înainte de a-și mai aduna încă o dată forțele pentru a se azvîrli asupra barierei transparente.

– Nu! strigă Josh pe cînd o șuviță de sînge țîșni din gura lui Jeff. Jeff, nu!

Jeff, prea mistuit de ura sa pentru a-l mai auzi pe Josh, se prăbuși pe podea încă o dată, doar pentru a mai lua cu asalt peretele a treia oară. Degetele lui încleștate ca niște gheare rîcîiau suprafața de plexiglas fără să lase cine știe ce urme pe ea. Un geamăt subțire și straniu îi gîlgîia din gît și băiatul izbi în perete cu picioarele goale, iar geamătul lui crescu în intensitate pînă cînd se transformă într-un țipăt atunci cînd durerea pe care o simțea în degetele lui zdrobite depăși furia.

– Oprește-te! zbieră Josh, aruncîndu-se el însuși asupra lui Jeff și încercînd să-l imobilizeze la podea.

Jeff se descotorosi de el de parcă ar fi fost un căţeluş care latră şi se întoarse la atacurile sale asupra cuştii.

Dincolo de pereţii celulei, Takeo Yoshihara şi Stephen Jameson urmăreau atacul lui Jeff Kina.

Yoshihara vorbi:

– Goleşte incinta.

Cu respiraţia tăiată de lovitura lui Jeff, Josh zăcea pe podea, încercînd să-şi recapete suflul. Şi atunci, pe cînd Jeff se izbea de perete, lăsînd pete roşii-maronii oriunde mîinile sale sîngerînde izbeau suprafaţa unsuroasă a plasticului, atmosfera din interiorul celulei începu să se schimbe.

Pîcla maronie începu să se limpezească.

Iar Josh Malani începu să simtă că-ncepe să-l doară pieptul.

Încercă să se ridice în picioare, dar nu putu. Rîcîind instinctiv podeaua, îşi întinse o mînă spre cei doi oameni care şedeau în siguranţă dincolo de graniţa de plexiglas.

– Ajutaţi-ne! se rugă el. Vă rog, ajutaţi-ne, doar atît...

Zvîrcolindu-se acum pe podea, Jeff Kina se strîngea de piept, chinuindu-se să respire aerul bogat în oxigen ce înlocuia cu rapiditate vaporii toxici cu care celula fusese umplută pînă-n urmă cu numai o clipă. Josh se tîrî pînă la el şi-l apucă pe Jeff de încheieturi:

– Ne omoară, Jeff, şopti el. Oh, Dumnezeule, ne omoară!

Încă o dată Jeff Kina se strădui să se ridice de jos, încercă să lanseze un atac final, însă deja vitalitatea îl părăsise şi întunericul se pogora asupra lui.

– Mamă... şopti el. Mamă...

Vocea lui se stinse, trupul îi fu cuprins de convulsii, apoi se linişti şi rămase nemişcat.

– E interesant faptul că cel mai mare a murit primul, îl auzi spunînd Josh Malani pe Takeo Yoshihara.

A fost cel din urmă lucru pe care l-a mai auzit înainte de a-l cuceri întunericul.

CAPITOLUL XXVIII

– Şi tot nu pricep de ce l-au adus aici, spuse Rob în timp ce conducea Fordul Explorer prin porţile domeniului lui Takeo Yoshihara.

– Asistenta nu mi-a zis, spuse Katharine.

Stătea încordată în bancheta din dreapta strîngîndu-se singură în braţe ca pentru a-şi ţine-n frîu neliniştea. Prin mintea ei se derulau imagini ale lui Michael, ascuns într-una dintre camerele subterane din subsolul aripii de sud a pavilionului de cercetări; Michael încarcerat precum acel sărman căţeluş care-a murit în braţele ei.

– Yolanda Umiki n-a zis decît ca eu să vin la cabinetul lui Yoshihara.

Sărind din maşină în momentul în care aceasta opri, ea traversă în fugă grădinile ce separau pavilionul de cercetări de clădirile ce alcătuiau reşedinţa personală a lui Takeo Yoshihara – şi se opri realizînd că ea nu văzuse niciodată cabinetul lui Yoshihara şi nu era sigură unde era. Tocmai privea în jur fîstîcită, cînd dinainea lor se înfiinţă un servitor care făcu o plecăciune.

– Domnul Yoshihara vă aşteaptă în cabinetul său. Pe aici, vă rog.

Un pod mic ducea la o clădire în stil oriental, ca o perfectă ceainărie, ce plutea în mijlocul unui lac. Înăuntru se aflau două încăperi pe care Takeo Yoshihara le folosea drept cabinet. Cea mai mică, mai degrabă un fel de anticameră, adăpostea biroul puţin cam aglomerat al Yolandei Umiki, două scaune sculptate în lemn de tec, un *tonsu*, şi mai multe fişete. În cabinetul personal al lui Takeo Yoshihara se afla numai o masă din lemn simplă şi foarte lustruită ce servea drept birou – cu nimic altceva pe ea decît un telefon – şi un singur scaun.

Pe jos erau împrăştiate mai multe perniţe. Takeo Yoshihara însuşi păşi înăuntru printr-o *shoji* deschisă ce ducea la o verandă de unde se putea admira suprafaţa ca o oglindă a lacului şi grădina perfect întreţinută de conifere *bonsai*, ce se întindea dincolo. Închizînd glasvandul la loc, Yoshihara se apropie de Katharine şi-i întinse mîna cu o expresie foarte serioasă.

Katharine fusese tentată să nu-i strîngă mîna deloc, dar într-o clipă se răzgîndi.

De ce să-i stîrnească bănuieli?

– Doamna doctor Sundquist, nu-ţi pot spune cît de mult regret ce i s-a întîmplat fiului tău.

– Unde e? întrebă Katharine. Vreau să-l văd.

– Eu însumi te voi duce peste cîteva clipe la el.

– Cîteva clipe!? îngînă Katharine ridicînd vocea. Domnule Yoshihara, vorbiţi acum despre fiul *meu!* Fiul meu! Din cîte ştiu, a căzut pe terenul de sport al Campusului Bailey. De ce n-a fost dus la spitalul din Maui?

Takeo Yoshihara schiţă un gest de a o invita să ia loc pe una dintre perniţele de pe jos, dar cînd ea rămase în picioare, rămase şi el la fel.

– Din dispoziţia mea a fost adus aici, explică el.

– Dispoziţia dumneavoastră? explodă Katharine. Cine sînteţi dumneavoastră ca să spuneţi ce trebuie să se facă în legătură cu fiul meu? Şi de unde aţi ştiut ce i s-a întîmplat? Îl supravegheaţi?

Dacă Katharine se aştepta ca el să dea înapoi în faţa acuzaţiei, o aştepta o mare dezamăgire; departe de se eschiva din faţa întrebării, Takeo Yoshihara avea aerul că o aştepta cu braţele deschise:

– Adevărul e că da, spuse el. De la moartea lui Kioki Santoya noi ne-am preocupat nu numai de Michael, dar şi de prietenii lui, Josh Malani şi Jeff Kina. Şovăi, apoi continuă: Nu prea ştiu cum ar trebui să-ţi aduc la cunoştinţă asta, doamnă doctor Sundquist, dar puştiul Malani a murit ieri după-amiază pe plaja de la Speckelsville.

Cuvintele o izbiră pe Katharine ca un pumn. Instinctiv, îl căută pe Rob ca să se sprijine de el. Pe cînd acesta îi lua braţul, Takeo Yoshihara veni cu scaunul pe care îl adusese de la biroul lui.

– Pot să-i spun Yolandei să-ţi aducă ceva, se oferi el, în timp ce Katharine se prăbuşea în scaun.

Scutură din cap amuţită. „Josh? Mort? Cum a putut să se-ntîmple una ca asta? Iar dacă Josh era mort... "

– Cum? întrebă ea, fără vitejia pe care o avusese în glas cu numai o clipă înainte, pe cînd mîna i-o căuta inconştient pe cea a lui Rob. Dumnezeule mare, *de ce?*

– Doctorul Jameson nu este încă sigur unde a-nceput problema, spuse Takeo Yoshihara, sprijinindu-se de birou. Dar era foarte interesat de ceea ce i s-a întîmplat tînărului Santoya, şi mai cu seamă, de starea plămînilor lui. Din analiza de laborator a ţesutului pulmonar a rezultat că plămînii tînărului deveniseră oarecum incapabili să mai absoarbă oxigenul în sînge. De fapt, era ca şi cum băiatul devenise alergic la el. Cînd s-a stabilit că şi băiatul tău avea probleme respiratorii, fără însă a părea că are dificultăţi la transferul aerului în şi din plămîni, doctorul Jameson a considerat foarte necesar ca lui Michael să nu i se administreze oxigen.

Degetele lui Katharine se înfigeau puternic în mîna lui Rob, pe cînd lupta din răsputeri cu panica teribilă care-o năpădise. Rob o strînse mai tare de umeri ca pentru a o proteja de ceea ce-ar mai fi putut spune Takeo Yoshihara.

– Dar tot nu ne-aţi spus ce s-a-ntîmplat cu Michael? zise el.

– Pentru a face asta, trebuie să vă spun cîte ceva despre anumite experimente ce au loc aici, replică Yoshihara. Privirea lui se mută spre Katharine: Doctorul Silver a semnat deja un acord de confidenţialitate. Era stipulat în contactul său de angajare. Mă tem că va trebui să-ţi cer şi ţie să semnezi unul.

Apăsă un buton al telefonului, chemînd-o pe Yolanda Umiki, care apăru cu o singură foaie de hîrtie în mînă.

Ochii lui Rob Silver se îngustară:

– E oare necesar? întrebă el. Avînd în vedere împrejurările, eu nu cred că...

– Tare mă tem că va trebui să insist.

Scoţînd un stilou de argint din buzunarul hainei, Yoshihara i-l întinse lui Katharine.

Fără să citească nici măcar un rînd din document – nepăsîndu-i deloc de ce scria acolo – Katharine semnă şi îi înmînă foaia femeii.

La fel de tăcută pe cît intrase, secretara ieşi, închizînd uşa după ea.

Cînd nu mai rămaseră decît ei trei, Takeo Yoshihara se întoarse spre Katharine.

– După cum poate că ţi-a spus şi doctorul Silver, noi aici desfăşurăm un amplu studiu asupra mediului înconjurător. Ceea ce nu ţi-a spus, întrucît pînă acum nici el n-a ştiut, este faptul că noi lucrăm cu o substanţă care, după cîte se pare, conferă formelor de viaţă pe bază de carbon şi care se întreţin cu oxigen – ceea ce include majoritatea regnului viu de pe această planetă – calitatea de a se susţine şi cu alte gaze în afara oxigenului. Gaze care în mod obişnuit sînt otrăvitoare.

– Vreţi să spuneţi că aţi pus la punct un compus care le-ar permite oamenilor să trăiască într-un aer extrem de poluat? îl întrebă Katharine avînd grijă să nu trădeze prin tonul vocii sale ceea ce văzuse deja în laboratoarele subterane.

– Nu noi l-am pus la punct, explică Yoshihara. L-am găsit.

– Găsit? îngînă Rob. Vreţi să ziceţi că-l exploataţi dintr-o mină?

Yoshihara scutură din cap:

– Una dintre echipele mele de cercetare – un grup de scafandri – lucra în largul coastei Kalapana din Insula Mare.

– Acolo unde a fost plaja cu nisip negru! exclamă Rob. Dar acum e sub lavă proaspătă.

– Întocmai, spuse Yoshihara. Oricum, lîngă un crater au dat peste ceea ce părea a fi o geodă, pe care au adus-o aici. Numai că, în loc să conţină cristalele tipice majorităţii geodelor, aceasta conţinea un fel de gaz lichefiat. Am început să experimentăm cu substanţa şi am descoperit că, atunci cînd le-o administrăm animalelor ce respirau oxigen, efectul ei era de a le permite să trăiască într-o atmosferă conţinînd ceea ce în mod normal ar constitui doză letală din diverse gaze şi agenţi contaminanţi.

– Tare mă tem că n-am înţeles prea bine, spuse Rob.

Takeo Yoshihara surîse:

– Nici nu mă surprinde – eu însumi abia dacă reuşesc să-mi fac o idee despre ce se-ntîmplă. Dar doctorul Jameson îmi spune că animalele noastre de laborator par a se simţi perfect normal într-o atmosferă care e puternic încărcată cu compuşi de genul hidrocarburilor neoxidate şi al oxizilor de azot. De asemenea, ozon, bioxid de sulf şi cianură.

– Cianură?! exclamă Rob, neîncrezător.

O umbră de surîs se ivi pe chipul lui Yoshihara:

– Te pot asigura, doctore Silver, că cei mai mulţi dintre noi respiră zilnic asemenea lucruri, dar în cantităţi suficient de mici, cît să nu aibă nici un efect advers. Desigur, cu excepţia zonelor extrem de poluate. Însă acest compus pare să facă animalele noastre de laborator imune la efectele unei astfel de poluări, chiar şi în cele mai substanţiale concentraţii.

– Pare a fi ca un miracol, spuse Rob.

– Poate şi este, se declară de acord Yoshihara. Numai că mai există şi un efect secundar. Toate animalele noastre de laborator au devenit alergice la oxigen. O dată ce le-a fost administrat compusul, ele nu pot să mai respire ceea ce noi considerăm a fi o atmosferă nepoluată.

„Căţeluşul", se gîndi Katharine. Omorîse căţeluşul doar prin simplul fapt că-l scosese din casetă. Simţi cum se înfioară anticipînd care-aveau să fie următoarele cuvinte ale lui Takeo Yoshihara, iar cînd acestea veniră, le percepu doar ca pe un straniu ecou a ceea ce mintea ei îi spusese deja. Trăsăturile lui Yoshihara exprimau îngrijorare, deşi Katharine găsea că nici în clipa cînd rostea cuvinte triste, ochii lui nu păreau a trăda cea mai mică emoţie.

– Îmi pare nespus de rău că n-am încotro şi trebuie să ţi-o spun, Katharine, dar tare mă tem că fiul tău, împreună cu prietenii lui au fost contaminaţi cu compusul din interiorul geodei. Încă nu avem nici cea mai mică idee cum de s-a putut întîmpla aşa ceva.

„Scufundarea! Dar în timpul scufundării nu s-a întîmplat nimic grav! spusese Michael. Singurul lucru nelalocul lui era faptul că unii dintre ei îşi terminaseră aerul, dar nici asta nu fusese pînă la urmă o problemă."

– Credem că Michael şi prietenii lui au dat fără să ştie peste o altă geodă, îl auzi ea spunînd pe Takeo Yoshihara.

„O geodă! Dar nu era o geodă! O văzuse cu ochii ei şi era o sferă perfect rotundă, al cărei conţinut, Katharine era absolut convinsă, fusese inventat chiar aici, pe domeniul lui Takeo Yoshihara!"

– Vreau să-l văd, spuse ea pe un ton calm, deşi mintea încă îi vîjîia. Vreau să-l văd pe fiul meu.

Katharine trebui să facă apel la ultima picătură de stăpînire de sine pentru a nu ţipa cînd îl văzu pe Michael.

Camera lui se găsea la subsol şi, cu toate că nu părea a face parte nici din complexul aferent proiectului *Serinus* şi nici din laboratorul pe care-l descoperise, era, probabil, chiar mai cumplită decît tot ce-i văzuseră ochii pînă atunci.

Era într-un pat, dar patul era într-o cutie.

Acelaşi tip de cutie de plexiglas cum văzuse în laboratoarele *Serinus* adăpostind animale care, deşi vii încă, păruseră neliniştite şi suferinde.

Cutia era prevăzută cu o pereche de conducte mari şi cu diverse alte ecluze pentru accesul mîncării şi al băuturii, fără a contamina atmosfera controlată din interiorul acesteia.

De fapt, atmosfera din interiorul cubului se putea distinge sub forma unor vîrtejuri de fum care pluteau în jurul lui Michael, umplînd incinta cu o pîclă maronie. Numai văzînd-o, Katharine simţi că se îneacă, deşi aceasta nu putea ieşi dintre pereţii cutiei.

Rezemat cu spatele de o pernă sprijinită de căpătîiul unui pat de spital, Michael era treaz. Chipul lui i se păru lui Katharine că avea o paloare cadaverică, dar cînd el o văzu intrînd în cameră în compania lui Rob Silver, Takeo Yoshihara şi Stephen Jameson, izbuti să surîdă.

– Cred că de data asta am avut o criză de astm serioasă de tot, spuse el.

Glasul i se făcea auzit prin intermediul unui difuzor pe care Katharine nu-l putea vedea. Suna subţirel şi stins, ca şi cum ar fi venit de foarte departe.

„Nu plînge!" Dar chiar în clipa cînd îşi dădea porunca, Katharine îşi simţi ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Făcu un pas spre el, vrînd să-şi ia în braţe fiul, să-l ţină strîns la piept şi să-i spună că totul are să se sfîrşească cu bine.

Cutia o oprea.

Brusc se simţi neputincioasă, nefiind în stare să facă nimic pentru Michael, nici măcar să-l încurajeze.

– Oh, Michael, şopti ea. Ce s-a întîmplat? Te simţeai aşa de bine. Am crezut că...

Ea scutură din cap şi-şi muşcă buza chinuindu-se să-şi înfrîneze plînsul ce ameninţa s-o podidească.

– Mă *simţeam* extraordinar, spuse Michael. M-ai văzut, doar, mami!

– Cum să nu! Sigur că te-am *văzut!* îi spuse Katharine. Şi arătai în mare formă! Chiar am încetat să-mi mai fac griji din pricina ta. Încă o dată încercă instinctiv să întindă mîna spre el, de astă dată atingînd plasticul tare ce-o despărţea de copilul ei. Puiule, ce s-a întîmplat?

Michael ridică din umeri:

– Nu... nu sînt sigur, făcu el evaziv. Îi povesti cu multe întreruperi că toată ziua avusese dificultăţi de respiraţie: Pe urmă am dat peste o sticlă în toaleta bărbaţilor, isprăvi el de povestit. De cum am inhalat din ea, m-am simţit extraordinar!

În urechile lui Katharine îi răsună mesajul dezlînat al lui Rick Pieper. „Amoniac! Inhalase amoniac! Sigur că se simţea rău!"

Însă aproape în aceeaşi clipă cu gîndul veni şi convingerea că nu era decît paiul de care se agăţa cu disperare pentru a evita confruntarea cu adevărul.

Nu amoniacul îl făcuse să se simtă rău. Dimpotrivă!

Mintea îi lucra cu repeziciune, pe măsură ce noi frînturi de informaţii completau imaginea de ansamblu a ceea ce se petrecea.

Mark Reynolds – băiatul din Los Angeles – nu încercase să se sinucidă; încercase să se *salveze,* iar medicii care-i veneau în ajutor îl omorîseră fără să-şi dea seama prin administrarea de oxigen.

Oxigen!

Pentru prima oară de cînd intrase în incintă, ochii lui Katharine se dezlipiră de Michael pentru a lua seama la ce era în jur.

În perete era instalat un monitor de computer, cu ecranul împărţit într-o serie de ferestre; una afişa graficul continuu al parametrilor vitali ai lui Michael, în vreme ce restul monitoriza amestecul componentelor din atmosfera cutiei. Pe unele dintre ele le putea recunoaşte: CO, SO_2.

Monoxid de carbon.

Bioxid de sulf.

Cele mai multe dintre ele erau lungi şiruri de simboluri atomice desemnînd compuşi chimici complecşi, probabil hidrocarburi, din care ea nu pricepea o iotă.

– Pot să rămîn singură cu el cîteva minute? întrebă ea.

– Desigur, consimţi Takeo Yoshihara. Eu mai am nişte afaceri de care trebuie să mă ocup numaidecît. Doctorul Silver te poate aştepta, împreună cu doctorul Jameson.

Cînd rămase numai cu Michael, ea se apropie cît putu mai mult, punîndu-şi mîinile pe plastic încetişor, ca şi cum l-ar fi atins pe piele.

– Îmi pare rău, puiule, şopti ea. Eu sînt de vină. Dacă n-am fi venit aici...

– Nu eşti tu de vină, spuse Michael. Numai că s-a întîmplat. Trebuie să se fi întîmplat cînd...

Katharine îşi duse rapid un deget la buze şi cînd Michael tăcu, ea scoase din sacoşă un pix şi un carneţel. Camerele de luat vederei puteau vedea – Katharine era convinsă că nişte lentile puternice erau aţintite asupra incintei – dar poate că ele nu ştiau să *citească*. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Nu avea de ales. Ea începu să vorbească în vreme ce scria cu repeziciune în carneţel.

– Ei cred că tu ai fost contaminat cu o substanţă pe care au descoperit într-o geodă, rosti ea cu voce tare.

„Ce s-a întîmplat în noaptea cînd aţi făcut scufundarea? scria ea. Nu cred că are legătură cu geoda." Deschizînd ecluza, vîrî pixul şi carneţelul înăuntru. Aerul din ecluză fu imediat extras şi înlocuit de atmosfera toxică din interiorul cutiei de plexiglas.

– Ce fel de geodă? întrebă Michael citind iute notiţa şi scriind la fel de iute răspunsul.

„N-a fost vorba de nici o geodă, scria el. Patru dintre butelii au rămas fără aer şi-am început să ne înecăm de la ceva. A mea, a lui Jeff, a lui Kioki şi a lui Josh." El trecu prin ecluză la loc pixul şi carneţelul.

– Nu sînt sigură că domnul Yoshihara ne-a spus ceva despre ea, răspunse Katharine cînd citea cele scrise de el.

Apoi scrise: „De unde-aţi luat buteliile?"

– Nici măcar nu-mi aduc aminte să fi văzut ceva asemănător cu o geodă, spuse Michael.

„Magazinul lui Kihei Ken, scrise el. Josh a zis că n-are să se întîmple nimic."

După ce ea citi ultimul lui răspuns, Michael spuse:

– Mămico, totul are să fie bine cu mine?

Katharine nu-şi mai putu opri lacrimile, şi chiar mai înainte ca ea să poată deschide gura, Michael citi adevărul în expresia de pe chipul ei.

– Am să mor, nu-i aşa? întrebă el.

Vocea lui era atît de tînără!

Foarte tînără şi foarte înspăimîntată.

CAPITOLUL XXIX

Maşina n-avea nimic neobişnuit; arăta ca oricare altă maşină cu patru uşi asemenea majorităţii celor din parcul de închirieri auto din Maui – de mărime mijlocie, vopsea normală, echipată cu strictul necesar. Nici cei doi bărbaţi din automobil nu ieşeau prin nimic în evidenţă. Amîndoi erau cam între două vîrste şi amîndoi erau îmbrăcaţi în uniforma turistică standard – pantaloni largi din poliester şi cămăşi ieftine *aloha,* cum erau cele vîndute în buticurile din Lahaina şi prin dughenele înşirate de-a lungul plajei Kihei.

Ca orice turişti, ei conduceau cu viteză mică pe drumul Kihei, ca şi cum n-ar fi ştiut prea sigur unde ajung, de parcă admirau doar peisajul.

Însă automobilul nu era închiriat şi nici unul din ei nu era turist. Erau ani de zile de cînd amîndoi trăiau în Maui, deşi nici unul nu se născuse aici.

Şi ştiau exact unde mergeau. Destinaţia lor se afla, practic, cam la o stradă distanţă, retrasă după colţul uneia dintre prăvăliile de care nu dădeai prea uşor, dacă nu ştiai exact unde vrei să ajungi. Jumătate dintre magazinele de pe stradă trăseseră deja obloanele şi majoritatea celor care încă nu procedaseră aşa erau situate în jurul unei prăvălii ce vindea îngheţată lîngă capătul dinspre sud al unui lung şir de vitrine.

Magazinul cu articole pentru scufundări subacvatice al lui Kihei Ken se afla în capătul opus prăvăliei de îngheţată şi ocupa aproape în întregime clădirea oarecum izolată, ce părea a fi fost

adăugată zonei comerciale în ultimul moment. Cei doi bărbaţi opriră automobilul în mijlocul parcării şi-o luară la pas spre magazin, oprindu-se în drum pe la diverse vitrine pentru a se uita la mărfuri.

Întocmai cum li se spusese, plăcuţa pe care scria ÎNCHIS era pusă pe partea cealaltă a uşii de sticlă, dar luminile erau încă aprinse şi se putea vedea cineva şezînd dincolo de tejghea, în mod evident completînd un formular. Pe cînd unul din cei doi bărbaţi deschidea uşa, celălalt intra în magazin.

– Tu eşti Kihei Ken? îl întrebă primul bărbat.

– În persoană.

Împinse deoparte bilanţul la care lucrase şi veni din spatele tejghelei pentru a le întinde mîna în semn de bun venit.

– Voi trebuie să fiţi cei despre care am fost anunţat de la biroul domnului Yoshihara că urmează să veniţi.

Cel de-al doilea bărbat intrase acum şi el, iar uşa magazinului se închise în urma lui.

– Nu ştim pe nimeni cu acest nume.

Surîsul lui Ken Richter se transformă în nedumerire cînd primul bărbat îi ignoră mîna întinsă.

– Îmi pare rău, spuse el, ochii lui privind nesigur înspre locul de parcare în căutarea celor pe care-i aştepta conform ordinului primit prin telefon, în urmă cu cincisprezece minute, de la un bărbat din cabinetul lui Takeo Yoshihara. De fapt, e închis. Mai completam nişte hîrţoage în timp ce-i aşteptam pe...

– Noi, spuse primul bărbat.

Ceva în tonul acelui singur cuvînt declanşă un semnal de alarmă în sufletul lui Ken Richter, care fu pe dată cuprins de nervozitate.

– Uitaţi ce e. Eu am închis magazinul... începu el din nou.

De data aceasta nu doar un singur cuvînt îi închise gura.

De data aceasta era pistolul care apăruse în mîna celui de-al doilea bărbat. Cu numai o clipă în urmă nu se deosebea de un turist curios. Acum nimic nu mai amintea de un turist, cu excepţia cămăşii *aloha* din poliester. Ochii lui aveau o uitătură sumbră care-i spunea lui Ken Richter că omul n-ar fi şovăit să utilizeze

pistolul negru şi urît pe care îl ţinea în mînă cu atîta naturaleţe, de parcă i-ar fi crescut acolo.

– Ăă... uitaţi ce, spuse Ken, dîndu-se instinctiv îndărăt. Dacă vreţi banii, luaţi-i, bine?

În timp ce „turistul" care era cel mai aproape de Ken ţinea pistolul îndreptat spre el şi nu zicea nimic, celălalt se duse în camera din fund pentru a se convinge că era goală, apoi încuie intrarea principală şi stinse luminile, lăsînd aprinsă numai reclama din neon violet ce schiţa conturul unui scafandru cu mască şi labe.

Omul cu pistolul vorbi din nou:

– În spate, rogu-te!

„N-au să mă omoare, gîndi Ken. Dac-ar fi avut de gînd să mă omoare, nu mai avea rost politeţea." Agăţîndu-se de acest gînd, se îndreptă încet spre camera din fund.

– Uitaţi care-i problema. De ce nu luaţi voi monetaru' şi să mă lăsaţi în pace? Aici în spate nu ţin bani – nici măcar n-am o casă de bani. Şi n-am să chem poliţia. O să...

– Stai jos, te rog.

Omul cu pistolul arătă cu capul spre un scăunel ce servea şi pentru încercat labele şi drept treaptă de scară pentru a putea ajunge la rafturile de sus ale magaziei.

„Au să mă lege", se gîndi Ken cînd îşi dădu drumul pe suprafaţa dură. „Au să mă lege şi poate-au să «facă curăţenie», dar n-au să-mi facă nici un rău."

Cel de-al doilea bărbat venise acum şi el în camera din fund. Ken îl urmărea cum dădea roată locului.

Evalua rafturile?

Căuta ceva anume?

– Te rog, nu sta cu ochii pe el, spuse primul om. Uită-te la mine!

Ken era zăpăcit. Ce anume voiau? Dacă voiau să fure ceva, atunci de ce nu furau?

Se scurse un moment de tăcere, întrerupt de două ori de ceva ce lui Ken îi suna a zgomot făcut de un obiect dintr-un fel de cauciuc.

Apoi se auzi clar un *clic* făcut de metal pe metal, ca şi cum tocmai se armase o capcană pentru animale mici.

Lui Ken Richter i se zbîrli părul la ceafă. Deodată pricepu.

Dar era prea tîrziu. Chiar cînd Ken Richter își dădea seama ce se întîmplă, omul din spatele lui apăsa trăgaciul pistolului pe care-l ținea în mînă.

Se auzi o plescăitură moale – aproape blîndă – cînd percutorul lovi capsa cartușului și glonțul de plumb perfect șlefuit țîșni din țeava cu amortizor.

Ken Richter nu simți nimic atunci cînd glonțul îi perforă craniul pentru ca în mijloc să se despice, făcînd ravagii prin creierul lui ca tocătorul unui robot de bucătărie *Cuisinart*. Se și prăbușea pe podea în fracțiunea de clipă în care glonțul îi ieșea prin frunte, smulgîndu-i, totodată, jumătate din față.

Katharine nu voia să plece de pe domeniu – nu voia să-l lase pe Michael singur nici măcar un minut. Dar știa că nu putea să-i spună lui Rob despre scufundarea de noapte pînă cînd n-avea să fie sigură că nu mai ascultă nimeni. Asta-i mai lipsea, să afle Takeo Yoshihara cîte știa ea! Străduindu-se din răsputeri să adopte o expresie de totală încredere în doctor și de teamă pentru fiul ei, ea-i spuse lui Stephen Jameson că trebuia să se repeadă pînă acasă pentru a-i aduce lui Michael cîteva lucruri; avea să se întoarcă într-un ceas – cel mult două. Şi era, oare, vreo problemă dacă rămînea și ea cu Michael peste noapte? Bietul băiat, petrecuse atîta timp prin spitale și el nu le putea suferi, și îi era atît de frică...

Povestea improvizată îi ieși de pe buze cu deplină sinceritate, de vreme ce chiar era adevărată... o mare parte din ea. Însă, de îndată ce ea și Rob se îndepărtară de domeniu, Katharine îi spuse despre mesajele schimbate între ea și Michael. Pe loc folosi telefonul său celular pentru a suna la magazinul lui Ken cu articole pentru scufundări subacvatice.

– E ceva putred undeva, zise Rob manevrînd Fordul Explorer al lui Katharine în parcare, foarte aproape de vechitura de Volvo a lui Ken Richter.

Cu toate că oprise motorul, nici el, nici Katharine nu coborîră. Stăteau amîndoi și se uitau lung la magazinul cufundat în întuneric. Arăta de parcă s-ar fi închis cu ceasuri în urmă.

– Poate s-o fi dus pe undeva, sugeră Katharine, rugîndu-se încă să dea de Kihei Ken şi ca el să le poată oferi o explicaţie rezonabilă a ceea ce i se întîmplase lui Michael în cursul scufundării. Poate-o servi cina pe undeva? Sau s-o fi dus la un film?

Rob scutură din cap:

– Cinematografele sînt undeva, în Complexul Kukui, aşa că s-ar fi dus cu maşina. Iar cînd am sunat noi prima dată, ar fi trebuit să fie încă aici. Sînt ani de zile de cînd îl cunosc pe Ken Richter – am făcut împreună zeci de scufundări – şi este una dintre cele mai riguroase şi ordonate persoane din cîte am cunoscut vreodată. În fiecare seară închide la şapte, dar întotdeauna mai rămîne pînă la şapte şi jumătate, ca să se asigure el însuşi că pentru dimineaţă totul e gata pregătit. Iar dacă are programată o scufundare, adeseori îl prinde aici nouă sau zece seara. Mă duc să arunc o privire.

Ei coborîră din maşină şi se apropiară de clădire. În ciuda faptului că spera că există o explicaţie perfect rezonabilă pentru care Ken Richter nu-i răspundea la telefon, Katharine avea senzaţia că se întîmplase ceva. Amîndoi îşi făcuseră palmele streaşină şi se uitau prin geam înăuntru. Întunericul sinistru din interior era alungat numai de lumina albastră şi slabă a neonului de pe firmă.

Nimic nu părea a fi deranjat de la locul lui pînă cînd nu au ajuns în partea laterală a magazinului şi Rob arătă spre o tejghea ce se putea distinge clar în lumina albastră şi pe care se aflau cîteva foi de hîrtie împrăştiate.

– Ken nu lasă nimic vraişte, spuse Rob. Asta face din el un mare scufundător. Nu suportă să nu fie ceva la locul lui.

Venind la uşa din spate şi lăsîndu-se pe vine, el îşi strecură degetele sub un recipient mare, din metal, care şedea pe patru bucăţi de lemn ce-l ţineau la o oarecare distanţă de pămînt.

– Ce cauţi? îl întrebă Katharine.

– Acelaşi lucru pe care l-au căutat Michael şi cu prietenii lui în noaptea cînd s-au dus să facă scufundarea. Cheia.

O clipă mai tîrziu o găsi în aceeaşi cutie din metal magnetizată în care Josh Malani o găsise în urmă cu cîteva zile. Introducînd

cheia în broască, Rob o răsuci, apoi deschise uşa. Bîjbîi după comutator, îl găsi şi aprinse lumina.

Pentru o clipă, pe jumătate orbit de brusca revărsare de lumină, nu înţelese ce anume avea în faţa ochilor. Pe măsură ce privirea i se adapta, el văzu balta roşie de sînge ce se lăţise în jurul capului lui Ken Richter, şi stomacul i se întoarse pe dos.

– Iisuse Hrisoase, şopti el, cuvintele înecîndu-i-se în gît.

– Ce e? întrebă Katharine din spatele lui. Ce...

Întrebarea îi muri pe buze cînd dădu cu ochii de priveliştea de pe podea. Imaginea aceea înfiorătoare îi încremeni pe amîndoi pentru o clipă ce păru a se prelungi într-o eternitate. Instinctiv, Katharine îl apucă pe Rob de mînă:

– El e, nu-i aşa? E Ken Richter.

Rob încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Făcu o mişcare spre prietenul lui.

Mîna lui Katharine i-o strînse şi mai tare pe a lui, reţinîndu-l:

– Nu, spuse ea. Nu-l atinge. Nu atinge nimic, Rob. Haide doar să chemăm poliţia.

Dar cum clipele treceau, iar Rob nici nu vorbea, nici nu se mişca, ea începea să se întrebe dacă el o auzise măcar. Tocmai cînd ea era pe punctul de a vorbi din nou, îşi regăsi glasul:

– Du-te înapoi la maşină şi sună-i de pe celular. Apoi întoarce-te aici!

– Să mă întorc? Ar trebui să aşteptăm poliţia afară.

Rob scuturâ din cap:

– O dată ce poliţia ajunge aici, n-au să ne mai dea voie să ne uităm la nimic. Au să împrejmuiască totul cu bandă şi cel dintîi lucru pe care vor dori să-l ştie e ce căutăm noi aici.

– Şi nu putem să le spunem?

Rob izbuti să-şi dezlipească ochii de priveliştea înfiorătoare de pe podeaua camerei din spate a magazinului de închiriat articole pentru scufundări subacvatice. Punîndu-şi palmele pe umerii lui Katharine, el o privi drept în ochi:

– Să le spunem... ce anume, Kath? o întrebă el. Să le spunem adevărul? Chiar crezi c-o să mai putem scăpa cu viaţă dacă le spunem

că Takeo Yoshihara are legătură cu asta? Crede-mă, n-au să fie deloc fericiţi să ne-audă acuzîndu-l de crimă pe unul dintre cei mai bogaţi oameni din Maui. Pentru Dumnezeu, totuna ar fi dacă l-am acuza pe un Baldwin sau pe un Alexader! Iar în minutul în care am lansat vreo acuzaţie, Yoshihara va afla de ea. Dacă el s-a debarasat în felul ăsta de Ken Richter pentru a nu se afla ce are de gînd, crezi că are să-i pese lui de tine sau de mine, sau de Michael? Într-o oră Michael ar fi mort, iar eu aş avea curaj să fac pariu că tu şi cu mine am avea un „accident" – fatal, desigur – pînă mîine-dimineaţă. Tot ce ne rămîne de făcut este să facem pe proştii şi să aflăm cît putem mai multe. Şi nici nu ne putem permite să ne pierdem vremea răspunzînd interogatoriilor poliţiei. O singură scăpare şi ne-am dus pe copcă. Michael n-ar mai avea nici o şansă.

Noaptea caldă, hawaiană păru deodată a fi devenit cumplit de răcoroasă. Katharine simţi cum o cuprind fiorii cînd realiză adevărul celor tocmai rostite de Rob.

Reîntorcîndu-se la maşină, ea formă 911 pe tastatura telefonului celular al lui Rob şi apăsă butonul TRIMITERE. În timp ce vorbea precipitat, şovăind atunci cînd centralista îi ceru numele şi, închizînd apoi legătura, întregul corp i se zgîlţîia cuprins de frisoane.

Nu se putea gîndi decît la Michael – să se ducă înapoi la domeniu, să-l ia pe Michael şi să-l scoată de acolo.

Dar ea ştia că sub nici o formă agenţii de pază ai lui Takeo Yoshihara n-aveau să-i îngăduie să-l ia pe Michael şi să plece. Chiar dacă ar fi lăsat-o să-l ia, la ce bun? Avea să moară de cum ajungea afară, la aer curat!

Pentru o clipă aproape că se prăbuşi într-un sentiment de profundă neputinţă care puse stăpînire pe ea, însă gîndul la Michael, închis în colivia de plexiglas, transformă frustrarea şi frica într-o furie lucidă.

Michael încă nu murise. Pînă în prezent, Takeo Yoshihara n-avea idee cît de multe ştia ea.

Şi nici noaptea nu se sfîrşise încă.

Trupul ei încetă să mai tremure şi acel frig cumplit îşi slăbi puterea. Ţinînd telefonul încă strîns în mînă, ea se înapoie la magazinul

de închiriat articole pentru scufundări. De astă dată, văzînd corpul lui Ken Richter, oroarea pe care-o resimţea era dublată şi de altceva.

Mînie.

– Ce-ai descoperit? îl întrebă ea pe Rob.

– Nu cine ştie ce, recunoscu el. În lipsa ei cercetase din ochi magazia, dar nici nu atinsese nimic şi nici nu se dusese în camera din faţă: Aici nu-i nimic altceva decît echipament de închiriat pentru scufundări.

– Asta ce-i? întrebă Katharine, arătînd spre o tablă albă de pe perete, pe care era un tabel cu nişte nume.

– Programarea scufundărilor, spuse Rob uitîndu-se la ea pentru prima dată mai cu băgare de seamă. Întotdeauna ţinea o... Ochii i se măriră şi se apropie de tablă, întinzînd mîna şi retrăgîndu-şi degetele chiar în clipa cînd era cît pe-aici s-o atingă: Oh, Iisuse, asta e! Priveşte!

Katharine veni lîngă el:

– Să privesc ce anume?

– Tabla! spuse Rob din nou. Îi indică o anumită coloană din tabel: Uite! repetă el. Avea o scufundare VIP în dimineaţa următoare nopţii în care Michael şi prietenii lui s-au dus să se scufunde.

Katharine se încruntă:

– VIP? Ce-nseamnă asta? Vedete de cinema?

Rob clătină din cap:

– Era codul lui special. Din cînd în cînd îl sunau de la cabinetul lui Takeo Yoshihara ca să aranjeze scufundări pentru copiii partenerilor lui de afaceri.

– Tot n-am înţeles...

– Nu numai că Yoshihara le aranja scufundările, continuă Rob. Dar mai şi trimitea echipament special. Labe, ochelari de scafandru, butelii cu oxigen, tot tacîmul.

– Inclusiv butelii de aer, şopti Katharine, înţelegînd dintr-o dată totul.

Rob încuviinţă:

– Dacă băieţii au luat buteliile care erau deja aici pentru scufundarea de a doua zi dimineaţă... începu Rob, dar Katharine era deja înaintea lui.

Scosese deja carneţelul şi scria acum în el numele celor cinci băieţi care fuseseră programaţi pentru aşa-numita scufundarea VIP.

Graţie lui Michael şi prietenilor lui, patru dintre aceşti cinci băieţi scăpaseră indiscutabil sorţii pe care le-o hărăzise Takeo Yoshihara.

Al cincilea ar fi putut să fie deja mort.

Tocmai îşi strecurase la loc carneţelul în geantă cînd sirena primei maşini de poliţie se auzi în noapte.

CAPITOLUL XXX

– Dacă nu poate s-o facă? întrebă Katharine.

Urcau acum pe strada Lipoa spre Centrul de Computere. În cele cincisprezece minute de cînd părăsiseră magazinul de închiriat articole pentru scufundări subacvatice, Rob Silver dăduse două telefoane. Nick Grieco nu răspusese, dar Al Kalama – da. Cu o sumbră presimţire, Rob luase hotărîrea de a trece prin apropierea clădirii unde se afla apartamentul lui Nick. Prezenţa a trei maşini de poliţie îi confirmă faptul că neagra sa presimţire se adeverise.

– Nu cred că mai avem de ales, spuse Rob pe un ton sumbru. Nu mai poţi să-l laşi singur pe Michael sus la Yoshihara şi, în nici un caz, Phil Howell şi cu mine nu mai putem afla de capul nostru ceea ce vrem. Avem nevoie de un expert.

– Dar parcă ziceai că e ghid însoţitor la scufundări subacvatice... începu Katharine.

– În afară de asta, mai e şi un computerist înrăit. Cînd nu e în apă, e mereu pe Internet. Dacă nici el nu poate da de informaţiile de care avem nevoie, atunci înseamnă că aceste informaţii nu există. Nu ştiu de ce nu m-am gîndit la el de-acum o oră.

– Dacă e aşa un geniu cum se face că n-are nici o slujbă?

Rob îi aruncă o privire cu o sprînceană ridicată:

– Haide, Kath... aici e Maui. Chiar n-ai observat cîte slujbe există doar ca să-ţi poţi plăti chiria şi echipamentul sportiv? Şi apoi Al a avut o mică problemă în urmă cu cîţiva ani. Ceva în legătură cu pătrunderea neautorizată într-un computer guvernamental unde,

evident, n-avea ce să caute. Din cîte-am înţeles de la el, singurul motiv pentru care n-a ajuns după gratii era că nimeni nu era dispus să recunoască în mod cinstit că era posibil ceea de făcuse el. E greu să condamni pe cineva pentru o infracţiune dacă tu n-ai admite nici în ruptul capului c-a fost comisă.

Lumina de pe autostrada Piilani se schimbă. Pe cînd Rob apăsa pe accelerator, din spate se auzi un claxon şi o Honda Civic veche, cu uşa din dreapta bușită şi legată cu un capăt de funie destrămată şi cu o planşă de surf pe capotă ţîşni şi apăru lîngă ei.

– Hei, omule! Dă-ţi la o parte din drum jafu'! şi pe fereastra şoferului se ivi o mînă care le făcea un semn bîţîind degetul cel mare şi cel mic.

Katharine se dezumflă:

– Ăsta-i Al Kalama, nu? întrebă ea.

– Crede-mă, tipu' ştie ce face, insistă Rob, dar o privire rapidă aruncată spre Katharine îi spuse fără echivoc care era părerea ei.

Cîteva clipe mai tîrziu, Rob trăgea Explorer-ul lîngă Honda.

Al Kalama, îmbrăcat doar într-un şort de plajă Speedo, o pereche de şlapi şi cu un rînjet victorios pe faţă se sprijinea de uşa maşinii lor.

– Hei, omule, ce-i zoru' ăsta? După cum vorbeai, ai fi zis că-i moarte de om.

Ochii lui Rob Silver îl priviră pe bărbat:

– Ken Richter e deja mort şi cred că şi Nick Grieco.

Fără urmă de rînjet pe chip, Kalama ascultă ceea ce aflaseră ei, mai întîi la magazinul de închiriat articole pentru scufundare, apoi la complexul de locuinţe unde era apartamentul lui Nick Grieco. Cînd Rob termină, scoase un şuierat uşor.

– Iisuse! Ce naiba se petrece aici?

– Tocmai de asta avem nevoie de tine, spuse Rob. Îi dădu lui Kalama lista cu numele copiate de Katharine de pe tabla de programări din magazia din spate a firmei lui Ken: Trebuie să aflăm unde sînt aceste cinci persoane sau cel puţin dacă mai sînt în viaţă.

Al Kalama păli cînd citi numele respective:

– Am avut o scufundare cu gagii ăştia acum cîteva zile.

Rob privi rapid spre Katharine:

– Eşti sigur?

– Sigur că sînt sigur! Mi-aduc aminte de puştanii ăştia, fiindcă erau nătărăi de tot. În plus, unul dintre ei a avut şi un necaz cu butelia de aer, ceea ce a fost cît se poate de straniu, fiind vorba de un echipament nou-nouţ provenit chiar de la Takeo Yoshihara.

Cuvintele i se întipăriră în minte lui Katharine ca nişte cuie într-un sicriu.

Sicriul lui Michael.

Pînă în acel moment ea se agăţase de speranţa, oricît de firavă, că boala lui Michael era un accident, după cum insistase Takeo Yoshihara. Acum nu mai putea evita adevărul.

– Despre cel care a avut necazul cu butelia de aer, rosti ea cu glas tremurător, poţi în vreun fel să afli dacă mai trăieşte? Sau dacă mai e pe insulă?

Kalama ridică din umeri:

– Ar trebui să fie floare la ureche. Toţi puştii care au participat la scufundarea aia urmau să plece chiar în acea după-amiază sau în dimineaţa următoare. Tipul care-a avut problema era din Chicago şi, în caz că a murit, ar trebui să fie vreo menţiune într-unul din ziarele locale.

– Verifică, spuse ea. Te rog, fă-o! Se întoarse apoi spre Rob: Trebuie să mă duc sus. Trebuie neapărat să-l scot pe Michael de acolo.

Încercă să se aşeze la volanul Ford-ului, dar Rob o opri:

– Katharine, ai înnebunit? Cum ai să reuşeşti să-l scoţi? o întrebă el. Şi chiar dacă ai să poţi, unde-ai să-l duci? Ştii doar bine, el nu poate să respire dacă e scos afară din cutia aia!

Katharine respinse orice argument:

– Nu ştiu, spuse ea. Găsesc eu o modalitate. Dar trebuie neapărat să mă duc la el. Dumnezeule, Rob, nu-ţi dai seama? Takeo Yoshihara nu-l vrea viu! Vrea numai să afle cum au ajuns Michael şi prietenii lui să fie contaminaţi şi cînd are să afle asta, o să-l omoare!

Chiar pe cînd pronunţa cuvintele, alte întrebări – întrebări la care Rob încă nici nu se gîndise – îi veniră în minte.

Dacă n-aveau să-i mai dea drumul pe domeniu?

Dacă Michael era deja...

Ea curmă ultima întrebare, neîngăduindu-i să-i stăruie nici măcar pentru o secundă în minte.

– Află tot ce poţi, se rugă ea de Rob. Află ce e în fişiere. Află ce fac ei, de fapt!

Luîndu-l în braţe, îl ţinu strîns pentru o clipă apoi rupse îmbrăţişarea şi urcă în Ford. Tocmai era pe punctul de a părăsi parcarea cînd Rob îşi scoase din buzunar telefonul mobil şi i-l întinse prin fereastra deschisă.

– Ţine-l, spuse el. Ceva îmi spune că va fi nevoie să ţinem legătura.

– Dar dacă eu am telefonul tău... începu Katharine.

Rob n-o lăsă să termine:

– Găsesc eu altul. Phil Howell are şi el unul – maşina lui e aici, aşa că pariez că nici el nu poate fi departe. Te sun eu imediat să-ţi dau numărul lui, imediat ce-l am.

În timp ce maşina lui Katharine gonea spre autostrada Piilani, Rob şi Al Kalama intrau în fugă în Centrul de Computere.

În mai puţin de un minut, Al şedea în faţa unui terminal lîngă cel la care lucra Phil Howell. Abia acordînd atenţie introducerilor făcute de Rob, degetele lui Kalama chinuiau tastatura înainte chiar ca monitorul să apuce să se încălzească.

Pe cînd Kalama naviga pe Internet, Rob se întoarse către Phil Howell:

– Am nevoie să-mi împrumuţi mobilul tău, Phil.

Cum nu obţinu nici un răspuns, aruncă o privire rapidă spre monitorul din faţa astronomului, pe care rezultatele programului de substituţie pe care-l rula începuseră în sfîrşit să apară. Ecranul afişa acum o nouă fereastră şi înăuntrul casetei se afla o listă a celor douăzeci şi patru de fişiere pe care le generase computerul, fiecare dintre ele conţinînd rezultatele uneia dintre cele douăzeci şi patru de ecuaţii de substituţie posibile care puteau fi aplicate secvenţei originale de patru litere.

Alături de fiecare fişier se afla probabilitatea ca secvenţa de litere să reprezinte un cod ADN.

Varianta a patra de la sfîrşit era evidenţiată; cifra era: nouăzeci şi şapte la sută.

Rob se încruntă, apoi simți că i se accelerează pulsul.

– Asta înseamnă ceea ce cred eu? îl întrebă el pe Howell.

Astronomul încuviință. Îl năpădise brusc transpirația cînd, în urmă cu cîteva secunde, în fereastra deschisă dăduse cu ochii de fișierul evidențiat în partea de jos a raportului. El vorbi, cu glasul tremurînd de emoție:

– Cred. Așa crede și computerul. Scutură încet din cap, de parcă tot nu-și credea ochilor ceea ce vedea: Dumnezeule, rosti el cu sufletul la gură. Dar dacă-i adevărat?

– Ce să fie adevărat? întrebă Al Kalama de la terminalul vecin, dar Phil Howell se întorsese deja la treaba lui, atît de pierdut în ea, încît nici măcar nu auzise întrebarea. Apoi, mai înainte ca Al s-o repete, o fereastră de pe propriul monitor se umplu cu un scurt paragraf – un necrolog funerar din *Chicago Tribune* despre decesul lui Kevin O'Connor, un tînăr de șaisprezece ani dispărut din cauze de natură respiratorie necunoscute.

– Vrei să-mi spui și mie ce se-ntîmplă? îl întrebă el pe Rob.

Rob Silver, care se holbase fascinat la ecranul lui Phil Howell, se întoarse spre Al:

– Takeo Yoshihara face experiențe pe oameni, spuse el fără preambul. Fiul lui Katharine este unui dintre cobaii pe care experimentează.

Al Kalama scoase un fluierat ușor, dar nu făcu nici un comentariu, nu puse nici o întrebare. Nu rosti decît atît:

– Și-atunci cum facem să-l prindem pe ticălosul ăsta?

– Există un director în computerul aflat pe domeniul lui, îi spuse Rob. Acelea sînt fișierele de care vorbea Katharine înainte să plece. Noi credem că ele conțin toate informațiile asupra proiectului.

– Cu puștiul cum rămîne? întrebă Al Kalama. Ce trebuie să facem pentru el?

La această întrebare Rob nu avea nici un răspuns.

Știind prea bine că nu era nici o șansă de a mai tulbura atenția lui Phil Howell pentru ceva atît de bicisnic ca un telefon celular, Rob începu să-l caute singur și cînd îl găsi – chiar în buzunarul din dreapta al cămășii lui Howell – astronomul nici măcar nu-și dădu seama că i l-a subtilizat.

– Kath? spuse Rob o clipă mai tîrziu, după ce-i formase numărul. Se pare că ai dreptate. Fii cu băgare de seamă!

După ce-i dădu numărul telemobilului pe care tocmai şi-l însuşise, încheie convorbirea.

Şi încă n-avea nici o idee în legătură cu modul cum trebuiau să procedeze cu Michael Sundquist.

Katharine era urmărită.

O ştia la fel de bine pe cît de bine îşi cunoştea numele.

Farurile maşinii se aprinseseră cînd virase la stînga spre Puunene. O văzuse în retrovizor apropiindu-se şi rămînînd în spatele ei cînd lua virajul strîns pe Calea Hansen, scurtătura spre autostrada Hana.

De unde ştiuseră că ea avea s-o ia pe acolo?

Să aibă, oare, maşina un emiţător secret?

Desigur, acelaşi dispozitiv care deschidea automat porţile emitea un semnal pe care oamenii lui Takeo Yoshihara îl monitorizau şi ştiau de unde vine.

De două ori fusese tentată să părăsească Calea Hansen pentru a apuca pe una dintre scurtăturile mai înguste printre cîmpurile de trestie de zahăr care-aveau s-o ducă la Kula, dar în ambele rînduri îşi pierduse răbdarea cînd fusese nevoită să reducă mult viteza Fordului pentru a-şi mîji ochii în lungul drumeagurilor pustii ce dispăreau iute în întunericul nopţii.

Un întuneric care părea cu mult mai adînc decît de obicei.

Dacă o apuca pe unul dintre aceste drumeaguri şi se rătăcea, putea să se tot învîrtă prin Kula sau Pukalani şi tot n-ar mai fi găsit drumul spre Makawao. Mai rău, dacă maşina care-o urmărea o ajungea şi-o forţa să iasă de pe drum...

Nu se mai gîndi la asta, spunîndu-şi că senzaţia de a fi urmărită îi venea de la paranoia, dar, fără să vrea, imaginea corpului neînsufleţit al lui Ken Richter zăcînd într-o baltă de sînge proaspăt îi apărea dinaintea ochilor, iar spaima pe care-o trăise toată ziua reveni încă şi mai înfricoşătoare. Dacă nu ezitaseră ei să-i zboare creierii lui Ken Richter, de ce-ar fi ezitat să-i facă şi ei la fel?

Cînd automobilul din spate claxonă şi trecu pe lîngă ea, dispărînd în noapte, trupul lui Katharine se cutremură atît de tare, încît îşi smulse centura de siguranţă.

„Asta e! îşi spuse ea cu năduf. Dacă nu te calmezi, n-ai nici o şansă să-l salvezi pe Michael."

Mărind din nou viteza Fordului, o păstră constantă pînă cînd ajunse la intersecţia cu autostrada Hana şi viră cîteva sute de metri mai departe pe drumul care ducea la deal spre Haleakala. Rămase calmă pînă cînd se apropie de scurtătura Haliimaile cu cîmpul de trestie de zahăr pe partea stîngă şi care avea s-o ducă în Calea Baldwin, aflată la mai puţin de doi kilometri de Makawao.

Aproape fără să vrea, îşi îndreptă ochii spre cele două faruri care sclipeau în sticla polarizată a oglinzii retrovizoare.

Muşcîndu-şi tare buza de jos, Katharine se înscrise pe banda de viraj la stînga.

Maşina din spate veni după ea.

Lăsă maşina să-şi reducă viteza pînă aproape de intersecţie, apoi apăsă mult acceleraţia, smucind volanul spre dreapta şi făcîndu-şi loc printr-un spaţiu suficient de strîmt pentru a-l face pe şoferul căruia i-a tăiat drumul să claxoneze furios. Neluîndu-l în seamă, Katharine se uită în oglinda laterală.

Cealaltă maşină tocmai îşi termina virajul la stînga, luminile de poziţie din spate dispărînd sub ochii ei pe drumul spre Haliimaile.

Simţindu-se şi uşurată, şi puţin cam zăpăcită, izbuti să-şi ţină disperarea cît de cît în frîu pînă cînd ajunse la intersecţia dintre Calea Olinda şi drumul întunecos ce ducea acasă la ea.

Ca şi cum ar fi acţionat de la sine, piciorul ei drept părăsi pedala acceleraţiei şi se aşeză pe pedala de frînă. Explorer-ul se opri, cu farurile orientate în lungul aleii, alungînd umbrele pînă la prima curbă a aleii ce trecea printre eucalipţi.

Drumul părea a fi pustiu.

Prea pustiu?

Prin minte i se derulau imagini ale unei siluete întunecate, pîndind din pădure şi spionînd prin ferestre, în timp ce ea-şi făcea iute

bagajul astfel încît supraveghetorul să creadă că ea avea de gînd să petreacă cel puţin o noapte la domeniul lui Takeo Yoshihara.

Oare cînd aveau să vină după ea?

La adăpostul întunericului aveau oare să se apropie de casă în timp ce ea era orbită de falsa siguranţă pe care i-o dădeau luminile electrice?

Sau vor aştepta pînă cînd ea va ajunge la domeniu?

„Nu! Nu! Nu! NU!"

Nimeni n-o urmărise; nimeni n-o aştepta!

Apoi, tocmai cînd era gata să-şi pună piciorul înapoi pe pedala de acceleraţie, sună celularul, speriind-o atît de tare, încît ţipă. Răscolind prin sacoşă, găsi aparatul, îl deschise şi-l duse la ureche.

– Rob?

– Eu sînt, confirmă vocea lui familiară. Două lucruri. Primul: Al nu poate să intre în directorul *Serinus* de la nici un computer din afara proprietăţii. Dar el zice c-ar exista o metodă. O dată ce-ajungi acolo, du-te la orice computer – încearcă la cel de la mine din birou – şi conectează-l la numărul acesta. Ai un pix?

Katharine cotrobăi prin sacoşă, apoi îi spuse să continue. Rob îi dictă un număr de telefon, apoi îl repetă:

– O dată ce te-ai conectat la el din orice birou, Al va putea să-mi utilizeze computerul ca pe un *sclav*, iar serverul central al lui Yoshihara n-are să-şi dea seama că, de fapt, comenzile vin din afară.

– Care-i celălalt lucru?

– Michael, spuse Rob. Avem nevoie de un loc unde să-l ducem.

– Mai întîi trebuie să-l scoatem de acolo.

– Asta credem că se poate face. Dar marea întrebare este unde o să-l ducem?

Era întrebarea pe care Katharine o evitase tot drumul spre casă. Acum nu mai avea cum s-o amîne. Dacă Michael, într-adevăr, nu mai putea să respire aer curat, atunci unde s-ar mai putea duce? Oriunde-l duceau, chiar oriunde...

Şi-atunci îi veni în minte: craniul.

Craniul din Filipine – şi motivul pentru care el era de o asemenea importanţă pentru proiectul *Serinus*. Băiatul mutant – iar Katharine

era acum convinsă că acel copilandru ucis fusese un mutant – trăise pe muntele Pinatubo respirînd emanaţiile vulcanului.

– Insula Mare, spuse ea. Dacă-l putem duce acolo unde erupţia e în toi, s-ar putea să poată respira.

După un moment de tăcere, Rob vorbi din nou:

– S-ar putea să fie posibil. Dar o să trebuiască să fie nevoit să respire suficient de mult timp pînă izbuteşti să-l scoţi din clădire, plus alte zece sau cincisprezece minute. Poate face asta?

Katharine nu şovăi:

– O să am eu grijă să poată.

– Cînd ajungi la domeniu?

Katharine se uită la ceas. Era doar nouă şi jumătate:

– De-abia am ajuns acasă, spus ea calculînd timpul cît să-şi ia din fugă cîteva lucruri, apoi să plece spre domeniu. Cred că pe la zece am să fiu acolo. Asta dac-au să mă lase să trec.

– Nu mai vorbi aşa, îi spuse Rob. Nici măcar să nu te mai gîndeşti la asta. Ia doar ce ai de luat şi pleacă! Cu puţin noroc, o să avem tot ce ne trebuie la cîteva minute după ce eşti *on-line* cu Al. De cît timp ai nevoie ca să găseşti un mijloc de a-l scoate afară din clădire?

– Cît am la dispoziţie? îl întrebă Katharine.

– Întreabă-mă să te-ntreb.

– E-n ordine. Te-anunţ cînd ajung acolo. O să fiu în stare să discut cu Al prin computer?

– Absolut. El făcu o pauză: O să fie ca schimburile de bileţele din şcoală.

În întuneric, Katharine surîse:

– De ce oare nu-mi vine să cred toate astea?

– Ei bine, credeam că oricum merită cel puţin să facem o încercare, nu? Se scurse un moment de tăcere, apoi Rob vorbi din nou, pe un ton dintr-o dată timid: Katharine? Fii atentă, bine?

Nu erau numai cuvintele, ci felul în care le spusese. O fărîmă din încordarea lui Katharine se risipi, şi-n cele din urmă ea porni lent automobilul pe alee:

– Nici n-ai idee cît de atentă am de gînd să fiu, rosti ea încet. Şi nici n-ai idee cît de mult curaj o să am dacă vei continua doar să

vorbeşti cu mine în timp ce eu conduc pe aleea asta. O să-mi aduc aminte ca niciodată să nu îmi mai iau o casă care se află la capătul unui drumeag lung, strîmt şi întunecos.

– Despre ce vrei să-ţi vorbesc?

– Despre orice. Spune-mi că nu trebuie să-mi fie teamă şi că nu mă aşteaptă nimeni acasă, şi că Michael o să se facă bine, şi că atunci cînd toate astea se vor sfîrşi tu ai să te însori cu mine şi-ai să mă duci undeva, departe de toate astea, ca un cavaler în armură strălucitoare.

– E-n ordine.

– Poftim?

– Am spus că-i în ordine. Tot ce-ai spus. Tu ai propus. Eu accept. Consideră asta o afacere încheiată. Ascultă-mă cu atenţie, Kath! Acasă la tine nu e nimeni. Ai să-ţi iei ce ai nevoie, după care-o să te duci sus, la domeniu, iar noi o să intrăm în computer şi să-i spargem toate fişierele cu secretele murdare ale lui Takeo Yoshihara. Pe urmă, eu am să vin să vă iau pe tine şi pe puştanul care-o să trebuiască să înveţe să mă placă, şi-o să trăim fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

Katharine rămase tăcută preţ de o clipă, apoi:

– Promiţi?

– Promit.

Maşina părăsi pădurea şi intră în luminiş. Katharine scrută cu atenţie întunericul.

– Bagă de seamă că ţi-ai dat cuvîntul, spuse ea. Sună-mă peste o jumătate de oră. Dacă nu răspund, înseamnă că m-ai minţit şi că era cineva acasă.

– Nu te-aş minţi. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit.

– Afurisit moment ţi-ai mai găsit să mi-o spui, oftă Katharine. Totuşi, parcă mă face să mă simt un pic mai bine. Vorbim mai tîrziu.

Întrerupînd legătura, ea mai rămase în maşină cîteva secunde, făcîndu-şi curaj să intre în casă. Aprinzînd luminile de cum intră, ea-şi făcu ochii roată, aşteptîndu-se să vadă o scenă dintr-un film în care Mafia tocmai a făcut o vizită cuiva.

Totul era întocmai cum îl lăsase.

Nimic nu se clintise de la locul său.

Nimic nu fusese atins.

Katharine îşi aruncă într-o valijoară destule haine cît să pară că va rămîne la proprietate pentru mai multe zile. Apoi, gîndindu-se la ce avea de făcut în următoarele ore, mai adăugă şi alte cîteva lucruri în bagaj.

În mai puţin de cinci minute, era din nou în maşină, conducînd ferm spre orice avea s-o aştepte pe domeniul lui Takeo Yoshihara.

CAPITOLUL XXXI

Telefonul celular zbîrnîi.

– Aproape am ajuns la porţi, zise Katharine înainte ca Rob să spună ceva.

– Se deschid?

– Pe mine nu intrarea mă îngrijorează, îi spuse Katharine. Simt eu, nu ştiu cum, că problema o să fie la ieşire. Şi n-am nici o idee cum o să fiu în stare să comunic cu Michael.

Asasinarea lui Kihei Ken îi dovedise lui Katharine că ochiul camerei de luat vederi văzuse mesajele pe care le schimbaseră ea şi Michael. Cu siguranţă, puteau auzi şi fiecare vorbă pe care ea ar fi pronunţat-o.

– Găseşti tu ceva, o asigură Rob, iar ea se rugă ca el să aibă dreptate.

În faţa ei poarta se deschise aşa cum făcea întotdeauna cînd maşina ei se apropia.

Katharine respiră adînc cînd se văzu dincolo, apoi zise:

– Acum am trecut de poartă, Rob. Am să te sun dac-am să pot, dar să nu te surprindă nimic din ce s-ar putea să auzi. Şi s-ar putea chiar să nu spun nimic.

– Am să fac tot ce pot ca să-ţi decodific mesajele cum trebuie.

Închizînd celularul, ea se surprinse uitîndu-se în oglinda retrovizoare în momentul cînd porţile se închideau în urma ei.

Ca poarta unei închisori?

Deşi spaţiul de parcare de lîngă pavilionul de cercetare era cu mult mai gol decît fusese vreodată în timpul zilei, se aflau totuşi

mult mai multe maşini decît s-ar fi aşteptat Katharine. Preţ de o clipă simţi că i se năruie curajul pe care cu atîta grijă şi-l adunase în ultimele treizeci de minute.

„Nu pînă cînd Michael şi cu mine n-am scăpat de-aici, îşi spuse ea. După ce l-ai scos de aici, n-ai decît să te transformi într-o idioată smiorcăită, oricum nu mai contează. Dar nu acum!"

Trăgînd Fordul Explorer într-un spaţiu de parcare liber, ea-şi luă valijoara de pe bancheta din spate, încuie maşina şi se duse în holul pavilionului de cercetare. Poate, dacă avea noroc, agentul de pază de serviciu avea să fie cel cu care se împrietenise – oh, Dumnezeule, de-ar fi fost să fie el, măcar în dimineaţa asta!

Pe cînd uşa holului se închidea în urma ei, agentul din spatele pupitrului îşi ridică ochii spre ea. Katharine avea în faţa ei un străin. Apoi, pe cînd acesta se ridica în picioare şi vorbi, ea realiză că o cunoştea.

– Doamna doctor Sundquist! Ziceau c-o să veniţi în seara asta.

„Ziceau! Cine erau ăia care *ziceau?* Conducerea departamentului de pază şi securitate?

Stephen Jameson?

Takeo Yoshihara însuşi?"

– Fiul meu, spuse ea, sperînd că arată la fel de îngrijorată, pe cît era în realitate. Dacă avea să-l scoată pe Michael afară, trebuia să lase impresia că e atît de tulburată, încît nici nu mai e în stare să judece limpede: E... e... Se prefăcu a-şi pierde şirul vorbelor, şi ezită ca şi cum n-ar fi fost sigură de cît de multe s-ar fi cuvenit să spună în faţa unui agent de pază.

– E-n ordine, doamna doctor Sundquist, o asigură agentul de pază. Mi s-a spus ce s-a întîmplat cu băiatul dumneavoastră. Vă conduc la ascensor şi vă puteţi duce chiar la el.

Ascensorul! Uitase cu desăvîrşire de ascensor.

Dar nu era nici un fel de problemă – încă mai avea cartela lui Stephen Jameson.

Numai să nu fi apucat Jameson să-şi dea sema de lipsa ei. S-o fi raportat deja pierdută? Mai putea oare acel dreptunghi cenuşiu de plastic să activeze ascensorul sau i se ştersese codul de acces

din computer? „Nu-ţi face griji acum, îşi spuse ea. Şi nici să nu-ţi treacă prin cap s-o foloseşti chiar de prima dată. Dacă văd asta prin camerele de supraveghere, totul s-a terminat încă înainte de a începe."

Computerul! Neapărat trebuia să ajungă la computerul lui Rob, fie şi numai pentru un minut sau două. Oferi agentului de pază un surîs distrat şi îşi puse jos mica valijoară.

– Aş putea lăsa aici asta pentru un minut? Am nevoie să mă duc pentru o clipă în biroul doctorului Silver.

– Nici o problemă, replică agentul de pază, lăsîndu-se din nou în scaun.

Oare avea s-o observe pe monitor? S-ar fi cuvenit să-i ofere vreo explicaţie? Nu! De ce ar fi trebuit să-i explice ea lui ce face? Asta n-ar fi făcut altceva decît să-i stîrnească agentului curiozitatea în legătură cu motivul pentru care găsise necesar să se justifice.

Lăsînd valijoara jos, lîngă pupitrul agentului de pază, ea parcurse coridorul care conducea spre biroul lui Rob, aprinse luminile şi computerul. Găsind programul de comunicaţii, ea introduse repede numărul pe care i-l dăduse Rob şi apoi apăsă tasta ENTER. Conexiunea se făcu aproape instantaneu şi ea auzi un zgomot scurt în momentul cînd computerul de pe biroul ei stabilea o legătură cu cel din Kihei. Se deschise o fereastră care conţinea două rînduri de text. Un cursor pulsa la sfîrşitul celui de-al doilea rînd. Sub ochii ei ultima cifră de pe primul rînd se modifica o dată cu trecerea fiecărei secunde.

Conectare 04:00:00 Ora: 22:16:53
Apăsaţi ENTER pentru confirmare.

Înţelegînd pe loc mesajul, Katharine se uită la ceas. Era înainte cu aproape exact două minute şi treizeci de secunde faţă de timpul afişat pe ecran. Reglîndu-şi ceasul pentru a-l sincroniza cu ora de pe ecran, apăsă din nou tasta ENTER. Se deschise o nouă fereastră şi apărură nişte litere, în timp ce Al Kalama făcea primele eforturi pentru

a deschide directorul *Serinus*. Mai înainte ca el să fi isprăvit de introdus primul rînd de instrucţiuni, Katharine se folosi de mouse-ul de pe biroul ei pentru a micşora iconiţa programului astfel încît pe monitor să apară doar desktop-ul obişnuit.

Închise monitorul, stinse luminile în birou şi parcurse în sens invers coridorul.

– Totul e-n ordine? o întrebă agentul cînd ea intră din nou în hol.

Katharine încuviinţă şi-şi luă valijoara, uitîndu-se pentru ultima oară la ceas în timp ce călca pe urmele agentului ce-o conducea prin uşile dinspre coridorul în capătul căruia se afla ascensorul.

– Nimic mai rău decît să ţi se îmbolnăvească copilul, nu-i aşa? observă agentul în vreme ce trecea cartela pe deasupra plăcii cenuşii de lîngă uşa liftului.

Katharine scutură din cap, dar nu răspunse. I se păru că trece o eternitate pînă cînd cabina ascensorului sosi, iar ea păşi înăuntru.

Spre uşurarea ei, agentul rămase pe loc, înclinînd puţin din cap, apoi plecă exact cînd uşile culisante se închideau.

Consultîndu-şi ceasul, ea văzu că „eternitatea" durase cincizeci şi două de secunde.

Katharine numără cîte secunde îi trebuiau liftului pentru a ajunge la subsol.

Cincisprezece, inclusiv timpul aferent deschiderii uşilor.

Părăsind cabina ascensorului, traversă coridorul pînă în dreptul uşii în spatele căreia zăcea Michael.

Camera în care fusese pus Michael era supravegheată dintr-o anticameră. În spatele unui birou pe care nu se afla decît un aparat telefonic, şedea o femeie. Infirmieră sau gardian? Cu toate că purta uniformă albă, alura ei şi privirea severă îi spuneau lui Katharine că n-avea în faţă un înger. Această femeie n-avea să stea cu mîinile în sîn cînd ea şi Michael aveau să plece de acolo.

Dacă Michael va putea merge.

– Puteţi intra direct, doamnă doctor Sundquist, spuse femeia. Doctorul Jameson este cu fiul dumneavoastră.

Ea intră pe uşa din camera unde se afla Michael şi, cînd îl văzu, simţi cum începe să se înfurie cumplit.

Atmosfera din interiorul cutiei era acum atît de rea, încît pe dinăuntrul peretelui de plexiglas se depusese deja o peliculă de culoare cafenie. Pe alocuri devenise atît de groasă, încît, practic, se scurgea pe suprafaţa plasticului, lăsînd în urmă dîre lungi şi băloase.

Şi cînd Stephen Jameson îşi ridică ochii de pe monitorul consolei la care şedea, mai avea şi tupeul să-i zîmbească.

– Se simte foarte bine, spuse el. Aveţi un băiat jos pălăria.

De parcă Michael tocmai ar fi cîştigat cine ştie ce cursă! se gîndi Katharine, iar mînia ameninţa s-o copleşească.

Atunci, chiar în acea clipă, ea avu ferma convingere că avea să-l scoată pe fiul ei din acea dezgustătoare cutie în care zăcea. Într-un fel sau altul. Chiar dacă pentru asta trebuia să-l omoare pe Stephen Jameson şi pe femeia-gardian. Şi pe oricine altcineva care-ar fi încercat să-i stea în drum. Chiar aşa, uite-acum, pe loc, ar fi fost nespus de încîntată să-l omoare pe acest bărbat care-l privea pe Michael ca pe un cobai oarecare şi nimic mai mult.

– Întotdeauna a avut mult curaj, spuse ea fără să-şi trădeze cu nimic gîndurile. Pot vorbi cu el?

– Desigur.

În timp ce se apropia de cutie, se uită rapid în jur, căutînd camera ascunsă care, ştia bine, trebuia să fie pe-aproape. Ca şi mai înainte, nu văzu nimic.

– Bună, puiule, spuse ea cu blîndeţe. Te simţi bine?

Dinăuntrul cutiei, Michael încuviinţă.

– Aşa cred. Apoi: Am să mai fiu vreodată în stare să respir aer curat?

Întrebarea îi zdrobi inima Katharinei. „Diseară! voia ea să ţipe în gura mare. Am să te scot de aici şi am să te duc într-un loc unde-ai să poţi să respiri pînă-o să reparăm noi ce ţi-au făcut ticăloşii ăştia!" Dar nu putea sufla nici o vorbuliţă.

Apoi, pe cînd tăcerea ei se prelungea, băgă de seamă că Michael mişca din cap. Părea să fi arătat spre poala lui.

Privind în jos, ea îi văzu arătătorul de la mîna dreaptă mişcîndu-se. Doar pentru o clipă nu înţelese ce anume făcea el.

Apoi se dumiri.

El desena litere cu degetele pe cearşaf, atît de firesc, încît nimeni care nu s-ar fi uitat atent la ele nu şi-ar fi dat seama ce făcea.

– Sigur că da, spuse ea. Iar doctorul Jameson zice că te simţi bine.

„SCOATE-MĂ DE AICI", scriau degetele lui.

Asigurîndu-se repede că Jameson încă era concentrat asupra ecranului computerului, ea înclină din cap o singură dată:

– În noaptea asta, spuse ridicîndu-şi mîna dreaptă la înălţimea stomacului cu cele patru degete întinse şi lipite, iar cel mare pliat în palmă. Ochii ei îl priveau fix pe Michael vrînd parcă să-l facă să înţeleagă că ea răspundea rugăminţii pe care el o scrisese cu degetele pe cearşaf: În noaptea asta am să rămîn cu tine aici. Bine?

Era aproape sigură că îi văzuse ochii clipind la vederea celor patru degete pe care i le arătase în clipa cînd pronunţase „în noaptea asta". Oare pricepuse el că ea-i dădea ora evadării – ora patru dimineaţa?

Şi Katharine avu confirmarea cînd îl văzu că-i face cu ochiul.

– Gata!

Preţ de cîteva secunde bune, Rob nici nu reacţionă la strigătul lui Al Kalama. În ultimele trei ore, în vreme ce Al lucra cu răbdare la computerul de lîngă Phil Howell, Rob se trezise din ce în ce mai fascinat de nenumăratele liste de fişiere ce se derulau pe ecranul monitorului de la terminalul astronomului. Trecuseră ore întregi de cînd supercomputerul aflat la numai cîţiva metri depărtare căuta prin toate celelalte computere care erau disponibile fişiere conţinînd secvenţe de ADN. De cîte ori găsea ceva, compara conţinutul nu numai cu al acelui unic fişier pentru care supercomputerul dăduse o probabilitate de nouăzeci şi şapte la sută că ar purta o secvenţă ADN a unui organism necunoscut, ci şi cu celelalte douăzeci şi trei de fişiere pe care le generase.

Pînă la exclamaţia lui Al Kalama, fuseseră procesate mii de fişiere şi fiecare dintre ele fusese adăugat la lista din ce în ce mai lungă de secvenţe ADN stocate digital – coduri genetice pentru cele mai minuscule organisme monocelulare, pentru mii de specii de alge, muşchi, ferigi, arbuşti şi arbori, ca şi pentru mii de viermi,

insecte, păianjeni, reptile, amfibii, peşti şi fiecare specie de creatură cu sînge cald cunoscută omului.

Uluitorul rezultat era că în fiecare fişier erau anumite secvenţe – unele scurte, altele lungi – care erau perfect identice cu una sau alta dintre secvenţele ce se puteau întîlni în fişierul pe care-l generase computerul prin prelucrarea semnalului provenit din adîncul spaţiului cosmic. Un semnal care, îi spusese Howell lui Rob, provenise dintr-un loc numit Galaxia Whirlpool. În toate cazurile, computerul raporta sîrguincios, în procente, gradul de similitudine pe care-l descoperise. Deşi nu exista nici o copie perfectă – nici măcar una pe care computerul să o considere ca semnificativ apropiată – tot mai multe crîmpeie de secvenţe provenite de la cincisprezece milioane de ani-lumină distanţă se potriveau cu una sau alta dintre segmentele de ADN ale vreunui organism de pe Pămînt.

Una peste alta, Howell era deja aproape sigur că dovada avea să fie de nerespins: nu numai că viaţa de pe Pămînt nu era unică în Cosmos, însă cărămizile ei fundamentale, cele patru baze azotice întîlnite la noi, se mai găseau şi pe alte planete.

Nu numai că viaţa era universală, dar formele ei, cînd aveau pînă la urmă să fie aflate, aveau să fie familiare...

Gîndurile lui Rob fură curmate brutal de o mînă care-i zgîlţîia umărul.

– Hei, Rob, spunea Al Kalama, şi-acum ce vrei să mai fac după ce l-am spart?

Rob se răsuci-n loc, concentrîndu-şi atenţia asupra ecranului în faţa căruia Kalama trudise cîteva ceasuri. Directorul *Serinus* era, în sfîrşit, deschis, afişînd mai multe subdirectoare. Sub fiecare subdirector se aflau zeci – ba uneori chiar sute – de fişiere.

– Poţi să cauţi în ele? întrebă el, cîntărind din priviri o anumită porţiune a unei lungi liste de fişiere cu nume criptice de pe ecran.

– Nici o problemă, replică Al. Ce anume căutăm?

– Nume, replică Rob. Michael Sundquist, Josh Malani şi Kioki Santoya, asta pentru început. De asemenea, mai caută-l şi pe un puşti pe nume Mark Reynolds şi un altul... Şovăi, încercînd să-şi

amintească numele băiatului din New Jersey, apoi îl găsi: Shelby. Shane Shelby. Începe cu astea.

Degetele lui Al Kalama zburau pe tastatură, activînd programul de căutare, introduse numele pe care Rob tocmai i le dăduse şi apăsă tasta ENTER. Apăru o listă de cincisprezece fişiere, cîte cinci în fiecare dintre cele trei subdirectoare ale directorului *Serinus*.

În vreme ce Rob studia lista, încercînd să decidă în care dintre fişiere să se uite mai întîi, dinspre terminalul alăturat răsună un mic semnal acustic şi-l auzi apoi pe Howell exclamînd doar două cuvinte pe un ton ceva mai sus decît o şoaptă încărcată de uluire:

– Oh, Iisuse!

Pentru o clipă, Rob nu a înţeles ce semnificaţie avea acel semnal sonor, dar imediat îşi aminti.

Phil Howell programase o alarmă.

O alarmă care avea să sune dacă supercomputerul găsea o copie perfectă a fişierului pe care-l compara cu cîteva sute de mii de alte fişiere.

Nu pentru o identificare parţială.

Nici măcar pentru nouăzeci şi nouă la sută similitudine.

Numai pentru o copie absolut perfectă.

Bine, dar era cu neputinţă! Ei ştiau ce însemna acea secvenţă şi ştiau că nu exista nici o şansă pentru o potrivire perfectă – cel puţin nu pentru această planetă! Şi totuşi alarma sunase.

Cu pulsul accelerîndu-i-se, Rob se apropie pentru a se uita la ecranul din faţa lui Phil Howell.

Era evidenţiat doar un singur rînd. În clipa în care se uită la ea, Rob avu o senzaţie de *déjà vu*: parcă mai privise undeva şi acest ecran, şi acest nume de fişier în exact aceeaşi configuraţie. Îi luă doar o clipă ca să-şi dea seama că nu-i era familiar numele fişierului.

Ci numele directorului în care se afla.

Directorul *Serinus!*

– Al, spuse el încet. Uită-te un pic la asta.

Al Kalama, încă în scaun, se întinse şi se uită la ecranul pe care Rob Silver îşi ţinea pironite privirile.

– Iisuse! făcu el fără să vrea imitîndu-l pe Howell, cînd citi adresa completă a fişierului evidenţiat pe ecran. Ce naiba se întîmplă?

O jumătate de oră mai tîrziu, toţi trei ştiau.

La urma urmei, Takeo Yoshihara nu minţise cînd spusese că oamenii lui descoperiseră ceva ce aducea a geodă conţinînd o substanţă organică. Dar Rob ştia acum că nici Yoshihara şi nici echipa de oameni de ştiinţă pe care-o formase pentru a analiza şi descoperi o utilizare a substanţei – echipă pe care el o numise Societatea *Serinus* – nu aveau nici cea mai mică idee despre proveniența substanţei din interiorul sferei.

Deşi ea ieşise la iveală din adîncul scoarţei terestre, scuipată de o violentă activitate vulcanică aflată mult sub fundul oceanului, sursa ei era un mister pe care numai conjunctura absolut accidentală în care-o descoperise Phil Howell era în stare s-o rezolve.

Şi brusc Rob înţelese: obiectul central al proiectului *Serinus* nu era cîtuşi de puţin o geodă.

Ci o *sămînţă*.

O sămînţă care sosise cîndva, atît de demult în timp, încît aproape sfida orice posibilitate de înţelegere, de pe o planetă atît de îndepărtată, încît era cu desăvîrşire invizibilă. Într-adevăr, o planetă care încetase să existe în urmă cu cincisprezece milioane de ani în urmă.

O sămînţă care era neîndoielnic una dintre multele – mii, poate chiar milioane – ce fuseseră răspîndite prin univers ca nişte spori purtaţi de vînt. Cele mai multe dintre ele trebuie să fi plutit necontenit prin spaţiul cosmic, mişcîndu-se mii şi mii de ani prin vidul îngheţat.

Unele se vor fi prăbuşit în stele pentru a fi mistuite instantaneu.

Doar cîteva – cea mai mică parte dintre ele – vor fi căzut pe planete, îngropîndu-se adînc în sol. Pentru ca acolo să zacă în letargie şi aşteptare. Cînd şi cînd, cîte una ieşea la suprafaţă purtată de un val de magmă pentru a se sparge la suprafaţă.

Dacă nu erau prielnice condiţiile – şi compoziţia chimică a atmosferei era necorespunzător echilibrată – viaţa din sămînţă avea să moară.

Alteori însă, undeva, una dintre semințe avea să se deschidă și să găsească o atmosferă care s-o hrănească, iar viața dinăuntrul seminței avea să înceapă a se reproduce.

O nouă planetă avea să fie însămînțată și evoluția putea începe.

Iar viața de pe planeta cea moartă – planeta care, cu mult timp în urmă, fusese distrusă de explozia stelei în jurul căreia gravitase – avea să continue.

– Cîte planete? murmură în cele din urmă Rob, fără măcar să-și dea seama că gîndise cu glas tare. Cîte planete crezi că le-au primit?

Pentru o clipă Phil Howel rămase tăcut. Cînd în cele din urmă vorbi, uluirea din șoapta lui îi spuse lui Rob că și el își dădea seama de adevăr:

– Nu sînt *ei*, spuse el. Ci noi. Noi sîntem cei care au evoluat din cele dintîi semințe. Privirea lui era ațintită asupra lui Rob. Rob, semnalul ăla nu l-au trimis niște extratereștri. Ci chiar noi.

CAPITOLUL XXXII

Miezul nopţii.

Încă patru ore.

Cum să procedeze?

„Am s-o fac, îşi spuse ea. N-am să-l las pe Michael să moară. Nici aici, nici în altă parte."

Înăuntrul cutiei de plexiglas, Michael părea adormit, deşi Katharine bănuia că numai se preface. Stephen Jameson se uita la fiul ei, ca şi cum acesta n-ar fi avut decît o formă uşoară de gripă.

– Cred că pacientului nostru îi merge foarte bine, avînd în vedere circumstanţele, spuse el pe un ton profesional ce trebuia să insufle încredere, pe care Katharine se gîndi că l-a învăţat la facultatea de medicină.

„Pacient?! Cum de-l putea numi pe Michael *pacient?* Mai degrabă victimă!"

Tare-ar mai fi avut chef să-i tragă un pumn în nas, tare-ar mai fi vrut să-l închidă pe el în cutia în care era captiv Michael şi să-l facă să respire atmosfera mortală care, brusc, devenise singura în stare să-l mai ţină pe fiul ei în viaţă.

De ce oare nu s-o cără acasă? Dacă avea să stea şi el lîngă Michael toată noaptea? În acest caz ce-avea să mai facă?

Deşi ea reuşea încă să-şi păstreze masca pe chip – o mască pe care şi-o compusese cu băgare de seamă din îngrijorare pentru Michael, pe de o parte, iar, pe de alta, din apreciere pentru eforturile doctorului – mintea îi lucra cu repeziciune. Atunci însă auzi cuvintele pe care le aştepta.

– Cred că poate-ar fi cazul să încerc să închid şi eu ochii, îi spuse Jameson, trecînd în revistă pentru ultima oară monitoarele care supravegheau parametrii vitali ai lui Michael. Totul pare a se fi stabilizat. Dacă apare vreo problemă, LuAnne ştie cum să ia legătura cu mine.

„LuAnne!" îşi repetă Katharine în tăcere. O singură privire în ochii ei cenuşii şi duri era grăitoare pentru Katharine: în ciuda uniformei de infirmieră, meseria de bază a femeii care se afla în anticamera de dincolo – probabil singura ei meserie – era cea de paznic. Mascîndu-şi cu grijă adevăratele sentimente, Katharine îşi dădu silinţa să pună în cuvintele ei proporţia justă de îngrijorare şi de încredere:

– Chiar credeţi că se va simţi foarte bine?

– Are să fie foarte bine, o asigură Jameson.

„De parcă aş fi copil!" Katharine izbuti să scoată un suspin pe care ea-l dorea a suna a uşurare.

– Ei, sper să vă odihniţi şi pentru mine, spuse ea. Pur şi simplu nu cred c-am să închid un ochi în noaptea asta!

„Dumnezeule! Nu cumva am sărit peste cal?" Totuşi Jameson părea dispus să creadă doar ce-auzise.

Or poate că el pur şi simplu ştia că ea nu putea face nimic pentru a-l scoate pe Michael din această cameră? Katharine respinse pe loc întrebarea, nefiind dispusă să vadă ce implicaţii ar fi rezultat de aici.

La cincisprezece minute după plecarea lui Jameson, ea purcese în prima dintre ceea ce ea numea misiuni de recunoaştere. Avînd certitudinea că fiecare cuvînt rostit era ascultat, că fiecare mişcare era pîndită, se strădui să-i spună lui Michael să nu-şi facă griji şi să încerce să doarmă. Nădăjduind ca vorbele ei să nu sune tot atît de găunos pentru urechile celui ce asculta precum îi sunau ei, îşi luă punguţa de Ziploc din valiză, părăsi camera lui Michael şi-o întrebă pe „infirmieră" dacă pe acolo se afla vreo bucătărie.

– Dacă nu-mi fac nişte cafea, n-o să rezist la noapte, spuse ea, oftînd.

Uitîndu-se la ea cu severitate, LuAnne şovăi, apoi arătă spre capătul coridorului.

– Dar nu e cafea, spuse ea.

– Nu-i nimic. Neluînd în seamă răceala femeii şi strîngînd în mînă săculeţul Ziploc ce conţinea cam un pumn de pliculeţe de cafea în ambalajul lor original, Katharine îi explică: Mi-am adus de-acasă.

LuAnne nu mai adăugă nimic, aşa încît Katharine se îndreptă spre bucătărie. Cînd trecu pe lîngă uşa în spatele căreia se aflau laboratorele proiectului *Serinus*, ea observă că placa de metal dispăruse şi abia de putu să se abţină să nu încerce clanţa, să vadă dacă era închisă.

În bucătărie puse pe foc un vas cu apă, apoi spălă două ceşti, punînd cîte un pliculeţ în fiecare. După ce cafeaua se făcu, scoase cele două pliculeţe, apoi duse ambele ceşti în anticamera unde se afla femeia-gardian.

– V-am făcut şi dumneavoastră una, anunţă ea punînd ambele ceşti pe pupitru şi îmbărbătîndu-se pentru a nu reacţiona în nici un fel la căutătura plină de de suspiciune pe care i-o aruncă cealaltă femeie.

– Asta-i marca Chocolate Mocha, cealaltă French Vanilla Bean.

– Dumneavoastră pe care-o preferaţi? întrebă infirmiera.

– Păi eu cred că Vanilla.

– Poate c-am s-o încerc pe asta.

Luînd cealaltă ceaşcă, Katharine intră în camera lui Michael. Deşi el părea că doarme, era aproape sigură că se preface. Recunoscătoare pentru acest pretext care-o scutea să facă o conversaţie care fără doar şi poate ar fi sunat la fel fals pentru urechile oricui ar fi asistat la ea ca şi pentru ale ei, stinse lumina. Încăperea se scufundă într-un întuneric aproape deplin, cu excepţia pîlpîirii monitoarelor ce afişau încă parametrii vitali ai lui Michael şi compoziţia chimică a atmosferei din interiorul cutiei de plexiglas.

„Chiar şi întunericul are ochi", se gîndi Katharine, amintindu-şi de camerele de luat vederi de la poarta principală. Se puse pe aşteptat, sperînd că, la patru dimineaţa, întunericul şi tăcerea din cameră vor amăgi vigilenţa supraveghetorilor ce vor fi destul de neatenţi încît să-i îngăduie lui Katharine să facă ultima mişcare în jocul pe care-l plănuise.

Mişcîndu-se aproape neobservată, ea scoase din buzunar telefonul celular şi-i comută avertizorul de apel de pe „sonerie“ pe „vibraţie silenţioasă“.

Patruzeci de minute mai tîrziu, conform scenariului pe care-l pusese la cale în vreme ce-şi făcea valiza în urmă cu numai cîteva ore, mai făcu încă un rînd de cafele pentru ea şi pentru infirmieră. Totuşi de astă dată mai rămase la biroul din anticameră destul de mult încît să afle că numele de familie al lui LuAnne era Jensen, că nu avea pe nimeni, că locuia singură şi că părea a nu fi interesată de nici unul dintre subiectele de conversaţie în care Katharine încercase s-o antreneze.

Dar ea acceptase o a doua ceaşcă de cafea, pe care o termină în mai puţin de zece minute.

Acelaşi lucru se petrecu şi cu a treia.

În nici una din deplasările ei pînă la bucătărie, Katharine nu văzu şi nu auzi pe nimeni altcineva. Şi nici nu era vreun alt semn cum c-ar mai fi fost vreun alt gardian în afara lui LuAnne Jensen.

Ceea ce însemna una din două: ori ei credeau că ea înghiţise balivernele lui Takeo Yoshihara, ori erau atît de convinşi de infailibilitatea sistemului lor de securitate, încît pur şi simplu nu-şi mai făceau probleme.

Cînd, în cele din urmă, Katharine văzu minutarul ceasului ei indicînd cinci minute peste ora trei, îşi luă ceaşca goală şi mai ieşi încă o dată în anticameră.

LuAnne Jensen chiar îi surîse:

– Tocmai eram pe punctul de a veni să te întreb dacă nu vrei să ţi-o pregătesc eu de astă dată.

– Nici o problemă, îi răspunse Katharine luînd ceaşca goală de pe birou. Michael doarme încă buştean, iar eu m-am săturat să stau pe întuneric. Ce marcă vrei de data asta?

– Încă o Chocolate Mocha, dacă se poate.

– Numaidecît.

Ducîndu-se pentru a patra oară în bucătărie, Katharine puse iar apă la fiert pentru două ceşti de cafea. De astădată, din săculeţul Ziploc mai scoase încă un pliculeţ învelit în staniol.

Acesta însă conţinea nu numai cafea, fiindcă înainte de a pleca de acasă, ea-l tăiase binişor şi, lîngă conţinutul original, adăugase şi trei pastile de Halcion pe care doctorul i le prescrisese cu mai bine de un an în urmă. Asta se întîmplase în timpul uneia dintre perioadele grele ale lui Michael, cînd, din cauza grijii permanente, Katharine suferea de insomnie. Cu toate că nu recursese niciodată la acele pilule, le păstrase totuşi ca pe o superstiţie, ca şi cum simpla lor prezenţă ar fi făcut inutilă folosirea lor.

– Nu ţi se pare cîteodată că noaptea parcă nu se mai sfîrşeşte? o întrebă ea acum, în timp ce aşeza una din ceşti pe biroul lui LuAnne Jensen.

– Toate par a fi din ce în ce mai lungi, se declară aceasta de acord luînd ceaşca, suflînd în ea pentru o clipă, apoi sorbind. Nici n-ai idee cît e de bine venită.

– Serveşte-te cît pofteşti, replică Katharine. Am adus destulă.

Luîndu-şi ceaşca cu ea, Katharine se duse înapoi în camera lui Michael.

În întuneric, se dezbrăcă de hainele pe care le purtase toată ziua şi-şi trase pe ea nişte pantaloni şi o cămaşă pe care şi le adusese de acasă. Îşi puse celularul într-unul dintre buzunarele din faţă de la pantaloni, de unde îi putea simţi vibraţia, dacă Rob încerca s-o sune.

La ora trei şi patruzeci crăpă uşa de la anticameră atît cît să poată trage cu ochiul spre birou. LuAnne Jensen era tot în scaunul ei, însă capul îi căzuse cu bărbia în piept şi un sforăit ritmic îi ieşea din gura deschisă.

Katharine închise încet uşa.

La trei şi patruzeci şi cinci de minute simţi celularul vibrîndu-i în buzunar. Scoţîndu-l afară, îl deschise şi era cît pe-aici să pronunţe numele lui Rob, dar se răzgîndi la timp.

– Michael? întrebă ea. Te-ai trezit?

Imediat vocea lui se auzi în difuzor:

– Îhî.

În acelaşi timp auzi glasul lui Rob în telefon:

– Dacă nu spui nimic, noi o să venim să te luăm în cincisprezece minute. Dacă este vreo problemă, mai vorbeşte-i lui Michael.

Katharine şovăi. Avea ea ceva în cap, dar nu ştia dacă va merge. Dacă nu mergea... Dar la urma urmei, nu mai avea de ales.

În tăcere apăsă butonul END de pe celular, îl închise şi-l vîrî la loc în buzunar. Apoi se duse la pat. În lumina slabă provenită de la monitor, abia dacă putea distinge chipul lui Michael. Dar el o privea fix, cu ochii larg deschişi, şi ea nu mai avu nici un fel de îndoială că şi el fusese la fel de treaz pe tot parcursul acestor lungi ore de noapte.

Ea-şi duse un deget la buze, după care scoase din valiză hainele pentru el şi le vîrî în ecluză. El începu imediat să se îmbrace pe sub cearşaf, străduindu-se să se mişte cît mai puţin cu putinţă. Cînd isprăvi, ea-i făcu semn să-şi tragă din nou cearşaful pe deasupra şi să se prefacă a se culca din nou. După care ea ieşi în anticameră.

– Eşti gata pentru...? începu ea, dar lăsă vorba neterminată. LuAnne? LuAnne, ce s-a-ntîmplat?

Ducîndu-se în spatele biroului, o zgîlţîi pe infirmieră care alunecă din scaun pe jos. Îndreptîndu-şi spinarea, se uită speriată prin anticameră ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă, apoi luă telefonul şi apăsă butonul pentru „Pupitru-Hol" Cineva răspunse la jumătatea celui de-al doilea apel.

– Jensen? se auzi o voce.

– Aici e doctor Sundquist, spuse Katharine. Lui LuAnne i s-a întîmplat ceva. Tocmai ieşeam ca să mai fac nişte cafele şi-am crezut c-a adormit. Dar, cînd am încercat să o trezesec, a alunecat jos din scaun.

– Oh, Iisuse! făcu gardianul. Vin imediat.

Katharine se repezi înapoi în camera lui Michael şi din valiză mai scoase încă trei obiecte.

Două dintre ele erau nişte saci mari de plastic pentru colectat gunoiul.

Celălalt era femurul fosilizat al unui antropoid a cărui speţă se stinsese de-acum cîteva milioane de ani.

Vîrînd sacii de colectat gunoi prin ecluză, Katharine riscă în cele din urmă să-i vorbească lui Michael cu glas tare.

– Ţine-le pe astea cu gura la conducte, spuse ea. Umple-le cît se poate de mult. Apoi, luînd femurul cu ea se duse înapoi în anticameră

şi încă o dată apăsă butonul „Pupitru Hol" de pe telefon. Cînd nici la al doilea apel nu răspunse nimeni, ea puse receptorul jos, părăsi anticamera şi se duse să se aşeze cu spatele lipit de zid, lîngă uşa ascensorului.

Pe cînd număra în gînd secundele, se ruga ca supraveghetorul camerei de luat vederi de pe coridor să fie una şi aceeaşi persoană cu cel pe care-l aştepta să iasă din lift peste încă cinci secunde.

Drept răspuns parţial la rugăciunile ei, uşile se deschiseră exact după cinci secunde şi gardianul ieşi din lift.

În momentul cînd secundarul ceasului lui Katharine mai cronometră încă o secundă, ea ridică deasupra capului femurul, apoi îl repezi cu toată puterea în moalele capului gardianului.

Icnind, el căzu în genunchi.

Katharine îl mai izbi încă o dată cu osul fosilizat.

Gardianul se prăbuşi pe podea cu faţa în jos şi rămase nemişcat.

Înşfăcîndu-l de ambele mîini, îl duse tîrîş pe culoar pînă-n anticameră. Închizînd uşa, îi legă mîinile la spate cu ajutorul cablului de la telefon, apoi îi scoase portofelul din buzunarul de la spate.

În cazul în care cartela de acces pe care-o subtilizase de la Jameson nu mai era bună de nimic, cea a gardianului avea să-i folosească.

Ridicîndu-se-n picioare, îşi mai privi încă o dată ceasul.

Trecuseră şapte minute.

Ducîndu-se înapoi în camera lui Michael, aprinse, în cele din urmă, lumina. Înăuntrul cutiei de plexiglas unul dintre sacii de colectat gunoi era umflat, iar Michael îl strîngea la gură cu şnurul.

– Nu le lega, spuse ea. Haide, grăbeşte-te şi umple-l şi pe celălalt şi...

Cuvintele îi îngheţară pe buze cînd pentru prima dată îşi dădu seama că nu văzuse balamale la nici unul dintre colţurile cutiei de plexiglas:

– Dumnezeule! şopti ea, uitîndu-se cu groază la Michael. Cum o să te scot de acolo?

Ţinînd cel de-al doilea sac de plastic la gura conductei, Michael arătă cu capul spre colţul incintei:

– Acolo. E un buton.

Katharine căută în colțul cu pricina, în prima clipă nu văzu nimic, apoi deslușì un butonaș minuscul îngropat în perete. Cînd îl apăsă, păru că nu se întîmplă nimic, dar ea-l văzu pe Michael făcînd un gest spre tavan.

Un mic panou culisase într-o parte, exact deasupra centrului cutiei de plexiglas. Pe acolo cobora o tijă din oțel inoxidabil, groasă de vreo douăzeci și cinci de milimetri. Un guseu de pe tijă intră într-o fantă de pe fața de sus a cutiei. Ea auzi un clic în momentul cînd ceva se cuplă pe poziție.

O clipă mai tîrziu cutia începu să se ridice de pe podea. Imediat gazele toxice care umpluseră cubul se răspîndiră în încăpere. Katharine, deja tușind din cauza lor, o luă spre ușa anticamerei.

– Ia unul dintre saci, îl auzi pe Michael în momentul cînd cutia eliberase patul. Înșfăcînd șnurul sacului pe care el îl împinsese în direcția ei, Katharine se năpusti în anticameră, trîntind ușa în urma ei.

Trecuseră nouă minute.

Mai aștepta încă un minut și tocmai era gata să se ducă înăuntru, cînd ușa se deschise brusc și Michael ieși, ducînd cu el cel de-al doilea sac.

– Vino după mine, îi zise Katharine.

Deschizînd larg ușa, traversă culoarul în fugă pînă la ascensor, ținînd deja cartela de acces în mînă. Lipind-o de panou ea spuse în gînd o rugăciune.

Becul de pe panoul cenușiu se schimbă din roșu în verde, dar nu se întîmplă nimic.

Ușile rămîneau închise.

Apoi înțelese: liftul urcase la etajul superior.

Cele cincisprezece secunde ce-i trebuiau liftului pentru a ajunge înapoi la subsol părură să dureze o veșnicie, dar, în cele din urmă, ușile culisară într-o parte.

Katharine mai că nu-l îmbrînci pe Michael înăuntru, intră și ea și apăsă apoi butonul SUS. Apoi, în timp ce ușile se închideau, văzu pe cineva ieșind pe una dintre ușile de pe culoar.

Ușa camerei unde se lucra la proiectul *Serinus!*

Omul se holba la ea surprins şi se repezi înainte, dar uşile ascensorului se închiseră mai înainte ca el să ajungă acolo.

Ascensorul era la jumătatea drumului cînd Katharine auzi un fel de sunet slab, de sonerie. O alarmă.

Cînd ascensorul ajunse sus, iar uşile culisante se deschiseră, zgomotul alarmei aproape o asurzi. Katharine îşi privi din nou ceasul.

Mai erau cinci minute.

– Haidem, îi spuse ea lui Michael.

O luă la fugă spre uşile duble de la capătul celălalt, cu cei doi saci de gunoi umflaţi bălăbănindu-se în urma ei. Michael, oprindu-se numai cît să respire adînc din al doilea sac, alerga după ea, prinzînd-o din urmă tocmai cînd ajungea la uşile de la holul.

Le deschise.

Aici alarma suna parcă şi mai tare, dar holul era încă pustiu.

– Să ieşim! spuse ea.

O rupseră la fugă spre uşa de la intrarea principală şi cîteva secunde mai tîrziu erau afară, în noapte. Pentru o clipă, constatînd că nu-i urmărea nimeni, Katharine îndrăzni să spere că la urma urmei ar putea să scape. Apoi întunericul fu sfîşiat de un fascicul orbitor de lumină albă.

Ca două insecte prinse într-un ac, Katharine şi Michael se feriră din calea razelor.

Peste zgomotul alarmei, Katharine distinse un alt sunet.

Familiarul zgomot al unui elicopter!

Protejîndu-şi ochii de razele orbitoare, se uită în sus. Pe cît de brusc apăruse fasciculul, pe atît de repede dispăruse, şi-atunci îl văzu.

Elicopterul cobora la nici douăzeci de metri mai încolo.

Încremeni de groază, gîndind: „Takeo Yoshihara!"

Apoi, pe cînd luminile de pe domeniu începură să se aprindă, ea zări un chip cunoscut în cabina elicopterului.

Chipul lui... Rob Silver.

Înşfăcîndu-l pe Michael cu o mînă şi ţinînd sacul de gunoi cu cealaltă, Katharine se îndreptă împleticindu-se spre elicopterul care-i aştepta şi-l împinse pe Michael înăuntru.

În timp ce mîinile puternice ale lui Rob o apucau de încheieturi şi o trăgeau în cabină, auzi motorul elicopterului urlînd.

Chiar înainte de a se urca bine în aparat, acesta cabră, se înclină pe o parte şi începu cursa în noapte.

De pe *lanai*-ul său din afara dormitorului, Takeo Yoshihara privi elicopterul dispărînd în noapte, apoi vorbi în telefonul pe care-l luase în clipa cînd alarmele îl deşteptaseră din somn.

– Urmăriţi-i pe radar, porunci el. Aflaţi încotro se duc. Îi vom aduce înapoi. Înţelegi? Şi pe mamă, şi pe fiu. Înainte de a închide, mai adăugă: Şi cînd mergem, aş vrea să avem cu noi şi un gardian special. Unul dintr-aceia care au fost antrenaţi ca lunetişti.

CAPITOLUL XXXIII

Căştile pe care Rob i le puse lui Katharine pe urechi îndată după ce-o trase în cabina elicopterului atenuară urletul motorului suficient de mult, încît ea să-şi dea seama că Rob încerca să-i spună ceva, dar cuvintele îi erau înecate în zgomotul infernal venit de deasupra capului. Cînd, în cele din urmă, ea-şi redobîndi curajul de a deschide gura după o serie ameţitoare de picaje şi viraje ale elicopterului pe care pilotul le făcea pentru a se îndepărta de domeniu, Katharine trebui să ţipe în gura mare, cu toate că microfonul căştii se găsea la doar cîţiva milimetri de buzele ei.

– Cît durează pînă ajungem în Insula Mare?

Rob dădu să răspundă, după care amuţi cînd pilotul smuci de manşă, iar elicopterul pivotă violent spre stînga, pentru a evita piscul unui munte. Plonjă drept în jos, apoi se stabiliză şi începu să urce, ajungînd în cele din urmă dincolo de vîrful munţilor, după care o apucă întins către apus.

– Vreo patruzeci de minute, spuse Rob în cele din urmă.

Patruzeci de minute! Dar, îşi aminti ea, Rob îi spusese înainte că Michael nu va trebui să respire decît vreo zece sau cincisprezece minute. Şi cu toate că unul dintre cei doi saci era încă plin – ea însăşi avea grijă să-l ţină strîns la gură ca să fie sigură că nimic din conţinutul lui nu avea să se piardă pînă cînd Michael urma să aibă nevoie de el – sacul pe care-l cărase Michael de la pavilionul de cercetare era deja pe jumătate gol. Dar mai înainte ca ea să vorbească, Michael zise:

– O să încerc să respir aer normal! ţipă el în microfon. Poate aşa reuşesc să mai economisesc ce-i în sac.

Katharine încuviinţă viguros din cap, apoi ţipă din nou în microfon:

– Vezi numai să ai grijă să nu-l risipeşti încercînd să vorbeşti!

Michael îi făcu semnul clasic cu degetul mare ridicat în sus şi pumnul strîns – totul e în regulă. Apoi, sub ochii ei, el expiră ultima gură de gaz din sac şi trase în piept prima gură de aer normal din cabină.

Pentru o clipă, dar numai pentru o clipă, Katharine simţi cum i se naşte speranţa. Apoi Michael fu lovit de o criză de tuse, iar Katharine putu să vadă durerea pe chipul lui. Îşi vîrî din nou faţa în gura sacului, mai inspiră ceva din gazul conţinut şi tusea se domoli.

Sacul însă se mai subţie. Cînd Katharine îşi privi ceasul, constată că nu trecuseră decît vreo trei minute de cînd părăsiseră domeniul. În acest ritm ambii saci aveau să fie consumaţi chiar înainte de a ajunge la jumătatea drumului pînă la Insula Mare.

– Ce ne facem? întrebă ea, încercînd să-şi ţină în frîu neliniştea ce începuse s-o cuprindă. Michael nu putea muri acum! Nu se putea! Ei trebuiau să-l salveze, nu să-l omoare!

– Nu-ţi face griji, strigă Rob peste zgomotul motorului. Pînă cînd le termină el, totul are să se rezolve.

Katharine privi afară în noapte prin pereţii de plexiglas ai cabinei. Drumul pe care-l urmau era paralel cu coasta muntelui, iar pilotul ţinea aparatul la joasă altitudine, urmărind de aproape denivelările reliefului. Pădurile tropicale din jurul domeniului cedaseră deja locul păşunilor bogate aflate mai sus de Makawao şi Pukalani, şi exact înaintea lor şi spre stînga Katharine putea zări cîteva lumini care bănuia că se află undeva, în Kula. Înşirate în depărtare, de-a lungul litoralului golfului Maalaea, ca un lanţ scînteietor de diamante erau luminile oraşului Kihei şi Wailea.

Şi mai departe, către sud, se afla o vastă întindere de întuneric întreruptă doar de ciorchinii de luminiţe slabe de la apartamentele de pe riviera Makena şi de la Maui Prince Hotel, apoi cîteva scînteieri risipite ici şi colo trădau prezenţa celor zece-douăsprezece case de pe plajă, după care litoralul se termina abrupt acolo unde începea covorul de lavă. Dedesubtul elicopterului peisajul se schimba

din nou, locul pășunilor bogate de munte fiind luat acum de terenurile fermelor agricole ce dominau versantul de miazăzi al masivului Haleakala. Chiar și la lumina stelelor ea putea deslușI tufișurile dese de cactus cu pere țepoase și arborii *kiawe* cu formele lor ciudate, ce alcătuiau majoritatea vegetației altminteri rară ce creștea prin partea locului.

Se uită repede la Michael; primul din cei doi saci era aproape golit, dar, pe măsură ce începea să-și revină după acea risipă de energie din timpul evadării, ritmul respirației lui, ca și al ei, începea să revină la normal, iar gazul care mai rămăsese în sac ținuse cu mult mai mult decît și-ar fi imaginat. Dar chiar și așa, sacul era dezumflat cu mult înainte de a traversa linia țărmului și a survola canalul larg ce separă Maui de Insula Mare.

După ce Michael termină primul sac și începu să tragă prima gură din cel de-al doilea, Katherine realiză că, în loc s-o ia spre sud-est, spre Insula Mare, elicopterul își continua drumul spre sud-vest. În întuneric putea distinge silueta unei insule mai mici decupate clar pe cerul nopții. Dar între Maui și Insula Mare nu erau nici un fel de insulițe! O privire rapidă spre busolă îi confirmă temerile și o nouă bănuială își găsi sălaș în sufletul ei, pe cînd căuta un motiv plauzibil al deplasării lor în direcția greșită.

Și de ce-o asigurase Rob că Michael nu va trebui să respire decît cel mult cincisprezece minute?

Apoi, în vreme ce elicopterul menținea un cap compas constant la nouăzeci de grade față de singurul loc unde Michael mai avea o șansă de supraviețuire, alta decît cea din laboratorul lui Takeo Yoshihara, începu să întrezărească adevărul.

Rob continua să lucreze pentru Takeo Yoshihara!

Nu numai că lucra încă pentru el, dar o ademenise pe ea – și pe Michael – drept în cursă.

Disperată, se uită înnebunită de jur împrejur, încercînd să decidă ce era de făcut. Să încerce să preia ea însăși controlul elicopterului? Renunță la idee exact în clipa cînd îi venise – poate doar în filme se întîmpla ca un ageamiu care pînă atunci nu mai pusese piciorul într-un elicopter să pună direct mîna pe manșă, dar în realitate acest lucru era pur și simplu imposibil.

– De ce nu zburăm spre Insula Mare? întrebă ea, strigînd în gura mare, pentru a acoperi zgomotul infernal al motorului.

Rob îşi făcu palma pîlnie la ureche, arătîndu-i că n-o aude. Dar nu se poate să n-o fi auzit! Cum putea el să pretindă una ca asta? Deja furioasă la culme, arăta cu degetul spre busolă, apoi spre insula din faţă.

– Asta nu-i Insula Mare, fir-ai tu să fii de mincinos! Ce vrei, să ne omori, nu-i aşa? Nu-i aşa că vrei să ne omori? Pe cînd Rob făcea ochii mari în faţa furiei ei dezlănţuite, ea-i strigă din nou: De ce? De ce faci asta?

Deodată totul era limpede: desigur că ea reuşise să evadeze – exact asta şi urmăriseră ei! Totul fusese perfect pus la punct: omul din laborator care apăruse pe hol cu cîteva secunde prea tîrziu pentru a o împiedica să folosească ascensorul.

Alarmele care începuseră să sune cu cîteva clipe prea tîrziu pentru ca gardienii s-o mai poată împiedica să urce în elicopter.

Chiar şi sosirea elicoperului însuşi, cu proiectorul lui care-o orbise, zăpăcind-o, speriind-o într-un asemenea hal, că-l îmbrîncise înăuntru pe Michael fără să mai facă nici un comentariu.

O idioată! Fusese o mare idioată! Copleşită de furie şi de frustrare, Katharine se repezi spre Rob, vrînd să-l pocnească şi mai abitir decît îl pocnise cu o jumătate de oră în urmă pe gardian cu osul fosilizat. Voia să-l lovească, să-l strîngă de beregată, să-l azvîrle pe uşa elicopterului.

– Du-te naibii! strigă ea. Fir-ai al dracului să fii! Fir-ai al dracului! *Du-te la dracu'!*

Rob îşi ridică instinctiv braţele pentru a se apăra, apoi degetele lui îi încleştară încheieturile mîinilor, imobilizîndu-i-le:

– Katharine, despre ce tot vorbeşti tu acolo? o întrebă el. Ce s-a-ntîmplat?

– Ce s-a-ntîmplat? strigă ea în gura mare. Pentru Dumnezeu, Rob! Da' cît de dobitoacă mă crezi, hai? Ce, crezi tu că nu mi-am dat seama de ce mi-ai zis că Michael nu trebuie să respire decît – cît era? De la zece la cincisprezece minute, parcă, nu?

– Kath...

– Ar fi trebuit să-mi dau seama de-atunci, nu? Ar fi trebuit pe loc să-mi dau seama că nu se poate ajunge la Insula Mare într-un timp

atît de scurt. Dar eu credeam că tu aveai un plan! Am avut încredere în tine, fir-ai tu să fii! Am avut încredere în tine!

– Oprește-te! strigă Rob atît de tare, încît s-ar fi auzit peste zgomotul motorului și fără cască. Vrei să-mi zici și mie ce naiba crezi tu că se-ntîmplă?

– *Ce cred?!* urlă Katharine. Nu cred – *știu!* arătă cu capul spre priveliștea ce se întindea dincolo de carlingă. Tocmai traversaseră linia țărmului și elicopterul gonea acum pe deasupra apei drept spre insulița pe care o văzuse ea: Aia de acolo nu e Insula Mare, Rob. Ce e? Yoshihara are cumva și acolo vreun laborator? Sau poate ai să ne azvîrli pe amîndoi în ocean?

Michael, cu tenul pămîntiu în fața izbucnirii de furie a mamei sale, slăbi strînsoarea pe gîtul sacului de plastic și cabina începu să se umple cu gaz înecăcios.

Pe loc una din mîinile lui Rob eliberă brațul lui Katharine și înșfăcă sacul.

– Atenție cu ăla! zbieră el. O să mai ai nevoie de el încă vreo cinci minute. Nu-l irosi de pomană.

În vreme ce Michael, ezitînd, îi lua sacul pe jumătate gol din mînă, Rob se răsuci iar spre Katharine.

– Din cauza vîntului! strigă el. Nu ne putem duce direct în Insula Mare – Michael n-ar rezista. Vîntul duce gazele de la erupție spre vest, așa încît o să întîlnim cea mai mare concentrație a lor chiar în partea cealaltă a lui Koho'olawe. Pe urmă, o să ne putem întoarce iar către est, în direcția gazelor. Pentru noi, ceilalți, o să fie cam greu, dar Michael are să poată respira în voie. Este mai lung, ce-i drept, dar în felul ăsta cel puțin are o șansă.

Ochii lui Katharine îi sfredeleau pe-ai lui, încercînd să citească în ei adevărul.

Și ce citi acolo se numea dragoste.

Dragoste și durere pricinuită de neîncrederea ei.

Apoi, ca și cum ceea ce deslușea în ochii lui nu-i era de ajuns pentru a o convinge, simți o modificare a altitudinii elicopterului și auzi vocea pilotului în cască.

– Să deschidă cineva o fereastră. Să vedem dacă puştiul poate să respire.

Mîinile lui Rob îi dădură drumul lui Katharine, apoi el se răsuci şi crăpă fereastra. În locul aerului proaspăt, de mare, aerul care umplea acum cabina avea o concentraţie atît de mare de gaze vulcanice, încît imediat începură s-o usture ochii.

– Asta-i! ţipă vesel pilotul. Ei, ce zici de *vog*-ul ăsta?

În momentul cînd elicopterul îşi termină giraţia, Katharine căută din priviri uriaşa masă de relief care-ar fi trebuit să fie Insula Mare şi să se afle undeva, înainte, dar Rob, citindu-i gîndurile, scutură din cap:

– Pe pîcla astă n-ai să reuşeşti s-o vezi, dar mai aşteaptă zece sau cincisprezece minute. Acolo e, crede-mă! Apoi i se adresă fiului ei: Ei, Michael, ce zici, poţi să-l respiri sau am greşit adresa?

Katharine se răsuci ca să-l privească pe Michael. Încă o dată, cum mai făcuse şi imediat după decolarea elicopterului, el îşi goli plămînii de gazele din sac şi inspiră aerul din cabină. Tuşi o singură dată, şovăi, apoi încercă din nou. După o lungă pauză, pe cînd Katharine aştepta cu sufletul la gură, el întinse mîna cu pumnul strîns şi degetul cel mare ridicat în sus.

– Nu e cine ştie ce, spuse el. Dar nu mă simt la fel de rău cum m-am simţit ieri la şcoală.

– Atunci ţine sacu' la îndemînă, dar foloseşte-l numai dacă n-ai încotro, îi spuse Rob. Apoi îi zîmbi lui Katharine: Iar ţie, îţi iert suspiciunile, spuse, trăgînd-o lîngă el.

O jumătate de oră mai tîrziu, cu ambele ferestre larg deschise, elicopterul survola coasta Kalapana în sud-vestul lui Hilo. Întregul versant era perforat de crăpături fosforescente, iar Michael privea cu gura căscată şuvoaiele ce se scurgeau pe coasta vulcanului ca nişte şerpi uriaşi de foc care se mişcau alene.

Scăldate în lumina argintie a lunii, putea zări cum sînt lovite coastele stîncoase ale ţărmului de valurile oceanul agitat – un ocean înfuriat de încercarea muntelui de a-i invada imperiul cu degetele lui curioase de rocă topită. Pacificul ducea un asalt neîntrerupt, stîrnind

vaste cantităţi de apă împotriva pietrei şi făcînd să ţîşnească spuma în înaltul cerului ca nişte cartuşe goale azvîrlite de mitraliere.

Ici şi colo, de-a lungul acelei linii a frontului, enorme evantaie de abur se înfoiau în locurile unde oceanul înăbuşea focul muntelui şi, din spatele liniilor, pe povîrnişurile vulcanului se ridicau nori de fum.

Elicopterul traversă litoralul şi începu să urmărească linia versantului. Dedesubt, cea mai mare parte a terenului era lavă stearpă fără nici măcar un deget de pămînt deasupra, cu toate că ici-colo prinseseră rădăcină vreo cîţiva tufani răzleţi. Aproape pretutindeni unde-şi arunca privirea, Michael putea vedea fuioare de abur sau fum care ieşeau tocmai din străfundurile muntelui. Aerul era plin de damful puturos al sulfului.

El îl trase adînc în plămîni, simţind căldura ce i se răspîndea prin trup în momentul cînd inspiră izul acela pestilenţial.

– Unde mergem? strigă el.

– Pilotul zice că e o zonă mai degajată unde poate să aterizeze, îi spuse Rob. Ideea e să te ducem cît mai aproape posibil de aceste răsuflători.

În depărtare şi la vreo şaizeci de metri deasupra lor, flăcările se ridicau din craterul ca un far. În timp ce pilotul ridica elicopterul la o altitudine mai mare, deasupra căldării, văzură pentru prima dată demonicul ei interior. Lava clocotea cu furia iadului, vîlvătăile izbucneau pe întreaga ei suprafaţă, fîntîni malefice de rocă topită ţîşneau la mare înălţime, unele dintre ele pulverizîndu-se pentru a reveni în furnalul mistuitor, altele irupînd în jerbe scînteietoare de cenuşă incendiată care plutea dusă de vînt înainte de a se răci şi a-şi pierde strălucirea.

Căldura se ridica în valuri, iar deasupra acelui hău de iad căscat în care privea Michael, aerul însuşi pîlpîia şi dansa. Flăcările dobîndeau un fel de calitate hipnotică care-i învăluia mintea lui Michael pînă cînd el începu să privească spectacolul, fascinat, fără să clipească.

Numai cînd elicopterul începu să coboare spre pămînt, iar buza căldării ascunse încă o dată focul vederii lui, Michael înţelese în sfîrşit unde mergeau. Un minut mai tîrziu, elicopterul se aşeză în ceea ce lui îi păruse a fi un fel de oază în acest deşert de foc şi lavă.

Cumva prin meandrele capricioase ale revărsării sale, lava lăsase neatinsă o poiană în care se înălța un pîlc sărăcăcios de arbori *kiawe*. Pe sol, ca printr-o minune, mai supraviețuia un covor subțire de iarbă.

Aproape în mijlocul luminișului era o vatră, alcătuită din niște pietre așezate în cerc, foarte asemănătoare celei din rîpa unde Katharine descoperise scheletul.

Dincolo de vatră se aflau ruinele unei colibe, cu pereții construiți tot din lavă și cu acoperișul căzut de mult.

Elicopterul aterizâ și pilotul opri motorul. Cînd zgomotul acestuia se stinse și palele lungi ale elicei încetară să se mai învîrtească, o liniște stranie se pogorî peste cei patru oameni dinăuntru.

– Ce loc e ăsta? întrebă Michael în cele din urmă.

– Pe vremuri era un fel de tabără, explică pilotul. Asta-i tot ce-a mai rămas din ea. E cam singurul colț care-a mai rămas unde se poate ateriza în siguranță. Oriunde în altă parte, nu prea știi ce-i sub tălpi.

Simțindu-se ciudat de dezorientată de acea pace bruscă, Katharine se uită nesigură la Michael, de parcă respirația lui ar fi avut vreo legătură cu puterea motorului elicopterului.

– Ei bine? întrebă ea.

Împingînd ușa, Michael ieși din cabină și sări pe sol, apoi se întoarse și-i zîmbi mamei sale.

– Pot să respir! strigă el. Ține! Pot să respir!

Totuși, zîmbetul lui se topi aproape la fel de repede precum apăruse. Se uită de jur împrejur la peisajul dezolant, observînd fiecare detaliu care se putea vedea în întunecimea dantelată de limbile roșii de foc și de vălătucii de fum și gaze.

– Și-așa are să fie de-acum înainte? întrebă el cu vocea tremurîndu-i, în ciuda efortului de a și-o controla. Aici va trebui să trăiesc pentru tot restul vieții?

Ochii lui Katharine îi întîlniră pe ai lui Michael și ea simți cum se pogoară asupra ei o groază cumplită.

Nu-i putea da nici un răspuns.

CAPITOLUL XXXIV

Katharine şi Rob şedeau unul lîngă altul, foarte apropiaţi, la cîţiva metri de un mic foc de tabără pe care-l aprinsese pilotul elicopterului. Acesta stătea pe vine, de partea cealaltă a focului pe care-l aţîţa cu un băţ. Era un lungan slab şi deşirat pe nume Arnold Berman – „dar toată lumea îmi zice Puna" – care, după Katharine, trebuia să fi avut pînă-n douăzeci şi cinci de ani.

Vîntul îşi schimbase direcţia, risipind temporar gazele de deasupra oazei, iar Michael, care începea deja să simtă dureri de piept, plecase în căutarea unei fumarole unde aburii şi gazele răbufnind din adîncul pămîntului aveau să-i aline durerea din plămîni şi să-i redea vlaga pe care oxigenul nu mai era în stare să i-o ofere. Katharine, îngrozită să-l piardă din ochi chiar şi numai pentru o clipă, vru să-l însoţească, dar Rob o opri.

– Lasă-l în pace, Kath, îi spusese el. Orice i se întîmplă – mă rog, oricum vor evolua lucrurile pînă la urmă – n-are încotro şi-o să trebuiască să se descurce cum poate. La fel şi noi.

Epuizată atît psihic, cît şi fizic, Katharine se aşezase cam fără chef la loc, dar zece minute mai tîrziu regretă că făcuse asta, pentru că, în vreme ce primii lauri ai victoriei de a-l fi smuls pe Michael de pe domeniul lui Takeo Yoshihara începură să se ofilească, întreaga situaţie în care se afla fiul ei i se înfăţişă în toată oroarea. Acel peisaj straniu părea a se strînge în jurul ei, cu marginile luminate ciudat de limbile de flăcări ce se ridicau din vatră, în vreme ce totul avea aici o sclipire ciudată, care pulsa macabru, de la şuvoaiele de lavă. Cînd

Puna făcuse micul foc de tabără, ea se simţise mai atrasă de acesta, nu atît pentru căldură, cît pentru familiaritatea lui şi, în vreme ce micuţul foc de vatră părea a ţine la distanţă demonii ce-i înconjurau, se uită la cel care-i adusese aici prin aer, şi pentru prima oară îl studie mai cu luare-aminte.

Părul lui de un blond-închis era lung, şi purta o ţinută tipică pentru Maui: pantaloni scurţi, tricou şi sandale. Arăta mai mult a unul care pierdea vremea pe plajă decît a pilot de elicopter.

– Aş putea oare vreodată să-ţi mulţumesc destul pentru ce-ai făcut în noaptea asta?

Puna ridică din umeri:

– Ken Richter a fost cel mai bun prieten al meu. Am venit în Maui împreună. Dacă tot ce zice Rob e adevărat, tare-aş fi vrut să am o bombă pe care s-o arunc pe proprietatea nemerniculuı̆ aluia după ce v-am luat pe voi.

– E adevărat, oftă Katharine pe cînd Rob îi cuprindea umerii protector. E-adevărat totul. Se lipi de Rob şi-i privi chipul: Ce-o să facem?

– Pentru moment, tot ce putem face e să aşteptăm, îi spuse Rob. Dar, după cîte simt eu, de cum se va lumina de ziuă, o să ne trezim cu musafiri.

Katharine se cutremură:

– Yoshihara o să vină după noi, nu-i aşa?

– Probabil, spuse Rob. Însă, dacă el crede c-aici o să fim singuri, ei bine, atunci o să afle că se înşală.

Îşi încordă un pic braţul pe care-l petrecuse peste umerii ei şi-şi ridică ochii pentru a scruta cerul. Şi era chiar acolo unde Phil Howell îi spusese că avea s-o găsească. Scînteind pe bolta întunecată a unui cer de pe care focurile ce-ardeau în jurul lor alungaseră aproape toate stelele, o singură lumină strălucea undeva, departe, deasupra lor.

O lumină care avea să strălucească tot mai tare în fiecare dintre nopţile următoare, pentru ca apoi – peste o săptămînă sau poate o lună – să dispară.

Să dispară pentru totdeauna.

Nova.

– Priveşte, spuse el blînd, îndreptînd privirea lui Katharine spre steaua ce strălucea tot mai puternic. De-acolo a plecat totul.

Apoi, alegîndu-şi cu mare băgare de seamă cuvintele, Rob începu să-i explice lui Katharine ce descoperiseră el şi cu Phil Howell în acea noapte.

Cea dintîi geană de lumină tocmai alunga bezna dinspre miazăzi, cînd un zgomot se insinuă în visul lui Katharine.

Se afla din nou în laboratorul *Serinus* de pe domeniul lui Takeo Yoshihara, însă, în loc de şobolani, hamsteri, maimuţe şi cimpanzei, în fiecare dintre cuşti era cîte un băieţel.

Şirurile de cutii de plexiglas păreau nesfîrşite, şi fiecare interval dintre rîndurile de cuşti se deschidea într-un altul, alcătuind un labirint care continua la infinit. Katharine se văzu alergînd prin el, căutîndu-l pe Michael, numai că erau prea multe cutii, prea mulţi copii, şi toţi îşi întindeau mînuţele spre ea, implorînd-o să-i ajute.

În cele din urmă, se opri şi deschise una dintre cuşti, dar în momentul în care făcu acest lucru, copilul dinăuntru începu să tuşească şi să se înece şi, cînd ea-l luă pe mititel în braţe – un băiat care era aidoma lui Michael la vîrsta de şase ani – tusea lui deveni convulsivă.

Iar copilul muri în braţele ei.

Începu s-alerge din nou, însă acum o urmărea ceva, care se apropia din ce în ce, zgomotul înfricoşător al acestuia sporind în intensitate.

Wup! wup! wup!...

Încercă să alerge mai repede, dar culoarele se lungeau şi se tot lungeau înaintea ei şi la fiecare răscruce erau tot mai multe cele din care trebuia să aleagă. Însă, indiferent în ce direcţie apuca, de cîte ori se ferea de un coridor pentru a intra într-altul, urmăritorul era tot mai aproape.

Wup! wup! wup!...

Strigă numele lui Michael, rugîndu-se ca el să-i răspundă, ca ea să-l poată găsi înainte ca...

– Katharine!

Se deşteptă brusc, visul destrămîndu-se în jurul ei şi, cu o tresărire, îşi aduse aminte unde se afla. Evadase de pe domeniu, iar Michael era cu ea şi cu Rob, şi erau în siguranţă.

WUP! WUP! WUP!

Zgomotul persista, iar acum, că se trezise de tot, ştia exact ce anume era.

Se ridică în picioare, neluînd în seamă amorţeala care-i cuprinse trupul în timp ce moţăise pe umărul lui Rob lîngă focul de care avea grijă Puna.

– Unde e? întrebă ea, căutînd pe cerul tot mai strălucitor sursa zgomotului.

Apoi îl zări. Zburînd la înălţime şi venind dinspre insula Maui, ea recunoscu pe loc elicopterul lui Takeo Yoshihara.

– Michael, şopti ea, agăţîndu-se de braţul lui Rob cu ochii lipiţi de aparatul de zbor. Unde-i Michael?

– Nu s-a întors încă, îi spuse Rob. Să mergem după el.

– Acolo! spuse Takeo Yoshihara indicînd spre coasta vulcanului Kilauea unde elicopterul lui Arnold Berman se putea zări clar într-o mică insulă de verdeaţă.

– Să aterizez? întrebă pilotul.

– Nu pînă nu-l găsim pe băiat!

Cu un zîmbet satisfăcut pe buze, Takeo Yoshihara cercetă priveliştea ce se întindea dedesubtul său. Deşi strălucirea lavei ce se scurgea prin craterele fisurate şi crăpate dispărea în lumina zorilor, flăcările ce dansau deasupra lacurilor de magmă şi a căldărilor erau încă vizibile, ca şi evantaiele de fum şi aburi care ieşeau din crăpăturile ce înconjurau marea fisură – punctul în care o imensă parte din insula Hawaii avea în cele din urmă să alunece în mare, dînd naştere unui val înalt de trei sute de metri. N-avea să se întîmple în această dimineaţă sau mîine, sau anul acesta, sau în următorul. Într-adevăr, poate că nici în cursul vieţii lui Takeo Yoshihara sau multe generaţii de-acum înainte. Ce păcat! Un fenomen natural de o asemenea grandoare şi devastarea pe care-ar produce-o era, într-adevăr, ceva ce i-ar fi plăcut să vadă. În această dimineaţă

totuşi erau de făcut lucruri mult mai importante decît contemplarea peisajului de dedesubt.

Orarul, cum sperase, de fapt, fusese respectat.

Decolaseră din Maui pe întuneric, dar pînă aveau să-l găsească pe băiat – şi *aveau* să-l găsească – se lumina binişor de zi.

Suficientă lumină pentru a-l urmări şi captura.

Sau pentru a-l omorî.

Dar destul de devreme pentru ca martorii să fie puţini. Numai mama, nenorocita de Katharine Sundquist, şi pilotul, dintre care niciunul nu va supravieţui.

– Zboară mai jos, porunci el. Ar trebui să putem vedea...

Cuvintele i se curmară în clipa cînd ochii lui detectară o mişcare infimă, care nu era nici flacără, nici fum şi nici vreo izbucnire gazoasă aruncată în sus prin răsuflători. Ridicîndu-şi la ochi binoclul Leica ce-i atîrna la gît, privi cu atenţie în jos.

– Da, spuse el încet. Uite-l acolo.

Privindu-l prin binoclu pe Michael Sundquist, Takeo Yoshihara începu să ghideze pilotul spre punctul în care şedea băiatul.

Trecuseră aproape două ceasuri, dar Michael, hipnotizat de ritmul unduios al flăcărilor ce dansau la suprafaţa craterului, pierduse de mult noţiunea timpului. După ce părăsise mica oază înconjurată de lavă unde creşteau *kiawe,* iar ceilalţi puteau respira aer suficient de lejer, el se mişcase cu repeziciune pe terenul accidentat. Simţurile lui, ascuţite cu fiecare minut în care plămînii absorbeau hrana de care acum corpul lui avea nevoie, îl ghidau de la o crăpătură la alta. Se oprise la fiecare dintre ele, respirînd gazele ce fumegau prin fisurile din sol, inhalînd mirosurile înţepătoare. Ajunsese, în cele din urmă, la căldare. Acolo, aşezat pe vine pe buza craterului, se lăsase cuprins de noaptea ce-l învăluise într-un linţoliu de întuneric, prin care observa, minunîndu-se în tăcere, clocotul acela de pară de foc ce gîlgîia din adîncul pămîntului. Ore în şir observă dansul flăcărilor care ţeseau modele complicate pe roca topită, care lui Michael i se părea că bate ca inima planetei înseşi. Acum, cînd mantia neagră a nopţii începu să se ridice de pe munte, simţi apropierea unei schimbări.

Ritmul dansului flăcărilor părea a se fi intensificat, de parcă ar fi avut un mesaj urgent de transmis înainte ca focul orbitor al soarelui să le facă să pălească.

Eliberat din faldurile întunericului, Michael își întinse oasele, dar nu simți nici o urmă de amorțeală în ele, în ciuda orelor de veghe petrecute pe vine la marginea craterului. Apoi mai mult simți decît auzi un nou ritm bătîndu-i în subconștient. La început, încercă să nu-l bage în seamă. În cele din urmă, deveni atît de puternic, încît își smulse privirile de la flăcări și le ațintì în sus.

Elicopterul care zbura-n depărtare scînteia fosforescent ca o libelulă aflată-n căutarea prăzii la cele dintîi raze ale răsăritului. Michael îl privi fascinat, dar, pe măsură ce acesta cobora tot mai mult, îndreptîndu-se spre el, fascinației sale îi luă locul o neliniște care-i dădea furnicături.

Era, într-adevăr, un animal de pradă care vîna în zori, asemenea unei libelule.

Pe el îl vîna.

Dar în aceeași clipă în care realiză că el însuși era prada pe care-o căuta gigantica libelulă de metal, veni și convingerea fermă că trebuia să rămînă acolo unde era, aproape de focuri, unde fumul și gazele de erupție îl susțineau și care de-acum, într-un anume fel, aveau să-l apere.

Ridicîndu-se în picioare, Michael așteptă.

Katharine, urmată de Rob, se cățăra cu greu pe cărăruia stîncoasă ce ducea afară din oază și drept pe revărsarea de lavă solidă, cînd deodată o umbră apăru deasupra capului. În mod reflex se uită spre cer și se opri locului cînd văzu elicopterul lui Takeo Yoshihara, care în ultimele cîteva minute plutise la înălțime, executînd o coborîre bruscă.

– L-au găsit! îi spuse ea lui Rob. Grăbește-te!

* * *

– Aterizează! porunci Takeo Yoshihara.

Cu ordinul șefului său răsunîndu-i încă în urechi, pilotul căută un loc corespunzător, dar nu găsi nimic. Deja începea să simtă

efectele curenţilor termici generaţi de relieful frămîntat de dedesubt, unii dintre ei atît de puternici, încît aruncau elicopterul drept în sus, dar în acelaşi timp atît de îngust, încît, pînă reuşi el să regleze altitudinea de zbor în funcţie de căldură, aparatul ieşise din ea şi se înclină sever, gata să intre în picaj pentru o clipă sau două, ca o cabină de ascensor scăpată de sub control.

– Nu există nici un loc de aterizare, spuse el în cele din urmă.

– Găseşte unul! îi ceru Yoshihara cu privirea pironită pe Michael Sundquist care şedea în picioare undeva, lîngă punctul cel mai înalt al craterului, la numai cîţiva metri de o prăpastie verticală de treizeci de metri pînă la un lac de lavă bolborosind.

– Nici o şansă, replică pilotul. Datoria mea e să vă duc în zbor, nu să vă ucid.

Takeo Yoshihara îşi miji ochii şi acea singură căutătură pe care i-o aruncă pilotului fu suficient de grăitoare pentru a-i da de înţeles acestuia că s-ar putea ca acesta să fie ultimul lui zbor. După ce îi aruncă o privire malefică pilotului, ochii plini de cruzime ai lui Yoshihara se îndreptară spre şeful securităţii sale personale.

– Împuşcă băiatul, porunci el.

Agentul de securitate duse mîna în spatele scaunului şi luă carabina ghidată cu laser pe care-o luase exact în acest scop. Aşezîndu-şi ferm patul pe umărul drept, aprinse laserul, deschise uşa elicopterului şi-apoi privi prin lunetă. Elicopterul, zgîlţîit acum nu numai din cauza curenţilor termici, dar şi din cauza alizeului ce se înteţea tot mai mult, pendula prea tare pentru ca el să poată avea măcar şansa de a-l ţinti pe Michael.

– Prea sus, spuse el.

– Coboară mai jos, îi porunci Takeo Yoshihara pilotului.

Pilotul, punînd în balanţă primejdia la care expunea aparatul şi-n celălaltă pierderea salariului său deloc de lepădat, începu grijuliu să reducă altitudinea spre suprafaţa vulcanului.

Omul lui Yoshihara, continuînd să privească prin lunetă, văzu punctul roşu al laserului mişcîndu-se pe faţa lui Michael mult prea repede pentru a putea apăsa pe trăgaci.

„Mai bine-aş fi adus un AK-47 sau chiar un Uzi", se gîndi el.

– Mai jos! comandă din nou Takeo Yoshihara, sperînd să crească probabilitatea de a-şi nimeri ţinta.

Michael se uita la ţeava puştii ieşite pe uşa elicopterului şi înţelese dintr-o dată că omul cu arma intenţiona să-l ucidă chiar pe el. Şi totuşi, din nu se ştie ce motiv, gîndul nu-l îngrijoră. Pacea care-l cuprinsese în timp ce contempla clocotul de foc rămase netulburată. În loc să se întoarcă pentru a încerca să se adăpostească din calea vînătorului, el se apropie şi mai tare de buza căldării ca şi cum ceva dinăuntrul lui i-ar fi spus că focurile din pămînt erau scutul, iar nu duşmanul lui.

„Bun", îşi spuse Takeo Yoshihara cînd îl observă pe Michael cum se apropie de gura vulcanului. Cînd puştiul avea să se prăbuşească sub singurul glonţ de care era nevoie pentru a-l executa, el urma să cadă în faţă, plonjînd în marea de magmă topită unde corpul lui avea să fie incinerat instantaneu.

– Mai jos! îi porunci el încă o dată pilotului.

Acesta, cu mîinile încleştate pe manşă, îşi mijea ochii spre infernul clocotitor de dedesubt, după care îşi mută privirea în altă parte în clipa cînd simţi că îşi pierde cumpătul.

Încă vreo trei metri numai.

Avea să mai coboare numai vreo trei metri şi gata. Chiar dacă asta avea să-l coste slujba, mai jos de-atît nu avea să mai coboare.

Cu ochii lipiţi de altimetru, el apropie milimetric elicopterul de cota limită.

Acum putea simţi dogoarea chiar şi prin cochilia protectoare a cabinei.

Încă doi metri.

Un metru şi jumătate.

Doar un singur metru, după care avea să menţină elicopterul staţionar şi să gireze cabina astfel încît să-i ofere lunetistului o poziţie perfectă pentru a-l doborî pe băiatul care şedea pe buza vulcanului privindu-i liniştit.

De ce nu alerga?

Se ţicnise?

Încă un metru...

Michael nu simţea nici un fel de teamă privind elicopterul ce plutea deasupra craterului şi cobora din ce în ce mai jos. Acum simţea ceva sub tălpi, un fel de trepidaţie uşoară, de parcă pământul însuşi era pe cale de a se trezi la viaţă. Apoi, pe cînd elicopterul cobora milimetru cu milimetru, suprafaţa luminiscentă a lacului de lavă din fundul căldării se trezi la viaţă.

Nivelul magmei crescu dintr-o dată, trepidaţiile ei stranii fiind brusc întrerupte de o limbă de foc, care ţîşni din gura vulcanului, antrenînd stînci şi cenuşă în aer, într-o izbucnire ce părea a pleca de nicăieri şi a ajunge pretutindeni în acelaşi timp.

Michael se feri în spatele unei stînci, dar privirea îi rămase pironită asupra spectacolului din faţa lui.

Pentru elicopter nu mai era nici un loc unde să se ascundă şi nici răgaz pentru a se îndepărta în zbor.

Lunetistul văzu punctul roşu pe faţa lui Michael, cînd ghidajul laser îşi găsi ţinta. Însă chiar cu o fracţiune de secundă înainte ca el să apese pe trăgaci, un fragment de magmă topită izbi elicea enormă a elicopterului. Una dintre pale fu smulsă din butucul arborelui şi, în vreme ce aparatul se înclina violent, reacţionînd la această avarie, pala de metal se întoarse ca un bumerang, pătrunzînd prin uşa deschisă şi retezînd mai sus de cot braţul lunetistului şi azvîrlindu-l pe acesta în vîrtejul de dedesubt.

Sîngele care ţîşnea din braţul secţionat împroşcă toată cabina de plexiglas, orbindu-l pe pilotul care încă mai încerca să controleze aparatul de zbor defect.

Un urlet de groază ieşi din pieptul lui Takeo Yoshihara, pe care dintr-o dată îl părăsi stăpînirea de sine cînd privi în jos, spre gura de iad în care se prăbuşea acum elicopterul. Urletul lui neauzit dincolo de cabină fu brusc anihilat în clipa în care rezervorul de combustibil, încălzit peste orice limită de rezistenţă de flăcările atotdevoratoare izbucnite din crater, explodă într-o altă arteziană de foc ce spulberă elicopterul într-o puzderie de aşchii aprinse chiar mai înainte de a cădea în adîncurile lacului de magmă topită.

Jerba de foc, de parcă ar fi simţit că-şi îndeplinise misiunea pentru care fusese chemată parcă din adîncuri, se retrase în

măruntaiele vulcanului. Sub tălpile lui Michael, trepidaţia pămîntului începu să scadă.

În momentul cînd Katharine şi Rob ajungeau la Michael, nu mai rămăsese nici urmă din elicopter şi din ocupanţii săi, incineraţi de parcă n-ar fi existat vreodată.

– Cît e de frumos, nu? spuse Michael cu privirea zăbovind încă pe suprafaţa căldării.

Katharine îi luă de braţ pe Michael într-o parte şi pe Rob în cealaltă.

– E frumos, confirmă ea. Este cel mai frumos lucru din cîte-am văzut pînă acum.

EPILOG

Două săptămîni mai tîrziu

Nici nu părea că ar fi trecut două săptămîni. Două zile mai degrabă. Şi totuşi, extenuarea care din noaptea evadării ei şi a lui Michael de pe domeniul lui Takeo Yoshihara devenise tovarăşul ei cel mai fidel îi spunea clar lui Katharine că timpul, într-adevăr, trecuse.

Era din nou la domeniu, într-un birou numai al ei, deşi nu în aripa de nord din pavilionul de cercetare.

Toată aripa de nord fusese dată pe mîna unei armate de ziarişti ce invadaseră proprietatea. Katharine şi Rob se mutaseră în fostele laboratoare ale proiectului *Serinus* şi, printr-o ironie a sorţii, tocmai sistemul de securitate al lui Takeo Yoshihara îi apăra împotriva jurnaliştilor care roiau pe-afară, permiţîndu-le să-şi concentreze eforturile pentru găsirea unei rezolvări a problemelor de sănătate ale lui Michael şi ale altor zeci de adolescenţi din toată lumea.

Oriunde erau depistate victime, fuseseră înjghebate pe loc instalaţii de fumigaţie sponsorizate de companiile pe care le deţinuse Takeo Yoshihara, pentru a le oferi acestora maximum de confort posibil pînă la găsirea unui răspuns.

Dacă exista vreunul.

Majoritatea oamenilor de ştiinţă care fuseseră implicaţi în proiectul *Serinus,* acţionînd la sfatul avocaţilor lor, refuzau orice discuţie legată de geodă – sau Sămînţa, cum mai era numită. Mass-media

răspîndise termenul chiar din prima clipă cînd îl auzise – ca să nu mai vorbim despre proiectul al cărui miez central îl constituia.

– Pînă-n urmă cu două zile nici n-am ştiut de existenţa ei, insistase *Herr Doktor* Wolfgang von Schmidt. După cîte ştiam noi eram chemaţi aici pentru a fi informaţi asupra unui nou proiect conceput de Takeo Yoshihara. Inutil să mai spunem că, în clipa cînd am aflat că planurile sale includeau experienţe pe subiecţi umani, am rămas stupefiaţi. Şi am refuzat cu toţii.

Juan-Carlos Sanchez şi doi dintre ceilalţi oameni de ştiinţă care fuseseră găzduiţi la Hotelul Hana Maui îmbrăţişaseră şi ei poziţia lui von Schmidt, deşi acum îşi vociferau inocenţa pretinsă din celulele închisorii din Honolulu, şi nu din apartamentele hotelurilor din Maui.

Personalul de laborator, cu excepţia celui care avusese misiunea de a umple buteliile înainte ca acestea să fie expediate magazinului de închiriat echipament de scufundare al lui Kihei Ken era încă neschimbat şi lucra acum sub supravegherea lui Katharine, a lui Rob şi a echipei de biologi şi geneticieni pe care cei doi o adunaseră pentru a reanaliza compusul din interiorul Seminţei şi pentru a încerca să găsească o metodă de a inversa efectele.

Deocamdată însă nu se semnalase nici un progres. Deşi Katharine făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a rămîne optimistă, cu fiecare zi care trecea speranţele ei scădeau cîte puţin. În această dimineaţă, cînd unul dintre laboranţi ciocăni la uşa ei, altminteri deschisă, îşi ridică privirile din hîrtiile pe care le consulta, încurajîndu-se singură pentru alte veşti proaste.

– Doctor Sundquist, e ceva ce eu cred c-ar trebui să vedeţi, spuse el. Numaidecît!

Se ridică de la birou şi străbătură laboratorul pentru a intra în incinta în care pereţii erau tapetaţi cu cuşti din plexiglas în interiorul cărora animalele îşi aşteptau moartea.

Laborantul se opri dinaintea unui cuşti. Chiar şi Katharine se oprise dimineaţa devreme în faţa aceleiaşi cuşti pentru a încerca să-l aline pe unicul ei ocupant, un cimpanzeu a cărui vitalitate părea, în sfîrşit, a fi fost pe ducă. Animalul, ce aducea atît de sfîşietor ca înfăţişare cu un copilaş, respira încă, dar nu mai părea conştient de prezenţa ei, privind

cu ochii pierduţi undeva, în gol, de parcă s-ar fi uitat la ceva care nu mai era acolo. Katharine vorbise cu el vreo cîteva momente, dar cimpanzeul nu dădea semne c-ar fi auzit-o sau c-ar fi văzut-o. În cele din urmă, ştiind că nu mai putea face nimic pentru biata creatură, plecă.

Îndreptîndu-se spre biroul ei, un gînd nu-i dăduse pace:

„Oare-n felul ăsta o să sfîrşească şi Michael?"

Acum, stînd din nou în faţa aceleaşi cuşti, abia dacă mai avea curaj să-şi ridice capul, convinsă că pacientul dinăuntru murise.

Cimpanzeul şedea însă în fund pe podea, scărpinîndu-se cu degetele de la mîna stîngă, iar în dreapta ţinea o banană.

Dînd cu ochii de ea, cimpanzeul chelălăi încetişor, după care îi întinse banana, ca pentru a i-o oferi.

Privirea lui Katharinei se mută imediat spre cadranele indicatoarelor care monitorizau compoziţia atmosferei din interiorul cuştii.

Pe măsură ce-şi dădea tot mai clar seama de semnificaţia parametrilor înregistraţi, înţelese ce trebuia făcut mai departe.

Şi trebuia să facă acest lucru numaidecît.

Şi Phil Howell, la fel de asaltat de reporteri ca şi Katharine şi Rob, se mutase pe domeniu, ascunzîndu-se într-unul dintre birourile de la subsol pentru a lucra la o monografie privind originea Seminţei. Acum, cînd în sfîrşit terminase de redactat monografia, şedea nervos dinapoia unui podium aflat în cea mai spaţioasă sală de conferinţe de pe domeniu, încercînd să-şi tempereze tracul ce-l cuprinsese cînd se văzuse în acea sală, înconjurat de o mulţime de reporteri, fiecare înfigîndu-i cîte un microfon în faţă şi mitraliindu-l cu o rafală de întrebări.

Scuturînd din cap şi cu mîna ridicată ca pentru a-i da la o parte, îşi croi drum spre partea din faţă a sălii. Ajuns acolo, aşteptă în tăcere pînă cînd masa de jurnalişti făcu linişte. Apoi începu:

– Civilizaţia care a zămislit Seminţele ştia ce avea să i se întîmple, întocmai precum şi noi ştim cît are să trăiască soarele nostru şi cum are să moară. Pentru noi acest eveniment este atît de îndepărtat, încît nici măcar nu-l luăm în considerare. Făcu o pauză, apoi continuă: Însă acea civilizaţie de acum cincisprezece milioane

de ani *ştia* că soarele lor avea să explodeze. *Ei*... ştiau că planeta lor avea să fie incinerată şi că toţi aveau să moară. Nu lent. Nu într-o perioadă de un secol sau zeci de ani, sau chiar ani. Aveau să moară într-o clipă. Aşa că s-au pregătit. Probabil, vreme de sute sau chiar mii de ani. Ştiau că nu puteau să împiedice explozia soarelui lor, şi nici să-şi salveze planeta. Aşa că au făcut altceva. Au evadat.

Cineva din fundul sălii se ridică în picioare:

– Dar aici au eşuat, spuse persoana. Aici Sămînţa nu este viabilă. Indiferent ce-a ieşit din ea, nu s-a putut adapta la atmosfera noastră.

Privirea lui Phil Howell se mută spre Rob Silver care se rezemase de canatul uşii de la intrarea în sala de conferinţe:

– Rob, poate reuşeşti tu să faci nişte comentarii pe această temă.

Venind la podium, Rob se uită la feţele celor prezenţi; unele pline de speranţă, altele de scepticism.

– Miezul lucrurilor este chiar faptul că, în opinia noastră, conţinutul Seminţei este cît se poate de viabil. Murmurul mulţimii se stinse pe măsură ce sensul cuvintelor lui era încet-încet perceput la întreaga lui semnificaţie: Chiar în această clipă, Michael Sundquist trăieşte pe creasta vulcanului Kilauea, respirînd o atmosferă care ar fi toxică pentru oricare dintre noi. Iar în subsolul acestei clădiri se află un craniu şi un schelet, ambele avînd mari asemănări cu ale primilor hominizi. Testele preliminare relevă că ADN-ul ambelor specimene este extrem de apropiat de acela al compusului organic încapsulat în Sămînţă. Deşi încă nu putem demonstra, sîntem cît se poate de siguri că fiinţele ale căror rămăşiţe fosilizate le cercetăm în prezent trebuie să fi fost afectate de conţinutul unei Seminţe la o vîrstă foarte fragedă, posibil chiar înainte de naştere, prin intermediul umei mame care, gravidă fiind, a venit în contact cu una dintre acestea. Atmosfera acestei planete, ca de altfel totul în Univers, se află într-o perpetuă schimbare şi evoluţie. Dacă încă mai există şi azi zone pe această planetă în care organisme cum sînt cele care au creat Sămînţa pot supravieţui, gîndiţi-vă numai cît de numeroase trebuie să fi fost aceste zone în urmă cu milioane şi milioane de ani, pe cînd viaţa pe

Pămînt abia se năştea. Rob se opri, cu ochii îndreptaţi spre femeia din spate care ridicase problema: Desigur, asta în afara cazului în care viaţa nu s-a născut deloc aici.

Jurnalista se încruntă:

– Poftim?

– Bine, dar e evident! spuse Rob. Viaţa pe această planetă nu s-a născut, spuse el din nou. *S-a adaptat.*

Preţ de o clipă, tăcerea din sală trăda faptul că jurnaliştii digerau ceea ce tocmai le spusese Rob Silver, pentru ca, apoi, vreo zece dintre ei să fie deja în picioare şi toţi deodată să pună întrebări.

Rob aşteptă pînă cînd se potoli hărmălaia, apoi dădu un singur răspuns tuturor întrebărilor:

– E foarte simplu, spuse el. Viaţa n-a *apărut* pe această planetă – ea *a sosit* aici. Înainte ca planeta să fie distrusă, în urmă cu cincisprezece milioane de ani, esenţa forţei sale vitale a evadat; de-aici a provenit. De aici şi de la alte, probabil, sute – sau mii – de alte planete. Tonul lui se schimbă, aproape ca şi cum nu s-ar mai fi adresat numai celor din sală, ci tuturor oamenilor, de pretutindeni. Cînd vă veţi uita diseară pe cer şi veţi vedea o stea care este mai strălucitoare decît toate celelalte, să înţelegeţi ce este. Sau ce-a fost.

În sală se lăsă din nou liniştea şi, în cele din urmă, femeia din spatele sălii, care încă mai şedea în picioare, rosti un singur cuvînt:

– Acasă.

– Exact, spuse Rob cu blîndeţe. Acasă.

Apoi, văzînd-o pe Katharine care-i făcea cu mîna din uşă, Rob îi dădu cuvîntul în continuarea conferinţei de presă lui Phil Howell şi părăsi sala.

În acea dimineaţă Michael se deşteptă înainte de revărsatul zorilor deschizîndu-şi brusc ochii pe întuneric şi aţintindu-şi imediat privirea pe *nova* care era acum cea mai strălucitoare stea de pe cer. Pentru el, scînteietorul far de lumină dobîndise o însemnătate specială, ivit fiind prima dată pe boltă exact în noaptea cînd fusese eliberat din cuşca de plexiglas şi transportat în oaza de pe platoşa de lavă ce acoperea versantul vulcanului Kilauea.

Oaza era încă tabăra de bază şi, în cele două săptămîni care se scurseseră de cînd elicopterul îl lăsase aici, fusese ridicat şi un cort. O masă de picnic, şi bănci, şi vreo şase scaune pliante erau aşezate într-un cerc aproximativ de jur împrejurul inelului de piatră în care mai mereu mocnea un foc de vatră.

Ba mai fusese încropită şi o bucătărie rudimentară, cu o sobă tip Coleman pentru gătit şi un răcitor enorm cu gheaţa schimbată la fiecare trei zile. Ei se oferiseră să-i aducă şi un generator de curent electric în oază, dar Michael îi implorase să nu facă una ca asta, fiindcă n-avea chef să mai tulbure puţina linişte a muntelui cu zgomotul constant produs de o altă maşină.

Şi-aşa elicopterele care zburau pe deasupra făceau destul zgomot.

O mulţime de gazetari îşi înjghebaseră o tabără puţin mai la vale şi doar o echipă de pază special constituită era în stare să-i protejeze lui Michael puţina intimitate pe care o mai avea. Reporterii îşi aduseseră propriile generatoare. Cînd vîntul era propice, Michael îi putea auzi şi încă foarte clar, iar cînd se ducea noaptea la căldare pentru a contempla dansul flăcărilor la suprafaţa lavei clocotitoare, confortabila perdea de întuneric în care se învesmîntase în cea dintîi noapte dispăruse de-acum, sfîşiată de orbitoarele lămpi cu halogen cu care ziariştii îşi luminau tabăra.

În fiecare zi avea vizitatori şi, de asemenea, în fiecare zi mama şi Rob veneau, chiar dacă şi numai pentru o oră sau două. De cele mai multe ori, cei trei luau cina împreună şi adeseori unul sau altul dintre ei petrecea noapte cu el dormind în cort, în timp ce Michael se întindea afară, pentru a contempla imensitatea bolţii cereşti.

Cu fiecare zi se simţea mai puternic şi în fiecare noapte steaua se făcea mai strălucitoare. În urmă cu trei zile, pentru prima dată, ea fusese încă vizibilă în zori, dispărînd doar cînd, inevitabil, apusese dincolo de orizont.

Dar el ştia că pînă la urmă steaua se va stinge şi, cu toate că nu-i suflase o vorbuliţă nici mamei sale, nici lui Rob, începuse să se teamă de sosirea acelei zile.

În această dimineaţă, cînd se deşteptase înainte de revărsatul zorilor şi se uitase sus, pe bolta cerului, ceva se schimbase: *nova* nu

mai fusese la fel de strălucitoare ca noaptea trecută. Se uită la ea vreme îndelungată şi aţipi din nou pentru puţin, tînjind s-o vadă crescînd tot mai mult în strălucire.

Cînd se deşteaptă din nou, soarele răsărea, iar stelele, cu excepţia *novei*, păliseră.

Şi simţi ca o gheară în piept.

Toată dimineaţa îşi spuse că nu însemna nimic, că pur şi simplu răcise şi că pînă mîine sau poimîine durerea avea să-i treacă. Dar în fundul inimii ştia că n-avea să mai fie aşa; ştia că mîine şi în toate zilele de mîine de acum înainte *nova* avea să scadă în strălucire, iar durerea din piept avea să crească în intensitate.

Noaptea în care *nova* dispărea, avea să fie noaptea morţii lui.

Petrecu ziua de unul singur, hălăduind pe munte, vizitînd toate locurile lui favorite, inhalînd fum şi gaze şi rugîndu-se ca ele să-i alunge durerea din piept şi să-i readucă vitalitatea pierdută din trup.

Dar nu se întîmplă aşa.

Era aproape ora trei cînd auzi zgomotul de rotoare şi, cînd se uită pe cer, văzu elicopterul lui Puna trecînd pe deasupra lui, apropiindu-se pentru ca în cele din urmă să aterizeze în oază. Chiar mai înainte de oprirea palelor elicei, mama lui şi cu Rob coborîră din aparat. Apoi mîinile ei erau pe umerii lui, iar ochii îl priveau cu intensitate, studiindu-i faţa, după care-i puse întrebările pe care i le punea în fiecare zi de cînd venise în acest loc:

– Cum te simţi? Te simţi bine?

Michael şovăi, apoi decise că n-avea nici un rost să-i mai transmită şi ei grija care-l măcinase şi pe el cînd durerea de piept persistase în tot cursul zilei.

– Sînt bine, spuse el.

În ochii mamei sale apăru un anumit licăr, iar cînd ea vorbi din nou, tonul îi era dezamăgit:

– Eşti sigur? Nu te doare cumva? Ai destulă energie?

Surîsul lui Michael păli:

– Ă... ă, da, sînt bine, mami. Zău!

Din motive necunoscute, cuvintele lui nu păreau s-o facă a se simţi mai bine. Trase adînc aer în piept:

– Ţi-am adus ceva, îi spuse ea.

Michael se uită spre elicopter, dar nu văzu pe nimeni în afară de Rob şi de Puna, care scoteau la iveală un fel de cutie de după scaunele din spate ale aparatului de zbor.

O cutie de plexiglas.

O cutie de plexiglas care arăta suficient de mare ca să încapă şi el în ea.

Involuntar, se dădu un pas înapoi.

– Nu! spuse el. N-am să mă...

Amuţi brusc în momentul cînd îşi dădu seama că acea cutie nu era goală.

Înăuntru se afla un cimpanzeu.

– Femela asta este din laboratorul nostru, o auzi el zicînd pe mama lui, în timp ce Rob descuia uşiţa cuştii de plexiglas. Azi-dimineaţă am crezut că are să moară.

Rob dădu la o parte capacul cuştii, iar cimpanzeul, ca şi cum ar fi fost surprins să vadă uşa celulei deschizîndu-se, ezită mai întîi, după care ieşi, pîş-pîş, afară. Pentru o clipă se uită curioasă jur-împrejur, apoi ochii ei se fixară pe Michael. Din două ţopăituri scurte acoperi distanţa dintre ei şi-i sări drept în braţe, agăţîndu-se cu mînuţele de gîtul lui Michael şi-ncepu să-l amuşineze la ureche.

– Dar cum de poate să respire? întrebă Michael, sigur că din clipă-n clipă cimpanzeul avea să înceapă să respire greu.

Înţelegînd parcă, femela de cimpanzeu începu să sforăie parcă.

– Du-o înapoi în cutie, se rugă Michael. Are să moară!

Katharine scutură din cap:

– Ba nu, Michael. N-o să i se întîmple nimic.

Michael clipi din ochi.

– Nu pricep... începu el, dar apoi braţele mamei sale erau din nou împrejurul lui, strîngîndu-l la piept şi pe el, şi pe cimpanzeu.

– E gata, spuse ea. S-a terminat. Motivul pentru care animalele din laborator mureau era că efectul Seminţei nu este de durată! El încetează după un anumit timp şi, cînd se întîmplă asta, animalul începe din nou să aibă nevoie de oxigen pentru a supravieţui. Şi ia te uită la ea! E bine!

Rumegînd sensul celor ce auzite, Michael se desprinse de mama lui şi o privi în ochi.

– Cît? întrebă el. Cu cît timp înaintea mea au tratat-o pe ea?

– Nici două săptămîni, îi spuse Katharine. Şi de o săptămînă a-nceput să se simtă mai prost. Am crezut că are să se îmbolnăvească din ce în ce mai tare, dar, de fapt, se întîmpla pe dos. Se simţea mai bine, dar noi o otrăveam în continuare.

Michael nu mai asculta. Se uita în schimb la *novă* şi-şi amintea ce-i spusese Rob în legătură cu cît mai avea aceasta pînă să înceapă să moară.

Vreo cîteva săptămîni.

Poate o lună sau chiar mai mult.

Însă acum nu mai conta, fiindcă mult timp după ce steaua murea, el tot avea să mai trăiască.

Un surîs sfios i se aşternu pe chip:

– Mami? Katharine se uită la el: Cînd m-ai întrebat dacă mă simt bine, eu ţi-am spus că da, nu?

Katharine încuviinţă.

– Ei bine, află că te-am minţit. De fapt, toată ziua m-am simţit cam moleşit, iar inhalarea de fum şi de gaze n-a fost de nici un ajutor!

Se lăsa amurgul cînd elicopterul decola pentru ultima dată de pe Insula Mare, ducîndu-i înapoi la Maui pe Michael, pe Katharine şi pe Rob.

Dedesubt răsuflătorile fosforescente parcă ale vulcanului se făceau tot mai strălucitoare, iar flăcările de deasupra căldării îşi începeau dansul lor nocturn, însă Michael văzu că lacul de lavă începea să dea înapoi, iar şerpii contorsionaţi din piatră topită îşi încetiniseră călătoria spre ocean. Erupţia se termina; muntele aluneca lent într-o piroteală neliniştită.

Deasupra lor doar *nova* se vedea pe boltă, dar de-acum începeau să apară şi alte stele.

Şi-n curînd – foarte curînd – *nova* avea să se stingă.

Spre deosebire de vulcan, ea nu avea să se mai trezească niciodată.

ÎNCHEIERE

În urmă cu mai bine de un an și jumătate, ideea *Prezenței* mi-a venit pe cînd mă plimbam pe plaja de lîngă casa mea din Maui. Aici, în acest paradis insular, se află unul dintre cele mai bune observatoare astronomice din lume, ca și unul dintre cele mai puternice computere de pe globul pămîntesc. Și, la doar cîțiva kilometri distanță, un vulcan activ, Kilauea, scuipă încontinuu șuvoaie de lavă. Din aceste ingrediente interesante, aparent fără nici o legătură între ele, a început să prindă contur o carte de „ficțiune".

Cînd am început să scriu, nici prin cap nu-mi trecea că „ficțiunea mea" se va dovedi a nu fi chiar atît de speculativă. La început, s-a descoperit că ar fi fost posibil să existe viață pe Marte, iar vestigiile acestor forme de viață ar fi putut să fie transportate pe Pămînt în miezul unui meteorit. O dată cu această descoperire, au sosit și niște noi fotografii de pe nava spațială *Galileo,* care scoteau în evidență faptul că Europa, unul dintre sateliții naturali ai lui Jupiter, ar fi putut avea apă și activitate vulcanică dedesubtul scoarței sale de gheață. Și nu doar un singur om de știință a teoretizat faptul că aceste condiții ar fi putut favoriza apariția vieții.

Cu doar trei luni înaintea publicării *Prezenței,* revista *Smithsonian* relata că la ședințele Asociației Americane pentru Dezvoltarea Științei din Seattle s-a discutat despre niște foarte neobișnuite forme de viață trăitoare pe fundul oceanelor noastre în apropierea craterelor vulcanice hidrotermale: forme de viață care sînt capabile să supraviețuiască și să se dezvolte *fără* oxigen și *fără* lumina soarelui; forme

de viaţă care se dezvoltă la o temperatură de 500 grade Farenheit, într-un mediu gazos, cum ar fi hidrogenul sulfurat – cele mai otrăvitoare gaze care ar fi exterminat acea formă de viaţă „clasică" pe care-o ştiam noi. Pe lîngă aceasta, mulţi oameni de ştiinţă cred acum nu numai că vulcanii submarini pot găzdui forme de viaţă, dar şi că acela poate fi chiar leagănul unde s-a *născut* viaţa.

Brusc, toate presupunerile noastre privind originea vieţii s-au răsturnat cu susul în jos. Aşa încît, acum, că eu am terminat de scris *Prezenţa*, iar voi aţi terminat-o de citit, se pune întrebarea: este aceasta, oare, doar o carte *de ficţiune?*

Nu cumva lucrurile ar fi putut să se întîmple chiar aşa?

John Saul
Undeva, în Deşertul Arizona
30 aprilie 1997

MULŢUMIRI

Multe mulţumiri lui John L. Africano, astronom şi inginer specialist de la Corporaţia Internaţională Rockwell, şi lui Paul W. Kervin, cercetător principal la Laboratoarele Phillips, pentru ajutorul şi timpul acordat. *Mahalo*, băieţi, pentru excursiile, pentru poveştile şi pentru munca voastră.

Multe aprecieri sînt îndreptate spre David Fisher, director de sucursală la Centrul de Dezvoltare pentru Micile Afaceri din Parcul de Cercetare şi Tehnologie din Maui. Mulţumiri pentru că m-a prezentat şi m-a introdus în cercuri de oameni fascinanţi.

Îi sînt, de asemenea, recunoscător lui A. Keith Pierce, proiectantul telescopului solar McMath-Pierce, pentru timpul pe care mi l-a acordat ca să-mi arate Kitt Peak. Mulţam, Keith, a fost extraordinar de amuzant!

Mai datorez nişte mulţumiri speciale lui Les Horn şi lui William Longacre, care m-au pus în legătură cu cine trebuia.

În peisajul paradiziac al Insulelor Hawaii, antropologul Katherine Sundquist sosește pentru a investiga niște schelete misterioase îngropate de lava unui vulcan. Ceea ce descoperă aici însă este un gaz misterios care se infiltrează pe fundul oceanului și care are efecte nocive asupra oamenilor, făcîndu-i să nu mai poată respira oxigen. Pentru fiul ei, Michael, vacanța de vis se transformă repede într-un coșmar și curînd eroina noastră descoperă că fundația care îi sponsorizează cercetările este implicată într-o conspirație.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-564-0
9 789735 765644
www.raobooks.com